„O poveste de dragoste frumoasă, plină de tandrețe și maturitate, cu personaje de care îți pasă cu adevărat. Am devorat-o."

— JOJO MOYES

TÂRZIU ÎN NOAPTE

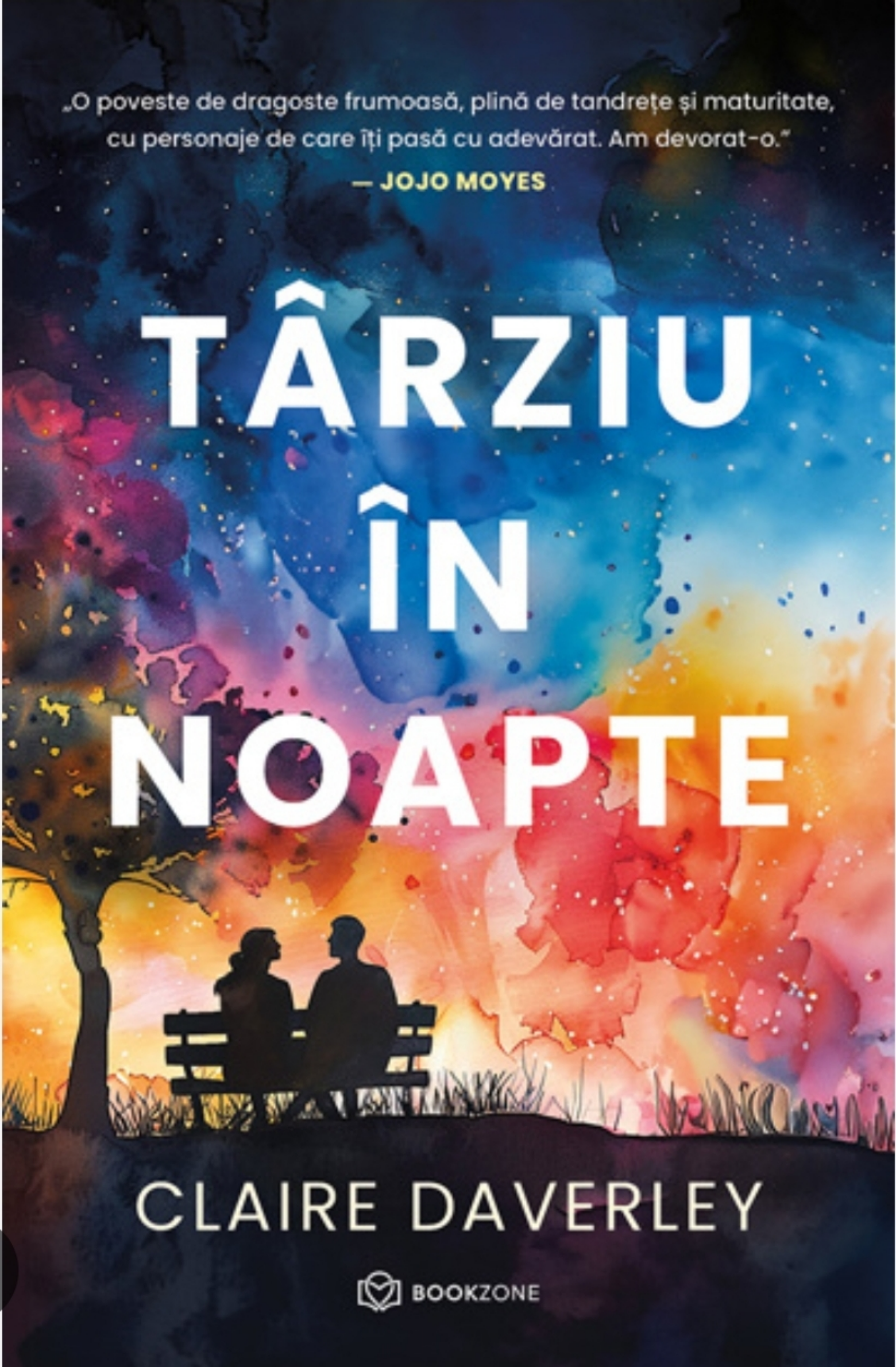

CLAIRE DAVERLEY

BOOKZONE

„O poveste minunată despre prima iubire, pierdere și oamenii care îți rămân în suflet... Frumoasă, emoționantă și sfâșietoare în cel mai bun mod posibil."

— **Carley Fortune**, autoare de bestsellere *New York Times*

„E, cu siguranță, o poveste de dragoste, ba chiar mai mult decât atât. Am fost captivată. Recomand cu mare drag acest roman minunat."

— **Ann Napolitano**, autoare de bestsellere *New York Times*

„O adevărată bijuterie de carte, plină cu tot ce caut într-un roman – inimă, minte, trup și suflet."

— **Laura Barnett**, autoare de bestsellere *Sunday Times*

CLAIRE DAVERLEY

TÂRZIU ÎN NOAPTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DAVERLEY, CLAIRE
Târziu în noapte / Claire Daverley. - Bucureşti : Bookzone, 2024
ISBN 978-630-305-304-2
821.111

Traducător: **Anca Irina Ionescu**
Redactor: **Odilia Roşianu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

TALKING AT NIGHT
Copyright © 2023 by Claire Daverley
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

CLAIRE DAVERLEY

TÂRZIU ÎN NOAPTE

Bookzone
BUCUREŞTI, 2024

Pentru Clive, desigur

„Aş dori să fac totul pe lumea aceasta împreună cu tine."
— în *Marele Gatsby*, 2013, realizat de Baz Luhrmann

Vieţile lor se despart într-o seară de marţi.

Aşa stabileşte mama ei, cu negarea ei fără răsuflare, care încă nu jeleşte, în lumina stridentă de pe holul spitalului. Dalele cenuşii sunt tocite, iar printre jaluzele se vede cerul cu margini stacojii. Se apropie zorile, Rosie stă lângă geam şi simte cum o jumătate din ea se retrage într-un loc despre care nu ştia că există.

Dar este marţi, îi spune mama ei doctorului. El nu iese în oraş marţea.

Şi doctorul este amabil şi are experienţă; întinde mâna şi atinge cotul mamei sale, iar Rosie observă cât de îngrijite îi sunt unghiile, atât de netede, rotunde şi curate. Vrea şi ea unghii ca acestea. Vrea să fie la fel de amabilă, de bună şi de blândă ca acest doctor; vrea să poată atinge cotul mamei ei, să o conducă acasă după ce această veste, atât de insuportabilă, de neîndurat, va fi cumva absorbită.

Dar vor mai trece ani buni, desigur, până când se va simţi din nou ca acasă, iar Rosie ştie asta, ştie chiar atunci, în timp ce se uită la mâinile doctorului, la manşeta cămăşii lui cu butoni. Nimic nu va mai fi vreodată aşa cum fusese înainte. Nimic nu va mai putea fi din nou obişnuit, nu va mai fi fericire sau rutină, chiar dacă astăzi este marţi, chiar dacă are o lecţie de muzică peste trei ore, chiar dacă cheile lui sunt tot în buzunarul ei de la jachetă.

Se gândeşte la amprentele lui, care sunt pe ele, peste tot.

Cât de mult speră că nu a simţit nimic când s-a prăbuşit.

Înainte

Unu

Will își dă seama că este ceva în legătură cu Rosie Winters în noaptea în care o întâlnește la focul de tabără.

Când îi spune că mama lui a plecat.

Stau unul lângă celălalt, cu ochii la flăcările care se ridică în întunericul din noiembrie, aparținând unui cerc întrerupt de elevi de clasa a douăsprezecea. Mănuși fără degete, cutii de bere. Valuri îndepărtate, dincolo de pini. Nu o cunoaște cu adevărat pe Rosie, de fapt, deși merg la aceeași școală și au prieteni comuni, dar în seara asta stau de vorbă. Un pic.

O discuție convențională, la început. Nesemnificativă. Până când prietenul lui Josh – fratele ei geamăn –spune ceva despre părinții lor, iar Rosie râde, abia se aude pe deasupra focului de tabără, și fără să se gândească ce face, i-a spus că el nu-și cunoaște mama. Este un lucru pe care nu-l mai rostise niciodată cu voce tare. Vorbise ca de obicei, cu o înclinare a capului, într-un moment trecător. Dar se trezește spunându-i tocmai ei, acestei fete cu vârfurile părului despicate și sprâncenele zburlite, cu mâinile palide și subțiri. Că mama lui îl părăsise, cu ani în urmă, în timp ce el se uita la desene animate, înainte să se ducă la școală.

Fata se uită la el când îi spune asta, iar în ochii ei sclipesc flăcări. Pe chipul ei nu există simpatie sau curiozitate; nu se încruntă, nu strâmbă din gură, reacții la care s-ar fi putut aștepta, dacă ar fi avut timp să se gândească la asta.

— Unde crezi că se află? îl întreabă ea, după o clipă.

El tace. Se uită la cer, care se arată asemenea unor petice prin golurile dintre copaci. Fumul de la foc se încolăceşte în sus, iar acolo sunt stelele, cu una mai mare, mai albă decât celelalte. O planetă, poate, sau un satelit.

— Nu ştiu, îi răspunde. Oriunde.

Iar Rosie Winters repetă cuvântul lui, ca şi cum s-ar gândi cu adevărat la asta. Ca şi cum s-ar întreba cum ar putea arăta acest oriunde.

Este început de iarnă şi vântul suflă tăios prin pădure, şi totuşi ei rămân afară. Este mai bine decât să fie acasă, deşi acolo e cald, deoarece nu-i interesează televizorul.

Este ceva nou, pielea lor a devenit portocalie ca sângele în lumina focului.

Se aprinde ceva.

Îşi petrec noaptea vorbind, genunchii aproape că li se ating. Spun foarte puţin, deşi el nu se ştia atât de atent, atât de preocupat de modul în care formează o propoziţie, atât de surprins de cuvintele folosite de ea. Oamenii se îndepărtează în perechi, ca să se pipăie în voie în spatele copacilor şi să se tăvălească pe nisip, sau să caute tăieţei noaptea târziu, cartofi prăjiţi în cornete pătate de ulei. Doar el, Rosie, Josh şi încă alţi doi mai rămân. Unul dintre ei scoate o chitară şi cântă lângă focul ce mocneşte. Will priveşte scoarţa de copac care se înroşeşte, culoarea pestriţă a peliculei de cenuşă.

Din foc au mai rămas doar tăciunii, când începe Rosie să cânte. La început, o roagă fratele ei. Trebuie să o încurajeze, apoi să o roage, până când se lasă înduplecată cu o mică înclinare a capului.

Vântul a slăbit. Fără foc, aerul este ca sticla, rece şi nemişcat. Iar când cântă, scoate un sunet care nu seamănă cu nimic din tot ceea ce a auzit Will vreodată. Coral şi pur.

Ascultă amândoi până când focul se stinge şi mâinile le amorţesc, apoi pleacă fiecare pe drumul lui. Will îşi pune casca, o prinde sub bărbie şi bagă motocicleta în viteză,

gândindu-se că fusese odată o noapte memorabilă când vorbise cu sora cuiva şi aceasta cântase un cântec ciudat şi asta fusese tot.

Dar vocea ei l-a ţinut treaz în acea noapte.

Şi din nou, în noaptea următoare.

Se trezeşte târziu în weekend. Îşi pune un hanorac, încercând să ignore nevoia mistuitoare de a fuma o ţigară, în timp ce coboară scările în şosete. Dave îl acostează pe ultima treaptă, punându-i labele pe genunchi, iar Will îl împinge cu pumnii în capul lui sârmos, făcându-l să alunece înapoi în salon. Câinele îşi petrece zilele ghemuit pe scaunul vechi al bunicului său. Ca şi cum l-ar aştepta să vină acasă, se gândeşte Will.

Bunica lui prăjeşte şuncă în bucătărie. Miroase a ulei încins şi a grăsime friptă; a sare, a carne de porc şi a pâine prăjită. Ea fredonează spre el când intră pe uşă.

— Bună ziua, spune ea.

— E doar zece, argumentează el.

— Şi tu ai doar optsprezece ani o singură dată, băiete, spune ea. Nu are rost să-ţi iroseşti obrajii ascuns sub plapumă.

— Nu mă ascundeam, spune el, şi se îndreaptă spre masa din bucătărie, îşi toarnă un pahar de apă din cană.

— Amber a fost deja la clubul de înot, spune bunica lui, cu spatele la el. *Şi* a terminat jumătate dintre temele pentru acasă.

— Bravo ei, replică Will.

Se lasă o scurtă tăcere în care doar şunca sfârâie, iar soarele de iarnă albeşte pereţii. Sora lui nu se vede nicăieri. Baricadată în dormitorul ei, cu siguranţă, face notiţe în coduri de culori trasate cu pixul cu gel, îşi organizează viaţa cu agrafe în formă de inimă, pentru hârtie.

— Arăţi obosit, spune bunica.

El nu răspunde, ia două triunghiuri de pâine prăjită de pe masă şi se îndreaptă spre uşa din spate.

— Sunt bine, îi spune el, apăsând pe clanţă.

Ea mai rosteşte ceva, în timp ce el se strecoară afară, îi închide uşa în nas şi se îndreaptă spre garaj.

Se simte prost pentru puţin timp.

Ştie că ea va fi furioasă o vreme, apoi mai târziu, la prânz, îi va aduce şuncă.

Înăuntru, aprinde singurul bec care atârnă din tavan. Este un spaţiu fără ferestre, cu pardoseală de beton, o antenă veche de radio pe vechiul banc de lucru al bunicului său. Miroase a rumeguş stătut, iar într-un colţ este o cutie de scule, o grămadă de scânduri nefolosite pe jos. Este singurul loc în care lucrurile i se par oarecum în regulă, unde totul are un scop, şi nimeni nu vorbeşte, nu se îndoieşte şi nu are aşteptări.

Noua lui motocicletă stă acolo, dezgolită şi neterminată, exact aşa cum a lăsat-o.

Zăboveşte în pragul uşii şi îşi mănâncă pâinea prăjită uscată, căutând cu privirile, pe pardoseală, uneltele de care are nevoie. Şi apoi se apucă de treabă, fără să dea drumul la radio. Doar el şi motocicleta. Vopseşte din nou apărătorile de noroi, strânge farurile. Abia dacă se gândeşte la tânăra Rosie, în timp ce lucrează.

Doar puţin.

*

Rosie rămâne până târziu în sala de muzică. Voia doar să exerseze gamele şi să plece după un sfert de oră. Dar a trecut o oră şi a apărut femeia de serviciu, cu vârtejul mopului pe dale. Rosie aude zdrăngănitul găleţii şi fleşcăitul mopului plin de apă. Rosteşte „rahat" încet, ca pentru sine, înainte să-şi strângă, foşnind, partiturile. Stinge lumina, lasă uşa de lemn să se trântească în urma ei. Îi spune noapte bună femeii de serviciu, care este întotdeauna amabilă; întotdeauna îi

zâmbește când trec una pe lângă alta târziu, pe holuri, ca și cum și-ar împărtăși un secret.

Afară s-a întunecat deja, iar aerul miroase a proaspăt, se simte genul de frig care prevestește zăpada. Nu este o noapte în care să mergi cu picioarele goale. Sau să alergi sub razele fasciculelor de lumină.

Dar îi promisese mamei sale, așa că se duce la sală. Își pune echipamentul și aleargă pe bandă, dar numai o parte din timpul cât ar fi trebuit, pentru că uitase, pentru că muzica pusese stăpânire pe ea, pentru că își irosea timpul, din nou.

Transpirația îi încâlcește bretonul și îi arde ochii, iar ea se întreabă, în timp ce tălpile bat în bandă, de ce se străduiește întotdeauna atât de mult. Pentru cine se străduiește. De ce totul contează, de fiecare dată.

Are o sincopă la jumătatea drumului și se oprește, trebuie să se sprijine pe o latură ca să-și recapete suflul. Speră că nu observă nimeni. Că nimeni nu se uită la ea. Și după aceea își ridică geanta, o pune înapoi pe umăr, își încheie fermoarul jachetei și începe drumul scurt spre casă, cu părul atârnând umed la urechi. Stelele sclipesc deasupra capului, iar mașinile trec pe lângă ea într-un șuvoi de lumini. Își numără pașii, apoi îi numără din nou. Evitând crăpăturile din trotuar.

Ajunsă acasă, îl găsește pe fratele ei geamăn întins pe canapea.

— Ai întârziat, spune el, fără să-și ia ochii de la televizor.

— Nu mult, spune Rosie, aruncând o privire spre încheietura mâinii, doar pentru a vedea că nu purta nimic acolo.

Își uitase din nou ceasul în camera de muzică. Nu poate să scrie când este obsedată de timp.

— Mama o să se supere, spune Josh, iar ea îi împinge capul în jos cu palma și părăsește încăperea înainte ca el să poată arunca în ea cu o pernă.

Mama ei nu este supărată; doar distrată. Este în bucătărie, vorbește la telefon, și ridică un deget în sus către Rosie, modul ei obișnuit de a saluta și de a spune în același timp așteaptă, acum fac ceva important, iar tu înțelegi, nu-i așa, cum stau lucrurile.

— Cum a fost la școală? o întreabă mama după ce închide telefonul.

Nu o privește în ochi, se întoarce să deschidă cuptorul.

— Bine, spune Rosie.

— Și la sala de sport?

— Greu.

— Ei bine, spune mama ei. Așa și trebuie să fie.

— Am timp să fac un duș?

Mama ei se uită în jur, îi vede fața strălucitoare și părul nepieptănat.

— Aș spune că da, spune ea. Nu se poate să vii așa de transpirată la masă, nu-i așa, draga mea?

Rosie se uită lung la ea, apoi dă din cap și pornește spre scări.

În baie, potrivește apa atât de fierbinte, încât aproape că se opărește. Pielea i se face stacojie, dar stă acolo și îndură. Numără nu pașii, de astă dată, ci secundele. Alungind numerele, așa cum face ea din nou și din nou, ca un jet de sânge care nu se poate opri.

Când iese, își înfășoară părul într-un prosop, recunoscătoare că aburul îi ascunde imaginea reflectată în oglindă. Apoi se șterge și se duce în camera ei, unde partiturile muzicale zac împrăștiate pe birou, iar cărțile sunt aliniate pe rafturi, zdrențuite și pătate de ceai, fiind folosite atât de des, șifonate ca niște hărți vechi. Patti Smith. Oliver Sacks. Cele două Sylvia, atât Patterson, cât și Plath.

După ce își aruncă niște haine pe ea, lasă în jos oblonul. Rămâne o clipă cu mâinile pe fereastră. Îi este foame, în toate sensurile cuvântului. Se gândește să iasă pe ușă, cu

părul umed şi cu zăpada pe cale să cadă, direct în noaptea de Norfolk.

— Cum a fost la şcoală? întreabă din nou mama ei, după ce sunt cu toţii aşezaţi la masă.

Porţionează pătrate din lasagna cumpărată de la magazin, le dă farfuriile tatălui şi fratelui lui Rosie, spune: atenţie, sunt fierbinţi. Rosie îşi ia farfuria cu ambele mâini, observă că pătratul ei este mai mic decât al celorlalţi.

— Pământul către Joshua! exclamă mama ei. Cum a fost astăzi?

— Bine, spune el, cu gura plină de paste.

— Rosie?

— Am predat lucrarea la istorie, spune Rosie. Şi am terminat o lucrare despre clasici.

— Cum a mers?

— Bine, cred.

— Bravo, fetiţo!

Se mai păstrează un minut de tăcere, cuţitele scârţâie pe farfurii. Rosie soarbe o înghiţitură de apă, iar apoi mama ei începă să povestească ceva de la serviciu, despre clientul ei care cedase în faţa soţiei sale, fără să se certe cu ea, căci ştia că ea va avea câştig de cauză. Din nou, nimeni nu vorbeşte. Ceasul din bucătărie ticăie. Sosul alb se prelinge pe farfurii.

— Poate că era prea mult, îndrăzneşte Rosie.

— Hmm?

— Pentru clientul tău. Poate că îl doare să vadă cum căsnicia lui se termină aşa. Şi îşi doreşte, ştii. Să se termine odată.

Mama ei îşi mai toarnă un pahar de vin, înfige furculiţa într-o roşie.

— Hai să nu presupunem că-i cunoaştem motivaţiile, Rosemary, spune ea, după ce înghite.

Josh prinde privirea lui Rosie, întrebând-o fără cuvinte de ce îi pasă, iar ea coboară privirea spre masă. Tatăl ei rezolvă cuvinte încrucișate.

În clipa când mama ei se ridică să strângă masa, Josh își răzuiește restul de lasagna în farfuria lui Rosie, iar ea o termină repede, după care se ridică să o ajute, lovind umărul lui cu propriul umăr.

O chestie ca între frați. Sau ca între gemeni.

Rosie nu știe care este diferența.

Și în timp ce clătește castronul de salată, începe o nouă melodie. Ca trilul timpuriu al unei păsări, acele prime note timide pe care nu e nimeni prin preajmă să le audă. Abia dacă îl ascultă pe Josh atunci când spune că mâine va repeta împreună cu Will White, din viitoarea lui clasă de matematică, pentru că Rosie încearcă să rețină notele în minte.

Le repetă iar și iar, înainte ca ele să se piardă în depărtare.

Marley o sună devreme în dimineața următoare.

Rosie este deja trează, răspunde la al doilea apel.

— Te-ai trezit, spune Marley.

— N-am putut să dorm, spune ea.

Își dorește, pentru o clipă, ca prietena ei să o întrebe de ce. Ca cineva să observe, sau să-i pese cuiva.

— Mă gândeam că am putea face ceva în seara asta, spune Marley.

Rosie răspunde că ar fi drăguț, dar că are de repetat ceva.

— Și ce dacă? Și *eu* am de repetat. Am putea chiar să repetăm împreună. Imaginează-ți!

Rosie se răsucește în pat. Lumina dimineții intră palidă prin perdele, ca o apă tulbure plină de vopsea.

— Așa spui acum, replică ea, dar după aceea pui un film și nu mai facem nimic.

— Inevitabil, bănuiesc, este de acord Marley, iar Rosie parcă aude zâmbetul din vocea ei, familiar şi uşor zeflemitor.

— Totuşi mi-ar prinde bine o pauză, spune ea, schimbând telefonul în cealaltă mână.

Are cerneală pe palme, pentru că scrisese cântece până noaptea târziu, pentru că tot tăiase şi ştersese toate motivele muzicale încercate.

— Bine! spune Marley. Atunci ce-ar fi să facem ceva în weekend? Un răsfăţ de sâmbătă seara, sau ceva la fel dramatic.

— De ce ar fi dramatic?

— Pentru că avem *şaptesprezece* ani, Rosie. Nu ar trebui să avem nevoie de sâmbete ca să ne vedem una cu alta sau să ieşim în oraş sau să facem ceva cât de cât incitant.

— Să ieşim! Am ieşit într-una dintre seri.

— Da, şi nu m-am ales decât cu o pungă de cartofi prăjiţi şi o mozoleală cu gust de Tic Tac.

Rosie pufneşte. O aude pe mama ei cum se pregăteşte să plece la serviciu, zumzăitul monoton al maşinii de cafea de la parter.

— Cu cine te-ai mozolit? întreabă ea.

— Nu contează, spune Marley.

— Bine. Oricum, săptămâna viitoare va fi cineva nou.

— Vrei să spui că sunt uşuratică, Rosemary Winters?

— Cum aş putea?

— Cred că nu. Dar numai pentru că eşti o virgină conformistă.

— Un nume bun pentru o ojă de unghii.

— Chiar *aşa*, nu?

Şi Marley râde, cu râsul ei mare, sonor, astfel încât Rosie trebuie să ducă telefonul mai departe de ureche.

— Atunci rămâne pe sâmbătă. O să cumpăr un munte de popcorn şi un pachet de dulciuri dintr-alea pentru cucoane în vârstă, care îţi plac ţie.

— Werther's nu sunt dulciuri pentru cucoane în vârstă.

— Şi putem să jucăm din nou toate scenele cu Leo ori de câte ori vrem. Sau pe cele cu Patrick Swayze. Simt că avem nevoie de oarecare olărit excitant în viaţa noastră.

— Marl!

— Ce e?

— Olărit excitant?

— Nu trebuie să fie neapărat olărit. Ceva regulat pe cinste pentru Solomon Burke. Sex pe masă pentru Berlioz.

— Am să închid.

— Pudică.

— Ne vedem sâmbătă.

— Ştiam eu că Berlioz te va da gata, spune Marley.

Rosie se gândeşte la ceea ce i-a spus Marley, în timp ce merge spre şcoală. Josh a plecat mai devreme la baschet, aşa că este singură, cu haina închisă până la bărbie, ca să se apere de frig. Este virgină şi este conformistă. Se străduieşte să nu fie. Dar nu-i pasă suficient de mult, încât să vrea să fie mai mult decât ceea ce este, şi anume, în esenţă, una dintre fetele bune.

Nu avusese niciodată un iubit. Sărutase pe cineva, sau mai degrabă fusese sărutată, prost, cu umerii lipiţi de o uşă de la baie, la petrecerea unei prietene. Clanţa uşii îi învineţise coccisul, iar băiatul avea gust de gumă de mestecat prea mult ţinută în gură.

Nu fusese niciodată beată. Nu se furişase niciodată. Nu fumase niciodată o ţigară, nu minţise şi nici măcar nu înjurase în faţa părinţilor ei, deşi nu e sigură că ar fi observat sau că s-ar fi supărat.

Dar mai este timp pentru toate astea, se gândeşte, în timp ce coboară de pe bordură pentru a traversa strada. Şaptesprezece ani este doar începutul. Va munci din greu, va face

tot ce trebuie, şi viaţa ei va fi bună, corectă şi împlinită, plină de muzică şi de poezie şi vin şi sex, şi de momente care îi vor schimba viaţa, care vor dura mai mult de trei minute şi care nu îi vor lăsa vânătăi pe spate.

Acesta este planul ei.

Trebuie să traverseze strada o dată, de două ori, de trei ori în drum spre şcoală, bătând cu piciorul pe trotuar până când poate să se oprească, şi atunci începe să ningă. Uşor, la început, mai mult ca o ploaie fină. Se agaţă de mânecile ei ca sarea.

Doi

Josh îi spune că nu înţelege. Amândoi se holbează la manualele suplimentare de matematică, zăpada se învârteşte afară, dincolo de fereastra clasei.

Sunt singurii doi din clasă, singurii doi din anul lor care studiază această materie. Se cunoşteau dinainte, mai făcuseră câteva ore împreună pe parcursul anilor, dar acum, la ultima oră din clasa a douăsprezecea, Will presupune că îşi pot spune unul altuia prieteni. Ceilalţi colegi ai lui sunt mai mult prieteni din timpul recreaţiilor; nu-i pun întrebări şi nici nu pare să le pese câtuşi de puţin de viaţa lui, ceea ce îi convine. Dar Josh este altfel.

— Deci, care este prima ta alegere? îl întrebase Josh, în urmă cu un an, la prima oră împreună.

— Prima alegere la ce? îl întrebase el, iar Josh spusese că de universitate, aşa că a trebuit să-i explice că nu merge la universitate.

Josh îşi ridicase privirea de pe fişa de lucru auzind aceasta.

— Haide, spusese el, iar Will spusese haide... ce.

— Eşti foarte deştept.

— Mulţumesc.

— Serios. Dacă te-ai strădui, amice, ai putea intra oriunde ai vrea.

— Şi dacă nu vreau?

Will a tăcut, iar Josh s-a uitat la el încreţindu-şi nasul, ca şi când nu ar fi înţeles foarte bine.

Acum însă, amândoi se uitau la o pagină de funcţii hiperbolice şi sperau că vor înţelege ceva înainte să se termine ora. Profesorul lor, domnul Brookman, plecase deja. Acesta foloseşte destul de des ora lor ca scuză pentru a lua o pauză prelungită în cancelarie, iar în mintea lui Will, acest lucru funcţionează în ambele sensuri.

— Hai să încheiem pe ziua de astăzi, spune Will.

Josh se apleacă pe spate şi îşi înclină scaunul pe două picioare.

— Nu pot, omule. Trebuie să termin asta înainte de simularea examenului.

— De ce? întreabă Will, în timp ce-şi aruncă pixurile în geantă.

— De ce, ce?

— De ce trebuie să o ştii pentru simularea examenului? Trebuie să o ştii pentru examenul adevărat, de la primăvară. Mai ai o grămadă de timp la dispoziţie.

— Simulările contează, spune Josh, încă înclinat pe spate cu scaunul. Pentru ofertele provizorii şi alte chestii.

— Corect, spune el.

— Chiar nu te duci la facultate?

— Nu.

— Şi ce ai de gând să faci în schimb?

— Să lucrez, spune el, trăgându-şi geanta pe umăr. Poate să călătoresc.

— Asta e cool.

— Nu încerc să fiu cool, spune Will.

Asta este ceea ce cred oamenii despre el, o ştie, cu motocicleta lui şi cu rezultatele lui la învăţătură şi cu toate încurcăturile în care intrase cu ani în urmă. Trecuse mult timp de atunci, dar e singurul lucru pe care şi-l amintesc toţi. Tot ce doresc să vadă.

— Mai vii mai târziu? întreabă Josh.

— Mai ai nevoie de mine?

— Categoric, spune Josh, lăsându-şi scaunul să cadă înapoi pe toate cele patru picioare. Sunt pe Crescent Gardens – poţi să parchezi pe stradă. Este casa albă cu uşa albastră.

Afară, Will îşi croieşte drum prin curte, fulgii de zăpadă îi aterizează pe păr. Şcoala arată ca un desen cu cretă şi cărbune, fără formă şi murdară.

Nu se gândeşte prea mult la faptul că diseară se duce acasă la Josh ca să-l ajute să repete materia. Şi la faptul că, întâmplător, Josh este fratele fetei de la care nu-şi putea lua gândul deloc.

Nu e ceva neobişnuit, pentru el. Se gândeşte des la fete. Neobişnuit este conţinutul gândurilor sale; nimic despre părţile moi şi umede ale fetei, despre apăsarea coapselor ei în jurul coapselor lui. Doar vocea ei şi ochii ei. Cât de intens îl asculta şi cum reţinea tot ce avea el de spus.

— Eşti sigur că poţi rămâne la cină?

— Da, sunt sigur.

— Eşti sigur că eşti sigur? Nu ai presupus pur şi simplu?

— Bunico, Josh a *spus* vino la masă.

— N-o să-ţi fie foame?

— Mă îndoiesc că dulapurile lor sunt goale.

— Nu poţi să înfuleci ca un cal în casa altcuiva, se alarmează Amber. Aşa cum faci aici.

Ea îşi leagănă picioarele încălţate în şosetele de şcoală, mâzgălind ceva într-un caiet.

— Mulţumesc pentru pont, Ambs.

— E nepoliticos, adaugă ea, fluturând pixul cu un pompon în vârf.

— Acasă înainte de ora zece, spune bunica lui.

— S-ar putea să fie zece şi jumătate, îi spune el. Depinde de cât de mult timp îi trebuie lui Josh până să înţeleagă.

— Aminteşte-mi cine este băiatul acesta Josh, îi cere bunica, venind după el pe hol.

Will oftează, în timp ce-şi pune haina pe el şi bate cu palma peste buzunare, căutându-şi telefonul.

— Josh Winters, spune el. Celălalt elev din clasa mea de matematică.

— Matematică avansată, îl corectează ea.

— Matematică *avansată*. Şi are nevoie de ajutor la acest modul, aşa că am spus că-l voi medita, aşa cum ţi-am povestit. Nu e vegetarian, probabil că e în zodia Gemeni şi nu fumează iarbă. Cred că are mărimea 12 la pantofi, dar nu sunt sigur. Oh, şi el...

Bunica i-o retează scurt, plesnindu-l cu prosopul de bucătărie.

— Acasă până la zece şi jumătate, atunci, deşteptule, spune ea, iar el spune da, da, ia cheile ei de la maşină şi închide uşa de la intrare în urma sa.

Casa are o configuraţie asemănătoare cu a lui. Semi-decomandată, dar zugrăvită în alb, cu o peluză perfectă şi măslini în ghivece mari, care arată lucruri pe care grădina din faţă a bunicii sale nu le arată, cu piticii şi cu iarba ei netunsă.

Când soseşte Will, Rosie nu se vede pe nicăieri. La etaj, toate uşile sunt închise şi habar n-are care ar putea fi camera ei, aşa că şi-o scoate din minte şi se întoarce la logica matematicii. Ceva familiar şi cu sens, ca un motor.

Noaptea e lungă. Josh are nevoie de câteva ore ca să înţeleagă sistemul, să răspundă cu exactitate la patru întrebări, una după alta, de la simulare. Cinează în camera lui, la biroul mare din colţ, Josh o roagă pe mama lui să îi scuze că nu coboară la masă – *aproape am terminat, mamă, te rog* – şi este aproape zece când se lasă pe spătarul scaunului, se freacă la ochi şi spune că în sfârşit a priceput.

— Ţi-a trebuit cam mult, spune Will, iar Josh îl plesneşte tare cu mâna peste braţ.

— Este derutant, spune Josh.

— Nu am spus niciodată că nu este.

— Dar totul se va aranja, spune Josh, şi pare aproape bucuros, în timp ce se lasă pe spate în scaun şi îşi întinde braţele deasupra capului.

Este înalt şi zdravăn, îi aminteşte lui Will de un fel de desen animat. Are membrele prea lungi pentru corp, de parcă ar mai trebui să crească.

— O să iau examenul ăla, spune Josh. Voi intra la Cambridge şi bum.

— Ce înseamnă „bum"?

— Nu ştiu, spune Josh, şi râde. Doar bum. Adică aşa cum merg lucrurile, ştii?

— Cred că da, spune Will, deşi nu ştie nimic despre felul cum vor decurge lucrurile.

Îşi face planuri pentru ziua următoare, pentru următorul weekend. Următoarea piesă de care are nevoie pentru motocicletă.

— Mulţumesc că ai venit, omule, spune Josh, după ce îşi strânge lucrurile. Putem să mai facem asta din nou, ce zici? Eşti mai bun decât bătrânul Brookman.

— Nu e greu să fii, spune Will.

Nu consideră că Josh are nevoie de un răspuns, dar acesta se uită la el, ca şi cum ar aştepta ceva. Nu-şi dezlipeşte ochii de pe faţa lui.

— Poţi să vii la atelier după ore, sugerează el. Sunt în urmă cu proiectul de tâmplărie, aşa că mă duc uneori acolo. Miercurea, de obicei.

— Matematică, matematică avansată şi tâmplărie, spune Josh, bifând pe degete. E cea mai ciudată combinaţie de materii.

Will ridică din umeri.

— Nu şi dacă vrei să te faci inginer constructor, spune el uşor.

— Şi asta vrei?

— Doamne, nu!

— De fapt, ce *vrei* să faci? întreabă Josh.

— E târziu, amice, spune Will, şi pentru că e adevărat, dar şi pentru că nu are deloc chef să discute despre asta. Ar fi bine să plec.

Afară, pe palier, pereţii sunt împodobiţi cu fotografii din copilărie. Josh în salopetă, Rosie culegând scoici. Apoi una cu ea la pian. Will se simte ciudat de emoţionat în timp ce îl urmează pe Josh în jos pe scări, conştient că ea se află undeva prin apropiere. Se întreabă dacă o va vedea. Dacă ea îl va saluta.

Se întreabă de ce se întreabă asta.

La parter e linişte peste tot; nu se aude decât murmurul televizorului din salon. Dar, după ce se încalţă cu pantofii şi îi spune lui Josh că se vor vedea mâine, deschide uşa de la intrare şi este întâmpinat de o lume în alb. Maşina bunicii lui este lipită de bordură, cu un moţ ca o prăjitură de Crăciun, cu zăpada care se prelinge ca zahărul.

— Uau, spune Josh, în timp ce amândoi se uită afară. Cred că nu mai pleci nicăieri.

Doamna Winters îşi cere scuze excesiv. Spune că nu a observat cât de gravă este situaţia, că toate perdelele fuseseră trase. Că îi pare *tare rău* că trebuie să-şi petreacă noaptea aici. Will are senzaţia că-i pare rău mai mult pentru ea însăşi decât pentru el; are chipul crispat, două pete roz pe obraji. E ceva felin în ea, îşi spune el, în timp ce aceasta se fâţâie pe hol. Se ţine bine, este foarte îngrijită şi se uită la el cu o vagă dezaprobare, ca şi cum ar şti ceva ce el nu ştie.

Îi aranjează aşternuturile pe canapea, iar doamna Winters îi spune să-şi ia singur apă filtrată din frigider; cuvintele ei parcă vor să spună că nu ar trebui să ia nimic altceva, iar el îi mulţumeşte, înainte ca femeia să urce la etaj.

— Confortabil? întreabă Josh, împungând una dintre perne.

I-a dat un tricou de schimb, iar Will își dă jos bluza de școală,

Josh se uită în altă parte în timp ce face asta, ca și cum ar fi fost brusc fascinat de covor.

— Totul e bine, spune Will.

— E în regulă. Bine. Noapte bună.

Josh stă acolo un moment prea mult. Dă să spună ceva, pare să decidă contrariul și stinge lumina când pleacă. Will îl aude cum urcă scările, apoi își scoate telefonul și vede cinci apeluri pierdute.

— Îmi pare rău, spune el, de îndată ce bunica lui răspunde. N-am văzut că ninge așa de tare.

— Presupun că rămâi acolo?

— Da. Pe canapeaua lor.

— Să te porți frumos, William.

— Întotdeauna mă port frumos, bunico.

Urmează o pauză. El se uită la strălucirea luminii de pe stradă, înceţoșată de lamelele jaluzelelor.

— Știi ce vreau să spun, spune ea. Fără glume.

— Noapte bună, buni, spune el, și apasă butonul de încheiere a apelului.

*

Rosie nu poate dormi. Trecuse în revistă materia înainte de culcare, iar acum totul i se amestecă în minte, agățându-se de nume și fapte pe care nu poate, nu trebuie să le uite. Se așază în capul oaselor după o oră întreagă. Verifică unele lucruri. Hotărăște că are gura uscată, că are nevoie de un pahar de apă.

Coboară scările pe întuneric și tresare când vede un băiat stând la masa din bucătărie. William White, băiatul de

la focul de tabără. Băiatul distant şi visător de la şcoală, cu care nu mai schimbase niciun cuvânt până acum.

— Scuze, spune ea, chiar dacă este casa ei şi el fusese cel care o speriase.

Băiatul ridică privirile foarte încet de pe telefon, faţa lui are o nuanţă albăstruie în lumina ecranului.

— Pentru ce? întreabă el.

— N-am ştiut că eşti aici, spune ea.

— E din cauza zăpezii. Mama ta a spus că pot să rămân.

— Ştiu asta, spune ea. Ştiam că eşti aici. Doar că... uitasem.

Îşi ridică bărbia, ca şi cum ar vrea să o vadă mai bine. Este foarte conştientă că este în picioarele goale. Că pijamaua ei este roz şi decolorată şi, fără îndoială, mult prea copilărească pentru ea. Dar apoi îşi aminteşte că este întuneric; că el nu se va uita nici la picioarele, nici la hainele ei. Şi nici la ea, în general, deloc.

— Am coborât doar să iau nişte apă, spune ea, incapabilă să-şi ascundă tonul de scuză din voce.

— Este apă filtrată în frigider, spune el.

— Mama mea ţi-a spus asta, nu-i aşa?

— Da, mi-a spus.

— Dumnezeu ştie de ce nu putem bea apă de la robinet, ca toată lumea.

— Păi aţi putea, spune el.

Se opreşte la uşa frigiderului şi se uită la el. Nu-şi poate da seama, pe întuneric, dacă zâmbeşte, dar crede că sesizează zâmbetul în vocea lui. O uşoară tachinare, poate, ceva nou pentru ea. Ca atunci când vorbise toată noaptea, lângă foc.

— În regulă, spune ea, aşa voi face.

Se duce la robinet, îşi umple paharul şi ia o gură, uitându-se pe fereastră în timp ce înghite.

Grădina se pierde sub zăpadă. Atât de frumoasă, se gândeşte ea. Atât de perfectă şi neatinsă, pentru o perioadă atât de scurtă.

— Ei? o întreabă Will.

— Ei, ce anume?

— Apa. Cum este?

— Oh! Se uită în jos în paharul ei. Absolut similară.

Râde auzind asta, dar atât de încet, încât ar putea fi pur şi simplu doar respiraţia lui, dar ceva pluteşte în sus şi prin ea.

Se gândise la el o dată sau de două ori după noaptea aceea. I se părea ciudat că el abia se mişca de lângă ea şi că era conştientă de modul în care se tot uita la ea, chiar şi atunci când ea privea în altă parte.

Întotdeauna l-a considerat pe Will White detaşat şi distant, în ciuda popularităţii sale şi a listei lungi de prietene. Cu păr castaniu auriu, ochi cenuşii, indescifrabili. E de râs, pentru ea, că acest gen de oameni există cu adevărat, ca în filmele la care se uită, în weekend, ea şi Marley. Şi totuşi, iată-l aici, uitându-se din nou la ea, în bucătăria ei.

— Ei bine, noapte bună, spune ea, se răsuceşte pe călcâiele ei goale şi se îndreaptă spre uşă.

— Rosie, spune el.

Numele ei în gura lui.

— Da?

A lăsat telefonul jos, cu ecranul încă aprins, acolo unde se sprijină de masă. Îi adânceşte umbrele de pe faţă, cearcănele de sub ochi.

— Nu ştiu ce voiam să spun, spune el.

Rosie înclină capul.

— Am vrut să spun ceva, se corectează el însuşi. Dar nu mai ştiu ce.

— OK.

— Somn uşor, aşa cred.

— Nu dorm niciodată bine, îi spune ea, pentru că este de părere că trebuie să fie sinceră, şi pentru că el este ciudat, aşa că poate fi la rândul ei ciudată şi sinceră.

— Nici eu, spune el. Nu în casele altora, oricum.

Se uită unul la celălalt prin lumina argintie din bucătărie, parcă înmuiată de sclipirea zăpezii. Frigiderul zumzăie cu respiraţia lui grea, abia auzită.

— Ţi-e foame? întreabă ea.

— Întotdeauna, spune el.

Se lasă pe spate în scaunul lui şi, dintr-un motiv oarecare, în acest moment ea îşi aminteşte că el fumează şi că este incontestabil de atrăgător. Două motive să pună capăt acestei conversaţii, să-l lase cu telefonul şi cu insomnia lui. Mâine-dimineaţă are şi ea o simulare de examen. Trebuie să încerce să doarmă. Mama ei nu ar fi de acord cu ora târzie şi nici cu prezenţa lui.

Umple pentru amândoi boluri de cereale.

Stau de vorbă până la primele ore ale dimineţii. Rosie a aprins lumina de deasupra cuptorului, iar aceasta scaldă bucătăria în auriu, caloriferul de sub pardoseală încălzeşte gresia, tălpile ei goale.

Mănâncă fulgi de porumb cu lapte rece şi vede cum îi picură din lingura plină pe bărbie, iar asta îl face să pară mai puţin intimidant, mai ales că el nu-şi dă seama. Îi atrage atenţia în cele din urmă, râzând scurt, iar el se şterge cu dosul mâinii, spune că este jenant, iar când îl întreabă de ce, ridică din umeri şi zâmbeşte, arătându-şi caninii ascuţiţi.

Nu încearcă să facă vreo conversaţie. Nu o întreabă despre şcoală sau despre materii, nici despre faptul că este geamănă. O întreabă imediat de ce nu doarme bine şi asta are efect; asta o prinde imediat, îl plasează în sfera ei într-un mod pentru care nu era pregătită.

— Îmi fac griji pentru anumite lucruri, spune ea. Câteodată.

— Ce lucruri? o întreabă

Iar ea rosteşte lucruri stupide, iar el spune cu siguranţă nu asta este ceea ce te ţine trează.

— Toate lucrurile normale, spune ea. Şcoala. Notele. Viaţa.

— Unul şi acelaşi lucru, nu-i aşa? spune el, iar ea se întreabă dacă îşi bate joc de ea.

— Ţi-am zis că e o prostie.

— Am spus eu aşa ceva?

Rosie tace, îşi ridică lingura din lapte.

— Ni se spune că trebuie să ne pese atât de mult de toate astea, spune Will. Ca şi cum fiecare decizie pe care o luăm ne va duce pe o anumită cale.

— Şi nu crezi că este adevărat?

— Nu. Cred că avem o cale, dar aceasta nu se schimbă pe baza deciziilor pe care le luăm. Este o cale care duce oricum în acelaşi loc.

Ea soarbe laptele din lingură. Are un gust dulce de la fulgii de porumb, îi aminteşte de nopţile când învăţa şi stătea până târziu, de şcoala de sâmbătă din clasele primare, de anii când se trezea la 5 dimineaţa, pentru ca mama ei să poată pleca la muncă.

— Ce vrei să spui? întreabă ea.

— Ce crezi că vreau să spun?

Lasă întrebarea lui să atârne ca răspuns la întrebarea ei, sprâncenele lui se ridică în sus, numai puţin.

— Despre moarte, spune ea.

— Da.

Will se apleacă înainte pe scaun, ca şi cum nu ar fi mare lucru, ceea ce şi ea presupune că nu este, când ai şaptesprezece ani. Când moartea pare atât de departe, atât de puţin plauzibilă.

— Mă gândesc că toţi murim câte puţin în fiecare zi, spune el. Aşa că am putea să facem ce dorim înainte ca asta să se întâmple.

Se uită la ea în timp ce vorbeşte, iar ea coboară privirile spre masă. Pe fundul farfuriei a rămas o semilună de lapte. Îşi bagă degetul în ea, trasează o linie.

— E cam morbid, spune ea.

Iar el ridică din umeri, spune că e adevărat.

— Şi atunci ce vrei să faci? îl întreabă.

Nu adaugă *înainte de a muri*, deşi la asta se gândeşte.

— Cred că voi afla, la un moment dat, spune Will.

Rosie încuviinţează din cap, cu vârful degetului plin de lapte.

— Dar tu ce vrei, Rosie Winters?

Îl priveşte. Tânărul zâmbeşte din nou, dar abia schiţat. Colţurile gurii îi sunt ridicate, ochii blânzi, ca nişte lămpi în semiîntuneric. Folosirea numelui ei de familie pare ori agresivă, ori afectuoasă; nu-şi poate da seama cum anume.

— Vreau toate lucrurile pe care ai spus că nu ar trebui să le vreau, spune ea. Să învăţ bine la şcoală. Să am note bune, să am o viaţă bună. Toate astea.

— Crezi că aceste lucruri îţi vor asigura o viaţă bună? întreabă Will.

— Cred că mă vor ajuta să obţin lucrurile care o vor face bună, spune ea.

El îi susţine privirea. Nu o contrazice şi nici nu o mai întreabă din nou.

Ea lasă lingura în jos, priveşte cum se unduieşte laptele.

E trei şi jumătate dimineaţa când Rosie spune: Doamne, e târziu, iar Will îi urmăreşte privirea până la ceasul de la cuptorul cu microunde şi spune că, din punct de vedere tehnic, e devreme.

— Ar trebui să plec, spune ea, ridicându-se de pe scaun.

Clăteşte bolurile la robinet, iar Will o priveşte. Părul ei este negru, arată ca o coamă, îi cade până dincolo de umeri. Îi vede gleznele palide ieşind din pijama.

Nu vrea să fie interesat. Nu are nici timp, nici chef pentru asta, nu dacă ea pleacă la universitate. Nu şi dacă e sora lui Josh. Nu dacă va fi prea dezirabilă, ceea ce simte, deja, că aşa va fi.

— Cântecul acela pe care îl cântai, îi spune, ridicând vocea astfel încât Rosie să-l poată auzi peste zgomotul apei care curge.

— Ce-i cu el?

Închide robinetul, întoarce bolurile cu susul în jos ca să se scurgă. Vrea să-i spună că este frumos. Că vocea ei, că ea, sunt frumoase. Dar e atât de îndepărtat de ceea ce ar fi spus în mod normal, atât de îndrăzneţ, chiar şi numai să gândească.

— Nu pot să mi-l scot din cap, spune el.

— Ca un vierme în ureche, spune ea.

S-a întors cu spatele la chiuvetă, se sprijină de blat. Se uită la el, cu ochii aceia.

— Ce este un vierme în ureche?

— Când ţi se întipăreşte un cântec în cap şi se învârte acolo la nesfârşit. Mi se întâmplă uneori, când nu pot să dorm. Ca şi când creierul meu ar fi prins într-un laţ.

Will se gândeşte la asta. Îi spune că e mai frumos decât atât.

Ea îi zâmbeşte parţial atunci, numai din buze şi fără să-şi arate dinţii. Se întreabă ce ar spune dacă s-ar ridica acum de pe scaun şi şi-ar lipi gura de a ei.

— Mă duc la culcare, spune ea.

— Noapte bună, atunci, răspunde el.

Ea nu se mişcă. Nici el nu se mişcă.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, spune el.

— Atât de formal, spune ea, cu acelaşi zâmbet parţial, apoi pleacă, cu paşi uşori pe scări.

El stă acolo o vreme, în lumina de culoarea mierii pe care o dă becul de la cuptor. Şi mai sunt atât de multe ore până la răsăritul soarelui.

Se preface că doarme atunci când Josh sare pe picioarele lui dimineaţa.

— Trezeşte-te şi străluceşte, zice el, lovindu-l într-o parte cu pumnul.

Will bombăne, deşi se bucură că e ziuă, se bucură că poate să se trezească şi să se aprovizioneze cu puţină cofeină şi poate că o să vorbească din nou cu Rosie.

— Micul-dejun? se oferă Josh.

— S-a dus zăpada?

— Este chiar mai bine, spune el. E zi liberă din cauza zăpezii, amice.

— Serios?

— Da! Fără şcoală. Lăudat fie Domnul, sau orice zeitate pe care o ai sau pe care o venerezi sau nu.

— Nu ştiu cum de nu eşti dat cu capul de pereţi mai des, spune Will, aşezându-se şi masându-şi tâmplele cu o mână.

Camera se clatină din cauza lipsei lui de somn, a tapetului alb prea strălucitor.

— Sunt mai norocos aşa, cred, spune Josh. *Şi* adorabil.

— Există un cuvânt pentru asta, spune Will, şi geme în timp ce primeşte un cot în coaste.

— Clătite, declară Josh. Îţi plac clătitele?

— Cred că da.

— Ştii ce-mi place la tine, Will? întreabă Josh, în timp ce se ridică de pe canapea. Entuziasmul tău nemărginit.

Will îi arată degetul mijlociu, frecându-şi în continuare capul. Dar când se uită în jur, Josh a dispărut, iar sora lui geamănă stă în picioare în pragul uşii. Are părul lăsat liber până mai jos de umeri şi ţine o cană în mâini.

— M-am gândit că poate vrei o cafea?

— Doamne, da, spune Will, se ridică şi o ia, se arde la limbă când bea.

E brusc conştient de părul lăsat de el pe pat. Firimituri de cereale i se lipesc de dinţi, simte gustul de gudron al respiraţiei sale.

— Nu ştiam dacă vrei lapte.

— Fără lapte e bine, mulţumesc.

— Ai reuşit să dormi vreun pic? întreabă ea.

El se întreabă dacă este o întrebare cu subtext, dacă nu cumva ea îl întreabă dacă a stat treaz şi s-a gândit la ea.

— În cele din urmă.

Un răspuns cu multe semnificaţii.

Rosie îşi încrucişează braţele ca şi cum i-ar fi fost frig, deşi auzise caloriferele păcănind înainte de răsărit şi apa bolborosind în ţevi. Acum vede că are ochi albaştri. Sprâncene dese, negre, care se potrivesc cu părul ei sălbatic. Deschide gura să spună ceva chiar în momentul în care Josh îşi scoate capul din bucătărie.

— Rosie, spune el. Nu mai e unt.

— Atunci pune ulei, spune ea.

— Şi ăsta unde este? În frigider?

Ea neagă din cap, spune că e în dulap, iar Will se uită la zâmbetul de iubire de pe faţa ei în clipa când se întoarce spre fratele ei geamăn.

El nu se uită niciodată la Amber în felul acesta, nici măcar atunci când se înţeleg bine. Ţine cafeaua în gură înainte de a înghiţi, e amară şi încă prea fierbinte.

— Vrei să mergem la plimbare? o întreabă el, înainte ca măcar să se decidă să o spună.

Rosie se întoarce spre el.

— Acum? spune ea.

— Sau poate după micul-dejun.

Ce se întâmplă, se întreabă în sinea lui, în timp ce o priveşte făcând acelaşi lucru. Încreţeşte sprâncenele şi îşi suge buza de jos. Doar o clipă, apoi faţa ei redevine neutră.

— Poate, spune ea.

Apoi se duce în bucătărie, îl lasă singur cu aşternutul de pat răvăşit, în tricoul cu care nu a dormit şi în boxeri. Îi ascultă cum vorbesc, zăngănitul tigăilor, huruitul sertarelor. Sunt sunetele rutinei, ale vieţii de familie. Se distanţase de aceste lucruri în propria casă, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în garaj.

Când li se alătură gata îmbrăcat, Rosie amestecă aluatul, Josh scotoceşte prin dulapuri, căutând miere şi sirop.

— Fiecare zi în care nu ne ducem la şcoală din cauza zăpezii ar trebui să înceapă cu o porţie de zahăr, spune Josh, în timp ce trânteşte ingredientele pe masă.

Rosie pune, tăcută, aluatul în tigaie.

— Pe ea o stresează zilele blocate din cauza zăpezii, spune Josh, dând din cap spre ea.

— Nu mă stresează, spune Rosie.

— Azi avea simulare la istorie, îi spune el lui Will. Şi ar fi preferat să fie la şcoală, să dea testul, decât să stea aici să mănânce clătite cu noi.

— Nu, nu este aşa, spune ea, şi dă drumul focului la maximum. Sunt doar mai multe zile în care să uiţi totul, asta e tot.

O privesc amândoi cum aruncă în sus prima clătită şi o răstoarnă pe partea neprăjită.

Bucătăria miroase a ulei vegetal şi gălbenuş, ferestrele se aburesc de căldură. Will se oferă să ajute, pentru că se simte jenat să o lase să gătească pentru ei doi, iar spre surprinderea lui, fata se dă la o parte. Umple polonicul şi îl răstoarnă, în timp ce ea taie felii de căpşune din frigider, umple un bol mic cu zahăr. Încearcă să nu observe când Rosie înmoaie o căpşună în el, şi suge boabele din ea cu gura.

*

Băieţii pleacă să facă ceea ce fac băieţii în zăpadă. Să arunce cu bulgări de gheaţă unii în alţii, fără îndoială, să-şi ude pantalonii, să stea afară până când degetele le amorţesc şi nu-şi mai pot băga cheile în uşă.

Iar ea încearcă să recapituleze materia. Încearcă să-şi bage faptele istorice în minte, iar când nu reuşeşte, încearcă să exerseze gamele, dar acestea îi ies fără probleme şi se plictiseşte într-o oră. Se gândeşte la micul-dejun, când este sigură că Will continuase să încerce să îi prindă privirea, iar la lumina zilei decide că nu înţelege de ce. Nu este interesată şi nici el nu poate fi interesat de ea. Totul părea altfel pe întuneric, în camera blocată de zăpada de afară. Când picioarele aproape că li se atingeau sub masă.

Îi spusese că are un câine pe nume Dave.

Că locuia cu bunica lui.

Au vorbit despre moarte, chitare şi planuri de călătorie, despre teama lui Will de şobolani, despre aversiunea ei faţă de vată. Nici măcar o dată nu au menţionat motocicleta lui sau suspendarea lui de la şcoală şi nici ea nu a simţit că ar putea să-l întrebe despre asta.

Partea pe care o reia în minte, însă, partea care îi distrage atenţia acum, este cea când îi spusese că nu-şi poate scoate cântecul ei din minte.

Cântecul ei. Unul pe care îl scrisese chiar ea însăşi, deşi el nu avea de unde să ştie asta.

Rosie îi ajunge din urmă pe terenul de joacă. Copii îmbrăcaţi în salopete matlasate trag săniile până la dealul de dincolo de terenul de joacă, lăsând urme crestate cu tălpile cizmelor.

Sunt lângă leagăne. Will stă pe unul dintre ele, cu picioarele întinse în faţă. Are ghete de piele neagră, la fel ca

jacheta lui, iar părul îi este acoperit de zăpadă. Rosie era suficient de aproape încât să vadă că arată ca roua, când Josh îi aruncă un bulgăre de zăpadă în cap.

— Ai reuşit să vii! spune el, când acesta explodează împrăştiindu-se.

Sare de la locul lui de lângă balustradă, cu urechile roz ca nişte creveţi, din cauza frigului.

— Doar pentru puţin timp, spune ea, ştergându-şi zăpada din păr. Aveam nevoie de o pauză.

Fratele ei o ia atunci de încheieturile mâinilor, dar mănuşile lui sunt umede, reptiliene; în palme are mici tampoane de prindere. Rosie a uitat să-şi ia mănuşile, iar aerul îi înţeapă pielea.

— E grozav, spune Josh, şi strânge o singură dată, ca să-i arate că ştie cât de greu este pentru ea să aleagă distracţia, să aleagă zăpada, în locul studiului. Să o lase mai moale, aşa cum îi cere el atât de des.

Rosie simte dintr-odată că s-a încins sub haină, întrebându-se ce ar spune dacă ar şti că ea nu ieşise nici de dragul lui, nici pentru ea însăşi, ci pentru William White, şi că nici măcar nu ştie sigur de ce.

Se sprijină de balustradă şi stau puţin de vorbă. Privind la copiii care se joacă, la un câine care aleargă după o minge. Josh se trânteşte pe spate şi face un înger de zăpadă, în timp ce Will se uită de pe scaunul lui din leagăn, iar Rosie îl priveşte pe Will cum îl priveşte pe Josh. Fixându-şi privirea dincolo de capul lui, ca şi cum s-ar uita la copaci.

— Iubesc zăpada, spune Josh, când încetează să se mai mişte.

Will îi prinde privirea în acel moment şi îşi împărtăşesc ceva în acea privire. Apreciere, se gândeşte ea, sau afecţiune, pentru candoarea fără scuze – ba chiar inocenţa – fratelui ei geamăn de 17 ani.

— Eu nu, spune Rosie.

— Atunci du-te acasă, zice Josh, şi pentru asta Rosie aruncă un bulgăre de zăpadă în el.

— Bună lovitură, spune Will, iar Rosie râde.

Continuă să stea de vorbă toţi trei, timp de aproape o oră. Josh îşi aminteşte de un om de zăpadă pe care l-au făcut când erau mai mici, cum nu înţeleseseră că se va topi.

— Ai plâns, îi spune el lui Rosie.

— Cred că tu ai fost cel care a plâns, spune ea, şi este rândul lui Will să râdă, deşi nu le împărtăşeşte nicio amintire de-a sa.

Când conversaţia s-a mai domolit, Rosie le spune că i-au îngheţat mâinile.

— Atunci pune-le în buzunare, îi sugerează Josh.

Zăpada a început să sclipească în soarele palid, care ieşise acum din spatele norilor.

— Cred că o să mă duc acasă, spune ea.

— Vin şi eu, spune Will, iar privirile lor se întâlnesc pentru scurt timp, în timp ce Josh le spune că nu au niciun haz.

Merg unul lângă altul pe iarba plină de zăpadă. Copacii de la marginea câmpului sunt negri şi arată ca nişte oase, căci zăpada a dispărut deja de pe ramurile lor.

— Niciodată nu durează, spune Rosie, în timp ce păşesc pe poartă şi pe drumul acum presărat cu sare grunjoasă.

— Slavă Domnului, spune Will. Drumurile vor fi un coşmar.

— Iar şcoala rămâne închisă, spune ea.

Zloată pe marginea drumului. Mai mult pietriş sub încălţările lor.

— N-am mai întâlnit pe nimeni care să iubească şcoala ca tine, spune Will.

Obrajii ei se înroşesc, dar el nu pare tulburat, nici măcar amuzat. Rosie este recunoscătoare că de data aceasta nu sunt aşezaţi la o masă; că nu se poate uita la faţa ei.

— Nu neapărat, pe bune, spune ea. Îmi place doar să am un plan.

Will tace. Se apropie de o curbă a drumului şi trebuie să traverseze, ca să nu fie loviţi de o maşină care vine din sens opus. Traversează înapoi, fără discuţii. Se aude susurul zăpezii care picură de pe copaci, sporadic şi în afara timpului, ca o ploaie.

— Mi se pare interesant, îi spune Will.

— Ei, bine. Asta sună condescendent.

Atunci se uită la ea, o privire fugară, iar ea îşi ţine ochii aţintiţi drept înainte.

— Nu am vrut să sune aşa, spune el.

Zăpada încă picură şi o maşină trece pe lângă ei, împroşcându-i cu zloată.

— Am vrut doar să spun că e bine, spune el. Că eşti aşa. Nu ştiu.

— Naivă? întreabă ea, iar el neagă din cap.

— Convinsă, spune el.

Josh vine în urma lor, la o oarecare distanţă. Rosie simte o dorinţă ciudată, aproape de nestăpânit, să-l ia de mână pe Will, doar ca să vadă ce va face el, să vadă dacă descifrează bine acest lucru, ceea ce, cu siguranţă, nu este cazul. Dar nu-şi poate testa ideea, nu când fratele ei este în spatele lor şi vede tot.

Continuă să păşească alături de el. Îşi bagă mâinile în buzunare.

Când se apropie de colţul străzii ei, un camion îi udă din cap până în picioare cu apă dintr-o baltă de pe drum. Este rece ca gheaţa, un şoc, iar Will scoate un răcnet în acelaşi moment în care Rosie rămâne cu respiraţia tăiată, se întorc unul către celălalt cu ochii mari şi furioşi, apoi încep să râdă.

— Tâmpitul, spune Will, în timp ce Rosie se şterge pe faţă.

Degetele i-au amorţit de mult timp, iar apa este parcă şi mai rece, chiar şi mai dureroasă, în timp ce o şterge.

— Doamne, mă dor mâinile, spune ea, iar Will îi zice să şi le pună la subsuori, iar ea întreabă: ce? Şi atunci Will se opreşte îşi desface fermoarul de la haină, îi ia mâinile în mâinile lui şi le pune sub braţele sale, în faldurile hainei.

Maşinile trec pe lângă el. Zăpada se mişcă sub picioare. Will se apropie mai mult, astfel încât palmele lui Rosie sunt presate, iar mâinile lui sunt apăsate peste ale ei. Cămaşa lui este umedă, de la apa din camion sau de la un strat subţire de transpiraţie, Rosie nu ştie. Îşi ridică privirea spre el şi observă, pentru prima dată, ce gene lungi are. Sunt mai lungi decât ale ei.

— Şi ale tale sunt reci, spune ea, pentru că inima i s-a blocat şi nu mai e nimic de spus, iar totul se topeşte şi îngheaţă în acelaşi timp.

— Asta va ajuta, spune Will.

Mâinile o dor încă şi mai tare, în timp ce sângele năvăleşte înapoi.

Îşi simte pulsul în vârful degetelor.

Pe pielea lui.

Trei

Când Will opreşte maşina pe alee, rămâne aşezat, uitându-se dincolo de bord, scufundat în gânduri. Mai exact, se gândeşte la curbura gleznelor lui Rosie şi la felul în care mânca cu lingura.

Dă din cap, râde puţin de nebunia asta. Fata asta, cu notele ei perfecte şi cu urechile de elf, pe care nici măcar nu o observase înainte de focul de tabără. Se freacă la ochi, apoi se uită la zăpada care se scurge pe copaci. Hotărăşte că are nevoie de somn şi este pe punctul de a coborî din maşină când îi sună telefonul. Este Darcy, ceea ce îl surprinde. Nu au mai vorbit de săptămâni întregi.

— William White, spune ea, ca şi cum el ar fi fost cel care o sunase.

— Darcy, spune el. Bună.

— Ce faci? îl întreabă.

— Nu prea multe.

— Aşa mă gândeam şi eu, având în vedere ziua liberă din cauza zăpezii şi toate astea.

— Da.

— Aşa.

— Aşa.

— Vrei să vii la mine? Mama e plecată.

Se gândeşte la asta timp de două secunde, apoi îi spune că, de fapt, nu poate.

— De ce nu? întreabă ea.

Furia ei este rigidă şi imediată, iar el oftează, fără să-i pese că ea îl va auzi.

— Pur şi simplu, nu pot, Darce. Sunt epuizat.

— De ce? întreabă ea, din nou. Cu cine ai fost?

— Am fost la un prieten toată noaptea, spune el. Am lucrat la mate.

Fata scoate un mârâit de neîncredere, ceva dispreţuitor şi profund din gât, iar el se întreabă, în treacăt, de ce toată lumea se aşteaptă la tot ce e mai rău de la el, când el spune doar adevărul.

— Să ţi-o trag, Will!

— Ei bine, sigur. Asta e ce voiai, nu-i aşa? întreabă el.

— Ce?

— Să mi-o tragi. Ăsta e singurul motiv pentru care ai sunat.

Ea îi închide atunci telefonul, iar el coboară din maşină, cu ghetele alunecând prin zăpada care se topeşte.

Doarme toată după-amiaza, se trezeşte când aude clicul repetat al sistemului de aprindere de la cuptor. Îi promisese bunicii cu luni în urmă că va încerca să-l repare. Se gândeşte că trebuie să fie ceva legat de umezeală, pentru că zgomotul încetează întotdeauna când vine primăvara.

Se ridică din pat, face un duş, apoi se îndreaptă spre bucătărie, unde bunica lui toarnă supa în farfurii, iar sora lui stă aplecată deasupra temelor.

— Este în viaţă, spune bunica, în timp ce se aşază şi împarte tacâmurile.

Le ţin într-un coş în mijlocul mesei, cu linguri cu mânere cu modele, cu frunze care se răsucesc de-a lungul cuţitelor şi al furculiţelor.

— Am spus bună, când am intrat, îi aminteşte el.

— Ai dreptate, spune ea. Eşti regele monosilabelor.

— Ce înseamnă monosil-bule? întreabă Amber, fără să-şi ridice privirea.

— Silabe, spune Will. Înseamnă regele tuturor lucrurilor.

— Nu, nu este aşa.

— Cum ai petrecut noaptea? îl întreabă bunica, aşezând bolurile pe masă.

A măcinat piper peste al lui, a fărâmiţat brânză albastră pe toată suprafaţa.

— N-am dormit, spune el. Dar Josh a înţeles esenţialul matematicii, aşa că asta e bine.

— Ce ai mâncat? întreabă ea, pentru că asta e întotdeauna întrebarea ei, indiferent unde a fost el sau cu cine a fost.

Când îl luase de la secţia de poliţie, au stat în tăcere în maşină timp de nouă minute lungi şi dificile, iar apoi l-a întrebat dacă luase cina.

— O chestie cu vinete, spune el. Nu ştiu, am mâncat în camera lui.

— În camera lui? întrebă Amber.

— Lasă pixul jos, Amber, spune bunica lui. Mănâncă. Acum.

— Eu de ce nu pot să mănânc în camera *mea*?

— Pentru că trebuie să-i ţii companie bătrânei tale bunici, de-aia. Deci a fost bine? Fără incidente?

— A fost bine, spune Will.

Se gândeşte la Rosie în timp ce spune asta, în timp ce-şi înmoaie lingura în supa roşie.

— Ai putea să te gândeşti la meditaţii, îndrăzneşte să-i spună bunica lui.

Will mai ia încă o înghiţitură, având grijă să evite limba, încă opărită de la cafeaua din acea dimineaţă. Cafeaua pe care o făcuse Rosie. I-a întins-o, cu mâinile ei moi.

— Nu am nevoie să dau meditaţii, spuse el. Am garajul.

— Nu e un plan pe termen lung, nu-i aşa?

— Nu începem din nou, bunico.

— Bine, bine. A fost doar un gând.

— O să mă fac avocat, spune Amber. Domnişoara Brown spune că aş putea fi un avocat bun.

— Sunt sigură, spune bunica lui.

— Avocaţii sunt necinstiţi, spune Will. Nu vrei să fii unul dintre ei.

— De ce i-ai spus asta?

— Pentru că e adevărat.

— Nu toţi avocaţii sunt necinstiţi, Willyum.

Bunica lui îi rosteşte numele aşa, despărţit în două silabe, când e încordată sau prea obosită. În ziua morţii bunicului său este Willyum. La fel şi de ziua de naştere a mamei sale. La fiecare şedinţă cu părinţii, în fiecare zi de bilanţ şcolar, Willyum cu un oftat şi cu gura strânsă.

— Aş putea să mă fac dentistă, spune Amber.

— Mult mai bine, este de acord Will, care nici măcar nu se oboseşte să înţeleagă saltul. Dar nu e nevoie să te hotărăşti acum, Ambs.

— Trebuie, spune ea.

— Cum aşa?

— Pentru jurnalul meu, spune ea. Are un capitol întreg despre speranţe şi visuri şi despre ce vreau să fiu când voi fi mare. Mi-am păstrat pixurile de aur pentru el.

O priveşte peste castronul de supă.

— Ai doar zece ani, spune el.

— Ţi-ar prinde bine şi ţie să iei o filă din cartea ei, spune bunica.

— Este un jurnal, spune Amber. Nu o carte.

Will îşi înăbuşă un zâmbet, iar bunica lui râde, un sunet moale, ca un gângurit de porumbei, apoi taie pâine pentru toţi.

*

Rosie stă întinsă lângă Marley pe podeaua dormitorului prietenei sale, o scenă pe care o văzuseră de zeci de ori la televizor. Desfac ambalajele de la dulciuri şi ronţăie popcorn tras în caramel, îşi simte dinţii lipicioşi de la zahăr.

În timp ce se uită la Jack care o priveşte pe Rose pe terasa de sus, Rosie se gândeşte să-i povestească lui Marley despre William White şi despre întâlnirea din bucătărie. Şi apoi despre ceea ce se întâmplase chiar a doua zi, când el îi luase mâinile în mâinile lui.

Şi după aceea..., ar fi întrebat Marley, cu o bomboană la jumătatea drumului spre gură.

Şi după aceea ... nimic.

El îi dăduse drumul, întrebase: e mai bine?, iar Rosie dăduse din cap. Şi merseseră înapoi spre casă, zăpada se înmuiase şi alunecau pe trotuar. Josh îi ajunsese din urmă, îi mulţumise, din nou, pentru matematică. Şi apoi Will condusese maşina până acasă.

Pe ecran, Leo se holba în continuare, iar Rosie mai ia o bomboană, o ţine sub limbă.

Nu e nimic interesant de povestit, se hotărăşte ea, despre întâlnirea de la miezul nopţii cu un băiat pe care abia dacă îl cunoaşte, despre momentul când îi încălzise mâinile, pentru că i se făcuse milă de ea, juca probabil un joc pe care ea nu avea niciun interes să îl joace.

Surprinzător însă este modul în care ea continuă să şi-l imagineze în timp ce stă aici, cu genunchii strânşi, cu prietena ei care foşneşte lângă ea cu floricelele de porumb.

Se gândeşte la ochii lui cenuşii.

Îşi imaginează cum o ţintuieşte de peretele din bucătărie, cu faţa atât de aproape de faţa ei.

Asta e interesant, se gândeşte ea, în timp ce Marley cască. Asta, în sine, e ceva nou.

— Îmi place partea asta, spune prietena ei, târându-se în picioare, în timp ce Rose se clatină pe terasă în rochia ei sclipitoare, roşie ca sângele. Aş vrea ca vieţile noastre să fie atât de dramatice.

— De ce naiba ţi-ai dori aşa ceva?

— Suntem doar... eu şi cu tine, Rosie. Suntem atât de *plictisitoare*. Nu pot să aştept până când viaţa va fi mai mult decât o repetiţie cu orchestră, după notele cunoscute, înţelegi?

Rosie se uită înapoi la film, pentru că înţelege, dar are sentimentul că ar putea fi deja ceva mai mult pentru ea. Ceva care s-a schimbat. Desface alt ambalaj de dulciuri, deşi se simte rău şi i s-a făcut sete şi este vag îngrijorată că s-ar putea să i se carieze dinţii.

Când ajunge acasă, plină de zahăr şi totuşi înfometată, Rosie îşi face nişte pâine prăjită. Încălzeşte nişte fasole în cuptorul cu microunde, urmărind prin geam cum se roteşte farfuria, lent şi hipnotic.

Atunci îi vin în minte versuri despre lumea care se învârte ca un singur tot şi se întreabă dacă le-a furat de undeva sau dacă sunt numai ale ei. Le mâzgăleşte pe caietul de notiţe de lângă frigider, împătureşte foaia şi o bagă în buzunar. Pentru orice eventualitate.

— Iat-o, spune Josh, păşind pe uşă în timp ce sună cuptorul cu microunde.

— Aici sunt, spune ea.

— Ce mai face Marley?

— Bine, spune ea. Crede că suntem plictisitoare.

— Cine? Eu şi cu tine?

— Nu, eu şi ea.

— Bine. Probabil că sunt de acord cu asta.

Rosie îşi dă ochii peste cap, în timp ce fratele ei se sprijină de frigider şi se uită cum toarnă fasolea pe partea arsă a pâinii prăjite.

— Mama are o migrenă, spune el.

— Din nou?

— Da. Are multe pe cap, cu concediul de maternitate al lui Josie.

— Îmi închipui. A părut puţin... ştii tu...

— Tensionată.

— La limită.

— Înspăimântătoare?

Râd amândoi încet, iar ea îşi duce farfuria la masă, ia furculiţa, în timp ce Josh se aşază în faţa ei. Josh ia o portocală din bolul cu fructe şi o rostogoleşte între mâini, ca şi cum ar încerca să se decidă dacă are chef să o mănânce.

— O să treacă peste asta, spune Rosie, în timp ce-şi taie pâinea prăjită în două.

— Super-avocat.

— Femeie de oţel.

— Samantha cu muchii de oţel, spune Josh, şi jupoaie în sfârşit coaja portocalei. De oţel, în mod sigur. Ea şi tata par atât de nefericiţi în ultima vreme, nu-i aşa? Mai ales ea.

— Mie nu mi se par deloc diferiţi, spune Rosie.

— Atunci asta e *chiar* foarte trist, spune Josh. Ridică o felie în sus şi o priveşte în lumina din bucătărie. Atât de mulţi sâmburi, comentează.

— Sunt buni, spune Rosie.

— Sâmburii?

— Nu, părinţii noştri. Crăciunul va fi o resetare frumoasă. Ca întotdeauna.

— Ah, Crăciunul, spune Josh, şi se simte o notă visătoare în vocea lui. *Ador* Crăciunul.

— Ştiu, spune Rosie, rostogolindu-şi din nou ochii. Crăciunul, şi zăpada, şi buna dispoziţie.

— Şi portocalele, spune el, înclinând-o pe cea din mână spre ea, ca şi cum ar fi ţinut un toast.

Ea scutură din cap, își mai bagă niște fasole în gură. În bucătărie este cald, iar vântul face ferestrele să zăngănească, aruncă o mână de picături de ploaie în geam. În timp ce mestecă, Rosie se gândește cum să aducă vorba despre Will, dar înainte ca ea să poată măcar să rostească un cuvânt, fratele ei deschide primul discuția.

— Cred că acum chiar aș putea trece la matematică avansată, spune el.

— Da?

— Datorită lui Will.

— Asta este minunat, spune ea.

Ține fasolea în gură cam prea mult pentru câteva îmbucături, parcă se chinuiește să înghită. Fratele ei se uită la ea. Pare să interpreteze greșit ezitarea ei – dorința ei de a nu părea interesată –, drept dezaprobare.

— Nu este așa cum vorbește lumea, spune Josh.

— Nu? întreabă ea, rămânând cu ochii în farfurie.

Sos de la fasole, firmituri împrăștiate.

— Știu că are o reputație proastă, spune Josh. Cu motocicleta lui, și cu chiulurile și toate celelalte. Dar el e OK. E deștept și cumsecade, așa cred.

— Păi foarte bine, spune ea.

— Despre ce ați vorbit în drum spre casă?

— Hm?

— Tu și Will? Ce ți-a spus?

— Nimic, de fapt, spune ea, iar stomacul i se strânge în timp ce rostește cuvintele, pentru că își dă seama că e adevărat.

Josh tace o vreme, o privește fix. A abandonat jumătate din portocală.

— Nimic?

— E un om care vorbește puțin, zice ea, iar el râde de asta, spune da, așa este.

Se întinde spre o coajă pe care ea a lăsat-o în farfurie.

Se uită la el, la fratele ei. Îi cunoaşte chipul mai bine decât pe al ei, a crescut alături de el înainte să fi existat amândoi.

Mai vorbiseră despre asta înainte, când făceau fortăreţe din plăpumi sau campau sub paturile lor suprapuse, cu lanternele aprinse, cu păturile îngrămădite în jurul lor ca nişte saci de nisip. Despre momentul în care deveniseră fiinţe omeneşti. Fuseseră gemeni şi înainte de asta? Sau doar când li se dezvoltaseră creierul sau inima?

E o chestie a gemenilor, spunea Josh, de fiecare dată când ghiceau ce gândea celălalt. Dar în privinţa asta, Rosie nu a fost niciodată sigură. Cunoaşte şi alţi gemeni care par a fi fraţi obişnuiţi, şi nu e ceva obişnuit să ai dureri când fratele tău se accidentează pe terenul de baschet, sau să te trezeşti în timpul nopţii când i se schimbă respiraţia. Câteodată se agită, aparent fără niciun motiv, şi ştie că şi el e treaz, la rândul lui, de cealaltă parte a peretelui.

— Cred că ţi-ar plăcea de el, îi spune acum Josh.

— Cine spune că nu-mi place deja?

Şi lasă fraza să atârne între ei, aşteptând ca fratele ei geamăn să o prindă, să înţeleagă.

Nu înţelege.

— Vrei şi tu una? este tot ce întreabă el, întinzând o felie de portocală spre ea, iar ea o apucă.

Scuipă sâmburii de pe buze în farfurie.

*

Will aleargă.

A alergat în fiecare zi în ultimii patru ani, de la momentul pauzei sale de la şcoală, de când i se spusese să găsească o cale de a-şi canaliza furia. Nu se gândise niciodată că este o persoană furioasă; nu ridicase niciodată vocea, nu dăduse niciodată cu pumnul în perete, nu-şi pierduse cumpătul cu un profesor sau pe terenul de sport. Dar un expert de vârstă mijlocie, stând la un birou cu lambriuri de pin, îi pusese

câteva întrebări după ce se întâmplase totul, își luase notițe și îi spusese bunicii lui, cu toată certitudinea, că furia era într-adevăr problema.

Se poate rezolva, spusese el, cu acel S fluierat printre găurile dintre dinții lui. Și se pare că alergarea era singura soluție pe care o putea accepta Will.

Nu e ușor, din cauza țigărilor. A renunțat acum la fumat, abia dacă se mai atinge de țigări zilele acestea, dar răul este deja făcut la optsprezece ani.

Cu toate acestea, aleargă ore întregi. Nu-și urmărește viteza sau distanța. Nu-și verifică ceasul și nici nu încearcă să își mărească rezistența. El doar aleargă. Fără muzică, pentru că îi place să audă cum îi zvâcnește sângele în urechi. Vuietul mării și pescărușii.

Aleargă până când nu mai poate. Până când îl ustură șoldurile, genunchii încep să-i țipe, și își spune, bine, ajunge.

Azi aleargă de-a lungul plajei. Nu-i e frig, deși este decembrie; pielea s-a înroșit de la efort, iar tricoul s-a pătat de transpirație. Trece pe lângă cabanele de pe plajă, pe lângă bancul de nisip cu două foci care se încălzesc la soare. Farul, cândva alb și bătut de intemperii chiar la marginea pădurii.

Când ajunge acasă, face un duș cu apă rece ca să-și relaxeze mușchii, se șterge cu câteva prosoape pe cap, se duce în dormitor și se prăbușește, pe jumătate umed, pe pat. Privește fix la tavan, la contururile vechilor lui stele care străluceau pe întuneric. Le dezlipise când avea șapte ani, când a decis că era prea mare pentru astfel de lucruri.

Prea mare pentru stele.

Prea mare pentru școală.

Prea bătrân, deja, pentru toate astea.

Și în timp ce stătea întins acolo, în piept i se strecoară o senzație pe care o simte din când în când. O ușoară strângere, ca o supapă care se închide. Doare puțin, dar e mai bine decât ceea ce simțise înainte. Nevoia dureroasă de a reacționa.

Will îşi freacă acum inima absent, îşi distrage atenţia, cu gândul la vocea lui Rosie. O aude pe bunica lui mişcându-se la parter, clicul repetat al cuptorului. Închide ochii, începe să fredoneze ce-şi mai aminteşte din cântecul de la focul de tabără.

Se opreşte, pentru că simte că îl strică.

Când sună clopoţelul şi elevele se revarsă din sălile de clasă, vorbind tare, cu fustele ridicate din talie şi mânecile jachetelor suflecate până la coate, Will înfruntă valul. Nu se îndreaptă spre ieşire, ci îşi asumă riscul şi se duce spre dulapul ei.

Este acolo, cu prietena ei cu părul creţ. Rosie ascultă ce spune aceasta, apoi izbucneşte în râs, ridicând capul, astfel încât gâtul se întinde spre lumină. Simte dintr-odată cum pulsează în el o dorinţă de vampir şi se întreabă, din nou, ce are această fată obişnuită, cu pielea moale.

— Bună, îi spune, când ajunge lângă ea.

Priveşte spre el în acelaşi timp cu prietena ei; patru ochi se ridică spre chipul lui.

— Bună, răspunde, şi pare precaută.

Nu vorbise niciodată cu ea la şcoală până acum. Nu vorbise niciodată nici cu prietena ei şi o etichetă socială ciudată intră în acţiune când îşi dă seama că fetelor le pasă de acest gen de lucruri.

— Bună, spune el, aplecându-se în jurul lui Rosie şi ridicând mâna.

Prietena se uită fix la el, apoi pare să-şi revină. Îi răspunde la salut.

— Eu sunt Will, spune el, iar ea spune da, ştie, dar nu îşi spune numele.

Am încercat, se gândeşte el, înainte de a-şi muta privirea înapoi la Rosie.

— Mergi pe jos spre casă? o întreabă el.

— Da, rosteşte ea rar, ca şi cum ar fi o întrebare capcană.

Una dintre mâinile ei se sprijină pe uşa dulapului, iar cealaltă este înăuntru, aranjând cărţile. O priveşte cum retrage mâna, închide uşa şi încuie din nou lacătul.

— Merg cu tine, spune el.

— Locuieşti în cealaltă parte a oraşului, spune ea.

— Da, dar trebuie să iau ceva.

Minciuna vine lin, uşor. Vrea să fie ceva firesc.

Rosie nu spune nimic. Se uită la prietena ei, care face ochii mari, iar între ele are loc un schimb de replici tăcute, dar pline de înţelesuri. Will priveşte ce se întâmplă şi aşteaptă. Mai mulţi copii se strecoară prin spatele lor, târşâindu-şi încălţările pe linoleum.

Rosie nu-i dă un răspuns exact. Dar se întoarce spre prietena ei — Marley, îi spune ea, iar Will îşi notează în memorie — şi-i spune că se văd mâine, iar Marley înclină bărbia în semn de încuviinţare, îi priveşte cum se îndepărtează, îndreptându-se spre uşile deschise.

Au ieşit deja din şcoală şi, în parcarea profesorilor, Will îşi trage geanta mai sus pe umăr şi îi spune că de fapt nu merge la ea.

— Oh? Rosie se uită la el pieziş.

— Voi fi la far, mai târziu, spune el. Eu alerg lunea seara. E pe traseul meu.

— OK.

— O să alerg pe acolo pe la trei şi jumătate, aşa cred. Dacă nu voi alerga îngrozitor de încet.

— OK, repetă ea.

— Voiam doar să ştii. E un loc frumos. Soarele parcă zăboveşte acolo, deasupra mării. O să-ţi placă.

— Ce vrei să mă întrebi, Will? zice ea, şi simte cum îl străbate din nou acel imbold, în faţa candorii ei, a sincerităţii ei.

Nu mai cunoscuse niciodată o fată ca ea. Credea că fetelor le plac misterul şi invitaţiile nerostite; pauzele lungi de reflecţie şi sugestii voalate.

— Te întreb dacă vrei să ne întâlnim la far, spune el.

Ea se opreşte din mers, auzind aceasta. Elevii mai mici trec pe lângă ei, ocolindu-i pe o parte şi pe alta, un băiat cu cravata în jurul capului îşi leagănă sacoşa ca un lasou.

— De ce? întreabă ea.

Atunci se uită la ea. În ochii aceia atât de albaştri. Şi se decide să opteze şi el pentru adevăr.

— Nu sunt sigur, spune el. Ca să fiu sincer.

Şi asta se pare că este logic pentru ea.

— O să încerc, spune ea, fără să se angajeze, aşa cum ar fi spus altă dată „poate".

Dar el acceptă; este obişnuit cu asta, de fapt, de pe vremea când îşi vedea mama. Când era mic şi plin de speranţă şi aştepta lucrurile cu nerăbdare; când avea stelele lipite de tavanul dormitorului.

Mai târziu, farul îl aşteaptă, dar Rosie, nu. O lumină blândă străluceşte deasupra orizontului, marea este neagră şi neclintită ca fierul.

Will se sprijină de peretele văruit în alb, recăpătându-şi răsuflarea. Este o clădire dărăpănată în aceste zile, o atracţie turistică folosită doar ca reper pe hărţile topografice. Bisericile dezafectate sunt numite redundante, ştie asta, o frântură inutilă de informaţie pe care a purtat-o în toţi aceşti ani. Se întreabă dacă există un cuvânt pentru faruri dezafectate. Vacante sau expirate. Abandonate.

Încetează să mai facă întinderi şi inspiră aerul mării. Valurile se rostogolesc şi se sparg răbdătoare, cu vârfurile lor albe. Are părul umed de sudoare şi începe să îi fie frig. Îi mai dă încă zece minute şi apoi va alerga spre casă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ceea ce, îşi dă seama, ar fi adevărat.

Dar apoi ea este acolo. Cu fermoarul de la haină închis, cu o căciulă trasă jos pe ochi. Azi poartă mănuşi. Fără degete şi cu paiete.

— Bună, spune el, şi sună puţin cam sălbatic, chiar şi pentru propriile urechi – nerăbdător şi surprins şi puţin cam prea tare.

— Bună, îi răspunde.

Ea se uită la el, iar el se uită la ea şi îşi dă seama că nu are niciun plan. Soarele apune, este exact ce aştepta. Soarele sclipeşte ca o frunză de aur pe apa întunecată.

— Nu ştiu de ce te-am chemat aici.

— Şi nici eu nu ştiu de ce am venit, îi răspunde ea.

Will încearcă să-i zâmbească, iar ea îi răspunde tot zâmbind. Două linii subţirele, la colţurile gurii.

— Totuşi este frumos, spune Rosie, şi se uită spre priveliştea exterioară.

Apusul de soare se revarsă moale. Valurile se rostogolesc în interior, apoi din nou înăuntru.

— Aşa este, confirmă Will.

Nu se uită la mare în timp ce o spune şi obrajii ei devin roz, iar ochii ei se întorc spre el, după care privesc în altă parte. Vântul şuieră în jurul pereţilor farului.

— Nu ţi-e frig? întreabă ea în cele din urmă, dând din cap spre braţele lui parcă înţepate de ace.

— Nu, spune el, şi este adevărat; dar îşi simte tot trupul cuprins de flăcări. Vreau să spun, o să-mi fie curând, adaugă. Dar nu încă.

— Aşa, spune ea.

— Aşa.

— Asta e ciudat.

— Ciudat de bine, totuşi?

— Ciudat de bine, încuviinţează ea.

O întreabă dacă îi este foame, dar ea scutură din cap, îi spune că vrea să privească marea. Se aşază pe pământ,

cu picioarele încrucişate, iar el îi urmează exemplul şi se lipeşte cu spatele de far. Privesc amurgul care se transformă pe nesimţite din roz în negru, atât de lent, încât abia dacă observă.

— Josh spune că acum va trece examenul, spune Rosie. Datorită ţie.

— Nu prea vreau să vorbesc despre Josh, spune Will.

— De ce nu?

— Pentru că petrec cel puţin o oră pe zi cu el.

— Ei bine, atunci despre ce să vorbim?

— Tu să-mi spui, îi zice el. Ce ai în cap?

Stau mai departe unul de celălalt decât atunci când erau alături la focul de tabără, iar el nu-i poate vedea faţa, nici măcar din profil; căciula ei este trasă prea jos, şi şi-a înclinat bărbia spre pădure. Nu-i vede decât curba urechii ei pe sub căciulă. O şuviţă din părul ei negru.

— Îţi pasă ţie de ce am eu în cap? întreabă ea, după o clipă.

— Da. Îmi pasă.

Un timp, Rosie nu spune nimic. Marea respiră pe lângă pietre, iar un pescăruş îşi ia zborul de pe nisip.

— Vorbeşti aşa cu toate fetele tale? îl întreabă, atunci când pescăruşul a dispărut din peisaj.

— Cu cine?

— Ştii tu, cu Ashleigh, Keira şi Darcy.

Deci ştie de ele, îşi spune, şi ceva se rupe în el, durerea din piept îl apasă brusc ca un bolovan. Dar apoi îşi dă seama că asta înseamnă cu siguranţă ceva. Că remarcase, că îi păsase.

— Nu vorbesc cu niciuna dintre aceste fete, spune el.

— Cum să nu?! Ai dus-o pe Darcy la balul de iarnă de anul trecut.

— Ea m-a târât, de fapt.

— Ei bine, nu cred că ai păstrat tăcerea toată noaptea.

— Mai mult sau mai puţin, spune el.

Şi apoi, înainte să se gândească să se abţină, îi spune că atunci când eşti cu Darcy nu este nevoie de prea multă conversaţie.

— Oh.

— Da.

Rosie scoate un mic zgomot, sugerând că înţelege şi nu se supără. Un *mm* uşor, ca şi cum i-ar fi spus pur şi simplu ce zi este. Acum îi este în mod sigur frig. Nu-şi mai simte degetele de la picioare.

— Dar nu, spune el.

— Nu ce?

— Putem să nu mai răspundem la întrebări cu alte întrebări?

— Dacă încetezi să mai fii atât de enigmatic, atunci, da.

Nu a mai simţit această tendinţă de înălţare până acum, ca şi cum totul în interiorul lui, tălpile picioarelor, diafragma şi deltoizii, s-ar ridica spre cer.

— Nu, nu vorbesc aşa cu niciuna dintre aceste fete.

— Oh!

Îşi dă seama brusc că acesta este unul dintre cuvintele ei recurente. Fata asta cu vocea ei, cu toate *oh*-urile şi *poate* ale ei.

— A trebuit să-mi mint părinţii ca să vin aici, îi spune Rosie. Eu nu prea ies în oraş fără motiv, aşa că a trebuit să inventez ceva.

— Şi ce-ai spus?

— Că voiam să împrumut o carte de la un prieten.

— Original.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi credibil.

— Mi-am închipuit, spune Will.

— Dar chiar te-ai gândit, spune Rosie, şi îşi schimbă poziţia ca să se uite la el, acum e întuneric, soarele s-a dizolvat, norii sunt o scurgere de petrol deasupra capetelor lor.

Chiar ai înţeles asta? Că îmi plac cărţile, şi şcoala, şi muzica, dar muzica adevărată. Cânt la flaut, la chitară şi la pian. Şi la recorder. Dezvăluiri complete. Şi îmi doresc foarte, foarte mult să merg la şcoala de muzică, dar voi ajunge probabil să fac istorie şi mă gândesc la Oxbridge[1] şi, de fapt, nu am timp pentru nimic din toate astea. Ca să mă văd cu cineva. Dacă despre asta e vorba.

Răsuflă uşurată şi este din nou uimit de ea.

— De ce te gândeşti să faci istorie, dacă vrei să faci muzică? întreabă el, după un moment.

Vântul suflă dinspre mare, le ridică părul lui şi al ei, pe al ei de sub pălărie.

— Asta e tot ce ai înţeles din ce ţi-am spus?

— Aha, spune el. Este cumva iar o întrebare pentru o întrebare?

Fata râde şi e ca urma din spatele unui foc de artificii; scânteiază şi se stinge, iar tăcerea care urmează lasă un gol.

— Bine, spune ea. M-am gândit doar că ar trebui să te previn.

— Consideră-mă prevenit, spune Will.

Ea îşi îndreaptă picioarele, îşi întinde tălpile în faţă. Ghetele ei de drumeţie par curate şi nefolosite pentru excursii şi e gata s-o întrebe ce carte împrumutase, când îşi aminteşte că fusese o minciună pe care o folosise drept pretext. Pentru el.

O conduce acasă atunci când frigul devine prea aspru; când întunericul le pătrunde în oase. Pavajul străluceşte în luminile străzilor, ferestrele restaurantelor sunt aburite în interior. Trec pe lângă magazinul local de cartofi prăjiţi, iar acesta miroase a cartofi curăţaţi şi a ulei stătut, coada se răsuceşte în jurul uşii.

---

1 Termen atestat pentru prima dată în romanul scriitorului W.M. Thackeray, *Pendennis*, pentru a desemna cele mai vechi universităţi din Anglia, Oxford şi Cambridge (n. tr.).

— Data viitoare luăm cartofi prăjiți, spune Will.

— Și vei purta o haină, spune Rosie.

— Și voi purta o haină.

— Nu jacheta ta de motociclist, totuși. Ci o haină adevărată.

— Ce nu e în regulă cu jacheta mea de motociclist?

— Nu pare călduroasă.

— Și ce dacă? Eu voi fi cel care o va purta.

— Dar nu mă pot relaxa dacă îți este frig, spune Rosie. O să mă tot gândesc la asta, iar tu la fel, îți vei spune mereu cât este de frig. Și asta s-ar putea să te facă să vrei să te duci acasă.

Auzind aceasta, se oprește, câțiva pași.

— Sunt fără haină acum, nu-i așa?

— Da. Și uite că ne îndreptăm spre casă.

Will nu poate răspunde la asta. Nu este sigur ce se întâmplă între ei; niciunul dintre ei nu a spus clar. Nu au fost nici sărutări, nici atingeri; nu și-au dezgolit sufletele sau pielea. Au stat doar cu spatele rezemat de far și au vorbit, tăcând uneori, înainte de a vorbi din nou.

Ceva trece printre ei, acum. Firișoarele de păr i se ridică pe brațe ca niște ace, sudoarea i se usucă pe spate.

Se gândește să o ia de mână. Aproape că o face.

Apoi, exact în acel moment, Rosie își strecoară mâinile în buzunarele hainei.

— Nu e practic, spune ea.

— Ce, jacheta mea de motociclist?

— Nu, spune ea, nu asta. Ce discutam mai devreme, despre studiul muzicii. M-am gândit la asta, mi-am depus chiar și cererea pentru școala de muzică. Dar în cele din urmă m-am gândit că ar trebui să fac ceva mai adaptabil.

Will crede că asta sună de parcă ar vorbi un părinte, dar decide să nu comenteze. Rămân tăcuți în timp ce cotesc pe strada principală și încep să coboare panta ușoară, spre

șoseaua de centură, unde magazinele și pub-urile cedează locul căsuțelor cu pereți de piatră, unde televizoarele pâlpâie în spatele perdelelor de plasă. Vieți umbrite prin ferestre. Ghivece cu plante. Fotografii înrămate. Figuri care se mișcă, ca niște cartoane decupate.

— Mereu mă întreb ce fac oamenii la ora asta a serii, spune Rosie.

— Ce vrei să zici?

— Păi e un moment ciudat, nu-i așa? Chiar înainte de cină. După școală sau muncă. E ca o perioadă de non-timp, în care nu poți face nimic real.

— Real?

— Știi tu. Lucruri importante.

— Care sunt lucrurile tale importante?

— Doamne, ce băgăcios poți fi!

Will râde, pentru că nimeni nu-i mai spusese niciodată așa înainte. Se întreabă dacă e la fel ca și furia; dacă e ceva care zace latent, ridicându-și capul doar atunci când viața o cere. Când o fată cu mâini subțiri te întreabă unde crezi că ar putea fi mama ta și te privește în ochi când vorbește.

— Să cânt. Să scriu, spune ea.

— Da? Ce scrii?

— Cântece, în mare parte. Și poezii.

Will dă din cap. Deasupra lor sunt montate ghirlande de luminițe și becurile se clatină în vânt, ciocnindu-se între ele ca niște linguri într-un sertar. Lui i se par periculoase conversațiile de acest gen.

Ca și cum ea își va da seama în curând că el are cicatrice și probleme cu furia și un trecut plin de lucruri de nedescris.

— Și ce este important pentru tine? îl întreabă.

— Motocicleta mea, spune el. Poate că alergatul.

Cotesc spre străzile rezidențiale. Mașini parcate pe alei, cu perdele grele trase împotriva privirilor lor.

— Şi să călătoresc, spune Will, dându-şi seama că, încă o dată, destăinuieşte ceva ce nu mai spusese niciodată cu voce tare.

— Uau, spune Rosie, iar vocea i se ridică cu interes. Unde ai fost?

— Ei bine, nicăieri în afara Norfolkului, recunoaşte el. Tocmai de aceea vreau să merg, atunci când o să pot.

— Şi unde ai de gând să mergi?

— Oriunde, spune el. Peste tot.

— Sunt multe locuri, replică ea, iar el îi spune că nu se înşală.

*

— Rosemary Winters, eşti un *cal* negru.

Rosie nu se poate abţine; râde la telefon. Se simte ca şi cum ar fi plină cu baloane, cu o apăsare plăcută pe sub piele.

— Nu s-a întâmplat nimic, spune ea.

— Nu s-a *întâmplat* nimic? exclamă Marley. Cel mai mişto tip din şcoală te-a invitat în oraş, iată ce s-a întâmplat.

— Nu cred că e cel mai mişto tip din şcoală.

— Este sexy şi încruntat şi are motocicletă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ştiu. Asta e o problemă.

— O problemă? Rosie! Marley pare uşor înnebunită, ca şi cum ar fi băut prea multe băuturi energizante. Crezi că o să te plimbe cu ea?

— Nu m-aş urca pe ea nici dacă m-ai plăti, spune Rosie, iar Marley oftează.

— Totuşi, asta face parte din farmecul lui, insistă ea. Motocicleta, ochii lui trişti, trecutul lui întunecat şi periculos. Ştii că a fost suspendat pentru că a bătut pe cineva în toaleta şcolii?

— E doar un zvon stupid, Marl.

— Poate, zice Marley, dar putem să revenim la subiect, te rog? Will White a venit şi a vrut să te conducă acasă. Acum. Ce s-a întâmplat înainte de asta?

— Vorbeam cu tine lângă dulapul meu.

— Nu, nu, nu, spune Marley, iar Rosie simte cum dă din mână înciudată.

Nu are nevoie să o vadă ca să şi-o imagineze pe prietena ei, cu capul în jos pe pat, cu picioarele în sus, sprijinite de perete.

— *Înainte* de asta.

— A venit într-o seară. Să-l ajute pe Josh la matematică.

— Şi?

— Şi am început să vorbim. Asta e tot.

Nu ştie de ce bagatelizează asta, când îi vine să cânte, să alerge, să lase soarele din inima ei să iasă afară.

— A făcut vreo mişcare?

— Nu.

— Ai fi vrut să facă?

— Nu ştiu, Marl. Nu sunt sigură ce vrea el. Ştim ce fel de tip este, nu? Nu mi-a spus niciodată niciun cuvânt şi apoi în noaptea aceea la focul de tabără...

— Focul de tabără! Am uitat că era acolo!

— Ei bine, exact. Abia dacă a spus un cuvânt cuiva. Dar după ce ai plecat, nu ştiu, am început să discutăm.

— Şi s-a îndrăgostit de tine. *Undiţa de agăţat*. De ce nu s-ar fi îndrăgostit, Rosie?

— Credeam că sunt o virgină conformistă?

— Ei bine, eşti. Şi asta e arma ta secretă.

— Că sunt plictisitoare?

— Că eşti inocentă, şi dulce, şi atât de sinceră, replică ea, şi Rosie nu se poate abţine să nu râdă din nou de înflăcărarea din vocea prietenei sale.

— Se pare că-ţi scrii singură un scenariu de film foarte drăgălaş. Dar nu e momentul potrivit, Marley. Zău aşa.

Am lucruri mai importante în minte. Trebuie să mă concentrez pe Oxbridge.

— Trebuie să te concentrezi pe mărimea bicepşilor lui.

Se ceartă în glumă, râzând încă un minut şi uşa lui Rosie se deschide, fără să bată cineva. Este mama ei. Are părul răsucit într-un prosop, faţa palidă, acum, când nu mai este machiată şi şi-a şters rimelul.

— Închide telefonul, Rosie, spune ea, dând din cap spre spaţiul unde fusese cândva ceasul.

Îl rugase pe tatăl ei să îl dea jos atunci când începuse să nu mai doarmă; când limbile care ticăiau, cândva atât de liniştitoare, începuseră să o zgârie ca dinţii unei rotiţe zimţate.

— Spune-i noapte bună lui Marley acum.

Închide uşa în urma ei şi Rosie îşi bagă bărbia înapoi în telefon.

— Ai auzit?

— Da. Dar înainte de a închide, Rosie, lasă-mă să te întreb un lucru.

— Bine.

— Îţi place de el?

Urmează o tăcere, fără ceas şi fără lumină.

— Pentru că dacă îţi place, continuă Marley, atunci nimic altceva numai contează. Motocicleta sau fumatul sau Oxbridge, sau celelalte fete, sau ce crede mama ta, sau la ce dată ai examenul din clasici.

Vocea prietenei ei s-a schimbat. Acum vorbeşte Marley cea serioasă; Marley căreia îi place să discute despre etică, care vine devreme la repetiţiile orchestrei. Care răspunde cu cea mai mare concentrare atunci când tatăl ei o chestionează la masa din bucătărie despre boli, pentru că ea va fi doctor, ca şi el.

— Nu pot, spune Rosie.

— Dar îţi place? întreabă Marley.

Rosie nu spune nimic, nu se poate hotărî să vorbească. Şi asta, ştie şi ea, este un răspuns suficient, precum şi un răspuns spectaculos de incomod.

Rosie ia o decizie peste noapte.

Nu poate face asta acum. Se simte măgulită. Inundată de un val de aer cald, este nedumerită în legătură cu motivul pentru care, dintre toţi oamenii din lumea aceasta, o vrea tocmai pe ea, vrea să o întâlnească la far, să fie persoana cu care împarte o pungă de cartofi prăjiţi, în port. Şi vrea şi ea să fie acea persoană. Vrea să îl audă vorbind despre călătorii şi despre alergare, despre toate lucrurile pe care nu le are. Vrea ca el să o asculte, aşa cum nu o ascultă nimeni altcineva; ca şi cum ar absorbi, de fapt, răspunsurile ei.

Dar aceste lucruri pot aştepta.

Sunt alte lucruri asupra cărora trebuie să se concentreze. Mai mari, mai importante, pentru care munceşte de prea mult timp. Nu poate renunţa, nu acum. Nici măcar pentru Will White, cu mâinile lui reci şi sigure şi ochii lui umbriţi.

Atât de cenuşii şi atât de serioşi.

Se străduieşte să iasă din dormitorul ei a doua zi dimineaţa, verificând lucrurile într-o direcţie, apoi în alta. Hainele ei, perdelele, înclinaţia scaunului de la birou în unghiul perfect, asigurându-se că se simte bine. Şi apoi merge la şcoală cu Josh şi nu rosteşte niciun cuvânt despre asta şi îşi petrece ziua cu atenţia unui elev care aspiră la Oxbridge, şi apoi sună clopoţelul, iar ea aşteaptă lângă uşa dulapului, iar el vine la ea, exact aşa cum sperase că va veni.

Sunt prea mulţi oameni în jur. Pantofii scârţâie pe pardoseală, jachetele trec pe lângă ea într-o ceaţă albastră. Cărţi scăpate pe jos, uşi trântite.

— Putem să mergem undeva? îl întreabă.

Ridică din sprâncene auzind întrebarea. Ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la asta de la ea. Ca şi cum ar fi crezut că ea vrea să spună altceva.

— Dar undeva în şcoală, spune ea, ca să clarifice.

— La bibliotecă? sugerează el.

— Sau în corpul de muzică, spune Rosie, pentru că nu poate răbda să stea în tăcere cu el în mijlocul cărţilor şi al covoarelor care înăbuşă paşii, înconjuraţi numai de hârtie şi atmosferă intimă. Are nevoie de o pardoseală de piatră. Muchii de pian, muchii de alamă lustruită, ale stativelor pentru partituri.

Când ajung acolo, Will împinge uşa corpului de muzică. E grea, cu lambriuri de lemn, şi trebuie să apese cu toată greutatea braţului ca să o lase să treacă. Înăuntru este întuneric, nimeni nu s-a obosit să aprindă luminile în hol. Se aud vocile disonante ale coriştilor care repetă într-o clasă din apropiere şi zgomote de la etaj, elevi care se târăsc spre ore cu oboiul şi chitara lor.

— Urăsc clădirea asta, spune Will.

— Ador această clădire, spune Rosie.

— Nu îţi dă fiori?

— Totul face parte din farmecul ei, spune ea, conducându-l pe hol, dincolo de cancelarie, până la sala ei preferată de repetiţie, din spate, de obicei goală.

Fereastra este blocată de un gard viu netuns, aşa că aici nu pătrunde niciodată lumina soarelui, nici chiar la amiază. Îi plac umbrele împrăştiate de pe covoarele vechi, mirosul uşor de igrasie care nu dispare niciodată.

— Cred că trebuie să revizuim definiţia ta referitoare la farmec, spune Will, în timp ce ea îl conduce pe uşă.

Pianul se află în colţ. Teancuri de partituri muzicale sunt aliniate pe rafturile de lemn, Debussy şi Gershwin şi Strauss. Ceasul ei este acolo, de asemenea, pe scaunul de la pian, după ce îl uitase din nou. Se aşază şi şi-l pune la mână.

Will se uită în jur, la partituri, la notele de pe tablă. Oriunde, se pare, dar nu la ea.

— Deci aici îţi petreci timpul, spune el.

— Într-un fel.

— E frig.

— De obicei, îmi ţin haina pe mine. În timpul iernii.

— Întotdeauna miroase aşa?

— Din păcate, da.

— Atunci de ce vii aici?

— Îmi place liniştea, spune ea, iar el dă din cap, ca şi cum ar fi înţeles, şi face ca totul să fie mai greu prin simplul fapt că este el însuşi şi înţelege.

Nu mai cunoscuse niciodată o persoană ca el. Nu mai simţise niciodată că ştie pe cineva de foarte mult timp, când nu era deloc aşa.

— Am vrut să vorbesc cu tine despre ceva, spune ea, deoarece pentru asta îl adusese aici.

— Ascult.

Se uită tot la tabla de pe perete. Se apropie şi atinge cheia sol, îşi trece degetele peste bucla cozii.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

El nu spune nimic. Nu o întreabă ce vrea să spună, nu aruncă una dintre întrebările lui obişnuite. Rosie îi poate vedea pe elevii care trec pe lângă corpul de muzică, sclipiri de albastru prin gardul viu de dincolo de fereastră. Zăpada a dispărut. Examenul ei de istorie a fost reprogramat. Inima îi bate cu putere în piept.

— Tu şi cu mine, spune ea, în caz că el nu a înţeles.

Will tot nu-i răspunde. Mângâie cheia sol cu două degete, ridicând un nor de praf deasupra ei.

— De ce? întreabă el încetişor, ca şi cum nu l-ar interesa cu adevărat răspunsul ei.

— Dintr-o mulţime de motive.

— Dă-mi unul.

— Bine, tu eşti tu. Iar eu sunt eu.

— Am nevoie de un motiv adevărat, Rosie.

— Nu sunt genul tău de fată, spune ea. Nu vreau să merg cu tine la balul de iarnă sau să stau în spate pe motocicleta ta sau să pic la simulări pentru că mă gândesc la tine.

— Atunci nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu te gândi la mine.

— Asta încerc să spun, spune ea.

— Deci asta faci acum?

— Ce anume?

— Te gândeşti la mine.

— Ei bine, da, răspunde ea, şi se zăpăceşte, se gândeşte, timp de o fracţiune de secundă, că interpretase totul greşit. Tu nu? îl întreabă ea.

El nu zice nimic. Se întoarce cu faţa spre ea şi se sprijină cu spatele de tablă.

— O să te umpli de cretă pe cămaşă, spune Rosie.

Will îşi încrucişează braţele, ca şi cum s-ar fi instalat comod pentru o discuţie lungă şi o dezbatere.

— Am nevoie de un alt motiv, îi spune.

— Bine. Trebuie să mă concentrez pe examene, e bine? Am ajuns prea departe. Trebuie să obţin notele pentru o ofertă condiţionată şi apoi, dacă reuşesc, voi pleca oricum în septembrie.

— Şi?

— Ei bine, spune ea, şi aruncă o privire în jurul camerei, ca şi cum răspunsul ar fi fost scris pe pereţi, atârnând în pânzele de păianjen de pe tavan. Mai are vreun rost? Să începem ceva?

— Tu să-mi spui, răspunde el.

— Îţi spun, Will, şi în vocea ei este o sclipire de flacără, ca un chibrit care scapără; tăioasă şi decisivă. Te-ai plictisi, oricum. Pe mine mă preocupă şcoala şi notele şi toate

lucrurile despre care mi-ai zis foarte clar că nu înseamnă nimic pentru tine. Nu vrei să mă aştepţi.

— Este şi aceasta o opţiune.

Braţele îi sunt încă încrucişate.

— Care?

— Să te aştept. Este asta o opţiune?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, dacă îţi termini examenele şi dacă obţii oferta condiţionată sau orice altceva doreşti, asta ar schimba lucrurile?

— Tot aş pleca, oricum. În septembrie.

— Dar ar mai fi o vară, spune el.

— Da, confirmă Rosie, după o scurtă pauză.

— Şi până atunci, care sunt regulile? Că nu ne putem vedea. Că trebuie să mă ascund de tine pe holuri, să nu-l mai ajut pe Josh la matematică?

— Nu stabilesc nicio regulă stupidă.

— Haide, Roe, spune Will, cu o încercare de râs sugrumată în gât, şi e prima dată când îi spune aşa, prima dată când îi scurtează numele aşa cum n-a făcut-o şi n-o va face nimeni niciodată.

Ea ridică din umeri, discuţia dintre ei nu mai are sens, la fel ca şi cheia sol de pe tablă.

— Dă-ţi examenele. Obţine rezultatele alea. Iar eu voi aştepta.

Ochii lui sunt aţintiţi în ochii ei. Are gura închisă, cravata slăbită şi cămaşa descheiată sub guler. Tic-tacul ceasului ei îi zbârnâie în urechi. Un metronom mic, care bate timpul.

— Vei aştepta, repetă ea.

— Da.

Se uită la el, la părul lui auriu, la puful de pe maxilarele lui. Will se mişcă şi tace, iar căldura aceea o inundă din nou.

— De ce? îl întreabă.

Se uită direct la ea.

— Ai spus că te gândeşti la mine, răspunde.

Ea dă din cap o dată, când îşi dă seama că e o întrebare.

— Se pare că şi eu mă gândesc la tine, continuă el. Pe motocicletă. Şi în garaj. Şi când gătesc, şi când alerg, şi când încerc să dorm.

Ochii lui sunt ca nişte focuri; scufundă încăperea în ceaţă.

— Şi asta e ceva nou pentru mine, spune el.

Gâtul lui Rosie este atât de uscat, încât nu ar putea vorbi nici dacă ar vrea. Se gândeşte că e ceva nou şi pentru ea. Că ceea ce făcuse astă noapte, sub pătură, cu el în minte, fusese ceva nou, şi simţise că este periculos, dar bine, şi numai un pic greşit.

— Aşa că voi aştepta, repetă Will.

Din celălalt capăt al clădirii, corul începe un imn despre zăpada iernii. Ascultă amândoi, până când cântecul se termină. Un vers despre zori şi dimineaţă. Ascultă cuvintele şi îi priveşte chipul, iar ea îi întoarce privirea.

Patru

Nu-i spusese că nu pot fi prieteni. Numai că nu vrea să meargă cu motocicleta lui sau la balul de iarnă. Că nu putea să-şi neglijeze examenele din cauza lui.

Aşa că îşi trimit mesaje ocazional. La început, aşteaptă ca ea să facă primul pas. Ea îi trimite cântece, sau numele unui loc pe care l-a văzut pe internet, o insulă, un lanţ muntos sau un oraş despre care crede că ar putea să-i placă, iar el notează denumirile şi le pune în sertar.

Îi trimite mesaje devreme sau noaptea târziu.

O întreabă cum se simte, cum a dormit.

Se culcă cu Darcy o dată, la o săptămână după conversaţia din sala de muzică şi se gândeşte la Rosie tot timpul şi e ciudat şi stânjenitor şi durează mult timp până i se scoală. Ce e în *neregulă* cu tine? se stropşeşte la el Darcy, cu unghiile înfipte adânc în spatele lui, iar el îşi pune aceeaşi întrebare, în timp ce-şi trage blugii la loc.

*

Când Rosie îi spune că ea şi Will nu sunt împreună, Marley pare să o ia ca pe un afront personal.

Abia dacă mai vorbeşte cu ea câteva zile.

Rosie se simte jignită de acest lucru, dar nu spune nimic, iar la sfârşitul săptămânii vorbesc din nou una cu alta. Îşi fac planuri să se vadă sâmbătă, ca să se uite împreună la *The Beach* sau *Jack şi Sarah*. Rosie spune că, de data asta,

va aduce ea popcorn-ul; o ofertă de pace, deşi nu este sigură pentru ce anume.

Şi învaţă din greu. Repetă tot ceea ce ar putea să-i cadă la simulări, stă trează până târziu cu un ceai de plante şi pagini întregi de notiţe şi cu un uşor sentiment că a început un maraton, cu un fior de stres şi de satisfacţie.

Will îi trimite uneori mesaje. Rosie îşi verifică telefonul înainte de culcare, după ce şi-a închis cărţile şi s-a spălat pe dinţi şi şi-a scos dopurile pentru urechi din sertarul de lângă pat. Încearcă să-i dea răspunsuri inteligente; să fie mai interesantă decât ştie că este în stare. Iar când stinge lumina, se simte bine.

Deţine controlul şi este pe calea cea bună, cu cineva care este remarcat şi care s-a interesat de ea.

Adoarme fără tensiune în maxilar. Se trezeşte simţindu-se mai uşoară şi mai pregătită, ca şi cum toate micile grăuncioare ale vieţii ei sunt aşezate exact aşa cum trebuie.

— Am un partener pentru balul de iarnă, anunţă Marley într-o pauză.

Rosie mănâncă o chiflă, se opreşte cu o bucată în dreptul gurii.

— Ştiu că am spus că nu vom avea parteneri, spune Marley. Şi că vom merge împreună, ca întotdeauna. Dar asta a fost doar pentru că nu ne-a invitat nimeni niciodată, nu? Şi acum am fost invitată, aşa că...

Pare în defensivă, deşi Rosie nu a spus nimic ca să o facă să se justifice. Coboară chifla, încearcă să păstreze o expresie neutră pe faţă.

— Cine te-a invitat?

— Tom Dellow, de la cursul de artă.

— E drăguţ.

— Ştiu că e drăguţ, spune Marley. Am vorbit un pic, din când în când.

— O, perfect.

— Da.

— Aşa, deci... Îţi place de el?

— Cred că o să vedem după bal, spune Marley, şi în vocea ei este o notă de finalitate, conversaţia s-a încheiat.

Aceasta i se pare nedrept lui Rosie, întrucât nu făcea decât să repete o întrebare care i se pusese şi ei. Dar ea îşi mănâncă chifla, ia o înghiţitură din sticla de apă.

— Cred că este minunat, spune Rosie, când Marley ajunge la fundul paharului de iaurt şi răzuieşte vasul cu lingura. Dar putem oricum să ne pregătim împreună, nu-i aşa?

Marley se înmoaie auzind asta, stabileşte din nou contact vizual.

— Bineînţeles, îi răspunde. O să pun melodiile noastre preferate, în timp ce ne amestecăm fardurile pentru ochi şi ne ondulăm părul.

Aşa se pregăteau ele pentru discotecile de la şcoală, când erau mai mici; când balurile de iarnă însemnau numai *Macarena* şi boluri cu cartofi prăjiţi săraţi, iar băieţii se dădeau pe genunchi, pe parchet. Rosie spune că este perfect şi se gândeşte că nu o deranjează dacă ea vrea să meargă cu Tom Dellow, deşi ceva o râcâie pe dinăuntru, ca şi cum Marley ar fi vrut să sublinieze ceva. Îi spune că sună bine.

*

În săptămâna de dinainte de vacanţa de Crăciun, mama o cheamă pe Rosie la ea în dormitor. Când se trezeşte dimineaţa, mama ei este de obicei îmbrăcată şi pregăteşte cafeaua, vorbeşte deja la telefon sau lucrează la laptop.

Rosie deschide uşa spre camera care miroase a somn, în aerul îmbibat de mirosul greu al respiraţiei părinţilor ei. Tatăl ei sforăie sub plapumă, în timp ce mama ei stă întinsă, mică şi dreaptă lângă el, cu ochii deschişi.

— Rosie, spune din nou mama ei.

Vorbeşte în şoaptă, ceea ce înseamnă că nu se simte bine.

— Te simţi bine? întreabă Rosie, păşind pe covor.

— Capul meu, spune ea.

— Vrei apă?

— Şi Imitrex.

Rosie se întoarce cu un pahar şi cu tabletele, le scoate din folie pentru ea. O priveşte cum înghite, se gândeşte cât de impunătoare este chiar şi atunci când e bolnavă şi de-abia s-a trezit. Părul îi cade în valuri pe perne, pometii îi sunt tăiaţi de umbră.

— Nu te duce la serviciu astăzi.

— Nu cred că se poate, răspunde mama ei.

Închide ochii, încearcă să pună paharul înapoi pe noptieră; Rosie trebuie să îl potrivească.

— Pot să-ţi mai aduc ceva?

— Poţi să stai puţin de vorbă cu mine?

Rosie îşi trage picioarele sub ea şi se aşază pe marginea patului părinţilor ei. La început, ea îşi sprijină mâna pe încheieturile mâinilor mamei, dar aceasta se dă la o parte.

— E prea cald, spune ea, iar Rosie încuviinţează din cap.

E greşit să recunoască, şi de aceea nu a făcut-o niciodată, că îi place cel mai mult de mama ei atunci când are migrene. Este singurul moment în care pare să aibă nevoie de compania lui Rosie; singurul moment în care o lasă mai încet cu munca şi vrea să ştie unele lucruri, lucruri reale, nu despre şcoală, sau despre examene sau despre cât a slăbit.

— Nu este vorba despre slăbit, Rosie, îi spusese mama ei, când îi prezentase noul ei regim. Este vorba despre o ajustare a *stilului de viaţă*. Vreau doar să fii sănătoasă şi fericită şi să fii în cea mai bună variantă a ta.

Vrea să fiu invitată la balul de iarnă, îi spusese Rosie lui Josh pe un ton cu subînţeles, iar el a pufnit ca şi cum ar fi fost amuzant, deşi ea nu glumea câtuşi de puţin.

Mama ei stă în pat toată ziua; e tot acolo şi după ce se întoarce de la şcoală.

Rosie şi Josh încropesc cina împreună, iar tatăl lor ia farfuria în birou, preferând să asculte meciul de cricket de la radio, cu picioarele pe birou.

— Aşadar, m-am gândit, spune Rosie, răsucind spaghetele în jurul furculiţei.

Afară plouă, picăturile răpăie ca nişte seminţe care cad pe acoperişul verandei.

— Sună ameninţător, spune Josh, cu gura prea plină de mâncare.

— Mă întrebam dacă ar trebui să-mi iau o rochie pentru dans.

Josh se uită la ea peste paharul de apă, încă mestecând.

— Da?

— Cea de anul trecut nu-mi mai vine bine, am slăbit şi aşa mai departe.

— Cum merge treaba?

— Bine, spune ea. Sunt doar câteva kilograme.

— Probabil că am putea să o strâmtăm, atunci. Dacă nu vrei să mergem la cumpărături.

— Păi asta e, că vreau.

— Vrei să mergi să-ţi cumperi haine?

— Nu. O rochie. La singular.

— Bine. Josh pune jos furculiţa. Cum aşa?

— Ce?

— *Niciodată* nu ai mers la cumpărături decât târâtă de mama, spune el. Sau de mine.

— Ştiu. Nu se poate să ne placă tuturor să ne dichisim aşa cum îţi place ţie.

— Lovitură sub centură.

— M-am gândit că ar fi drăguţ, spune, ridicându-se şi luându-i farfuria, înainte să termine.

Răzuieşte pastele înapoi în cratiţă, aruncă vesela în maşina de spălat vase.

— Se face, spune Josh, iar ea simte că el o priveşte.

— O să mă duc singură, dacă e aşa mare lucru.

— Surioară. Nu e mare lucru.

— Atunci de ce faci să pară că este cine ştie ce?

— Doamne, Rosie, am pus şi eu o întrebare! M-am gândit că s-ar putea să fie cineva pentru care vrei să te îmbraci frumos, spune el, asta-i tot. Nu e o idee nebunească, doar avem 17 ani, nu-i aşa?

— Nu *şi* tu, spune ea.

— Poftim?

— Marley mă tot bate mereu la cap că sunt virgină şi că nu mă invită nimeni la dans. Când de fapt nici ea nu a avut niciodată o întâlnire ca lumea. Şi nu e ca şi cum tu ai fi avut o listă lungă de prietene, Josh.

Se lasă apoi o tăcere care îi năuceşte pe amândoi. Gâtul lui Rosie se contractă, simte cum o străbate ceva, o căldură lichidă şi înţepătoare.

— Îmi pare rău, îi spune, şi se aşază din nou în faţa lui.

Se simte brusc epuizată trupeşte, de parcă ar putea să adoarmă imediat chiar aici, la masă.

— Ce-i cu ghearele astea? întreabă Josh.

Se întinde şi o apucă de mână, se preface că-i verifică unghiile.

— Doar stres, oftează ea. Examenele.

Îşi cere scuze, a doua oară, iar el spune că e în regulă; îi pune mâna înapoi pe masă.

— Nu-ţi merg bine verificările? întreabă el.

— Nu este chiar foarte rău.

Amândoi ascultă ploaia. Rosie lasă căldura să se risipească, aşteaptă ca sentimentele să i se domolească. Se gândeşte să-i spună lui Josh secretul ei; că are pe cineva, că s-ar putea să aibă pe cineva. Pe cel mai bun, poate. Şi că, din motive care pentru ea aveau sens pe atunci, îi spusese nu, iar el răspunsese că va aştepta, iar acum descoperă că vrea să arate bine pentru el, chiar dacă el nu este al ei, şi asta o

sâcâie şi îi distrage atenţia şi poate că ar fi cel mai bine să stea acasă, la urma urmei. Fără niciun partener pentru bal, la fel ca întotdeauna.

— Te ajut să-ţi găseşti o rochie, spune Josh, pentru că, desigur, aşa va face.

Pentru că e bun şi iertător, şi cel căruia îi pasă de astfel de lucruri.

— Poate una bleu, spune Josh, înghiontind-o în picior cu piciorul lui.

— Poate, spune ea, şi îi vine să plângă, deşi nu ştie absolut deloc de ce.

Este singurul care ştie şi care întreabă despre ceea ce numiseră toţi *verificarea* ei.

Este ceva ce începuse să facă de foarte mică, aşa că nici nu-şi aminteşte să nu o fi făcut vreodată. Crede că era în seara de dinainte de primul ei examen de pian. Avea şapte ani. Şi, din senin, a simţit nevoia să verifice dacă avea partiturile în ghiozdan – o dată şi încă o dată şi, indiferent de câte ori verifica, tot nu era convinsă că sunt acolo.

Obiceiul s-a extins apoi şi asupra altor lucruri. Îşi aranja perdelele. Atingea mânerul uşii şi scaunul de la birou. Obiceiuri iraţionale, compulsive, obositoare, care erau obligatorii şi intime, făcute doar noaptea sau când era singură, înainte de culcare.

Josh o auzea prin perete. O văzuse, o dată sau de două ori, şi o acceptase, fără să încerce să o schimbe, să o ia peste picior sau să pună la îndoială ceea ce făcea. Dar el o întreba, din când în când, dacă se simte bine. Ceva ce ea uită să se întrebe singură.

*

Atelierul şcolii, după orele de curs, este unul dintre locurile preferate ale lui Will. La fel ca şi garajul bunicului

său, este liniştit şi funcţional, un loc în care îşi poate folosi atât mâinile, cât şi creierul, iar ceilalţi oameni îl lasă în pace.

De obicei.

— Bună, Will, spune Josh, în timp ce intră, lovindu-se cu rucsacul peste genunchi, cu cravata desfăcută, cu jacheta strâmbă.

Will îşi îndreaptă spatele de la locul lui de lângă strung. I se permite să lucreze aici singur, pentru că are relaţii bune cu tehnicianul. Oficial, este interzis, deoarece — Will ştie — majoritatea elevilor sunt proşti, neîndemânatici, amestecă lucrurile în maşina de împachetat în vid, declanşează alarma de incendiu, sau chiar îşi retează vârful degetelor.

Will nu a făcut niciodată aşa ceva. Dar nici nu avusese un coleg de şcoală insistent, care să-i distragă atenţia în timp ce lucrează.

— E totul în regulă? întreabă Josh, observând în mod clar ceva pe chipul lui Will. Ai spus că pot să vin să repetăm aici miercurea.

— Aşa am zis, nu-i aşa?

Josh pare atât de disperat, încât se dă înapoi şi izbucneşte în râs ca să-i arate că glumeşte. Oarecum.

— Doar să nu-mi distragi prea mult atenţia, continuă Will. Trebuie să termin aceste sfeşnice şi am stricat deja două seturi.

— Bine, zice Josh, şi pare serios în timp ce-şi despachetează cărţile, îşi scoate fişele şi le întinde pe bancul de lucru.

Fără să-i distragă atenţia. A înţeles.

Will scutură din cap, strunjeşte bazele pe care plănuise să le facă plate săptămâna trecută. Încă mai trebuie să le şlefuiască, dar forma este plăcută, gaura este exact în locul potrivit. Se întoarce la strung şi montează un băţ pe centrul de acţionare. Pas cu pas, ca şi cum ar repara un motor. Fiecare lucru la rândul lui.

— Cu ce te lupţi, atunci? îl întreabă Will pe Josh, în timp ce înfăşoară contragreutatea la locul ei.

— Cu toate, spune Josh, iar Will oftează.

Trage cu dalta pe lemn, doar o singură dată, zgomotul este strident, ascuţit şi scurt. Stricase seturile anterioare din cauză că îi alunecase mâna sau nu se concentrase suficient; se simţise prea confortabil, prea curând şi făcuse mai mult decât dorise.

Petrece o oră lucrând astfel, cu atenţie, pe etape, îndrumându-l şi pe Josh peste umăr. Îl surprinde pe Josh privindu-l câteodată, când se uită înapoi ca să-i răspundă la o întrebare, sau când întinde mâna după alt instrument. De parcă l-ar interesa mai mult strungul sau mâinile lui, decât matematica pe care a venit să o înveţe aici.

— Asta este, spune Josh, după ce termină câteva probleme, şi îşi întinde braţele lungi deasupra capului. Te duci la bal mâine?

Will dă drumul unei guri de aer, un nu evaziv, în timp ce schimbă instrumentul de strunjit. Nu are de gând. Darcy nu l-a invitat de data aceasta, iar acolo este întotdeauna zăpuşeală, murdărie şi plictiseală; preferă să-şi petreacă seara cu motocicleta sau să şlefuiască sfeşnicele.

— Rosie se pregăteşte pentru bal acasă la Marley, spune Josh, aşa că eu mă duc la Jack să bem ceva. Cred că o să ajungem cu toţii acolo în jurul orei opt.

Spune asta într-un fel degajat, ca şi cum l-ar testa, iar Will se întreabă, în treacăt, dacă nu cumva ştie ceva; dacă simte sau dacă Rosie i-a spus că nu au o relaţie. Despre faptul că au suspendat ceea ce de fapt nici nu aveau.

Dar apoi trece mai departe, întreabă despre mai multe probleme de pe pagină. Şi Will se preface că asta nu schimbă nimic, pentru că se presupune că el trebuie să aştepte, iar ea a spus în mod special că nu vrea să meargă la dans cu el.

Dar nu merge *cu* ea, pur şi simplu îşi face apariţia.

Schimbă sfeşnicele, lucrând mai rapid de data aceasta, convins că poate repeta designul primului. Nu e bine să aibă unul care să nu se asorteze cu celălalt; trebuie să fie egale,

exacte. Le va lăcui când vor fi gata. Data viitoare. Când Josh nu va fi aici, să-l întrebe despre matrice sau să-i urmărească fiecare mişcare.

Când vine seara, se îmbracă în cămaşă şi blugi. Găseşte nişte aftershave în fundul dulapului, ca să ascundă mirosul de ulei de motor, se întreabă de ce mirosul de fructe uscate şi de cedru este considerat senzual. Nu ştie nici de ce îşi bate capul cu asta. Nici bunica lui aflată în bucătărie nu ştie.

— Credeam că nu poţi suferi balurile de la şcoală, spune ea, în timp ce amestecă în tocana de pe plită.

Will se apleacă şi ia o lingură, având grijă să nu-i cadă pe pieptul cămăşii.

— Aşa este, spune el.

Mâncarea este fierbinte, aşa că desface buzele, lasă aburul să se încolăcească spre exterior ca un fum.

— Aşadar mergi cu Ashleigh?

— Poate în urmă cu doi ani.

— Atunci cine e fata cu piercinguri în urechi?

— Darcy, spune el. Dar nu. Mă duc singur în seara asta.

— Oh?

— Ultima dată, nu-i aşa? întreabă el ridicând din umeri, în timp ce răzuieşte mai multă tocană. Înainte să plece toată lumea la universitate.

— Toată lumea în afară de tine, spune ea.

— Da, spune Will. Se termină la miezul nopţii, bunico, bine? Aşa că să nu mă aştepţi.

— Nu poţi să mergi cu motocicleta, spune ea.

— Altfel cum să ajung acolo?

— O să fie băutură, probabil, spune ea.

— Da. Dar nu voi bea nimic.

— La naiba, sigur că vei bea.

— Buni!

— Vin să te iau, spune ea. Voi fi în faţa şcolii la miezul nopţii fix. Dacă întârzii mai mult, Will, te duci pe jos.

— Buni, voi putea foarte bine să conduc. Chiar *tu* ai spus că nu pot să merg cu motocicleta pe întuneric, aşa că voi lua maşina ta şi nu voi...

— Distracţie plăcută, Willyum, spune ea. Încearcă să nu contractezi vreo BTS, dacă poţi.

— Ce este o BTS? întreabă Amber, în timp ce se plimbă prin bucătărie.

Este încă în uniforma de la şcoală, cu papucii panda în picioare.

— Varicela dragonilor, cu transmitere sexuală, spune Will.

— Uh!

— Ştiu, dă din cap Will. Nu te atinge de un băiat, Ambs, până la treizeci de ani, cel puţin. Căci altfel s-ar putea să o iei.

— Pleacă odată, spune bunica lui.

— Deci trebuie să merg pe jos până acolo?

— N-ai să mori, nu-i aşa?

— Miroşi ciudat, îl informează Amber, când trece pe lângă ea spre uşă, iar el le mulţumeşte amândurora, pentru sprijinul moral constant.

La bal este aglomeraţie şi zgomot, un vălmăşag de lanţuri de hârtie, bile de discotecă şi băuturi răcoritoare abandonate în pahare. Numele lui Will este pe o listă şi, pentru că are optsprezece ani — cu un an mai mult decât colegii lui, din cauza anului repetat —, primeşte un jeton pentru o bere. Îl bagă în buzunar şi ia o Coca-Cola. Se îndreaptă spre prima persoană pe care o cunoaşte.

Timp de o oră, trece de la un grup la altul, vorbind fără să vorbească, bând fără să bea. Îi dă jetonul unei fete într-o rochie roşie care stă prea aproape, gâdilându-l pe gât cu răsuflarea atunci când vorbeşte. De parcă ar fi atrăgătoare. Ca şi

cum nu ar putea să-i reziste. Ca şi cum disperarea ei, foamea ei de a se cere admirată ar fi excitante ca atare.

— Ia-ţi o bere, spune el, dându-i legitimaţia lui.

Şi ea se uită în sus la el, ameţită deja de băuturile de dinainte de dans – lichior de piersici, după miros — şi clipeşte, încet, de parcă i-ar fi făcut un compliment.

— Rămâi aici, William White, îi spune îngălat, înainte să plece, iar el se îndreaptă imediat în direcţia opusă, spre ringul de dans; se sprijină de scena şcolii, în colţul cel mai întunecat pe care îl găseşte.

Ea nu e aici.

În sală miroase a ceară de parchet şi a transpiraţie proaspătă şi a alcool dulce şi lipicios. Este sala pentru adunări şi orele de teatru, pentru concertele de colinde şi conversaţiile cu vizitatorii, orele de discuţii rigide, ascultând rugăciuni, fabule şi reguli. Nu-i va duce dorul; nici măcar o clipă.

— *Wiiiiiiiillllllllll* White!

O lovitură bruscă cu cotul îl smulge din gânduri; un braţ i se încolăceşte în jurul gâtului, un trup se prăbuşeşte peste el.

Este Josh şi este beat.

— Stai drept, amice, spune Will.

— Scuze, scuze, răspunde Josh, şi îşi ia braţul de pe umerii lui. Nu mă aşteptam să te văd!

— Mă ascundeam, ca să fiu sincer, replică Will, zâmbind fără să vrea.

Josh seamănă şi mai mult cu un desen animat în starea asta; are membrele moi, părul vâlvoi, de parcă ar fi stat sub un aspersor.

— Tocmai ai ieşit de la duş sau ceva de genul ăsta? îl întreabă Will.

— De la duş?

— Părul tău. Este ud leoarcă.

— Doar am dansat, amice! strigă Josh, îl apucă pe Will de mâini şi încearcă să-l tragă pe ringul de dans, dar Will se împotriveşte.

— Cred că ai nevoie de puţin aer, îi spune Will.

— Eu cred că *tu* ai nevoie să dansezi.

— Ce-ar fi să-ţi aducem puţină apă? sugerează Will, iar Josh îşi smuceşte capul pe spate, ridică pumnii în aer, o mişcare bizară de care Will este sigur că, odată ce se va trezi din beţie, nu va dori să-şi amintească.

— Distracţie plăcută, atunci, spune el, râzând.

Se dă înapoi, se gândeşte că va lua puţină apă, când vede o fată într-o rochie albastră pe scările de lângă scenă. Se opreşte să o lase să treacă, iar ea ezită, ca şi cum ar fi observat că este el.

Este obişnuit cu asta.

Fetele se simt stânjenite în preajma lui, ca şi cum ar vrea să-i spună ceva.

Evită intenţionat contactul vizual. Este îngrijorat un moment că fata cu lichiorul de piersici se va întoarce cu băuturile, şi este pe punctul de a se îndrepta în direcţia opusă, când fata în albastru îi rosteşte numele.

Se uită înapoi şi rămâne cu ochii la ea.

Pentru că e Rosie.

Doar că nu arată ca Rosie. Şi-a ridicat părul, şi-a dat cu ceva fumuriu la ochi şi poartă o rochie de mătase de culoarea numită miezul nopţii, care îi mângâie pielea, cade până la podea.

— Roe, spune el. Nu credeam că eşti aici.

— Nici eu nu credeam că eşti aici.

— Arăţi. Adică...

Rosie coboară ochii, iar el vede chiar şi prin semiîntuneric cum sângele îi năvăleşte în obraji. O soarbe din priviri — umerii goi, încheieturile ei cu brăţări.

— Vrei să bei ceva?

— Tocmai am băut ceva. De fapt, îl căutam pe Josh.

Ţine în mână un pahar cu apă, iar el zâmbeşte, scuturând din cap.

— L-am văzut adineauri, spune el. Mult noroc, îţi urez să reuşeşti să-l opreşti din dansul acela.

— Oh, Doamne, exclamă ea, iar Will spune oh, Doamne este corect zis, iar ea râde, şi este din nou ca un foc de artificii, o scânteie, o mulţime de explozii mici în stomacul lui.

— Vrei să iei puţin aer? o întreabă.

Noaptea este blândă pentru luna decembrie. Aproape fără vânt, cu petice de nori care acoperă stelele.

În curte sunt câteva cupluri, aşa că Will şi Rosie se strecoară în spatele adăposturilor pentru motociclete, se aşază pe scările de beton din faţa sălii. Afară este mai multă linişte. Luminile de discotecă se învârt prin ferestre, desenează modele pe drumul asfaltat.

Will se sprijină de balustradă şi îi întinde mâna, o ajută pe Rosie să urce treptele pe tocuri.

— Rochia aceasta, şopteşte el.

Rosie nu spune nimic; lasă capul în jos şi îşi netezeşte bretonul, ca şi cum ar încerca să-şi ascundă faţa.

— Ai avut o seară bună?

— Da, spune ea, şi se sprijină de balustradă lângă el. De fapt, nu. Detest oarecum chestiile astea.

— Atunci de ce ai venit?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Am venit pentru că am crezut că vei fi aici, spune Will.

Rosie înclină capul, pleoapele îi strălucesc ca argintul.

— Ei bine, eu am venit pentru că aşa fac întotdeauna.

— Chiar dacă nu-ţi place, îi replică Will, iar ea încuviinţează din cap.

— E o nebunie, nu-i aşa? În primul rând, nu prea îmi place alcoolul. Un alt fapt special despre mine, apropo, spune

ea, aruncându-i o privire în timp ce spune asta. Pentru că detest să fiu beată.

— Înţelept lucru, spune Will.

— Da. Ceea ce este foarte *plictisitor*, ştiu.

Ascultă amândoi cum răzbate muzica prin perete. Plafoanele maşinilor parcate strălucesc în lumina lunii, nişte fete chicotesc, ceva mai departe,

— Pot să te întreb de ce spui lucrurile astea despre tine? întreabă Will.

Stau la câţiva centimetri distanţă. Degetul ei mic aproape de al lui.

— Pentru că sunt adevărate?

— Nu sunt, spune el. Dacă ai fi plictisitoare, sau dacă te-ar deranja cu adevărat că nu-ţi place alcoolul, ai face ceva în acest sens. Corect?

— Sună ca o acuzaţie.

Apoi Rosie tace.

— Ce altceva nu-ţi mai place la bal? o întreabă el, după ce a trecut destul timp.

— Dansul, răspunde.

— O mică problemă, spune el.

Iar ea râde, şi este cel mai frumos sunet, şi inima lui tresare în spatele coastelor, se întoarce cu faţa la ea, îşi pune mâinile pe talia ei.

Ea se opreşte imediat din râs.

— Este OK? întreabă el, iar ea dă din cap o dată, deşi ochii ei sunt ca ai unei căprioare, prinşi în luminile spiralate.

— Dansul poate fi OK, spune el.

Dansase ritmuri lente la toate aceste evenimente; sau cel puţin la cele la care fusese obligat să participe. De obicei, fetele iau conducerea, ghemuindu-se la pieptul lui, în timp ce se rotesc pe loc. Dar Rosie nu face asta. Se uită pur şi simplu la el, ca şi cum nu ar şti ce să facă. Ca şi cum i-ar fi frică.

— Gândeşte mai puţin, spune el.

— Nu pot, replică ea.

— Încearcă.

— O să încerc.

— Da?

— Nu suntem făcuţi pentru asta.

— Pentru ce, să dansăm într-o parcare?

— Ştii ce vreau să spun.

Totuşi se mişcă împreună cu el, în ciuda a ceea ce spune. Fruntea lui e aproape de a ei, simte mirosul cerului, al frigului. Parfumul de toamnă al părului ei; mere şi frunze dulci. O simte oarecum încordată, dar şi moale, sub satinul rochiei.

— Rosie. Relaxează-te.

— E ca şi cum ai spune: Will, fii neatractiv.

El pufneşte, îi spune că e amuzantă. Continuă să se balanseze pe trepte, inima îi tropăie ca nişte copite în piept.

— *Rosie*! Rosie Winters!

Doi oameni apar de după colţ, iar Rosie se opreşte şi se întoarce. Sunt Marley şi Tom, un tip pe care îl cunoaşte de când erau copii la cursul primar. Marley îi face cu mâna şi Will o aude pe Rosie oftând, o răsuflare abia simţită, apoi zâmbeşte şi îi face la rândul ei semn cu mâna.

— Bună, spune ea, în timp ce Marley şi Tom se apropie de ei lângă balustradă.

— Bună, cârâie Marley, şi bea o gură din paharul ei de bere. Ce mai faceţi cu toţii în această *frumoasă* seară?

— Bine, spune Rosie, şi încă zâmbeşte, cu dinţii ei ca nişte perle în întuneric.

— Credeam că voi doi nu aveţi o chestie, spune Marley, fluturând sticla de bere între ei.

E puţin cam beată, îşi dă seama Will; se vede în privirea ei.

— Depinde ce înţelegi prin chestie, spune el.

Ochii lui Marley alunecă spre el şi exact în acel moment Tom se prezintă, iar Rosie îi spune bună. Vorbesc despre

fleacuri un timp. Despre burgeri şi când vor fi gata. Că, de fapt, ar fi preferat cu toţii pizza.

— Atunci hai să mergem să luăm pizza, spune Will.

Toţi trei se întorc spre el.

— Acum? întreabă Marley.

— Dacă ţi-e foame, da.

— Nu putem pleca, pur şi simplu, spune Tom.

— E ultima dată, îi aminteşte Marley.

Will lasă să-i scape un râs scurt. Marley se încruntă, iar Tom îi aruncă şi el o privire, cu neîncrederea pe care o văzuse mai înainte la băieţii de vârsta lui.

— Ce este? întreabă Marley.

— Nu înţeleg de ce oamenii sunt atât de sentimentali în legătură cu locul ăsta, spune el.

— Te referi la locul în care ne-am petrecut ultimii şapte ani din viaţă?

— Ador cântecul ăsta, spune Rosie deodată.

A făcut un pas înapoi de lângă balustradă, mai departe de el. O parte din păr i s-a desprins din coc.

— Şi eu, spune Marley, deşi îl priveşte pe Will cam lung.

Apoi îi trece berea lui Tom şi o apucă pe Rosie de mâini şi fetele dansează împreună pe asfalt. Nu chiar bine, dar fără efort. De parcă ar fi făcut-o ani buni în dormitoare.

— Vrei şi tu? întreabă Tom, oferindu-i o sticlă de bere.

Will mulţumeşte şi o ia, dar nu bea. Se uită la Rosie care râde, în timp ce Marley o învârte în jurul ei.

— E cam frig aici, spune Tom.

— Da, confirmă Will, neinteresat de conversaţia de convenienţă.

Tom ia o gură de bere, iar Will se trezeşte făcând acelaşi lucru, fără să se gândească. Prima înghiţitură este călâie, nesatisfăcătoare.

În momentul când cântecul se termină, Marley îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Rosie şi se uită la amândoi.

Rosie îi spune ceva ce Will nu înţelege, iar Marley râde din nou, cu râsul ei strident. Şoimi plonjând, triumfători.

— *Aveţi* o chestie? îl întreabă Tom, în timp ce fetele se întorc spre ei.

— Dar *voi*? întreabă el, iar Tom se opreşte, cu sticla de bere ridicată la gură.

— Eu şi Marley?

— Da.

Tom tot nu bea. Se uită la ele cum se apropie.

— Nu prea ştiu, de fapt, zice el, iar Will spune bine atunci, şi apoi fetele sunt lângă ei, mirosind a aer de noapte şi a transpiraţie; a căldura piruetelor făcute cu braţele ridicate, părul coafat este acum umed la gât.

— Hai să ne întoarcem înăuntru, spune Marley, trăgând-o de mână pe Rosie.

— Eu o să mai stau puţin afară.

— Oh, haide, spune Marley. Vino să dansăm.

— Tocmai am dansat.

— Este ultimul!

— Ştiu, dar...

Se uită la Will, apoi la Tom. Marley se bosumflă, o apucă pe Rosie de încheietura mâinii.

— Un singur dans, spune Rosie, în cele din urmă.

Aşa că Rosie dansează, chiar dacă nu are chef să danseze. Mintea ei este în altă parte, afară, pe trepte, cu Will, care a rămas să-şi aprindă o ţigară, dar anii de loialitate faţă de Marley şi sentimentul pentru această şcoală o reţin în sala care pulsează plină de trupuri de elevi, de scrâşnete şi ţipete şi băuturi vărsate şi podea lipicioasă.

Este ciudat de dificil să plece, chiar dacă nimeni nu-i acordă nicio atenţie. Se simte înghesuită înăuntru, ca şi cum ceea ce vrea şi ceea ce trebuie să facă ar fi două lucruri complet separate; simte că e bine că este aici, cu Marley şi cu prietenii ei şi că există un gard invizibil care o ţine aici.

Când se aduc hamburgerii, oamenii se înghesuie la bufet pentru pâinea ieftină şi ketchup, pentru căldura cărnii moi din gură. Se ciocneşte de Josh lângă şerveţele. Fratele ei geamăn este năclăit de sudoare, are ceva de maniac în el; a băut prea mult, în ciuda faptului că nu este suficient de mare ca să primească permis pentru aşa ceva. A devenit un joc, bănuieşte ea; oamenii îi dau tot mai mult să bea, pe măsură ce se îmbată mai tare. Pentru că e amuzant şi inocent. Şi pentru că Josh este şi una, şi alta.

Îl duce în curtea pustie acum, toate cuplurile s-au mutat pe ringul de dans, golindu-şi plămânii cu Bon Jovi.

— Ce noapte! spune Josh, în timp ce Rosie îl aşază pe o bancă.

— Se pare că te-ai distrat, spune ea.

— *Aşa de bine* m-am distrat, spune el. Tu nu te-ai distrat?

— Sigur că da.

— Mincinoaso, îi spune, şi încearcă să-i ciufulească părul; ratează şi până la urmă o bate peste ureche. Dar arăţi bine, surioară. În rochia asta.

Petrecuseră o oră plăcută la centrul comercial în weekend, Josh alegea culorile şi le ridica în sus, în faţa ei. Aia, a spus el, imediat ce a văzut albastrul.

— Pentru ochii tăi de Lorelai Gilmore.

Ai lui sunt pe jumătate închişi acum, Rosie presupune că e un lucru bun.

— Trebuia să ne duci cu maşina acasă, îi aminteşte ea.

— Ştiu, geme el. Ups.

Apoi râde şi adoarme imediat.

Gura îi atârnă deschisă, părul i-a alunecat într-o parte, iar Rosie se întreabă, nu pentru prima dată, cum va fi să trăiască separat de el. Când el va fi la Cambridge, iar ea la Oxford, sau Durham sau York. Oriunde va ajunge.

La exact un minut după miezul nopţii, muzica se întrerupe şi luminile din sală se sting. Elevii se revarsă în curte, râzând şi ţipând; Josh se trezeşte şi imediat vomită pe pantofii lui.

Rosie geme. Există o amendă în vigoare pentru vomitat.

Îi spune să se ridice, acum, şi îl duce şchiopătând până în spatele curţii, trece pe lângă terenurile de tenis, departe de mulţime şi de profesori.

— Eşti o pacoste, Josh, îi zice, în timp ce îl sprijină, clătinându-se pe tocurile înalte sub greutatea fratelui ei.

— Şi tu eşti cea mai bună persoană pe care o cunosc, rosteşte îngălat Josh. Aş crede asta chiar dacă nu ai fi sora mea geamănă, să ştii.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar tot eşti o pacoste.

— Vorbesc serios, spune el, târându-şi picioarele. Tu vezi anumite lucruri, Rosie-Roo. Ştii lucruri, pentru că te uiţi la ele. Toate lucrurile importante.

Vorbeşte prostii, iar ea abia dacă ascultă.

Se îndreaptă mânată de subconştient spre parcare, pentru că Will s-ar putea să mai fie acolo. Josh se târăşte pe lângă ea, rezemându-şi capul de capul ei.

— Tu ştii, subliniază el.

— Ştiu, spune ea, deşi nu are nicio idee despre ce vorbeşte.

— Chiar ştii? întreabă el, şi acum sună serios.

Luna plină împrăştie o lumină cremoasă pe cer, iar Rosie îl ignoră.

Trec pe lângă parcarea de biciclete şi se întorc în parcarea auto, unde două fete îşi mai fac una alteia ultimele fotografii. Un grup de băieţi fumează iarbă; simte aroma dulceagă şi umedă a acesteia. Se pare că Will a plecat de mult.

— O să-mi fie din nou rău, o informează Josh.

— Genial, spune ea, şi dublează viteza când trec pe lângă fumători, ca să-l scoată de pe proprietatea şcolii.

Când se află la o distanţă de siguranţă, îl sprijină de un stâlp de iluminat, iar el se apleacă până la pământ.

— O s-o sun pe Marley, zice Rosie. Să văd dacă mama ei ne poate duce acasă.

Josh dă din cap şi îşi îngroapă faţa în mâini.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spune el. Ceva ce am hotărât.

— Foarte bine!

Tastează pe butoanele telefonului, aducând numele lui Marley pe ecran.

— De fapt, nu m-am hotărât. Asemenea lucruri nu pot fi decise.

Apăsă butonul verde de apelare, aşteaptă în timp ce telefonul sună şi sună.

— Nu mă asculţi, spune Josh, şi pare furios şi încă foarte beat.

— Încerc să găsesc o modalitate ca să ajungem acasă. După ce că tu ar fi trebuit să faci asta, îţi aminteşti?

— Nu înţelegi, replică Josh, şi mormăie altceva în pumni, apoi spune că vrea să meargă la culcare.

— Asta încerc să fac, răspunde Rosie, în timp ce o apelează din nou pe Marley.

Şi încă o dată, sună în zadar. Şi încă o dată, lui Josh i se face rău. Rosie se strâmbă, îl lasă să termine, apoi spune că se pare că vor merge pe jos acasă.

*

Maşina bunicii lui este parcată la câţiva metri mai sus pe drum, lângă sala de sport a şcolii; locul în care îl aşteaptă întotdeauna, în puţinele ocazii deosebite când îl ia cu maşina. Pentru că plouă, sau pentru că e în drumul ei spre casă de la cimitir. Îşi dă seama când e vorba de acesta din urmă după unghiile ei, pline de pământ; după gura uşor lăsată în jos.

Se urcă în maşină, aşteaptă ca ea să termine întoarcerea lentă din trei mişcări şi începe să coboare dealul. Merg

încet pe lângă intrarea în şcoală, elevii ies din hol în grupuri, transpiraţi şi mânjiţi de machiaj întins, strălucind de sclipici pe corp, cu un exces de gel rock-hard în păr.

— Te-ai distrat bine? îl întreabă bunica.

Mâinile ei sunt fixate pe volan la două şi zece, priveşte drept înainte, în timp ce maşina se rostogoleşte peste numeroasele denivelări pentru limitarea vitezei.

— Da, spune el. Se uită afară pe fereastră, la limuzina albă parcată lângă blocul de muzică. La fel ca de obicei. Muzică proastă, burgeri proşti.

— Atunci ce a fost diferit?

— Poftim?

— Ceva a fost diferit. O simt în vocea ta.

Se uită la ea, simte cum zâmbeşte fără să vrea.

— Nimic.

— Ceva..., începe ea, dar renunţă, iar el se uită din nou afară pe fereastră, aşa cum îi indică ea, coteşte pe un bulevard liniştit.

O ia prin străzile rezidenţiale în loc să meargă pe strada principală. Este un traseu mai lung şi mai întunecos, dar ei nu-i plac sensurile giratorii sau semafoarele; orice, pentru a evita să folosească ambreiajul mai mult decât trebuie.

— Aş fi putut să conduc şi eu, spune el. Am băut doar câteva înghiţituri de bere.

— Parcă ai spus că nu bei?

— Aşa am spus, dar după aceea ai spus că vii să mă iei, aşa că...

Bunică expiră pe ambele nări. Will este pe punctul de a-i spune că asta nu e o crimă, nu-i aşa, dar se opreşte în momentul alegerii cuvintelor, când îi vede împleticindu-se pe trotuar; băiatul înalt, deşirat ca un desen animat şi plin de viaţă, şi o tânără cu rochia de mătase măturând trotuarul.

— Opreşte, spune el.

— Poftim?

— Poţi să opreşti maşina, te rog? Sunt prietenii mei, spune el, arătând din cap, pe fereastră, spre cei doi.

— Prieteni, repetă bunica.

— Hai să vedem dacă sunt bine, spune el, şi lasă geamul în jos, în timp ce bunica încetineşte, iar motorul dârdâie în viteză mică.

— Sunteţi bine? întreabă Will, oprind lângă ei.

Rosie ţine un braţ în jurul taliei fratelui ei, cu mâna cealaltă îl ţine de încheietura mâinii pe care acesta a pus-o peste umărul ei. Trebuie să facă un efort ca să arunce o privire la Will, se întoarce într-o parte, pe tocurile înalte.

— Mai mult sau mai puţin, spune ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a exagerat, zice ea.

Şi în acel moment Josh vede maşina

— Will! Rosie, spune el trăgând-o de mână, e Will!

— Văd şi eu, răspunde Rosie.

— Bună, Will, spune Josh, ridicând vocea şi făcându-i cu mâna.

— Bună, Josh.

Urmează un moment parcă suspendat, comic, în care nu se mai salută, întrerupt de bunica lui, care îl întreabă într-o şoaptă prea răsunătoare dacă nu vrea un sandvici.

— E doar beat, spune Will. Ăsta e Josh. De la cursul de matematică avansată.

— Oh, spune ea, şi dintr-odată devine interesată. Cel care are mereu nevoie de ajutorul tău?

— Da.

— Care va studia la Cambridge?

— Da.

— Băiatul care merge la Cambridge, care are nevoie de ajutor de la nepotul meu, spune ea, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el.

Will dă ochii peste cap şi se apleacă peste geamul maşinii.

— E bine? o întrebă pe Rosie.

— Va fi, spune ea. Trebuie doar să doarmă puţin.

— Urcaţi, spune el. Apoi se întoarce spre bunica lui. E în regulă?

Ea se uită ciudat la el, dar dă din cap, o dată, fără să rostească niciun cuvânt.

— Vă ducem noi acasă, îi spune el lui Rosie.

— E foarte drăguţ din partea voastră, spune ea, dar el a vomitat. De două ori. Aşa că e probabil să vomite din nou.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Maşina asta a văzut altele şi mai rele. Nu-i aşa, bunico?

— Din păcate, spune ea, şi se apleacă în faţă, ca să-i observe mai bine pe cei doi de pe trotuar.

Will simte cum evaluează situaţia, riscul implicat, dacă există vreunul.

— E o sacoşă de plastic în portbagaj, le spune. Dacă nu vă deranjează.

— Bineînţeles, zice Rosie. Mulţumesc.

Will îl ajută pe Josh să urce pe bancheta din spate, iar Rosie deschide portbagajul şi se întoarce cu o sacoşă veche de cumpărături, o bagă între genunchii fratelui ei.

— Cea mai mică picătură de vomă pe aceste scaune şi mergi pe jos, fiule, spune bunica lui Will, uitându-se la el prin oglinda retrovizoare.

Josh dă din cap, cu faţa albă ca laptele. Entuziasmul său iniţial din momentul când îl zărise pe Will se stinsese, înlocuit de o tăcere îngrijorată.

Rosie se instalează lângă fratele ei geamăn, fixează centurile de siguranţă.

— Sunteţi foarte amabilă.

— Măcar atâta pot să fac, după ce l-ai scos pe Will la zăpadă, răspunde bunica, şi să grăbeşte să pornească maşina, scrâşnind prea târziu în viteza a doua.

Will întâlneşte ochii lui Rosie în oglinda laterală timp de o secundă cât se poate de scurtă.

— Aţi petrecut o seară plăcută? îi întreabă bunica, iar Will vede cum se uită înapoi la fata pe care nu o cunoaşte. Nu ţi-am reţinut numele?

— Rosie. Rosemary.

— E drăguţ.

— Mulţumesc. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult. Îmi aminteşte de păpuşa de cârpă din barca de pe canal.

— Nu semeni deloc cu o păpuşă de cârpă, spune bunica, iar Rosie îi zâmbeşte, şi e ca şi cum soarele ar răzbate printre copaci.

Will simte că ceva se mişcă în interiorul lui, dacă nu se mişcase deja; ca o ancoră, care se fixează la locul ei.

— A fost bine la dans, spune Rosie. Nu-i aşa, Will?

— I-am spus deja că a fost la fel ca întotdeauna, replică el oarecum nepăsător.

Urmează o scurtă pauză, în timp ce ochii lor se întâlnesc din nou, motorul zumzăie, casele întunecate trec pe lângă ferestre.

— Pentru mine nu a fost aşa, spune Rosie, şi pare îndrăzneaţă în faţa bunicii lui, şi este din nou o surpriză totală şi absolută pentru el.

Îşi dezlipeşte ochii de ochii ei, priveşte noaptea care trece în oglinda laterală. La trotuarele şi peluzele din faţă, presărate cu şofran în luminile stâlpilor stradali.

*

Bunica lui Will opreşte în faţa casei lor, cu lumini aurii care sclipesc de pe gardul viu din faţă. Rosie vede bradul din fereastră, lumina slabă a şemineului care se reflectă în

ornamente. Părinții ei au decorat în sfârșit pentru Crăciun, cu patru zile înainte de Ajun.

— Ce brad frumos! exclamă bunica lui Will, în timp ce parchează lângă bordură.

— Mulțumesc, spune Rosie, chiar dacă nu are nimic de-a face cu ea.

Tatăl ei cumpără bradul în fiecare an, iar mama ei are un aranjament foarte specific pentru decorațiuni. Ea și Josh au învățat, destul de devreme, că este mai bine să nu intervină.

— Îți petreci Crăciunul acasă? întreabă Will.

Mașina a oprit, dar i se pare nepoliticos să coboare atât de brusc, iar Josh încă tace, pare să se simtă stânjenit.

— Da, spune ea. Mama este întotdeauna gazdă. Avem o petrecere în Ajun, iar apoi câțiva membri ai familiei rămân peste noapte. E frumos. Mâncăm mult. Jucăm tot felul de jocuri.

Ajungem la dispute alimentate de vin, reflectă ea, dar nu spune nimic, pentru că asta e normal la un Crăciun în familie, însă nu e ceva ce trebuie împărtășit și altora.

— Seamănă cu Crăciunul nostru, spune Will. Mai puțin petrecerea.

— Hei, zice Rosie, ar trebui să vii și tu.

— La petrecere?

— Da, la petrecere! E una cu ușile deschise. Avem vecini care vin, prieteni de familie, uneori vine chiar și Marley. Mâncarea este bună. Avem tartele acelea cu mere, de la brutărie, pe care le aștept cu nerăbdare tot anul. Așa. Da, așa e. Doar dacă vrei și nu faci nimic.

Se întrerupe brusc, jenată de entuziasmul neașteptat. Vede cum se uită la bunica lui, care dă din cap, o înclinare a capului abia perceptibilă.

— Poate, spune el.

— Și tu trebuie să vii la noi, zice bunica lui.

Se lăsă o tăcere uşor nedumerită, atât Will, cât şi Rosie aşteptând să afle ce vrea să spună. Lumina de la uşa de intrare a lui Rosie se aprinde în acel moment, probabil că mama a văzut maşina pe fereastră.

— Suntem doar noi trei în ziua de Crăciun, continuă bunica lui. Dar fac suficientă mâncare cât să hrănesc un autobuz întreg.

— Asta e adevărat, confirmă Will.

— Sigur că ai angajamentele tale, spune bunica. Dar dacă vrei să ni te alături la ceaiul de Crăciun, ei bine, vei fi mai mult decât binevenită. Şi fratele tău, de asemenea. Dacă va fi treaz.

Se uită cu toţii la Josh, care a adormit din nou, cu capul strivit de fereastră.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spune Rosie, iar aerul din maşină pare gros, prea cald.

Nu i se pare normal să fie invitată la ceva atât de intim, ca o zi de Crăciun, acasă la cineva care este aproape un străin pentru ea. Dar i se pare şi deosebit. Ceva rar. Mai multe luminiţe aurii, strălucitoare, în sufletul ei.

*

Bunica parchează pe aleea lor şi opreşte motorul. Maşina miroase puţin a mere.

— Ai de gând să-mi spui ce a fost asta? întreabă el, în timp ce bunica răsuceşte cheia şi o scoate din contact.

— Eram pe cale să te întreb acelaşi lucru.

— Ce anume? Ce *am* făcut?

— Eşti mereu atât de defensiv, William.

— Mereu mă faci să mă simt ca şi cum aşa ar trebui să fiu!

Bunica chicoteşte, sună ca scrâşnetul pietrişului în gâtul ei.

— Prietenii tăi, spune ea, subliniind delicat cuvintele.

— Ce este cu ei?

— Asta e. Sunt prieteni.

— Nu înţeleg.

— Niciodată, în toţi cei optsprezece ani ai tăi, Will, nu te-am auzit să spui despre cineva că este prietenul tău. Nici măcar când erai la şcoala primară. Cu siguranţă că ai avut prieteni. Dar nu i-ai considerat niciodată ca atare.

— Eşti sigură că nu acorzi o atenţie freudiană ciudată limbajului pe care îl folosesc? întreabă el, iar ea râde din nou gâfâit.

— A fost foarte drăguţ. Şi par copii buni.

— Sunt, spune el.

— Amândoi, zice ea, vicleană.

— Buni! Vorbeşte clar!

— N-am spus nimic.

— Insinuezi.

— Aşa este. Şi mi-a plăcut de ea.

Se simte brusc stânjenit; îşi trece palmele pe picioarele blugilor. Pe stradă e linişte şi tăcere. La sora lui, lumina e aprinsă. Trebuie să fie la biroul ei, cu pixurile ei cu gel, mâzgălind un plan pentru dominarea lumii.

— Şi mie îmi place de ea, spune el, iar vocea i s-a îngroşat.

— Atunci de ce să nu te duci la petrecere?

— Ştii de ce.

— Nu, nu ştiu.

— Nu e genul meu, nu-i aşa? Şampanie şi sandviciuri. Părinţii fetei.

— William White, spune ea, iar vocea ei îl loveşte tare, ca un colţ de masă. Să nu îndrăzneşti.

— Ce?

— Să nu ratezi ceva bun, doar pentru că este altfel. Nu te-am crescut cu astfel de gânduri în minte, aşa este?

— Nu.

— Ei bine, atunci. Du-te! Mănâncă sandviciuri şi tarte cu mere. Îndrăgosteşte-te de o fată drăguţă, măcar o dată.

— Îţi place de ea pentru că nu are piercinguri.

— Mi-a plăcut pentru că m-a privit drept în ochi când am vorbit, spune ea. Şi că a făcut la fel şi cu tine.

Stau acolo împreună, aşa cum au făcut-o de atâtea ori mai înainte. Bunica lui este scundă şi îndesată, dar lui i s-a părut întotdeauna foarte mare, mai ales în această maşină. Deşi este cu trei capete mai scundă decât el, bunica ocupă cumva foarte mult spaţiu, cu puloverele ei tricotate şi cu gândurile ei nerostite.

— Amber e trează, spune el, în cele din urmă.

— Ştiu. Îşi forţează norocul fata asta.

— Prin faptul că face consemnări în jurnalul ei la miezul nopţii?

— Totul începe de undeva, spune ea, în timp ce deschide portiera maşinii. Pe urmă o să stea până târziu, o să scoată pe furiş sticla de sherry din bufet. Să hoinărească prin parcări şi să fie arestată pentru asta.

— Prea devreme? întreabă ea, când Will nu spune nimic.

Ridică din umeri. Constată că încă nu găseşte cuvintele pentru a vorbi despre acea noapte, sau despre acel moment din viaţa lui, în general.

Nu avusese dreptate.

Acum îşi dă seama de asta.

Lucrurile se adunaseră încă de când mama lui plecase — după ce ieşise pe uşă ca să nu se mai întoarcă niciodată. Lucruri pe care el le înghesuise în spaţiile înguste dintre ceea ce doare şi ceea ce nu doare, doar ca să poată supravieţui de pe o zi pe alta.

Îşi iubea bunicii. Fuseseră întotdeauna cei buni, oricum, întotdeauna aveau mese calde şi cearşafuri proaspete şi un ghid TV, ceea ce însemna că ştia când se difuzează filmele cu cowboy. Aşa că nu i-a fost dor de ea, de fapt. Nici măcar nu se întreba ce este cu ea, după atâţia ani. După ce felicitările şi

telefoanele de ziua de naştere se răriseră şi apoi încetaseră cu totul.

Dar lucrurile au început să se estompeze după ce a intrat în liceu. Îşi petrecea zile întregi răscolind ceea ce i se părea un fel de apă adâncă, totul parcă filmat cu încetinitorul şi era doar alcool, o doză de ceva care să-i ascută simţurile, care să-l facă să se simtă mai bine.

Nu ştie cum descoperise acest lucru pentru prima dată.

Poate că bunicul lui lăsase afară paharul de whisky pe care îl bea seara. Poate că dăduse din întâmplare peste dulapul cu băuturi, sau pur şi simplu pentru că era plictisit. Tot ce ştia era că dacă nu dormea, sau se simţea apăsat, o înghiţitură de ceva pentru adulţi făcea ca totul să se îndrepte repede.

Avea doisprezece ani pe atunci.

A continuat să bea şi mai mult. Şi-a făcut nişte prieteni nepotriviţi, nişte alegeri proaste.

Pe la 13 ani, chiulea de la şcoală şi rămânea zile şi nopţi întregi în oraş, cu grupuri de băieţi mult mai mari decât el, cu chestii mult mai dure şi cu un trecut mult mai greu decât al lui. Descoperise că şi asta îl ajuta să-şi amorţească durerea. Pericolul. Muchia de cuţit pe care mergea în fiecare noapte când era cu ei, cu ţigările lor, cu pachetele lor de prafuri şi cu înclinaţia lor spre furt. Furase şi el lucruri, atunci când îi ceruseră să o facă. Când stimulentul alcoolului nu a mai fost suficient, iar acel impuls de energie a trebuit să fie găsit în alte moduri.

A făcut şi a văzut lucruri la care nu se mai gândeşte.

Lucruri pe care le-a îngropat bine şi adânc.

Dar în acea noapte în parcare – cea despre care bunicii sale îi place să glumească, să pretindă că este în trecut, şi nu ceva de care se ruşinează profund pentru el – atunci a fost altceva.

Este ca un obiect murdar şi ascuţit pe care îl poartă sub piele; o aşchie sau o unghie încarnată de la picior.

Ceva ce poate scoate şi răsuci în mâini, dacă şi când simte nevoia.

*

Rosie îi duce lui Josh un pahar cu suc de portocale şi nişte pâine prăjită cu unt, bate cu piciorul în uşa lui. Intră şi îl vede ghemuit sub plapumă, simte mirosul greu al respiraţiei adolescentului, de cum trece pragul.

Pune jos micul-dejun, trage perdelele, Josh mormăie ceva şi spune nu, te rog, dar ea spune ba da, că întârzie la şcoală.

— Nu pot merge la şcoală, spune el. Sunt prea bolnav.

— Nu cred că mahmureala se pune la socoteală ca boală, spune Rosie.

— Ultima zi nu se pune, oftează Josh. O să stăm degeaba şi o să ne uităm la filme de Crăciun.

Deşi ştie că este aşa, Rosie ia un triunghi de pâine prăjită şi i-l întinde, încercând totuşi să-l tenteze.

— Mama este acasă? întreabă el.

— Nu, e la birou.

— Şi tata?

— Termină la două. A spus că va încerca să ajungă mai devreme acasă.

— Atunci rămân aici, spune Josh, şi se îngroapă din nou sub plapumă, lăsând pâinea prăjită neatinsă pe noptieră.

— Josh.

— Mmm?

— Ce se întâmplă? Tu nu bei niciodată aşa. Nu chiuleşti niciodată de la şcoală.

— Totul are un început, spune el, cu vocea înăbuşită.

Rosie se uită la el cum stă ghemuit, la cearşafurile mototolite.

— Eşti bine, totuşi, spune ea, şi urmează o pauză lungă şi apăsătoare înainte ca el să spună da, iar ea se ridică şi îl lasă să doarmă. Îşi ia o felie de pâine prăjită înainte să iasă.

Cinci

Ajunul Crăciunului soseşte cu o ceaţă uşoară, numai cer plumburiu şi pajişti încătuşate de ger, o pâclă care se risipeşte ca aburul. Mama a rugat-o pe Rosie să aducă tartele, ca de obicei, aşa că se îmbracă devreme, îşi scoate paltonul din dulap. În cameră la Josh e linişte, ca şi cum ar fi dormit în continuare. După bal, a dormit până târziu în fiecare zi.

— Ajun de Crăciun fericit, le spune Rosie părinţilor în bucătărie.

De la casetofon se aud colindele de la colegiu, pe masă este o cană cu cafea, miroase a praz care se rumeneşte pe plită. Mama este deja îmbrăcată, pune inele în jurul şerveţelelor.

— Crăciun fericit, draga mea, spune ea şi îi aruncă o privire plină de strălucire.

Rosie o reţine pentru o clipă, înainte de a-şi săruta tatăl şi de a-i spune bună dimineaţa. Tata îi dă banii de care are nevoie, iar mama îi spune să vină repede înapoi, că micul-dejun este la ora nouă.

Afară e linişte peste tot.

Soarele dimineţii timpurii, pur, rece şi alpin.

Se îndreaptă spre brutărie şi ia comanda, apoi se opreşte la magazinul din colţ şi cumpără un buchet de flori proaspete; roşii şi verzi, răsfirate ca nişte crengi din pădure. Se gândeşte la far, la priveliştea mării într-o dimineaţă ca aceasta. Se întreabă dacă Will s-a trezit şi dacă aleargă. Nu i-a trimis niciun mesaj de când bunica lui îi condusese acasă. Nu confirmase dacă vine în seara asta.

Trebuia să se ducă direct acasă pentru a respecta planul alcătuit cu grijă de mama ei, dar ceasul îi spune că mai are timp, așa că se îndreaptă spre plajă. Pune cutia de prăjituri pe nisip, alături de flori, își scoate pantofii și își întinde șosetele pe tălpi.

Pe mal se află un singur alergător.

O singură persoană curajoasă și nebună, care înoată în costum de scafandru și cu caschetă.

Se îndreaptă spre mal și intră în apă, inspirând în grabă când simte răceala peste degetele de la picioare, și are unul dintre acele rare momente de luciditate, când totul pare real, corect și netulburat, lumea este deschisă și simte o ușurare în oase pentru o vreme.

În drum spre casă, decide să-i trimită mai întâi un mesaj.

Crăciun (Ajun) fericit, scrie ea. *Am luat plăcintele cu mere.*

O față care face cu ochiul: punct și virgulă, paranteză finală. Prea mult, își spune ea, și șterge, înainte de a le adăuga din nou și de a apăsa pe „trimite".

*

Will ridică inelul de alamă de la ușa albastră și bate.

Îi deschide tatăl lui Rosie. Este un bărbat înalt, cu părul rărit, purtând o cămașă în dungi, cu gulerul deschis.

— Te cunosc? întreabă el și înainte ca Will să poată răspunde, râde cu poftă de propria întrebare și se dă înapoi ca să-l lase să intre.

Spune că tinerii erau în sufragerie, ultima dată când îi văzuse. Ia paltonul lui Will, îi urează petrecere frumoasă, apoi îl lasă în hol, fredonând în timp ce se îndepărtează.

Will rămâne acolo pentru o clipă. E ca și cum ar fi pășit în filmul la care se uita Amber când plecase. Pe balustrade sunt înfășurate ghirlande, numai frunze și lumini sclipitoare, nu se zărește niciun pic de beteală. Totul pare curat

şi strălucitor. De aici se vede până la masa din sufragerie, cu sandviciuri miniaturale pe platouri, oaspeţii strălucind în lumina scăzută, cu bule de aur în paharele de şampanie.

Nu-i vede pe prietenii lui, aşa că se îndreaptă spre mâncare. Ia un pahar cu ceva şi se trezeşte faţă în faţă cu doamna Winters. Poartă o rochie neagră care îi stă bine, are părul strâns într-un coc. Umerii laţi, linii frumoase. Ca o primă balerină.

— Will, îi spune, şi zâmbeşte.

Are dinţi ascuţiţi, îşi spune el; dar şi ai lui sunt tot aşa.

— Bună ziua, doamnă Winters. Mulţumesc pentru invitaţie.

— Nu sunt sigură că te-am invitat.

— Rosie m-a invitat, îi explică el, iar ea răspunde că da, ştie, şi îi spune să se distreze, că e destulă mâncare şi băutură, deşi se pare că el găsise deja şampania.

Pleacă înainte ca el să apuce să riposteze, înainte să-şi poată cere scuze sau să o bea sfidător în faţa ei; nu ştie sigur încotro să se ducă.

Îşi ia o baghetă de pâine şi se mută în salon unde, din fericire, îi găseşte: Josh şi Rosie, stând pe taburetul de la pian, cu umerii strânşi unul lângă altul. Are o rochie de catifea. Cerceii lungi scânteiază în luminiţele bradului.

Este îmbujorată şi râde. Trece repede de la seriozitate la veselie. Apoi îi prinde privirea, o expresie de recunoaştere îi străbate chipul şi se îndreaptă spre ea prin mulţimea de oameni. Josh vorbeşte cu cineva în partea cealaltă, aşa că au două secunde scurte numai pentru ei doi.

— Bună, spune el.

— Ai venit, zice ea.

E pe punctul de a răspunde când Josh se întoarce şi îl vede în picioare acolo, cu chipul inundat de încântare, ca al unui copil.

— Will!

— Bună, omule!

— Ce cauţi *tu* aici?

— M-a invitat sora ta, replică el, după o foarte scurtă pauză.

— Nu mai spune! face Josh, se uită la ei şi o loveşte pe Rosie în genunchi cu genunchiul lui.

— Ce este? spune Rosie, şi se îmbujorează şi mai tare.

Will îşi mută privirile în altă parte, îşi trece limba de-a lungul buzei de jos. Ia o sorbitură mare din paharul său.

— Ce bei? îl întreabă Josh.

— Nu ce beau de obicei, spune Will, iar Josh sare în sus şi spune că îi va aduce Coca-Cola sau bere, că este bere blondă în frigider.

— Ar fi grozav, spune Will, gândindu-se că e bine, pentru o noapte, să bea şi el câteva beri.

Josh radiază de bucurie şi porneşte prin mulţime.

— Altă rochie grozavă, îi spune lui Rosie, luând locul lui Josh lângă ea.

— Oh. Mulţumesc.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus că vin.

Ia încă o gură de şampanie, deşi o detestă; îi displace felul în care îl înţeapă la nas.

— E în regulă. Îmi place suspansul.

— Serios?

— Nu.

Râd amândoi, el îi oferă paharul lui, Rosie dă să spună nu, el o crede timp de câteva secunde, dar apoi ceva se schimbă, fata îl ia şi soarbe din el, exact din locul unde fuseseră buzele lui.

— Sclipitor, exclamă ea.

— Ca şi casa asta, spune Will. Aţi organizat o petrecere de toată frumuseţea.

— E doar meritul mamei, de fapt.

— Tu nu te implici?

— Un pic. Câteodată. Dar îi plac lucrurile făcute într-un anumit fel.

— Atunci aşa mamă, aşa fiică.

Este o glumă; o încercare timidă de tachinare, dar Rosie nu spune nimic. Scurge restul de şampanie, apoi spune da. Aşa crede.

Amândoi privesc prin încăpere. Femei cu paiete şi rochii de satin. Bărbaţi care râd scuturându-şi burţile, toţi cu bărbi dichisite, butoane la manşete şi frunţi roşii şi strălucitoare.

— Deci, ai de gând să-mi arăţi odată tartele alea cu mere?

— Ai mâncat?

— Nu.

— Atunci hai să luăm o farfurie. Tartele cu mere vin după aceea.

— Cum aşa?

— Pentru că sunt desert.

— Şi?

— Desertul se mănâncă la sfârşitul cinei.

— Cine spune asta?

— ... lumea?

— Nimeni nu ne controlează, nu-i aşa?

Rosie se întoarce spre el mijind ochii amuzată, iar el simte cum în el se crispează altceva decât dorinţa. Îi place, dar îl şi sperie.

— Vrei mai întâi tarte cu mere, somon sau pulpă de porc după aceea?

— Vreau cel mai sălbatic lucru pe care îl poţi inventa, spune Will.

Rosie îşi arată limba în timp ce zâmbeşte, el o ţuguie uşor în gând.

— Cel mai sălbatic lucru de la petrecerea mamei mele. Asta e greu.

— Eşti o persoană creativă, nu-i aşa?

— Să începi cu desertul e bine, spune ea.

— Ăsta nu se pune, e ideea mea.

— Eşti atât de autoritar.

— Cred că tu eşti şi mai autoritară, spune el, iar Rosie se răsuceşte cu faţa spre încăpere, scoate un fel de *mmm*, coapsa ei se atinge acum de a lui.

Din cauza asta, Will nu mai aude ce spune ea în continuare.

— Will?

— Da?

— Ce zici să fie *numai* desert?

Se uită la chipul ei. Numără pistruii, împrăştiaţi ca nucşoara pe nasul ei.

— Numai desert, repetă el. Nu se poate aşa ceva.

— Doar tarte cu mere. Nu, nu, aşteaptă. *Toate* tartele cu mere.

— Ai întrecut măsura, spune el, iar ea râde din nou, şi sentimentul acela revine, îl macină aşa cum o făcea alcoolul. Se prelinge peste tot, îl pătrunde peste tot.

Cei doi iau tot platoul de tarte cu mere — mititele, de fapt, cât o prună — şi se îndreaptă spre seră. Rosie se opreşte pentru a oferi platoul oaspeţilor, apoi reuşeşte să ajungă la uşa din spate şi se strecoară afară. Will o urmează, aşa cum plănuiseră, la scurt timp după aceea.

Grădina este lungă şi îngustă; mai mare decât a lui, pentru că se află la marginea oraşului. Se întinde atât de mult în spate, încât nici nu-i vede capătul; doar iarba care se pierde în umbră, gardurile vii înghiţite de cer.

Rosie îl conduce până la terasa pătrată, încadrată de o balustradă, cu luminiţe care se rotesc de-a lungul lemnului. Se aşază la masa micuţă, cu patru scaune, iar aerul de decembrie le înţeapă nemilos pielea.

— Nu putem continua să facem asta, spune Will.

— Ce să facem?

— Să ne întâlnim doar în frig, sau în săli de muzică vechi şi murdare.

— Sau în mijlocul nopţii, în bucătării.

— Exact. Nu pot să te scot în oraş, ca o persoană normală?

— Nu, nu. Am examene, îţi aminteşti?

— Ai examene, da. Şi totuşi, iată-ne aici. Cu tarte cu mere.

Face un gest către tava din faţa lor.

— Împreună, adaugă el.

— Toate regulile sunt anulate de Crăciun, spune ea, luând o prăjitură.

— Credeam că nu există reguli!

— Mănâncă tarta cu mere, bine?

Rosie mai ia una de pe platou şi i-o întinde. Pentru o secundă, Will se gândeşte să o mănânce direct din mâna ei. Se întreabă ce ar face ea.

— Sunt chiar grozave, spune ea.

— Ai cam exagerat, să ştii.

— Da, ştiu.

— Iar lucrurile rareori merită atâta publicitate.

— Nu sunt de acord, spune ea. The Beatles. Led Zeppelin. Beyoncé.

— E un gust eclectic în materie de muzică.

— Mozart, continuă ea, bifând pe degete. Monet. Paris. Unt de arahide.

— Moale sau crocant?

— Întotdeauna crocant.

— Vezi, acum am mai multă încredere în tine cu privire la tarte, spune Will, o ia din mâna ei şi muşcă din ea.

Prăjitura se fărâmiţează aşa cum trebuie între dinţi, umplutura de măr e moale. Dulceaţa de fructe se topeşte

într-un strat fin de cremă. Simte gust de scorţişoară şi ghimbir. Nucşoara pistruilor ei.

— Ei? îl întreabă.

— Mai am nevoie de încă una, ca să fiu sigur.

— Ţi-a plăcut la nebunie.

— Hai să mai testăm o dată.

— Spune doar că ţi-a plăcut!

— E clar că e o chestiune importantă pentru tine, spune Will, luând încă una de pe platou. Şi vreau să mă asigur că voi da un răspuns temeinic, bine documentat.

Rosie râde atunci şi muşcă din propria porţie. Scoate un plescăit mic şi frumos.

Pe Will îl trece un fior auzind acel sunet.

Stau afară cât pot rezista; patru tarte şi jumătate de fiecare, mâini reci, degete amorţite.

— Îmi cam place, spune Rosie, când îşi compară pierderea sensibilităţii. Când există o casă caldă chiar acolo şi ştiu că putem intra oricând înăuntru.

— De aceea îmi plac duşurile reci, replică Will, în timp ce ea se ridică în picioare şi ia platoul aproape gol.

— Doamne, serios?

— Nu este atât de rău pe cât pare. Te obişnuieşti.

— Dar cum ai descoperit asta? Ce te-a făcut să te gândeşti, într-o zi, mă voi răci şi voi vedea cum mă simt?

O urmează înapoi în casă, bucuros că fata nu-i poate vedea faţa.

— Am rămas fără apă caldă într-un weekend. S-a stricat boilerul.

— Oh. Atunci cred că asta explică totul.

El confirmă, numai că nu-i spusese adevărul. Nu-i spusese că încetase să mai simtă ceva timp de o lună întreagă din

viaţă. Că încercase câteva lucruri. Duşuri reci ca gheaţa, ca măsură extremă.

Înăuntru, cineva cântă colinde la pian, iar sufrageria este pustie. Masa arată ca şi cum ar fi fost devastată de pescăruşi, coji de pâine rămase pe farfurii, faţa de masă pătată de suc. Will ia un rulou cu cârnat, în timp ce Rosie pune jos platoul cu tartele rămase, îl aşază în acelaşi loc de mai înainte.

— Cine cântă? o întreabă, înclinând capul spre locul de unde se auzea muzica.

— Trebuie să fie tata. El este cel care m-a aşezat la pian. Într-un fel.

— Bănuiesc că tu eşti mai bună.

— Tata cântă numai de amuzament, spune Rosie, ridicând din umeri.

— Şi tu nu?

— Cânt pentru că trebuie. Pentru că nu mă simt bine dacă nu cânt.

În timp ce vorbeşte, mângâie cu degetele faţa de masă de in.

— Îmi pare rău. Marley spune că uneori pot fi cam exaltată.

El o ia de mână, apoi, fără să se gândească, constată că are o constelaţie de pistrui şi aici. Degetele ei se ascund în degetele lui şi o trage uşor spre el, când apare Josh şi spune *oh.*

Rosie face un pas înapoi, ca şi cum s-ar fi ars, exact în clipa când Will se uită în sus şi vede ceva pe faţa lui Josh.

— Bună, spune el, dar Josh nu-i răspunde.

Are privirea înceţoşată a cuiva care a băut; din nou. Nu la fel de mult ca înainte, dar suficient pentru a-l face diferit. Mărit.

— Unde naiba aţi fost? îi întreabă.

— Am fost prin preajmă, răspunde Rosie. Probabil că ne-aţi pierdut.

Rosie schiţează un zâmbet mic, dar Josh se uită fix la amândoi. Are o bere în mână. O pune jos şi spune, fără să se uite la sora lui, că mama întrebase de ea. Că vrea să cânte acum pentru invitaţi.

Rosie încuviinţează.

— Josh, spune ea. Vrei să...

Dar el a ieşit deja din cameră.

— Ei bine, cred că trebuie, spune ea, făcând un gest spre camera de unde se aude muzică.

— Sigur, e de acord Will.

— Vino să asculţi, îl cheamă, iar el spune că aşa va face, imediat ce mănâncă ceva fără zahăr.

Ea îi zâmbeşte şi zăboveşte puţin, ca şi cum ar vrea să mai spună ceva. Dar apoi pleacă fără să zică nimic, iar Will se întoarce spre ce mai rămăsese din sandviciuri. Ridică unul şi dă la o parte pâinea.

— Pateu, îl informează o voce.

Doamna Winters stă în picioare, în uşă, cu un pahar de şampanie proaspăt turnată în mână.

— De care fel? întreabă el.

— De mistreţ, spune ea. Sau de Bruxelles, poate. Erau două feluri.

Bineînţeles că erau, se gândeşte el, şi ia o muşcătură, o mestecă încet în faţa ei. Arată remarcabil de îngrijită pentru ora târzie. Ca şi cum n-ar fi trecut nicio clipă de când îşi aranjase părul şi îşi aplicase machiajul, toate liniile îngroşate, tonurile de bronz şi contururile perfecte.

— Unde sunt gemenii? îl întreabă.

— Roe s-a dus să cânte la pian, spune el. Şi Josh...

— Roe?

Pe buzele ei apare un zâmbet crispat. Şampania susură în paharul ei.

— Rosie, ridică el din umeri.

— Deci îţi place de fiica mea, spune ea.

Will se sprijină de masă şi aşteaptă. Nu e sigur dacă e o întrebare. Dacă e treaba ei. Are impresia că această femeie este obişnuită să le ceară explicaţii oamenilor, iar el nu are niciuna.

— E o fată bună, zice ea, iar el spune că ştie. Nu cumva joci vreun joc, nu-i aşa? îl întreabă.

— Ce fel de joc?

— Genul de joc pe care îl joacă tipii ca tine, Will. Să fim realişti. Să fim adulţi.

— Tipi ca mine?

— Nu ieşi cu ea ca o provocare, sau ceva de genul ăsta?

— Nu ies deloc cu ea, îi replică, iar vocea lui este tăioasă şi inima i s-a transformat în piatră.

Pateul este gros şi uleios pe cerul gurii. Îl detestă.

— Aha. Dar ai de gând să o faci?

— Intenţionez să fac doar ceea ce vrea Rosie, spune el, iar ea zâmbeşte corect şi ia o înghiţitură din paharul de şampanie.

Rujul ei este roşu închis şi nu se întinde, chiar dacă bea.

— Bine, spune ea. Asta e tot ce voiam să aud.

Pianistul amator s-a oprit.

— Crăciun fericit, spune el.

— Da. Crăciun fericit, Will, răspunde doamna Winters, iar ochi ei nu se dezlipesc de faţa lui.

Pianul începe să cânte din nou, şi este diferit, şi mai moale, iar el ştie că acum trebuie să cânte Rosie. Mama ei părăseşte camera ca s-o asculte, iar el rămâne cu sandviciurile şi blinelele călduţe, care îi lasă un gust bogat de ciuperci, în gură.

*

Rosie se pierde în cântecele pe care le-a scris doar pentru această seară.

Întotdeauna începe să scrie toamna, inspirată de cele mai mici lucruri. Gâștele cu picioare roz, care au zburat acasă să ierneze. Femeia de serviciu de la școală, cu mâinile ei cicatrizate, cu mâinile crăpate și plasticul de pe ecuson plesnit.

Mocnesc ca niște tăciuni în ea câtva timp. Le termină până în noiembrie. Apoi le prezintă în primă audiție la pian, la petrecerea mamei sale, așa cum a făcut mereu, și așa cum este sigură că va face mereu.

Iar oamenii ascultă. Lucrurile se liniștesc; rumoarea încetează. Mâinile ei se mișcă pe clape ca și cum ar fi oarbă și ar citi în Braille; fără efort, ca și când ar fi o parte din ea însăși. Iar când termină, se aud aplauze. Ceasul de pe șemineu indică ora 11, iar tatăl ei exclamă Crăciun fericit, se ciocnesc pahare, se aruncă bezele prin aer și se rostește mulțumesc și noapte bună.

În seara asta, după ce termină, se întoarce pe scaun și privește cum pleacă oaspeții. Îl așteaptă pe fratele ei geamăn, sau pe Will, dar niciunul dintre ei nu apare.

După ce a plecat toată lumea și casa e cufundată în întuneric, când este în pijama și s-a spălat pe dinți și și-a verificat telefonul pentru a douăzecea oară, Rosie stinge lampa de pe noptieră.

Stă întinsă acolo timp de trei minute, cu inima bătând puternic. Are o nicovală pe piept și asta o silește să iasă din pat și să se ducă în camera fratelui ei.

— Josh, șoptește ea.

El așteaptă, ca și cum nu ar avea de gând să răspundă. Dar apoi dă plapuma la o parte și ea se bagă lângă el. Este cald, iar ea își îndeasă picioarele goale în picioarele lui.

— Iisuse, spune el, dând-o la o parte. Ai picioarele reci ca gheața.

— Scuze, și nu-i vine să creadă că-și cere scuze pentru asta, când altă dată lui îi era dor să se joace cu ea.

— Ești bine? îl întreabă, atunci când el tace.

— Da, îi răspunde, pe întuneric.

— Nu pari.

— Culcă-te, Rosie.

Se întoarce cu spatele la ea, dar nu-i spune să plece. Ea priveşte fix tavanul lui, apoi se întoarce şi ea, aşa că acum stau spate în spate, lipită de trupul lui cald, solid şi nemişcat.

*

Will se trezeşte cam pe la 5 dimineaţa.

Îi este greaţă de atâta zahăr şi şampanie. Este ameţit şi mahmur.

O ascultase pe Rosie cântând, de la locul lui din sufragerie. Melodii care curgeau ca apa mării, de la un vers la altul. Cântece pe care nu le recunoştea, şi astfel ştia că trebuie să fie ale ei.

Nu ştia ce să-i spună despre muzică.

Aşa că plecase.

Mai uşor, în acest fel. Înainte să strice lucrurile, aşa cum se pare că face întotdeauna.

Se scoală din pat, deşi este încă întuneric, îşi pune pantofii de sport şi iese din casă. Afară e un ger muşcător, dar se încălzeşte în timp ce aleargă de-a lungul străzii, rămânând pe trotuare la lumina stâlpilor stradali.

Se concentrează asupra respiraţiei, asupra zgomotului surd al picioarelor sale.

Îşi dă seama că se gândeşte la mama sa.

Îi plăcea Crăciunul. Nu-i plăceau multe lucruri, dar dimineaţa de Crăciun era diferită, îi dădea un fel de libertate. Îşi permitea să slăbească ritmul, să fie aici, în loc să fie plecată, făcând orice făcea ea. Înainte să se nască Amber, când erau doar ei doi, îi cumpăra cereale speciale, din cele scumpe, de marcă, şi le mâncau în pat, direct din cutie, uitându-se la desenele animate de la televizor.

Îi plăceau cele de la Disney. Nu Looney Tunes. Erau prea zgomotoase, spunea ea. Prea nebuneşti.

Apoi se duceau la bunica lui pe la mijlocul dimineţii, iar ea stătea pe canapea şi bea suc de portocale şi era singura zi din an în care nimeni nu se certa, în care mâncau şi deschideau câteva cadouri şi poate se plimbau în parc cu bunicul.

Fără regrete, ar fi spus ea, când ciocneau paharele la masă, iar ei toţi îi repetau cuvintele, chiar şi Will, care era prea mic şi habar nu avea ce este acela un regret.

Dar când se născuse Amber, lucrurile se schimbaseră. Au început să petreacă Ajunul Crăciunului, şi seara, şi dimineaţa, la bunici, fără mama, iar cerealele mâncate împreună au devenit ceva de domeniul trecutului. La fel şi serile petrecute acasă, dar nu i se spusese niciodată de ce, aşa că nu întrebase niciodată.

Îşi aminteşte de cerceii ei ca nişte fulgi de zăpadă.

Nişte cioburi atârnătoare, scoase cândva dintr-o plăcintă de Crăciun, pe care le purta în fiecare an, negreşit.

Se întreabă dacă ea le mai are. Cum ar putea arăta acum.

Aleargă mai repede, până când îl dor plămânii.

— Crăciun fericit, William, îi spune bunica când coboară mai târziu în acea dimineaţă, spălat, îmbrăcat şi însetat.

— Şi ţie la fel, îi spune, îşi toarnă un pahar mare de apă şi îl bea stând în picioare, la chiuvetă.

— Asta a fost cam devreme, chiar şi pentru tine, spune ea, în timp ce priveşte în cuptor, la pasărea ei deja rumenită.

Bucătăria miroase a suc de carne.

— M-am trezit la cinci, spune el. Nu am putut să dorm.

— Cum ai petrecut seara?

— Bine, spune el. Mâncare bună.

— Mă bucur, spune ea, şi nu mai întreabă nimic, deşi Will îşi dă seama că se joacă cu el.

Pentru că dacă ea nu întreabă, în cele din urmă îi va spune el. Aşa face întotdeauna.

— Chiar îmi place de ea, buni, spune el.

Îşi toarnă o ceaşcă de ceai din ibricul de pe margine. Adaugă un cubuleţ de zahăr şi apoi încă unul.

— Asta e clar.

Îşi scoate mănuşile pentru cuptor, îşi ia propria cană de pe blat şi se întoarce cu faţa la el.

Will soarbe o înghiţitură din ceaiul lui, care este tare, negru şi dulce.

— Nu am timp de fete, spune el.

— De *când*? întreabă bunica.

— De când aşa trebuie. Am motocicleta mea şi planuri de călătorie, ştii? Iar ea merge la universitate în toamnă.

Mai ia o gură de ceai. Inima îi zvâcneşte încet în urechi.

— Mi-a spus că trebuie să aştept până când termină examenele. Nu ştiu. *I-am* spus că o să aştept. Nu prea ştiu de ce. Ştii, nu vreau să mă ambalez.

Bunica se uită la el peste ceaşcă şi, pentru prima dată, Will nu-i poate descifra expresia. Ochii ei sunt zbârciţi ca nişte smochine. Întunecaţi ca melasa.

— Poate că nu ai timp pentru fete. Dar ai timp pentru *această* fată.

Vrea să-şi dea ochii peste cap spre ea. Constată că nu poate.

— O să te descurci, băiete, spune ea, întorcându-se la aragaz. Vine la ceai, mai târziu?

— De fapt, nu ştiu. Nu mi-a spus.

— Ei bine, o să vedem, da?

— O să vedem, răspunde el.

*

Rosie vede târziu în acea zi mesajul lui, în care îi urează Crăciun fericit. Spune că i-au plăcut tartele cu mere. Se uită fix la el nu mai mult de trei secunde, apoi o întreabă pe mama ei dacă poate merge la Marley.

— Acum? întreabă mama ei, cu ochii sticloşi de la vin.

De la gramofonul lor vechi se aude muzică clasică, unchiul şi tatăl ei joacă cărţi în fotoliile de lângă fereastră. Verişoara ei cea mică se târăşte pe covor, mătuşa o păzeşte.

— În mod normal, nu m-aş duce, spune Rosie. Doar că are un joc nou de karaoke, iar Josh e tot în pat, aşa că...

— Karaoke?

— *SingStar*. L-a primit pe cel nou de Crăciun.

— Voi, fetele. Sunteţi un mic duo muzical, nu-i aşa?

— Da, confirmă Roşie, şi simte cum i se strânge stomacul pentru că minte, şi nici măcar nu e sigură că este nevoie.

Dar nu se poate hotărî să-i spună adevărul despre asta. Despre el. Nu încă.

— Dacă nu rămâi prea mult timp, spune mama ei. Părinţii ei nu se supără?

— Au spus că este în regulă.

— Ia ceva, atunci, spune ea. Una dintre sticlele din frigiderul cu vin. Sau acel stollen pe care nu l-am deschis niciodată? Nu te duce cu mâna goală.

— N-aş face niciodată aşa ceva, spune Rosie, iar mama îi zâmbeşte, clipind lent pe fundalul simfoniei.

— Rosie, spune ea, atunci când Rosie se întoarce să plece.

— Da?

— Pianul tău, aseară.

— Da.

— A fost sublim!

Iar Rosie este copleşită de acele cuvinte şi de îndoiala ei în legătură cu seara aceasta, de faptul că se detestă pentru minciuni şi toate se ridică în aer pentru o clipă ca aburul dintr-o ceaşcă.

Bate la uşa lui Josh înainte să plece. Şi-a desfăcut părul din cozi, lăsându-l să îi cadă pe umeri. Şi-a schimbat rochia de la cină cu blugi şi o bluză moale, prin care ar dori să fie atinsă.

Nu că s-ar aştepta să fie atinsă, acasă la bunica lui Will.

Dar vrea să arate bine. Să simtă că arată bine.

Să-l facă să se uite la ea aşa cum o privise la balul de iarnă, ca şi cum ar fi vrut să-i soarbă cuvintele de pe buze.

Josh nu răspunde, iar Rosie deschide uşa, şi lumina din hol cade în dungi pe podea. Are perdelele trase. Ascultă muzică indie, blândă şi lentă, de la difuzoarele computerului.

— Josh.

Nu răspunde, dar ea ştie că nu doarme.

— Te simţi mai bine? îl întreabă.

Îl duruse stomacul toată ziua; nu era în apele lui când făcuseră schimb de cadouri sau când stătuseră la masa de Crăciun; nu se uitase în ochii ei atunci când îl rugase să-i dea sosul.

— Plec.

Josh tace, dar ea simte că a devenit atent.

— La Marley, spune ea, folosindu-şi degetele ca ghilimele de aer. Dacă întreabă cineva.

Fratele ei îşi ridică capul de pe pernă; Rosie vede că are ochii umezi.

— Josh, spune ea, iar vocea i s-a schimbat. Vorbeşte cu mine.

Şi este vocea ei de soră geamănă; vocea ei echilibrată, serioasă, vocea care spune sunt-în-întregime-a-ta, vocea care, în cele din urmă, pare să ajungă la el. Se ridică anevoie în capul oaselor, dă la o parte plapuma invitând-o lângă el.

Rosie închide uşa, aprinde lampa şi se aşază cu picioarele încrucişate lângă el, astfel încât amândoi se uită la perete.

— Este ceva, spune Josh, iar Rosie spune că ştie.

— Eşti bine? întreabă ea. Chiar eşti bolnav?

— Nu.

— Este vorba de universitate? Nu mai vrei să mergi la Cambridge? Sau pur şi simplu ai rămas în urmă? Pot să te ajut...

— Nu este nimic din toate acestea, spune el, aşa că ea tace, îi dă timp. Ce se întâmplă între tine şi Will? o întreabă, ca şi cum ar vrea să umple golul de care are nevoie; ceva de umplutură, în timp ce caută o modalitate să continue.

Rosie îşi trece palma peste cearşaful de plapumă, un bumbac albastru închis.

— Nimic.

— Nu pare să fie nimic.

— Dar cum pare?

— Pare aşa că nu v-am găsit pe amândoi timp de o oră seara trecută. Şi apoi, când v-am găsit, aţi minţit. V-aţi prefăcut că nu vreţi intimitate, deşi este clar că asta doreaţi, din moment ce stăteaţi aşa de aproape unul de altul.

Rosie suflă aerul pe gură.

— Ştiu, spune ea. Doamne, îmi pare rău. Nu am vrut să fac asta.

— Atunci?

— Atunci ce?

— Ai de gând să-mi spui adevărul?

Ea crede că el este prea distant cu ea, pentru o greşeală relativ inofensivă. Nu credea că îi pasă atât de mult de faptul că ar putea să-i placă prietenul lui. Dar poate crede că s-a întâmplat mai mult decât se întâmplase; poate se simte jignit că nu-i împărtăşise toate detaliile, şi asta l-a durut. Că, la ultimul Crăciun petrecut împreună, înainte să plece şi să trăiască separat, devenind versiuni diferite ale celor care sunt acum,

se pare că ea are secrete faţă de el. Iar ei nu au avut niciodată secrete. Niciodată.

— Bine, spune ea. Am stat împreună, puţin. Nu s-a întâmplat nimic, te asigur. Nu se întâmplă nimic. Dar îmi place de el. Şi poate că şi el mă place. Nu ştiu.

Altă minciună, se gândeşte ea, aşa că se corectează.

— M-a rugat să ne întâlnim într-o seară. La far. Şi am stat de vorbă câtva timp şi a fost frumos. Şi îi place de mine, mi-a dat clar de înţeles.

Josh nu reacţionează; nu se uită la ea. Îşi ţine privirile aţintite înainte.

— Deci asta este, continuă Rosie. Nu ajungem nicăieri, Josh. În mod sigur nu înainte de examene; i-am spus asta deja. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, te poate medita în continuare la matematică. Şi cine ştie, până la vară, poate că îi va trece? Aşa că s-ar putea să nu ajungem vreodată la un punct în care să fie ciudat sau ceva de genul ăsta.

Continuă să vorbească, pentru că nu este sigură de ce este el atât de tăcut, şi cu cât vorbeşte mai mult, cu atât mai mult crede că îşi dă seama ce ar putea fi, ceea ce a bănuit întotdeauna, pentru că îl cunoaşte, îl cunoaşte foarte bine, îi ştie toate celulele şi mişcările şi stările lui de spirit, dar el nu a spus niciodată, nu a mărturisit niciodată nimic, aşa că ea continuă să vorbească pentru a-i da timp, pentru a prelungi acest moment, când totul este la fel ca noaptea trecută, când credea că este supărat numai pentru că fusese lăsat pe dinafară.

— Totul e în regulă, spune ea, pentru că îşi doreşte cu disperare să fie aşa.

Josh dă din cap, o dată, încet. Îşi mută palmele în jos spre genunchi, ca şi cum s-ar întinde. Şi expiră.

— Uite cum stă treaba, începe el.

Rosie aşteaptă. Muzica clasică de la parter se schimbă; urmează o pauză, apoi începe un nou cântec, care pluteşte spre ei pe scări.

— Totul e minunat. Pentru tine. Chiar aşa.

— Mulţumesc, spune ea, pentru că este atât de uşurată, atât de puternic şi brusc uşurată, că asta e tot ce a spus Josh.

— Doar că şi mie îmi place de el.

— Ştiu că-l placi. Dar te asigur că nu va fi ciudat, dacă lucrurile merg prost. Voi doi puteţi în continuare să...

— Nu, Rosie. Şi mie îmi place de el.

Se lasă o tăcere, bătăile inimii lor răsună ca una singură. E ca şi cum ar păcăni ceva, chiar dacă totul în încăpere încetineşte; ca mişte umbre care se mişcă în lumină pe podele. Trezindu-se pentru ziua pe care o aşteptau.

— Oh, spune ea.

— Da.

Josh încă nu se uită la ea. Acum îşi studiază mâinile, lunulele albe de pe unghii.

— Josh.

Vocea ei e ca o răsuflare.

— Ştiu, spune el. Şocant.

Şi apoi el începe să plângă cu suspine mari şi şovăielnice, pe care nu le-a mai auzit niciodată, iar el îşi întinde braţele spre ea, iar ea îl cuprinde în braţe aşa, cu notele din Whitacre care plutesc pe scări, copăcei mici şi păduri verzi şi atât de multe lacrimi, ca sarea de la mare pe bluza ei. O bluză pe care o alesese cu câteva minute mai înainte pentru că era moale, ca şi cum asta ar fi avut, în general, vreo importanţă.

Șase

Școala începe din nou, prea curând. Ghirlandele de hârtie din decembrie încă mai atârnă la ferestre, fulgii de zăpadă tăiați cu foarfeca sunt lipiți de geamuri.

Will stă la ore în clasă și în atelierul de tâmplărie și își petrece timpul liber în bibliotecă, alături de colegi, nu învață, nu vorbesc încet, nu fac nimic din ceea ce îi invită să facă afișele de pe pereți. Bibliotecara îi privește de la biroul ei.

Nu a mai primit vești de la Rosie după petrecere. Și-a petrecut restul vacanței de Crăciun alergând, kilometri întregi, și mai repede ca de obicei. A mers pe motocicletă, accelerând puternic, luând curbele mai jos decât ar fi trebuit.

Când sună clopoțelul pentru a semnala sfârșitul pauzei de prânz, se îndreaptă spre sala de matematică.

E îngrijorat că îl va revedea pe Josh.

În mintea lui Will nu este o coincidență că îi găsise pe cei doi împreună în sufragerie, că el părea ciudat de tulburat de acest lucru și că Rosie încetase după aceea să-i mai trimită mesaje. Era clar că Josh avusese o problemă cu asta, iar Will nu este în întregime surprins, pentru că el cunoaște o mulțime de băieți, și este destul de sigur că, în ciuda glumelor lor și a aparenței de respect reciproc, niciunul dintre ei nu și-ar fi dorit ca el să aibă întâlniri cu surorile lor.

O mică parte din el, înăbușită, se gândea că poate Josh era altfel. Că știa că Will nu era așa cum credea toată lumea. Se simte iritat, dar și un pic cam indispus din cauza asta. Nu știe sigur ce să spună în timp ce vor sta în aceeași încăpere, ora următoare.

Dar Josh nu este acolo.

Sunt doar Will şi domnul Brookman, care de fapt stă în clasă pentru prima dată, trecând în revistă toate subiectele care ar putea să-i cadă la examen. Îl întreabă ce vrea să facă la lecţiile de recapitulare din acest semestru, ca şi cum ar fi o întrebare importantă; ca şi cum ar putea schimba ceva.

În acea seară este prima lui tură la garaj. Mătură podeaua, montează nişte cabluri de frână şi apoi se duce acasă cu motocicleta; aerul trece pe lângă obrajii lui ca pe lângă o tablă de metal.

În serile în care lucrează, bunica îi lasă cina la cald, în cuptor. Deseori, citeşte în camera ei când ajunge el acasă, căci iarna se culcă devreme. Dar în seara asta este jos.

Stă la masă şi răsfoieşte ziarul local, cu Dave ghemuit lângă scaunul ei.

— Ai stat până târziu, spune el.

— Cred că da.

— Cum aşa? o întreabă, în timp ce-şi scoate bolul din cuptor.

Abia dacă îl poate atinge, trebuie să se mişte repede. Îl lasă să alunece pe masă, ia o furculiţă şi se prăbuşeşte pe un scaun.

— Mă dor şoldurile. Bătrâneţea, presupun.

Ia o furculiţă de mâncare, se uită la ea în timp ce mestecă.

— Nu eşti bătrână.

— Mă tem că ajung acolo.

— Şaizeci de ani sunt acum ca cincizeci, spune el, iar ea chicoteşte, spune că a avut şaizeci acum aproape şapte ani, mai ţii minte?

Will clipeşte. Nu-i vine să creadă că a trecut atât de mult timp de când împlinise şaizeci de ani. Au fost baloane şi un tort de îngheţată, iar bunicul era încă în viaţă.

— Ţi-e dor de el? întreabă ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Are gura plină de cartofi fierbinţi, care îi ard gâtul când înghite.

— Nu prea mă gândesc la asta, spune el.

Bunica ridică ochii spre el.

— Însă tu te gândeşti. Fireşte.

— În fiecare oră, spune ea, iar el se opreşte din mestecat auzind aceasta.

Bunica pliază ziarul în două, îl pune deoparte.

— Dar ăsta e semnul unei căsnicii bune, aşa cred, continuă ea.

— Aşa cred şi eu.

Urmează o tăcere scurtă, se aude numai cum mestecă şi bâzâitul becurilor de deasupra lor.

— Apropo de asta, spune ea, iar el se crispează. Ce se mai întâmplă cu viaţa ta amoroasă?

— Nu prea multe, buni.

— Ei bine, asta este evident.

El ridică din umeri, întrebându-se dacă nu cumva toţi adolescenţii sunt supuşi la o astfel de analiză din partea bunicilor lor, şi este pe cale să-i spună asta, când ea îl întreabă ce s-a întâmplat în noaptea aceea la petrecere.

— Nimic, îi zice.

— Nimic, repetă ea.

— Nu.

— Pentru că păreai drogat când te-ai întors. Şi eşti morocănos de când Rosie nu a mai apărut în ziua de Crăciun.

— Mulţumesc mult.

— Îţi spun doar ceea ce văd, băiete.

Ridică din nou furculiţa, împinge cina în jurul bolului.

— Nu prea mai ţin legătura cu ea, spune el.

Bunica îl examinează din priviri. Spune că e păcat, dar se mai întâmplă.

— Știu. Dar nu contează.

— Oh, Will, râde ea, ceea ce lui i se pare complet nedrept, ținând seama de situație. Nu pot să te las să te plimbi pe aici îmbufnat. Să pleci ca și când te-ai duce la tăiere și să te întorci întunecat la față. Hai să facem ceva în legătură cu asta, bine?

— Nu pot face nimic, replică el.

— Prostii. Întotdeauna poți.

— Asta înseamnă să fii adolescent, spune el, înfigând furculița prea violent într-un cartof, astfel încât vârfurile se lovesc de castron. Uneori câștigi, alteori pierzi.

— Îmi amintesc. Și îmi amintesc că, dacă voiam ceva — chiar dacă era doar un răspuns —, mă duceam și îl obțineam.

Ceasul cântă cu-cu din camera din față. Will mănâncă în continuare cartoful, simte că ceva se întâmplă cu el.

— Nu se aplică doar la adolescenți, spune ea după un timp. Mama mea spunea că primești ceea ce ceri și că ajungi la destinația pe care o cauți.

— Deci ai căutat viața asta, nu-i așa? o întreabă Will.

Este o propoziție simplă, dar subînțelesul ei este suficient.

Bunica se lasă pe spate în scaun.

— Prețuiesc viața pe care mi-am făcut-o, da, răspunde ea imperturbabilă.

Will scoate puțin aer pe gură. Lasă furculița jos.

— Mă duc la culcare, zice el, ea spune bine, iar el urcă scările, arzând din tot trupul.

Pentru că vrea mai mult. Pentru că nu vrea să stea într-o casă cu covoare vechi și cu copiii altcuiva și cu o rutină mică și tristă, în care toate zilele arată la fel, și detestă faptul că el fusese motivul pentru care ea ajunsese să trăiască așa și nu va căuta ceva dacă nu știe exact ce anume, când tot ce știe este că nu-și dorește asta.

În acea seară, îi scrie un mesaj lui Rosie. Este ora trei şi jumătate noaptea, aceeaşi oră la care se despărţiseră atunci în bucătăria ei, iar el este treaz şi se perpeleşte.

Unde ai fost? scrie el, apoi şterge.

Mâine, la Far, încearcă el, în schimb. La cinci.

Şi apasă pe Trimite.

*

Rosie aleargă pe bandă până când simte că i se dezmembrează şoldurile.

S-a îngrăşat de Crăciun. La fel ca toată lumea, este sigură. Dar îi atârnă de gât ca o misiune pe care trebuie s-o îndeplinească; o greşeală pe care o comisese şi pe care trebuie s-o îndrepte.

Şi în timp ce aleargă, capul îi vuieşte. Nu cu repetarea materiei, teme pentru acasă sau muzică, ci din cauza fratelui ei geamăn, pentru că plânsese atât de mult şi pentru că abia dacă mai vorbeşte cu ea de atunci.

Măreşte viteza benzii. Toate sentimentele îi mistuie membrele, caloriile se desprind de pe ea, ca pielea care năpârleşte.

Farul pare mai singuratic decât înainte. Îşi aminteşte apusul de soare de data trecută, dungile de neon de pe cer. În seara aceasta, totul este cenuşiu şi plat. Un pescăruş culege o mortăciune de pe ţărm.

Simte că îngheaţă. Transpiraţia de la banda de alergare s-a uscat pe ea şi tremură sub haină.

Will apare la scurt timp după ea, în propriul echipament de alergare, cu părul umed de transpiraţie, dar cu obrajii abia îmbujoraţi.

— Mă înroşesc atât de tare când alerg, este primul lucru pe care i-l spune ea. Iar tu arăţi de parcă ai fi ieşit dintr-o reclamă la Adidas.

— Să te înroşeşti este sănătos, zice, sprijinindu-se pe balustrada de lângă ea. Eu sunt moale din cauza ţigărilor. Şi pentru că beau multă Coca-Cola.

— Şi e bine aşa? întreabă ea, şi se blestemă în gând că începuse în felul acesta; pentru că rostise aceste lucruri irelevante.

— Mulţumesc că ai venit.

— Cu plăcere. Îmi pare rău pentru, ştii tu. Că am tăcut.

— E în regulă, spune el, dar se uită la ea ca şi cum nu ar fi deloc aşa.

— Pur şi simplu, nu pot să fac asta.

— Iar începem? întreabă el.

— Nu, serios, spune Rosie, şi dă din cap, cu putere, ca şi cum ar vrea să scape de propriul păr, pe care vântul i-l spulberă în şuviţe pe faţă. Nu ştiu ce am făcut, Will. Am fost prieteni, mai mult decât orice altceva, de fapt. Şi asta e minunat. Asta e tot ce ar trebui să fim, aşa cred.

El continuă să se uite la ea. Gura i s-a strâns. Barba i-a crescut mai mult de la Crăciun.

— De ce?

— Lumi diferite, ridică ea din umeri. Planuri diferite.

— Eu nu am niciun plan, spune el.

— Ştii la ce mă refer.

— De fapt, nu ştiu, Roe.

Va trebui să o facă; va trebui să mintă, doar pentru a pune capăt întrebărilor, pentru a închide robinetul de la care băuseră amândoi săptămâni întregi.

— Pur şi simplu nu te plac în felul ăsta. Îmi pare rău.

Pare atât de surprins, pentru o clipă, încât ei aproape că îi vine să râdă; se îndoieşte că a mai fost refuzat vreodată. Dar detestă să spună asta, nu poate suferi să înghită toate lucrurile pe care vrea să le spună cu adevărat. Aşa este cel mai bine, se convinge singură. Aşa este corect.

Vântul este năprasnic şi îi plesneşte peste picioare; părul o biciuieşte pe Rosie pe faţă şi pe gât, iar aerul are mirosul greu şi apăsător, care prevesteşte venirea ploii. Există un cuvânt special pentru asta, ştie şi ea. Sau poate că e pentru după ce plouă; nu-şi aminteşte. Will şi-a întors privirea de la ea spre mare, dar apoi a făcut un pas înainte şi ochii lui s-au lipit de ai ei. Cenuşii ca furtuna sau albaştri. Apoi îi ia faţa în mâini şi rosteşte un singur cuvânt, întrebător.

— Serios?

Rosie nu se mişcă. Nu poate. Iar ochii lui îi scrutează pe ai ei, ca să verifice dacă este în ordine, că ea minţise, chiar acum, iar apoi o sărută şi ea uită că îi este frig, că a venit aici să pună capăt relaţiei, pentru că se dezgheaţă peste tot, iar mâinile lui sunt în părul ei, îi mângâie vârful urechilor, iar ea nu se poate gândi la nimic altceva decât la asta, şi că aşa trebuie să fie un prim sărut, şi că nimeni nu-i mai atinsese gâtul aşa până acum.

Totul se aprinde.

Incendii sălbatice în interiorul ei, cu marea şi copacii şi aerul jilav, lucrurile se înmoaie şi se aprind într-o clipă care durează, şi durează, şi apoi se termină.

Apoi el se dă înapoi şi îşi ia mâinile de pe faţa ei.

— Eram sigur că nu-i aşa, spune el, iar ea îi spune că e insuportabil, iar el râde.

Îşi sprijină fruntea de a ei.

Pleacă de pe malul mării din cauza vântului; merg pe urmele paşilor lui Will înapoi prin pădure, care îi adăposteşte de ploaie.

Vorbesc despre albume; cele pe care le-au primit de Crăciun, şi totul pare cât se poate de firesc, după ceea ce tocmai se întâmplase pe plajă; prea politicoşi, oarecum timizi. Menţionează Bright Eyes şi The Shins. Mazzy Star, pe care Rosie îi admiră enorm şi de care Will nu a auzit niciodată.

Merge în faţa ei, cu spatele brăzdat de transpiraţie de la alergare. Rosie are lucruri de spus şi lucruri pe care nu le poate spune, aşa că îl urmează în tăcere pe cărare, cu excepţia momentelor când Will îi pune o întrebare directă.

Şi răspunde scurt, la obiect.

Pare fericit şi vorbăreţ, pare chiar mai înalt decât înainte. Iar ea este plină de fluturi şi de pofte şi de lucrul care tocmai s-a întâmplat.

Dar îşi simte gâtlejul sugrumat.

Nu-şi doreşte nimic altceva decât să fugă acasă, acum, în treningul ei obosit şi să-i povestească tot fratelui ei geamăn. Şi îşi spune că nu poate.

— Roe?

Will se opreşte din mers.

— Da?

— Te-am întrebat ce faci mâine la cină.

— Oh. Nu sunt sigură.

— Cred că bunica mea simte că a ratat ceva, pentru că nu te-a cunoscut cum trebuie de Crăciun.

— Bine.

— Deci, vrei să vii la mine? Găteşte bine.

— Sunt sigură.

— Roe?

— Daa?

— Ce s-a întâmplat? Pari speriată.

S-a întors cu faţa la ea, copacii se înalţă în spatele lui, aroma de pin şi de pământ reavăn şi întunericul coboară peste tot în jurul lor. Rosie face un pas înapoi.

— Am venit aici ca să pun capăt lucrurilor, îi aminteşte ea ferm.

— Din cauza examenelor tale.

— Şi din cauza altor lucruri. Este... pur şi simplu, nu este corect.

— Asta nu a fost corect? întreabă Will şi arată cu capul spre plajă.

Rosie îşi muşcă interiorul obrazului. Îi spune că nu. Este foarte drăguţ şi se simte flatată, dar nu e momentul potrivit pentru ea.

— Ne-am înţeles deja asupra acestui lucru. Şi ţi-am spus că voi aştepta.

— Să mă inviţi la cină nu înseamnă să aştepţi.

— Ei bine, bine. Vino la cină în mai. Sau în iunie. Oricând naiba se termină examenele tale.

— Păi...

— Ce?

— Nu face asta. Nu te supăra. Ţi-am spus toate astea de la început.

— Şi m-ai sărutat şi tu, chiar acum, spune el. Şi dacă îmi amintesc corect, *tu* m-ai invitat *pe mine* la petrecerea voastră elegantă de Crăciun. Nu mă face să mă simt ca şi când eu aş fi cel care încurcă lucrurile aici!

— Nu am spus niciodată că eşti...

— Poţi să-mi spui care este problema ta reală? întreabă el. Este vorba de mama ta?

— Mama?

— Chiar îţi pasă că nu mă place? Pentru că mie nu-mi pasă.

— De unde naiba ai mai scos şi asta?

— Nu poate fi vorba de notele tale. Le-am văzut pe cele de anul trecut, Roe, pe panoul de rezultate. Mă îndoiesc că ai nevoie de încă o notă ca să intri la Oxford.

— Nu e adevărat.

— Este vorba de Josh, nu-i aşa? S-a supărat?

— Nu, spune Rosie, ceva mai tare decât intenţiona. Nu are nimic de-a face cu Josh.

— Atunci de ce eşti atât de îngrijorată?

— De nimic.

— Este vorba de fumat? Motocicleta? Suspendarea de la şcoală care s-a întâmplat cu mult timp în urmă?

— Da, spune ea, agăţându-se de cuvinte. Da, este vorba de toate astea, Will. Toate astea. Nu eşti genul de persoană potrivită pentru mine, e bine?

Will deschide gura, ca şi cum ar fi vrut să rostească un argument. Dar acesta nu vine. Rosie îl priveşte în timp ce el înţelege ce spune ea, ce vrea să spună, iar inima i se închide, ca o carapace.

Rosie aşteaptă. Ar vrea să întindă mâna spre el, să se îngroape la pieptul lui, să-l ia înapoi. Dar s-a terminat. Scânteia de pe chipul lui Will, furtuna din ochii lui au dispărut. Redevine aşa cum îl ştiuse înainte să-l cunoască, băiatul rece şi distant, nu spune nimic, deşi Rosie parcă aude mult zgomot în tăcerea dintre ei, minciuna, durerea de ambele părţi, pentru că nu e drept, nu e drept, vrea să-i spună adevărul, dar nu poate, şi i se umflă gâtul, în timp ce-l priveşte cum crede tot ce i-a spus. Ar vrea ca el să ţipe. Ar vrea să o provoace. Dar se mulţumeşte să dea din cap, înghite totul, şi ei stau acolo, ratând lumina zilei.

Șapte

Examenele se încheie în mai. Este o după-amiază neobișnuit de călduroasă, iar ghinioniștii care au lucrări în ultima zi sunt întâmpinați cu băuturi răcoritoare pulverizate, serpentine aruncate pe haine. Will este unul dintre ei. El și Josh au avut examenul final la matematică avansată la amiază, iar după aceea au ieșit din școală împreună pentru ultima oară.

Lucrurile sunt diferite între ei acum. Timp de câteva săptămâni, Josh a vorbit cu el strict despre matematică, ca și cum Will ar fi depășit nu știu ce linie, ca și cum l-ar fi trădat într-un mod complicat despre care niciunul dintre ei nu vorbise niciodată. Aceasta l-a deranjat un timp pe Will. Dar după aceea a sunat-o pe Darcy și și-a petrecut majoritatea serilor la ea acasă, s-a întors la întâlnirile cu prietenii de la focurile în aer liber, de pe plajă. Și-a înmulțit turele de serviciu la garaj, a plecat în plimbări lungi și sinuoase de-a lungul coastei, cu motocicleta. Lucrurile mergeau bine. În curând va termina cu școala. Se va simți eliberat în ziua în care va primi acea bucată de hârtie, indiferent ce litere vor fi pe ea.

Dar astăzi, când ies din curte, când păşesc pe cărare și sunt stropiți cu Silly String, tensiunea dispare pentru amândoi. Râd împreună. Oamenii își scot blazerele, își dau jos uniformele. Soarele are culoarea untului și topește totul; trotuare, pavaje, mașinile parcate, elevii din clasa a douăsprezecea care se revarsă pe porțile școlii.

— Gata, spune Josh, ștergându-și praful de pe mâini.

— Bum, spune Will, iar Josh îşi dă capul pe spate şi râde.

— Bum, repetă el. Ştii foarte bine!

— Băieţi, se aude o voce din spatele lor.

E Darcy, iar Will lasă umerii în jos. Petrecuseră săptămâni întregi făcând sex la ea acasă, când mama ei era plecată, şi în garajul lui, pe podeaua de beton, când nu era plecată. Nu se plânsese niciodată, până în clipa când decisese că vrea să o scoată cineva la cină. Cineva cu care să meargă la Norwich în weekenduri, care să se întâlnească cu prietenii ei gălăgioşi, să-i cumpere latte cu frişcă la cafenea.

Will nu era acel cineva.

Nu mai vorbiseră de câteva săptămâni, dar în acest moment, când soarele era jos şi şcoala se terminase pentru totdeauna şi toată lumea era îmbibată în limonadă, nu părea să mai conteze.

— Mare petrecere la Jessica în seara asta, spune ea.

— Super, exclamă Josh.

— N-o să te ating nici cu prăjina de curăţat piscina, Will White, spune ea, dar îl măsoară de sus în jos, ca şi cum, spunând asta, el va dori cu atât mai mult să o atingă.

— Am înţeles, spune el.

— Dar sunteţi amândoi invitaţi, bine? Spuneţi-le tuturor. Cu cât mai mulţi, cu atât mai veşel, sau ceva de genul ăsta.

— Ce e cu chestia asta? întreabă Josh, în timp ce Darcy se îndepărtează şi ei continuă să coboare dealul.

— Nu este nimic. Ne-am cuplat. Apoi ne-am despărţit.

— Ce dramă! spune Josh.

— Josh, amice.

— Da?

— Ne-am împăcat?

Nu credea că va spune asta; nu avusese de gând să întrebe aşa ceva. Pur şi simplu, îi iese din gură. Îşi simte

inima uşoară şi deschisă datorită soarelui sau a libertăţii, constată că are nevoie să ştie.

Josh se uită la el pieziş, parcă vrând să arate că nu înţelege, să-l întrebe ce vrea să spună. Dar nu întreabă. Continuă să meargă. Păsările ciripesc deasupra capului, sărbătorind albastrul cerului.

— Bineînţeles, răspunde Josh, şi îl înghiontește în umăr cu umărul lui.

Îl întreabă dacă va merge în seara asta. Dacă să-şi pună cămaşa hawaiiană.

*

Vine vara. Este cea mai lungă de care au avut parte, şi totuşi trece foarte repede, anul universitar refuză să aştepte. Săptămâni de cafele cu gheaţă, băute împreună în parc, paie transparente, băuturi albastre care le pătează limbile şi îi fac să se simtă ameţiţi şi să devină gălăgioşi şi fericiţi. Liste de cumpărături pentru universitate; tacâmuri, cratiţe, fotografii imprimate ale prietenilor de şcoală, pe care sunt siguri că îi vor iubi pentru totdeauna, cu care nu vor pierde niciodată legătura, pe care îi vor vedea de Crăciun şi apoi niciodată.

Rosie se întâlneşte cu Marley. Se plimbă pe malul râului, cu pahare de sirop în mână, şi o ascultă pe prietena ei cum vorbeşte despre Tom. Rosie se preface că este interesată şi încearcă să nu se năpustească cu propria ei poveste, sărutul de pe malul mării, pe care încă îl mai simte în gură. Încă o mai prinde uneori, când se aşteaptă mai puţin, noaptea, când stă întinsă peste cearşafuri sau când se spală pe cap, în baie, şi este goală, udă şi singură.

Dar nu. Nu are voie.

Nu e corect, ţine minte, faţă de nimeni.

Când nu este cu Marley, ea şi Josh petrec după-amiezi lungi în grădina lor, ascultând muzică pe iPod-ul ei, fiecare cu câte o cască în ureche, pentru ca să poată sta şi de vorbă

sau să asculte ţăcănitul foarfecei vecinului, zumzetul albinelor care zboară jos.

Nu vorbesc despre ce îi mărturisise el.

Încearcă, o dată sau de două ori, să aducă vorba, să vadă dacă este pregătit să vorbească mai mult, dar el dă de fiecare dată muzica mai tare.

Nu-l mai văzuse niciodată aşa, să nu o lase să vorbească şi asta o tulbură. Deşi este vacanţa de vară, deşi au terminat examenele şi îi aşteaptă o viaţă nouă, amândoi sunt în permanenţă ocupaţi. La sugestia mamei lor, ambii meditează elevi mai tineri pentru a-şi menţine mintea în priză şi, în acelaşi timp, continuă să participe amândoi la lecţiile de muzică. Josh are antrenament cu echipa de baschet de două ori pe săptămână, iar Rosie îşi continuă programul de la sala de sport, aşa că săptămânile trec pe nesimţite, iar ziua rezultatelor este tot mai aproape. Şi aceasta îi distrage atenţia. Asta este ceea ce contează, lucrul în care ar trebui să se implice cu adevărat, iar restul trebuie ţinut la distanţă, ca pe ceva de care îşi aminteşte câteodată şi de care ştie că va trebui să se ocupe în curând. Când va fi el pregătit.

*

Şi apoi vine şi ultima marţi din august – întâmplător este ziua de naştere a lui Will. Este preludiul schimbării care va surveni în viaţa prietenilor lui în septembrie şi ziua lui de naştere marchează ceva semnificativ; un ultim pretext pentru ei ca să râdă, să bea şi să fie tineri împreună.

— Trebuie să o sărbătoreşti, amice, a zis cineva. O să aduc un butoi de bere.

— Eu nu prea beau, i-a amintit Will, ceea ce nu părea să conteze.

Şi aşa se trezeşte că împlineşte nouăsprezece ani, stă cu picioarele încrucişate pe iarba din vârful stâncilor din Burwood Bay. Sorbind o singură bere şi întrebându-se unde s-au dus lunile şi cum se face că cele două persoane alături

de care ar fi vrut să-şi petreacă ziua de naştere nu sunt aici, pentru că nu au vorbit, de fapt, toată vara.

Amândoi au intrat la Oxbridge, bineînţeles. Doi din cei trei care au aplicat. Îi văzuse îmbrăţişându-se în ziua când primiseră rezultatele, Rosie în lacrimi, Josh ţinând-o în sus ca pe un trofeu.

Şi Will se descurcase bine. Îşi împăturise scrisoarea în buzunar şi se întorsese să-şi ia în primire tura de la garaj. Îi văzuse pe amândoi la o petrecere acasă la cineva, la scurt timp după aceea. Trecuse pe lângă Josh, pe strada principală cu o săptămână înainte, şi o ţinuse pe Rosie, în principal, departe de gândurile lui.

Dar lumina din această seară are ceva special.

Norii ca vata de zahăr, soarele care se întâlneşte cu linia mării şi se topeşte în aur lichid, şi îl întristează că niciunul dintre ei nu este aici ca să vadă asta. Aşa că le trimite mesaje. Spune că ştie că a trecut ceva timp, dar e ziua lui de naştere, şi toată lumea e plecată, iar ea îi răspunde prima, îl întreabă unde este.

El îi răspunde şi nu pune punct, aşa că totul rămâne deschis, este un început, deşi, desigur, niciunul dintre ei nu ştie acest lucru când ea spune da, vor fi acolo, iar Will pune telefonul deoparte şi, pentru prima dată după mult timp, are sentimentul că făcuse ce trebuie.

*

— Am depăşit problema cu el, doar ştii.

Asta îi spune Josh când trec pe lângă mlaştini spre faleza din Burwood Bay. Cerul este roz şi pufos ca o bezea, iar ei zăresc o bufniţă planând silenţioasă, cu aripile desfăcute deasupra câmpurilor.

— Serios?

— Într-un fel. Atât cât poţi să termini cu prima ta pasiune gay.

Este prima dată când îl aude spunând asta. E prima dată când recunoaşte asta cu voce tare.

— Josh, spune ea, pentru că nu ştie ce altceva să zică; nu crede că se simte aşa de bine cum vrea să pară.

Se plimbă unul lângă altul, dar el este cu jumătate de pas înainte, aşa că nu prea-i vede faţa. Doar unghiul pometilor.

— Există două probleme majore cu el, vezi tu, continuă Josh.

— Bine.

— În primul şi în primul rând, nu este homosexual. O mică problemă.

— Da.

Îi este frică să mai spună ceva.

— În plus, îi place de altcineva, continuă el.

— Oh. Da.

Ritmul ei cardiac sare în sus şi ceva i se umflă în gât, pentru că nu e sigură dacă Josh se referă la ea sau la o altă fată, dar în ambele situaţii se simte îngrozitor.

Nu bate vântul în timp ce merg; doar apăsarea verii, mirosul de iarbă, de seminţe şi pământ. Plecaseră pe furiş în seara asta, pentru că amândoi aveau de ţinut meditaţii mâine, după propriile lecţii de muzică programate foarte devreme.

Ceruseră voie iniţial. Explicaseră că era ziua de naştere a lui Will şi că toţi prietenii lor vor fi acolo.

— *Puteţi* merge, spusese mama lor, dar cred că e mai bine să fiţi odihniţi la lecţiile voastre, nu-i aşa?

Şi după ce mama se dusese la culcare devreme, Josh a spus la naiba, Rosie, acum suntem studenţi la universitate, şi au ieşit pe la fereastra lui pe acoperişul garajului, aşa cum făceau când erau copii, când se duceau să privească stelele împreună, dacă Rosie nu putea să doarmă.

El o ajutase să coboare, cu braţele lui lungi, şi porniseră la drum, ameţiţi de exaltarea revoltei; Rosie simţea o uşoară greaţă.

— Acea persoană eşti tot tu, spune Josh acum. În cazul în care nu ştiai.

Gâtul umflat i se relaxează puţin, dar obrajii îi ard.

— Da.

Inspiră, expiră. Apoi spune: cine ştie de ce.

— Nu face asta, replică Josh.

— Ce anume?

— Nu fi atât de timidă. Este enervant.

— Nu sunt, Josh! El este... ei bine, este Will White, şi poate să aibă pe oricine doreşte.

— Şi a avut. Dar este de domeniul istoriei.

— Ei bine, se bâlbâie ea, da.

— Până la tine.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu sunteţi împreună, nu-i aşa? Probabil că asta este destul de ciudat pentru el. Că nu te poate avea numai pentru că aşa vrea el.

Rosie nu răspunde. I se pare că este un fel oarecum agresiv de a-i înapoia complimentul şi îşi lasă ochii în pământ.

— Dar eşti şi cea mai bună, continuă Josh, pe un ton rigid. Aşa că poate că are gusturi bune, totuşi.

— Mulţumesc, spune Rosie, deşi tot se mai simte oarecum dojenită.

Între ea şi Josh totul păruse normal, în mare parte, din ziua primirii rezultatelor. Dar el are momente în care devine distant sau neprietenos; ore în care zace în camera lui, sau nu manifestă niciun interes când ea încearcă să-i povestească despre un cântec nou sau despre un lucru amuzant pe care i l-a spus Marley.

— Aşa că mergi la întâlniri cu el, dacă vrei, spune Josh, în timp ce deschide o poartă şi împinge bara de metal înapoi pe arcul ei.

Intră pe poartă şi o trântesc cu putere în zăvorul ei.

— Să-mi dau întâlniri cu el? repetă Rosie.

— Da. Nu vreau să-ţi stau în cale.

Vocea nu i se potriveşte cu cuvintele; fiecare silabă îi sună ca un obstacol, solid şi cu margini dure. Se gândeşte la momentul în care se lovise cu coapsa de colţul patului în acea dimineaţă. La vânătaia triunghiulară care apăruse după aceea.

— Nu tu ai fost motivul.

Josh grăbeşte pasul, face paşi atât de lungi, încât Rosie trebuie să alerge pentru a ţine pasul cu el. Dar încetineşte când aude asta, o priveşte cu ochii lui de culoarea alunei.

— Au fost o mulţime de motive pentru care nu am rămas împreună.

— Şi unul dintre ele a fost acela că ţi-e frică?

— Da, spune ea, pentru că e fratele ei, şi ştie asta, şi nu înţelege de ce e atât de brutal cu ea în seara asta.

— Cam îngrozită, de fapt, continuă Rosie, şi asta pare să alunge răutatea din el.

Se opreşte din mers, se întoarce cu faţa spre ea.

— Nu poţi fi speriată de tot ceea ce nu poţi controla, Rosie.

Rosie ridică din umeri, îşi încrucişează braţele.

— Aş putea să-ţi spun şi ţie acelaşi lucru. De ce eşti aşa?

— Vrei să spui de ce mă comport ca un om normal, în loc să nu mă sinchisesc de nimic?

— Păi da!

— Pentru că mă chinuieşte un gând, Rosie, e bine?

— Ştiu. Dar de ce nu mă laşi să te ajut?

— Pentru că e problema mea, spune el, mergând din nou.

— Aşa spui mereu, zice ea, şi trebuie să se grăbească din nou ca să ţină pasul cu el. Dar tu eşti fratele meu. Şi nu pot suporta ideea că suferi.

— Rosie, spune el, şi râde, dar nu e un râs bun; e un râs care ustură, ca un val rece dinspre mare. Concentrează-te doar asupra propriei tale fericiri măcar o dată, da? Poţi să faci asta?

Se târăşte în urma lui, călcând pe iarba strivită în locul unde călcaseră pantofii lui. Cheile lui de acasă zăngăne la ea în buzunar; întotdeauna o roagă pe ea să le ţină, când ies seara în oraş, pentru că în ea se poate avea încredere, ţine evidenţa lucrurilor, astfel încât el nu trebuie să o facă. Şi ea este fericită pentru asta. Niciodată nu a simţit că se amestecă în treburile lui sau că îl cocoloşeşte ca o mamă, aşa cum face acum.

— Voi încerca. Dacă încerci şi tu.

— Mă străduiesc, îi spune Josh. Îţi promit.

Rosteşte ultimul cuvânt cu intonaţia care îl caracterizează de obicei; mai blând, ca iarba cu fire lungi de lângă ei.

Îi mărturisise mai multe în noaptea de Crăciun. Cum nu ştiuse niciodată, aşa cum se presupune că se întâmplă. Toţi acei oameni care ştiu, în inima lor, în oasele lor, de când sunt copii – dar el nu ştiuse. Nu simţea atracţie pentru nimeni, niciodată, nici băiat, nici fată, nici altceva, dar nu-şi făcuse griji, sau nu-i păsase, se gândea că va veni cu vârsta.

Şi aşa a fost. La început, câteva străfulgerări, când se uita la un film sau când trecea pe lângă cineva pe stradă. Şi apoi un băiat lângă care stătea la matematică, iar asta a făcut ca dintr-odată totul să devină real.

Rosie ascultase toate acestea şi îl ţinuse în braţe şi spusese că-i pare rău, că-i pare rău că nu fusese alături de el, că nu-l întrebase mai devreme despre asta. Întotdeauna bănuise, desigur. Aşa cum bănuieşti că cineva va fi un bucătar grozav sau că nu ţine la băutură. Ceva ce face parte din ei, dar nu înseamnă nimic, de fapt, nimic care să schimbe ceva pentru tine.

— De ce să nu le spunem mamei şi tatei? încearcă ea acum, în timp ce păşesc pe cărare.

— Nu începe din nou, Rosie.

— Cred doar că asta ar putea să te ajute.

— Ceea ce o să mă ajute acum va fi să beau mult cidru, să stau cu prietenii mei şi să uit de toate până la primele ore ale dimineţii, bine?

— Asta nu e sănătos, Josh.

— Iar supravegherea ta neîntreruptă este? Să nu crezi că nu aud cum te plimbi prin cameră jumătate de noapte şi faci lucrurile acelea ciudate pe care le faci.

E ca şi cum ar fi plesnit-o; ceva se strânge în ea de ruşine, când aude totul rostit în felul acesta, cu voce tare. Tocmai de la el.

Bufniţa trece prin faţa lor din nou. Aripi de culoarea nisipului în semiîntuneric.

— Iartă-mă. Îmi pare rău, Rosie.

— E în regulă, spune ea, şi nu mai vorbesc în timp ce urcă poteca de pe stâncă, iar firele lungi de iarbă lasă locul prafului de calcar şi încep să simtă mirosul de foc şi de sare.

Sus, pe stâncă, focul îşi înalţă flăcările şi aruncă scântei. Este un rest de tort de la ziua de naştere, cumpărat de la magazin, prea uscat şi încă în ambalajul de plastic. Cineva cântă la tobe şi bas, dintr-un difuzor, Rosie vede un cuplu care se rostogoleşte prin iarbă, luaţi-vă o cameră, strigă un tip şi altcineva îi arată pumnul strâns cu degetul mijlociu ridicat în sus. Josh face ce intenţionase să facă şi bea trei pahare de cidru în prima jumătate de oră şi curând toată lumina dispare de pe cer.

Este ca în noaptea în care se întâlnise pentru prima dată cu Will.

Neagră ca smoala şi intimă.

Când se aşază lângă Marley, Rosie prinde privirea lui Will printre flăcări, iar el ridică o mână, dar numai puţin, ca şi cum ar fi ridicat paharul. Rosie vrea să se ducă spre el, dar nu ştie ce să-i spună, aşa că bea vin roşu dintr-un pahar de

plastic, ascultă ce vorbesc oamenii şi încearcă să se prefacă că nu este conştientă de prezenţa lui acolo, în timp ce el nu se uită intenţionat în direcţia ei.

Rosie poartă o rochie fără colanţi. Îşi doreşte să fi purtat blugi, în timp ce genunchii ei goi sunt îndreptaţi spre el.

O oră mai târziu, se îndreaptă spre malul înalt şi se uită la întinderea oceanului, doar o masă întunecată, acum, după ce soarele a apus. Sunt douăzeci de metri până la stâncile de dedesubt. Făcuseră picnicuri cu familia aici, cu ani în urmă, şi se întreabă dacă Josh îşi aminteşte că aduna buburuze în cutiile de prânz şi fugea de frica viespilor. Erau atât de multe, pe atunci. Se întreabă unde dispăruseră.

— Arată mai bine la lumina zilei.

Will venise lângă ea.

Rosie întoarce capul şi încearcă să-i zâmbească, dar nu este sigură care este situaţia dintre ei; nu este sigură că o iertase pentru lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese.

Will ia o gură de Coca-Cola, rămânând cu ochii pe mare.

— La mulţi ani, îi spune ea.

— Mulţumesc.

— Ai avut o zi bună?

— Destul de standard.

— Cât de dezamăgitor.

Will râde, iar ea cedează la rândul ei şi îşi relaxează zâmbetul crispat.

— Zilele de naştere ar trebui să nu fie în niciun caz standard, spune ea.

— În lumea ta, poate.

Şi este subtil, dar suficient. O recunoaştere a tot ceea ce îi spusese în pădure: că nu este tipul potrivit pentru ea; că sunt din două lumi diferite – *prea* diferite. Minciuna pe care o spusese de dragul fratelui ei o răscoleşte pe dinăuntru. O minciună pe care Will o crezuse atât de uşor.

— Mă bucur că ai venit, spune el, după cea mai lungă tăcere pe care o împărtăşiseră vreodată.

Cineva scânceşte în spatele lor; se aude foşnetul spumei de bere, oamenii să grăbesc să nu o lase să se verse.

— Şi eu.

— Veşti bune de la Oxford.

— Oh, da, spune ea. Aşa este.

— Nu eşti deloc dezamăgită că ai renunţat la şcoala de muzică?

Creierul lui Rosie încetineşte. Filtrează detaliile minore din ultimele câteva săptămâni. Cum se foieşte prin dormitorul ei noaptea. Cum bate cu unghiile, cum numără la nesfârşit, mai întâi într-o cameră, apoi în alta. Aplicaţia ei pentru şcoala de muzică, tot necompletată, dar păstrată din anumite motive în sertarul biroului ei.

— Deloc, răspunde.

— Atunci e minunat, spune Will. Vino să bem ceva, da? Crezi că am putea încerca să fim prieteni?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă poţi uita toate lucrurile oribile pe care ţi le-am spus.

Will ridică din umeri pe jumătate; ca şi cum ar fi aruncat ceva de pe umeri, ca şi când abia ar fi băgat în seamă ceea ce stricase ea între ei.

— Totul a fost adevărat.

— Ba nu a fost, replică ea, iar vocea îi tremură de emoţie, ceea ce nu-i scapă lui Will, crede Rosie, după felul în care o priveşte.

— Adică? întreabă el, şi este rândul lui Rosie să ridice din umeri.

Să sugereze ceva fără cuvinte.

*

Totul se schimbă după miezul nopţii, după ore întregi de discuţii ca între prieteni. Will nu era sigur că poate să stea lângă ea în felul acesta, dar este surprinzător de simplu; ba

chiar o ușurare. Iar el se întreabă la ce se referea ea acolo, pe stâncă. Dacă lucrurile se schimbaseră. Dacă pentru ea era doar o chestiune de sincronizare, așa cum spusese întotdeauna.

Oamenii se îndepărtează, se întorc, apoi pleacă de tot. Cuiva i s-a făcut rău de la prea mult cidru; celofanul de la tort ajunge pe foc și se topește, răspândind miros de acid și de decizii proaste. Josh devine din ce în ce mai zgomotos cu fiecare oră. Este beat criță; mai rău decât în noaptea balului de iarnă și este amuzant la început, dar în curând oamenii își dau ochii peste cap și îi îndepărtează mâinile de pe umerii lor; Will simte că Rosie îl privește de dincolo de flăcări.

— Vă iubesc pe toți atât de mult, spune Josh, cu brațele desfăcute larg. E atâta dragoste în mine, băieți.

Cineva râde; un prieten se strâmbă, încearcă să-l tragă de mânecă și să-l facă să se așeze. El îi dă la o parte, se poticnește puțin.

— Cum poate fi dragostea ceva greșit? îi întreabă el pe cei puțini rămași lângă foc. Cum poate fi rea iubirea, indiferent de care fel ar fi ea?

Începe să se plimbe în sus și în jos, iar fața îi strălucește, la fel ca apusul de soare de mai înainte; cel care îl făcuse pe Will să-i trimită un mesaj lui Rosie.

— Josh, spune Rosie, calmă.

— *Iubesc* iubirea, spune Josh, încă și mai tare, și râde de cuvintele alese.

Cineva oprește muzica dintr-o stare de iritare, bănuiește Will. Se uită cu un amuzament detașat cum Josh face slalom printre ultimii rămași, vechi colegi de școală, oameni de la adunări și de la grupul de științe, care se uită la el cu afecțiune sau cu lehamite.

Marley stă pe genunchii lui Tom și spune și noi te iubim, Josh, iar Josh se uită la ea și începe să meargă cu spatele, cu o cutie de cidru în mână.

— Așa credeți, spune el. Crezi că cunoști o persoană.

— Josh, spune din nou Rosie, şi există o notă de avertisment în vocea ei, iar Will o aude şi se ridică în capul oaselor din locul unde stătuse întins, sprijinit în coate.

— Nu poţi şti niciodată, spune Josh. Dar e în regulă. M-aţi făcut să-mi dau seama în seara asta, băieţi. Cu toţii.

Acum dă din cap, iar Will se întreabă dacă nu cumva încearcă să nu plângă, nu-şi poate da seama dacă băutura l-a făcut fericit sau extrem de trist. Două lucruri atât de des identice.

Josh mai ia o înghiţitură din cutie şi o aruncă. Cade cu o bufnitură înfundată pe iarbă.

— Pleacă de lângă margine, Josh, îi spune Rosie, dar el nu o ascultă.

Continuă să păşească înapoi, iar apoi face o piruetă cu braţele întinse, ca şi cum ar îmbrăţişa cerul nopţii. Oamenii se ridică de la locurile lor de lângă foc.

Râsetele se transformă în cuvinte despre Dumnezeu şi rahat. Nedumerirea uşoară s-a transformat în teamă.

Cineva strigă numele lui Josh, iar Will se ridică, cu sângele zvâcnind, cu braţul întins înainte şi îi spune: haide, amice, ai băut cam mult.

Îşi surprind privirile pentru câteva secunde.

Apoi Josh deschide gura să spună ceva, dar piciorul din spate îi alunecă şi se întâmplă atât de repede, încât Will nu este sigur că s-a întâmplat şi, deşi este acolo, chiar acolo, nu este sigur că ar fi apucat să ajungă la el, dacă ar fi încercat. Oamenii ţipă. Fetele ţipă. Iar băieţii sunt pe margine şi strigă la naiba, Josh şi ţipă ceva despre ambulanţă, iar şocul a încetinit totul pentru o clipă, stelele privesc de sus, marea este netedă şi neclintită şi atentă. Şi Will se uită peste margine şi vede chiar şi în întuneric unghiul făcut de acele membre lungi, vede cum ceva ca vinul se scurge atât de nedrept în nisip. Şi se răsuceşte şi o opreşte, căci ea fuge spre margine şi strigă numele fratelui ei.

— Nu, spune el, şi o înconjoară cu braţele, o strânge la pieptul lui. Nu. Nu vrei să vezi asta. Nu vrei să vezi asta.

Iar ea plânge şi ţipă şi tot îi mai rosteşte numele, iar el cade cu ea în genunchi şi o ţine acolo, aşa, ca şi cum acesta ar fi singurul lui scop, să o împiedice să vadă asta, ca şi cum aşa ar putea cumva, într-o zi, să o ia înapoi.

După aceea

Opt

Will ştie că nu va mai putea mânca niciodată salată de cartofi, după ziua de azi.

Este rece şi vâscoasă şi se transformă în terci în gură. Are gust de lucruri stătute, la fel ca şi cuvintele, scoase cu forţa, de prietenii lui de la pupitru. Aerul este greu, în timp ce intră în parcarea cimitirului şi pornesc apoi împreună cu maşinile spre casă, fără să spună nimic.

Stăteau cu toţii împreună în sufrageria lui Rosie, în rochii negre şi sacouri, în ciuda faptului că era o zăpuşeală de vară târzie. Cu ochii uscaţi acum. Cu mâncarea în farfurii.

Will priveşte cum mănâncă ceilalţi. Bagă şi el ceva în gură, deşi nu are poftă.

Vocile sunt joase şi solemne, dar este aglomeraţie, mai multă aglomeraţie decât la petrecerea de Crăciun, însă oamenii îşi acordă mai mult spaţiu unii altora, vorbesc şi se ating mult mai puţin. Tatăl lui Rosie pare pierdut, ca şi cum nu ar putea să-şi amintească de ce se află aici, în această încăpere cu toţi aceşti străini şi prieteni şi membri ai familiei. Soţia lui este sus, nu a mai fost văzută de la slujbă.

Şi Rosie. Rosie stă lângă fereastră cu Marley, care o ţine de mână şi nu vrea să plece de lângă ea. Altă rochie neagră. Mâneci lungi, părul împletit, de altcineva, e sigur, în acea dimineaţă.

Arată aşa cum te-ai aştepta să arate o soră geamănă la înmormântarea fratelui său. Prăbuşită în sine, dar cumva tot cu spatele drept.

De la cădere, lumea a devenit lentă şi imponderabilă. Ca şi când nimic nu ar mai sta în picioare şi nu ar mai funcţiona dintr-un motiv întemeiat. Simţise o detaşare asemănătoare atunci când murise bunicul său – când ar fi trebuit să spună câteva cuvinte la înmormântare, iar apoi, chiar în momentul-cheie, nu mai fusese în stare.

Îi dezamăgise pe toţi, ştie.

Gudron în gură. Lumea, scufundată, sub apă.

O oră mai târziu, Marley o scoate pe Rosie în grădină. Le vede cum se ridică de pe locul de la fereastră, o fată călăuzită prin mulţimea tăcută. Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Josh plânge în tăcere în cercul lor, iar două fete încep şi ele să plângă, pentru că e ca şi cum ai căsca, ceva involuntar şi contagios. Will le ia farfuriile, prefăcându-se atent, şi le duce în seră, unde le vede pe Marley şi Roe prin geam, mergând prin grădină.

Afară, după-amiaza e aurie pe pielea lui, iar cerul e moale, albastru şi fără nori.

Se zăresc un măr, o trambulină. O fântână care nu funcţionează. Le urmează până acolo unde gardurile vii se despart, lăsând să se vadă terenurile agricole. Gâşte care ţipă dinspre câmpuri, în timp ce Marley o ţine pe Rosie de mână.

Şovăie în spatele lor, dar apoi îi rosteşte numele. Marley întoarce capul, dar Rosie nu se mişcă. Vrea să o atingă. Să o ţină de cealaltă mână, sau, dacă e să fie sincer, să simtă cum ea îl ţine strâns de mână.

— A fost o slujbă frumoasă, spune Marley, după cea mai lungă pauză din lume.

— Nu a fost deloc aşa, replică Will.

Marley se întoarce din nou spre el, totuşi, Rosie nu se uită în jur.

— Ce? întreabă Marley.

— A fost devastatoare, spune el. Şi deprimantă, ca toate înmormântările. Numai că este mult mai rău când cineva e tânăr şi strălucitor.

Marley îşi mişcă gura ca şi cum ar scrâşni din dinţi; ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce spune.

— Pentru că *era* genial, continuă Will. Şi delicat. Şi grijuliu.

Mâinile parcă îi tremură. Îşi înfige degetele mari în găicile de la curea.

— Şi amuzant. Dar nu în mod intenţionat. Era pur şi simplu prea naiv, prea drăguţ, aproape, pentru un tip de vârsta lui, ştii? Şi *asta* era amuzant, pentru mulţi oameni. Dar eu credeam că era... atât de deosebit pentru toată lumea. Mă simţeam atât de... eliberat în preajma lui.

— Ce vrei să spui? întreabă Marley, dar Rosie îşi smulge mâna aproape involuntar, ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să-l întrerupă.

— Nu-mi vine să cred că a murit, spune Will. Nu-mi vine să cred că ne-am dus la o înmormântare standard, de rahat, la care nimeni nu a spus nimic real despre el.

— Will, exclamă Marley, şi pare şocată.

— Acesta este adevărul. Nimeni nu spune adevărul în aceste împrejurări. La fel a fost şi cu bunicul meu, la fel va fi şi la mine. Roe! Roe, vrei să te uiţi la mine?

Rosie nu vrea; lasă capul în jos, iar el se întreabă dacă nu cumva plânge sau pur şi simplu încearcă să nu plângă.

— Nu vreau ca asta să fie amintirea ta despre el, continuă Will. Sau să crezi că asta e amintirea pe care o are toată lumea despre el. A fost mult mai mult decât acele poezii şi acea lectură. Iar cântecul tău a fost minunat, Roe, chiar a fost. I-ar fi plăcut la nebunie. Dar i-ar fi plăcut un întreg album cu cântecele tale, nu? Ar fi preferat poate karaoke, ca să cânţi în direct. Şi ar fi preferat friptură de pui, nu sandviciuri. Şi muzică de Crăciun când am plecat, chiar dacă este septembrie.

— Încetează, spune Marley.

— Nu, replică el, şi nu ştie de ce este atât de important să spună, dar simte că pieptul îi explodează şi continuă. Înmormântările sunt la fel de pline de înţelesuri ca şi... ca şi camera de spital în care te-ai născut. Nu contează. Dar *contează* pentru Josh. Era fermecător şi idealist, cam neîndemânatic, şi ştia versurile lipsă din *Fresh Prince*, şi mâzgălea stele când se chinuia să rezolve ecuaţii, iar chestiile astea contează, Rosie, mai mult decât o slujbă funerară stupidă!

— Taci din gură, Will!

Se preface că Marley nu a vorbit; ridică vocea ca să o acopere pe a ei.

— Aminteşte-ţi de lucrurile tale, Roe. Lucrurile adevărate. Poţi să faci asta?

O imploră să facă ceva ce ea ştie că nu-i poate oferi, pentru că probabil că vrea să moară şi ea — Will ştie asta — chiar aici, în acest moment, la marginea câmpului. Jumătate din ea dispărută, transformată în ţărână, în timp ce stau aici, iar Josh nu este cu ei.

— Te rog, Roe.

Şi când ea tot nu spune nimic şi nu se clinteşte, Will se întoarce spre casă, Marley continuă să o ţină de mână, iar soarele se scufundă sub terenul agricol. Inima lui se simte sfâşiată şi deschisă, expusă. Păsările continuă să cânte în copaci.

— A întrecut măsura, îi zice Marley.

Apusul de soare se mai agaţă încă o clipă şi apoi cade, lăsând urme de gheare pe cer. Roşu corai şi înflăcărat. Umbrele mute ale amurgului.

— Nu, spune Rosie, şi este primul lucru pe care îl rosteşte în acea zi.

Marley se întoarce spre ea, o apucă de braţ cu mâna care nu o ţine pe a ei.

— Ei bine, ar fi putut să fie mai amabil în privinţa asta, spune Marley.

— Oamenii ar putea fi întotdeauna mai amabili, răspunde Rosie. Vocea ei nu sună bine, dar continuă cumva să vorbească. Vreau să-mi amintesc toate acele lucruri. Lucrurile pe care le-a spus el, pe care nu le-a spus nimeni altcineva.

Şi apoi se întâmplă ceva în interiorul ei, ceva de care s-a temut şi a înăbuşit în ea toată ziua; a scos un sunet guttural şi a simţit cum i se sfâşie ceva pe dinăuntru.

— Dar nu pot. Nu-mi pot aminti nimic în afară de el în timp ce cade.

Strigătul i se transformă în plâns fără lacrimi, se frânge zgomotos. Marley o linişteşte, ca o mamă, iar ea se prăbuşeşte în grădină, lângă copacii în care se căţăraseră cândva, pe iarba unde căutau trifoi, păpădii aduse vânt şi făceau oameni de zăpadă, cununiţe de margarete şi de unde priveau norii şi este adevărat, în acest moment nu-şi aminteşte nimic, dar Marley îi spune o să-ţi aminteşti, te asigur, aşa va fi.

Întors în casă, Will nu poate pleca aşa cum îşi doreşte; trebuie să mai să stea în bucătărie, în timp ce ceilalţi oaspeţi zăbovesc pe hol. Mama lui Rosie a coborât în mod clar doar pentru a-şi lua rămas-bun de la oaspeţi; rămâne lângă uşă, ca şi cum nu s-ar putea mişca, incapabilă să dea ochii cu cei rămaşi în sufragerie.

Priveşte cum oamenii le strâng mâinile domnului şi doamnei Winters, le şoptesc cuvinte de îmbărbătare, cuvinte inutile. Tatăl lui Roe iese pe alee cu câţiva dintre ei, poate pentru a lua aer, sau pentru că nu mai poate suporta pereţii propriei case.

După ce pleacă şi ultima persoană, Will se îndreaptă şi el spre hol, pregătindu-se să spună ceva la fel de lipsit de valoare.

Dar când îl vede mama lui Rosie, cu chipul ei se întâmplă ceva ce nu mai văzuse până atunci. Se relaxează, apoi se

contorsionează. De fapt, o vede de două ori, pentru că ea stă lângă oglinda din hol, reflectată în toată furia ei.

— Ieşi afară, spune ea, când Will ajunge la ea.

— Am fost deja.

— Cum îndrăzneşti? întreabă ea, şi chipul parcă îi este sculptat în lemn; de parcă abia îşi poate mişca gura.

— Cum *îndrăzneşti*? repetă ea. După petrecerea ta atât de jalnică şi de degradantă la care *i-am spus* să nu se ducă? Joshua nu face asta. Joshua mă ascultă. Şi apoi te întâlneşte pe tine şi începe să aibă nevoie de ajutor la matematică, şi să se furişeze afară din casă în serile când a doua zi are şcoală.

— Nu a fost o seară din timpul şcolii, o corectează Will, şi nu ştie de ce spune sta, când ea tremură toată; continuă să vorbească despre fiul ei la timpul prezent.

— Ce *dracu'*! spune ea, şi este atât de strident să auzi un adult, o femeie stăpânită ca ea, că înjură în felul ăsta.

Îl năuceşte. Îi îngheaţă sângele în vine.

Are de gând să-şi ceară scuze, dar ea se apleacă spre el şi el trebuie să facă un pas înapoi.

— Nu ai pic de decenţă, spune ea. Să vii aici, astăzi. Apoi să vorbeşti cu mine în felul ăsta. Ca şi cum ai avea o problemă.

— Nu am nicio problemă, spune el, şi se încordează ca să rămână calm, să pară calm. Dar Josh a fost prietenul meu, doamnă Winters. Şi eu sunt...

Dar ea lasă să-i scape un hohot de râs oribil.

— Oamenii ca tine nu au prieteni, spune ea. Ai oameni de care te foloseşti, pentru a merge înainte sau pentru a-i trage în jos în noroi. Am cunoscut oameni ca tine la şcoală. Crezi că eu nu ştiu pentru ce ai fost suspendat? Crezi că te-aş lăsa să te apropii de copiii mei, fie şi numai pentru o secundă?

Are un pic de salivă pe obraz. Rujul ei este încă perfect roşu.

— Eşti o influenţă *nefastă* pentru el, Will, şuieră ea. Şi pentru Rosie. Ieşi afară. Acum. Vreau să pleci din casa mea.

Se uită la el ca şi cum Josh nu ar fi căzut de pe stâncă. Ca şi cum l-ar fi împins Will.

— Ieşi afară, spune ea, pentru ultima oară.

— La dracu', spune el, dar calm, şi se strecoară pe lângă ea, cu măruntaiele înţepenite în gât.

Ştie, în mod raţional, că sunt cuvinte rostite de o mamă îndurerată. Dar partea mai întunecată din el, cea căreia îi place să bea, să rişte şi să-l tragă în locuri obscure, ceţoase, în care nu simte nimic, aceea este partea care se face auzită şi se instalează în el. Pentru că ar fi putut să-l prindă. Ar fi putut să nu-i invite în acea noapte. Josh ar fi putut să rămână acasă, iar Will ar fi putut să facă ceva, sau să nu facă nimic, şi lucrurile ar fi fost complet diferite.

Prietenul său ar fi putut fi încă aici, rezolvând ecuaţii.

Mâzgălind stele cu pixul.

*

După ce toată lumea a plecat, Rosie stă trează, cu inima bătându-i nebuneşte, şi se teme de cum va arăta lumea mâine-dimineaţă.

Mama ei nu plânge, aşa cum făcuse în celelalte nopţi. Pur şi simplu, tace. Tatăl ei este amorţit; pare năucit de tot ce s-a petrecut, de parcă nu-i vine să creadă ce s-a întâmplat. Şi deşi nu poate înţelege durerea de a pierde un copil, Rosie este mistuită de gândul că ei nu sunt gemeni. Poate că i-au zămislit pe ei doi, dar nu crescuseră din aceleaşi celule; nu împărţiseră aceeaşi inimă, aceiaşi cromozomi şi acelaşi cămin încă dinainte de a deveni fiinţe umane.

În negura nopţii, Rosie îşi imaginează că va muri şi ea. Că nu mai poate trăi cu această durere care o macină pe dinăuntru.

Aşa că se mută în camera lui şi doarme zile întregi în patul fratelui ei geamăn. Doarme ca şi cum ar fi recuperat toate nopţile nedormite de când era mică; de când ceasul începuse să o ţină trează, iar ea începuse să numere şi să

verifice, să-şi facă promisiuni pentru ca să nu se mai întâmple lucruri rele şi oamenii să nu mai moară.

Dar el murise oricum.

Josh murise şi ea este obosită, iar părinţii ei continuă cumva să meargă mai departe, se îmbracă, o lasă în pace, până când totul devine o prostie, nici mai cuviincios, nici normal; tatăl ei deschide perdelele şi spune haide, Rosie, e timpul să te întorci în patul tău, şi ea este de acord până când se lasă întunericul, când se strecoară înapoi în camera fratelui ei şi îşi afundă faţa în perna lui. Încă mai miroase a el, un pic. Mirosul se estompează tot mai mult, cu fiecare noapte.

În dimineaţa în care trebuie să plece la universitate, verifică şi verifică din nou, până când totul devine atât de automat, încât nu mai este sigură că a verificat bine.

Bagajele ei sunt în maşină. Tatăl ei stă la volan şi mama o cheamă jos, spunându-i că e timpul să plece.

Nu a mai rămas nimic, în afară de perdelele ei şi câteva fotografii.

I-a trimis un mesaj lui Will cu o zi înainte; l-a rugat să se întâlnească cu ea la far după răsărit. Nu răspunsese, dar ea se dusese oricum, însă el nu venise. Nu e de mirare, crede ea, după atâtea săptămâni fără contact. După ce nu se uitase deloc la el la înmormântare.

Acum se întoarce în casă şi mai verifică o dată. Ce anume, nici ea nu ştie. Atinge pervazul ferestrei, îşi poziţionează scaunul de la birou în unghiul potrivit. La dreapta. Dreapta. Un pic mai la stânga şi apoi e corect.

Apoi mama o strigă din nou şi o obligă să plece, să coboare scările.

— Ce făceai? o întreabă mama, ca şi cum ar avea un termen limită; ca şi cum ar avea ceva mai important de făcut la care trebuie să se întoarcă.

— Nimic.

— Atunci nu mai pierde timpul, spune mama, şi o sărută în creştetul capului.

Un moment rămân îmbrăţişate, cu mâna mamei pe spatele ei, strângând-o mai aproape; Rosie o apucă pe mama ei de cot. Nu sunt obişnuite să se îmbrăţişeze şi nu pare o îmbrăţişare de rămas-bun, ci este ca şi cum ar vorbi prin atingere, degetele lor lungi vorbesc în locul lor.

— Va fi bine, zice mama, şi pentru că simţise nevoia să o spună, Rosie nu o crede.

Se gândeşte să-i spună chiar acum, când chipurile lor se reflectă în oglinda din hol,

Mama ei o sărută din nou, brusc, de data aceasta, şi o lasă să plece.

— Să fii cuminte.

— Întotdeauna, îi răspunde Rosie, un schimb de replici încă din copilărie.

Mama îi zâmbeşte, fără să zâmbească cu adevărat şi Rosie iese din casă.

*

În seara înmormântării, Will se duce acasă trecând pe la Darcy.

I-o trage în grădină, pentru că mama ei este înăuntru şi pentru că şi ea vrea la fel de mult ca şi el. Nu mi-a fost dor de tine, îi spune ea, în timp ce îi muşcă buza. Dar sunt atât de al naibii de tristă, Will.

El o întoarce pe o parte, îşi zgârie obrazul pe pietrişul din jurul casei ei şi se gândeşte, în timp ce termină, cum ar vrea, de mult, să poată spune şi el asta cu voce tare; să admită că şi el este trist şi să se folosească de asta drept justificare pentru tot. Pentru toate greşelile.

— Îl cunoşteai destul de bine, nu-i aşa? întreabă Darcy, în timp ce îşi aranjează fusta în jurul taliei.

Îşi încheie fermoarul, îi spune că au făcut matematică împreună.

— Şi nu era petrecerea ta? Când a murit?

O spune cu nonşalanţă, ca şi cum nu i-ar păsa; ca şi cum doar ar fi confirmat ceva ce ştie deja. Will se uită la ea, dar nu răspunde. Continuă să o privească, până când Darcy devine purpurie şi îl întreabă ce este.

Ţine răspunsul nerostit în gură. Când aleargă, când face duş, când lucrează la garaj. La cină, când se sileşte să împingă în el mâncarea, sub privirea atentă a bunicii sale. Îl apasă şi acum, în timp ce smulge buruienile din propria grădină, simte cum îl strânge de gât. Iarba e udă. A plouat peste noapte.

Ignorase mesajul lui Rosie, trimis cu o zi înainte să plece. Şi acum îl simte ca pe ceva ireversibil; îl bântuie, îi pulsează prin vene, în timp ce-şi înfige mâinile în pământ.

Aşază buruienile pe jos, apoi le face mănunchi şi le aruncă peste gunoiul din grădină. Transpiră, respiră greu, cu unghiile negre de pământ. Apoi se întoarce şi se îndreaptă spre garaj, scormonind în spatele cutiei de scule, pe sub teancurile de cârpe îmbibate de unsoare pe care le ţine îngrămădite sub bancul de lucru.

Scoate o sticlă de licoare limpede şi astringentă, care îl ajutase înainte. Ia câteva înghiţituri din ea pe întuneric, căci nu s-a mai obosit să aprindă lumina.

Nouă

În multe privinţe, universitatea este aşa cum se aşteptase Rosie.

Parcuri cu gazon verde şi biblioteci circulare, seminare la care uneori se simte pierdută, iar alteori, captivată. Prelegeri cu ceşti de cafea luate la pachet, cu foşnete de hârtii. Oameni inteligenţi şi remarci stupide. Monede aruncate în halbele de bere, astfel încât berea trebuie să fie sorbită ca apa de la robinet.

Îi place sala de calculatoare aflată sub biblioteca de la colegiul ei. Este mereu cald şi se aude zumzetul imprimantei. Oamenii vin acolo cu un scop. Vin, pleacă, iar ea rămâne pe loc şi îşi scrie eseurile, în timp ce tălpile colegilor de facultate păşesc pe deasupra ei, căci lucrează în subteran, ca şi cum s-ar ascunde.

În alte privinţe, nu este deloc ceea ce credea.

Crezuse că va fi bine cumva, când ajunsese aici. Chiar şi după ce Josh a murit, o parte plină de speranţe din ea crezuse că ar putea scăpa de vechile ei probleme. Că treaba cu verificarea necontenită şi nopţile nedormite vor dispărea în lumina unui loc nou, datorită noilor prieteni şi chipurilor noi, datorită faptelor cu care îşi va umple zilele.

În realitate însă, somnul adânc de după durerea imediată dispăruse şi îşi petrece timpul dureros de trează.

În cluburi, în bar, în camera unei prietene, răsfoind ultimele cursuri. Iar când trebuie să fie singură, se plimbă în jurul camerei, atinge hainele, cheile, numai uşor, cu două

degete, înainte să se bage în pat. Dacă se duce la baie la jumătatea nopții, trebuie să repete totul.

Nu știe de ce.

Dar și-a făcut prieteni. Prieteni buni. Un mic grup cu care se uită la filme, dansează în cluburi de noapte, cheamă taxiuri atunci când se îmbată și hotărăsc că nu vor să meargă pe jos prin frig până acasă.

Începe să bea cafea, pentru că toată lumea face așa.

Încearcă primul ei kebab, bea primul Jägerbomb.

Pentru prima dată în viața ei, trebuie să rescrie unul dintre eseuri și îi povestește lui Marley plângând la telefon, chiar și după ce totul se termină. Chiar dacă nimic de genul ăsta nu ar trebui să conteze vreodată.

Nu spune nimănui că fratele ei geamăn a murit.

Că doarme două, poate trei ore pe noapte, pe tot parcursul primului semestru.

Învață. Bea. Nu mai scrie cântece. Mănâncă foarte puțin și slăbește, a ajuns la o măsură mai mică la haine, știe că mama ei va fi încântată de asta, când se va întoarce acasă de Crăciun.

Îi vine să-i trimită mesaje lui Josh ca să-i spună asta.

Apoi își amintește totul din nou.

Este începutul lunii decembrie – Oxmas, cum i se spune aici – când decide să nu se mai învârtă în jurul dormitorului și să iasă în schimb din clădire, în zori. Se plimbă prin curtea colegiului cu paltonul ei lung, privind cum se ridică ceața de pe peluze.

În unele zile, merge de-a lungul râului până îi îngheață mâinile, și așa îl observă pentru prima dată.

Este pe apă, vâslind de unul singur, iar ea nu se gândește la nimic decât că i se pare ciudat că mai este și altcineva treaz la ora aceasta și îl privește cum alunecă pe lângă ea, cu umerii lui lați și părul scurt, cu maxilarele puternice și încleștate.

Îl vede din nou, de câteva ori. Îi prinde privirea o dată, dar continuă să vâslească; continuă să scoată aer pe gură, expirând zgomotos din cauza efortului, concentrat cum n-a mai văzut pe nimeni niciodată.

Uită de el.

Se duce acasă de Crăciun.

Petrece zile cumplite, aproape în tăcere totală şi se frânge în două atunci când trebuie să se întoarcă pentru semestrul al doilea, deoarece tot ce fusese greu înainte pare acum şi mai greu. Nu mai doarme, dorinţa de a verifica totul se accentuează, o ţine trează la orice oră din noapte, nu-şi mai aminteşte ce a fost mai întâi, mania de a verifica sau insomnia, pentru că una o determină pe cealaltă, iar creierul i se învârte în buclă, la nesfârşit, noaptea şi toată ziua, la cursurile la care se târăşte, în sala de mese unde mănâncă împreună cu prietenii, mutând mai ales carnea dintr-un loc în altul prin farfurie, mâncând carbohidraţi, morcovi, lucruri moi, uşor de înghiţit. Se simte înfrigurată şi zdruncinată, tot timpul, ca un glob de zăpadă răsturnat. Răsucindu-se şi gol, şi plin.

*

Will a mâncat ca să-şi revină. Este ora două noaptea, se găseşte în bucătărie, ia pâine direct din punga de celofan şi o îndeasă în gură cu două degete.

Simţise o foame reală şi bruscă. Coborâse şi începuse să mănânce, iar lumea căpătase contururi mai ascuţite.

Hovis Best of Both[2], se pare.

Nu e chiar cel mai bun lucru.

Dar termină a patra felie, bagă pâinea la loc în pungă şi bea nişte apă. Asta e cheia, ştie el; bea o cantitate neverosimilă de apă şi totul va fi bine.

2 Un tip de sandvici foarte popular în Marea Britanie (n. red.).

Şi lucrurile *au mers* bine, mai mult sau mai puţin. A muncit, a alergat, şi nu a lipsit de la şcoală, a trecut prin rutina înscrierii, lecţii şi recapitulări pe care nu le-a făcut cu adevărat, cu profesorii care îl compătimeau, sau îl plăceau, sau îl tratau cu suspiciune. Face schimburi ad-hoc la Moe's Motors şi aleargă pentru a scăpa de Josh şi de noaptea aceea, şi de greaţa din stomac care nu dispare niciodată. Când bea, gândurile i se liniştesc, ca şi cum ai da volumul mai încet sau ai micşora flacăra de la aragaz. Sunt tot acolo, dar înăbuşite de gin, votcă sau rom. La început, a băut în afara casei. În garajul lui sau după serviciu, pe plajă sau pe străduţe dosnice, ca un ticălos cum bănuia că este.

Ascultă muzică rock, după aceea.

Se trezeşte, flămând şi încă bolnav, fără chef să facă nimic altceva.

Acum, în bucătărie, se pregăteşte să dea drumul la robinet ca să bea mai multă apă, când telefonul îi vibrează pe blat. Violent, ca şi cum cineva ar găuri peretele.

Vede numele ei. După ce încercase săptămâni întregi să nu se mai gândească la ea. Alcoolul îl ajută şi aici, ca un vechi şi reconfortant prieten, care ştie întotdeauna ce să spună. Îi distrage atenţia, amână lucrurile pentru un timp, până în momente ca acesta, când viaţa reală bate la uşă, sau sună la două dimineaţa.

Nu deschide robinetul. Nu stă prea mult pe gânduri.

— Roe, spune el, când răspunde.

Rosie spune bună, după cea mai lungă pauză din lume. Josh se întreabă dacă dorise într-adevăr să-l sune.

— Eşti treaz, spune ea.

— Da.

— Nu ştiam dacă vei fi şi tu.

Încă o pauză, şi mai lungă, de data aceasta. Se duce cu telefonul în sufragerie, închide uşa şi se aşază în fotoliul bunicului său. Dave se ridică de pe perna lui din colţ, se freacă

de genunchii lui în semn de salut, apoi se întoarce, clătinându-se, în culcuş.

— Eşti bine? o întreabă.

— Da, spune ea, deşi vocea ei sugerează contrariul.

— Cum e pe acolo? o întreabă din nou.

Avea de gând să întrebe cum este la universitate sau cum a fost de Crăciun, dar nicio variantă nu părea mai relevantă decât cealaltă. Sunt atât de multe lucruri între ei acum. Atât de multe luni şi atât de multe lucruri. Nu mai vorbiseră de la priveghi.

— Bine, spune ea. Bine.

— Rosie.

— Da?

— De ce mă suni?

Se aude tăcerea din partea ei, o tăcere la fel de încărcată ca un oraş în timpul nopţii. Will nu-i aude respiraţia; nu se aude nici foşnet de aşternuturi, nici suspin sau târşâit de picioare.

— Nu pot să dorm. Am încercat totul.

— OK.

— Şi nu ştiu ce să fac.

Vocea i se frânge, şi dă drumul aerului din plămâni, o respiraţie superficială, frântă.

Inima i se inundă. Strigă de durere.

— Bine, spune el. Bine. Şi despre cât timp vorbim? Doar în seara asta?

— Nu.

— O săptămână?

Altă tăcere, apoi ea spune că de când a ajuns aici, iar el nu ştie dacă asta înseamnă din prima zi, sau din prima zi a semestrului al doilea, dar oricum e rău.

Se ridică, se duce la fereastră şi o linişteşte cu lucruri fără importanţă. Vorbeşte despre cablurile de ambreiaj pe

care le montase la garaj, despre fixaţia bruscă a lui Amber de a deveni vegetariană.

Copacii pe care îi vede; cât de golaşi sunt fără frunze. Ce umed a fost toată iarna.

Continuă să vorbească, pentru că ea nu-i răspunde, iar el încearcă să-şi imagineze unde se află, cum ar putea arăta camera ei, un pat de o persoană şi o fereastră, cu teancul înalt de cărţi de pe birou.

Vorbeşte despre un manual pe care îl citeşte. O formaţie pe care a descoperit-o, s-ar putea să-i placă şi ei, despre zumzetul alb al melodiilor.

La un moment dat, trebuie să fi adormit, pentru că respiraţia ei devine egală şi, în cele din urmă, când zorii lăptoşi se strecoară printre jaluzele, adoarme şi el.

— Arăţi ca naiba, îi spune bunica lui la micul-dejun.

— Bună dimineaţa!

— Ce s-a întâmplat? Te-ai îmbolnăvit?

Înainte să-i poată răspunde, îşi apasă palma pe fruntea lui, îi împinge părul în sus, departe de ochi.

— Eşti umed, spune ea.

— Doar o noapte grea.

— Şi îţi miroase şi gura, continuă ea, în timp ce deschide frigiderul.

Will se preface că nu-i pasă, dar ţine gura închisă, ca să nu simtă mirosul de etanol.

— Ai dormit aici, jos? întreabă ea, dând din cap spre uşa de la sufragerie.

Bunica pune pe masă unt şi gem, o cutie de suc, iar lui îi trece fulgerător prin minte amintirea intruzivă a zilei când fuseseră blocaţi din cauza zăpezii, iar Josh aduna sosul pentru clătite.

— Will?

— Da?

— Te-am întrebat dacă ai dormit aici, jos?

— Nu am prea dormit. Dar da, am fost aici, jos.

Bunica mormăie înţelegătoare, dar nu întreabă nimic mai mult. A fost blândă cu el de la moartea lui Josh, şi pentru asta îi este recunoscător, dar şi oarecum furios. De parcă ar avea nevoie să fie manevrat cu grijă. De parcă asta ar schimba ceva. Ca şi cum nu ar fi preferat să fie cea dintotdeauna, dură, strâmbând critic din nas, să-şi primească înapoi viaţa aşa cum fusese.

— În seara asta ies în oraş, spune el, în timp ce bunica pune chiflele pe grătar.

— Din nou?

— Da.

— Cu cine te vezi zilele astea?

— Cu băieţii, spune el.

— Fără fete?

— O mulţime de fete.

Ea oftează şi, aproape incredibil, alege exact momentul acesta ca să vorbească despre ea, după luni întregi de tăcere şi de tact şi de întrebări nerostite.

— Deci ai pierdut legătura cu Rosie?

— După ce fratele ei geamăn a murit la ziua mea de naştere? întreabă el, cu o asemenea înflăcărare, încât pielea i se răceşte ca gheaţa după aceea. Da, am pierdut-o.

— Willyum, zice ea, şi vocea ei sună deopotrivă compătimitor şi reprobator, iar el se ridică în picioare şi spune că nu-i este foame.

Rosie începe să-l sune în fiecare seară.

Pe la ora unsprezece, când este în pat, sau se întoarce de la băute, de pe plajă. Vântul suflă, stelele sunt sus. Marea vuieşte undeva, în spatele lui.

Will vorbeşte, iar ea îi răspunde uneori, dar de cele mai multe ori Rosie alunecă în somn, iar el continuă să vorbească o vreme, ca să fie sigur că ea rămâne acolo.

Will îi spune o mulţime de lucruri. Îi place să-i povestească; îi place să petreacă timpul cu ea, chiar dacă ea este acolo, iar el este aici, şi totul e un pic încâlcit. Îşi dă seama că aşteaptă toată ziua momentul când va suna telefonul. Simte atât tristeţe, dar şi uşurare, pentru că înseamnă că ea are încă nevoie de el.

După câteva săptămâni, când gerul de februarie aşterne dimineaţa dantelă peste iarbă, îşi vede respiraţia când se trezeşte, Rosie rupe rutina şi îl sună în zori.

— Unde ai fost? îl întreabă.

Will se trezeşte din somn, fără să o înţeleagă.

— Te-am aşteptat, spune ea. În ziua în care am plecat.

Will se uită la tavan, la contururile vechilor stele Artex, care se învârtesc deasupra lui.

— Şi de ce nu ţi-ai luat rămas-bun? întreabă ea. La înmormântare.

Will rămâne absolut neclintit. Nu se gândise niciodată că va trebui să răspundă acestor întrebări; credea că va fi doar ceva între ei doi, ceva ce se va curăţa ca pe o murdărie.

— Mă ajuţi să adorm în fiecare seară, spune ea, dar mai sunt şi alte lucruri care trebuie spuse. Lucruri despre care ar trebui să vorbim.

Continuă să se uite în tavan; la umbra soarelui de pe urmele de pensulă. Nu răspunde, iar ea insistă: nu crezi?

Aşa că trebuie să se îndrepte într-acolo.

— S-au întâmplat prea multe, Roe. Vreau să fiu acolo, bine? Vreau să te ajut să treci peste asta. Dar nu te pot vedea. Nu pot vorbi cu tine despre lucruri normale.

— Lucruri normale, repetă Rosie. Nu vorbeşti *decât* despre lucruri normale.

— Ce e normal ar fi să vezi acest nenorocit de elefant din încăpere, spune Will, şi furia izbucneşte din nou, atât de dureroasă şi de fierbinte.

— Bine? Şi care este acela?

— Că fratele tău *a murit*, Roe, spune el. Şi că eu trebuie să trăiesc naibii cu asta.

O inspiraţie atât de subtilă.

O aude pe Amber cum se spală pe dinţi în baie. Fâşâitul robinetului, hârâitul perilor în gura ei.

— Cât de *greu* trebuie să fie pentru tine, zice Rosie, şi este ca o înţepătură de viespe, nu-i stă în fire.

Furiile lor se întâlnesc ca nişte valuri care se sparg pe nisip; necesar şi inevitabil. Tăcerea care urmează se întinde şi durează.

Niciunul dintre ei nu închide.

Ceasul lui ticăie. Se aude bâzâitul boilerului din capătul holului.

— Nu a fost vina ta, spune Rosie, în cele din urmă. Las-o moartă.

— M-am săturat de asta, răspunde Will, iar vocea îi tremură de supărare. Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine, pentru numele lui Dumnezeu.

Rosie spune bine, bine şi ea este cea care încearcă să-l consoleze acum, dar el nu vrea asta, se simte brusc şi ireversibil furios pe ea.

— Nu ţi-am spus la revedere şi nu am venit la far pentru că nu am vrut.

— Bine.

— Este bine? întreabă el. Este în regulă? Pentru că părea să fie în regulă pentru tine să te joci, Roe, să decizi când şi unde mă vrei sau să nu te uiţi la mine în acea zi, dar acum mă suni la ore nepotrivite şi mă interoghezi, îmi pui mereu întrebări în legătură cu aceleaşi decizii.

Rosie nu răspunde, aşa că el continuă.

— Pur şi simplu, cred că nu mai este un lucru bun, mai spune el. Dacă a fost vreodată. Ai avut dreptate, Roe. Concentrează-te doar pe Oxford şi pe doliu, da, caută eventual ajutor de specialitate, iar eu mă voi întoarce la ce făceam mai înainte.

Acum stă în capul oaselor şi tot trupul îi zvâcneşte.

— Bine, zice Rosie, şi îi mulţumeşte,

Dumnezeu ştie pentru ce, iar el se holbează la telefon după ce ea închide, întrebându-se ce naiba s-a întâmplat, de ce a spus toate acele lucruri.

Se duce să alerge. Încearcă să şi-o scoată din minte.

Şi în acea noapte, ea nu sună.

*

Într-o seară, Rosie îl întâlneşte pe băiatul care vâsleşte.

Este o seară normală, care nu se remarcă prin nimic şi ajung alături, unul lângă altul, într-un bar, iar el îi cumpără o băutură şi îi spune: ah, te trezeşti devreme. Observase că fata se uită la el în timp ce se plimbă pe malul râului. Este înalt şi solid, aproape tulburător de masiv; are braţe şi picioare modelate pentru a tăia apa cu vâslele, nasul spart cu ani în urmă, pe terenul de rugbi.

Este mai mare decât ea. În anul doi.

Îi cere numărul de telefon şi ies împreună în oraş o săptămână mai târziu, la o cafea între cursuri. Este o zi de miercuri. Numele lui este Simon. Îi aminteşte de un urs, cu craniul lui şi mâinile imense, cu râsul potolit şi adânc care sună atât de sigur şi plin. Nu bea alcool, mănâncă mult pui şi albuş de ou, îi povesteşte despre dragostea lui pentru curse şi pentru apă. Vorbeşte despre cât de uşor îi este să se trezească înainte de răsărit, că se duce la culcare la nouă, iar prietenii lui râd de el din cauza asta, dar aşa se întâmplă când eşti într-o echipă şi aşa trebuie să fie.

O întreabă ce o interesează pe ea şi ce studiază. Îi ia haina şi o agaţă pe scaun, ca un gentleman.

Plăteşte cafelele. O invită din nou în oraş, de data aceasta la cină, la un restaurant într-un loc care crede că îi va plăcea.

E uşor cu el. Se simte integrată în viaţa lui ca un pui de pasăre sub aripa mamei lui, în căutare de confort, şi adăpost, şi mânat de nevoie.

Marley o sună cam o dată la două săptămâni. Studiază medicina, aşa cum şi-a dorit dintotdeauna, munceşte din greu şi petrece din plin, pare să fie răcită de fiecare dată când vorbesc.

A pus capăt relaţiei cu Tom înainte de a pleca la universitate şi de atunci nu a mai avut parte de nicio poveste de dragoste, dacă nu se pune la socoteală faptul că se culcă cu băieţii din barul studenţesc, dar asta, spune ea, este lucrul cel mai puţin romantic din toate timpurile.

— Cum este? insistă ea, când Rosie îi povesteşte despre Simon.

— E drăguţ, răspunde Rosie.

— Un bonus, spune Marley.

— Mai mult decât drăguţ, se corectează. Cu adevărat amabil. Şi ştie să dialogheze. Dar nu pune prea multe întrebări, ştii? Este opusul curiozităţii. Doar foarte dulce. Şi amabil.

Spusese amabil de două ori.

— Sună grozav, e tot ce zice Marley.

Rosie este de acord şi se uită afară pe fereastra dormitorului ei, spre curtea colegiului. La fereastră se află un porumbel. Pe pervazul vechii biblioteci; ghemuit într-un colţ cu aripile îndoite. Ca şi când ar aştepta ceva.

— Şi cum e restul? o întreabă Marley.

Rosie se gândeşte la întrebare. Chiar ieri, la Biblioteca Bodleiană, a văzut un băiat care semăna puţin cu Josh. Inima i-a tresărit şi s-a întors imediat la biroul ei, a scris un rând

din eseu apoi s-a dus la baie şi a plâns cu sughiţuri, în tăcere, într-un compartiment încuiat.

— Totul este în regulă, îi răspunde lui Marley.

— Da? Dormi mai bine?

— Da, spune ea, pentru că este adevărat şi pentru că ar fi dat acelaşi răspuns chiar dacă nu ar fi fost aşa.

Atât de mulţi oameni, inclusiv Marley, îi arătaseră multă grijă de când murise Josh — prietenii ei de la şcoală, părinţii, chiar şi rudele îndepărtate, care au întrebat de ea, şi ştie că ar trebui să se simtă iubită şi să aprecieze acest lucru. Dar resentimentele i se strâng ca un ghem în stomac, ca acel porumbel care îşi adună aripile.

— Mişto, spune Marley. Asta e bine.

— Şi tu cum mai stai cu cadavrele tale? întreabă Rosie, mutând lucrurile mai departe.

Nu s-a înscris la niciun curs de muzică la Târgul Bobocilor. A trecut pe lângă standul corului, al orchestrei, pe lângă cele pentru *a capella*, Philharmonia şi trupa de swing.

Nimeni din noua ei viaţă nu ştie că Rosie cântă din voce sau la pian.

Că muzica făcea parte din ea, înainte.

Când Will încetase să o mai adoarmă — încetase să mai vorbească cu ea, punct —, fusese nevoită să găsească altă modalitate ca să supravieţuiască în timpul nopţilor. Aşa că începuse să scrie din nou poezii, pentru prima dată de la moartea lui Josh; numai în pat şi numai la ore ciudate ale nopţii.

Descoperise că le putea combate pe amândouă, în acest fel; şi insomnia, şi apăsarea fiecărei zile, luându-şi stiloul şi scriind lucrurile nespuse. Lucruri care nu sunt făcute nici pentru muzică, nici pentru ochii oamenilor; lucruri la care nu-i vine să creadă că se gândeşte şi că le simte şi găseşte cumva cuvintele pentru ele.

Pete de cerneală pe foile ei.

Când scrie, nu poate să verifice lucrurile sau să jelească. Nu se poate gândi la nimic altceva.

*

Will începe să lucreze mai mult la garaj, pentru că aşa cere chiar el şi pentru că are nevoie de bani. Repară baterii, schimbă cabluri, dar când solicită să fie numit mecanic adevărat, Moe îi spune că nu ar fi corect.

— Nu pot să-ţi dau un salariu de mecanic, îi spune Moe.

— De ce nu?

— Pentru că am o afacere de condus.

— Dar am acelaşi salariu de trei ani.

— Şi nu ţi-am promis niciodată mai mult de atât, nu-i aşa?

Aşa că, tot anul, Will curăţă conservantul de pe noile motociclete gata de vânzare. Ia salopetele de la spălătorie. Întâmpină clienţii, măturã podeaua, clăteşte cănile şi face atât de multe cafele, încât aproape că îi cere lui Moe să renunţe puţin la cofeină, având în vedere că doar acest lucru ar putea permite o mărire de salariu.

Cu excepţia unei mici sume pe care o dă bunicii, îşi pune tot salariul în contul său bancar, pentru un bilet de avion. Pentru că vara aceasta va pleca.

Este deja pe jumătate plecat.

Îşi ia slujbe ciudate prin oraş, repară lucruri, curăţă rigole, tunde gazonul şi zugrăveşte pereţii. Învaţă să şlefuiască pardoseli, să vopsească plinte, să monteze scânduri pentru mansarde şi prize şi să facă tot ce trebuie pentru a-şi umple timpul şi a câştiga banii ca să poată pleca. Seara, face ceea ce a făcut întotdeauna: aleargă, găteşte un pic, când bunica lui nu are chef, şi citeşte, merge cu motocicleta şi bea.

Nu dă telefoane. Fără mesaje sau invitaţii la petreceri.

Oricum, niciunul dintre vechii lui prieteni nu mai este prin preajmă. Chiar şi Darcy plecase undeva, la o facultate, primise suficiente puncte pentru a studia servicii de sănătate şi asistenţă socială. A pufnit când i-a spus asta, mai ales la gândul că Darcy ar putea avea grijă de cineva.

Se culcă cu femei ca ea, aproape în fiecare săptămână, una de la spălătorie, chelneriţe, barmaniţe şi profesoare pe care le cunoaşte prin baruri.

Se luptă din răsputeri să se concentreze asupra acestor fete, atunci când este cu ele.

Încearcă să le asculte când vorbesc.

În zilele proaste, îşi permite să şi-o imagineze pe Rosie. Când este cu o fată, sau pur şi simplu stă în pat cu ele după aceea, cu ferestrele deschise, cu perdelele umflate de briză.

Ar sta împreună aşa, se gândeşte el, înainte să se poată opri. Haine pe podea, nori care patinează pe lângă jaluzele. Gura ei imprimată pe paharul lui de apă.

E ridicol.

Se întoarce de la o plimbare într-o noapte de vară, cu părul dat pe spate din cauza vitezei, cu inima potolită datorită riscului şi drumurilor pustii, nesfârşite.

Se hotărăşte să mănânce ceva înainte de a face duş. Se întreabă ce i-o fi lăsat bunica, pentru că mănâncă atât de rar împreună în ultimul timp. El nu este niciodată acasă la orele potrivite, în ciuda faptului că ea îl roagă să încerce. De obicei, este deja în pat când vine el şi toate luminile din casă sunt stinse.

În seara asta însă, bunica este în bucătărie. Stă la masă. cu mâinile împreunate.

— E în regulă? o întreabă el, iar ea ridică ochii.

Este pe punctul de a o întreba ce s-a întâmplat, de ce se uită la el aşa, când ea se apleacă lângă scaunul ei, apucă o sticlă şi o pune pe masă.

Face aceasta din nou, şi din nou, până când în faţa ei sunt aliniate cinci sticle parţial băute Soldaţi de sticlă cu gâturi lungi, reflectând lumina din bucătărie.

— *Tu* eşti? întreabă ea, iar ochii ei nu se desprind de chipul lui. *Tu* eşti în regulă?

Will îşi simte mintea brusc încleiată şi lentă; ca şi cum cineva i-ar fi suflat o ceaţă în interior prin urechi.

— Când ai început să bei din nou băuturi spirtoase? îl întreabă ea.

Se gândeşte să nege, aşa cum ar fi făcut când era mai tânăr, dar apoi ridică din umeri şi întreabă: are vreo importanţă?

— Da, contează, spune ea, iar vocea ei se clatină, doar o dată.

— După înmormântare.

— Care înmormântare?

— A cui crezi?

— Care înmormântare, Will? întreabă ea şi fiecare cuvânt este ca o gaură care străpunge hârtie.

— A lui Josh.

Bunica rămâne nemişcată, dar Will vede o oarecare relaxare pe faţa ei. Este mai puţin de un an, îşi spune ea. Nu este un obicei ireversibil, ceea ce poate că ar fi fost, dacă ar fi băut pe ascuns ani întregi, de când murise bunicul său, atunci când inima lui cedase într-o dimineaţă, în baie, cu periuţa de dinţi încă în gură.

— Vreau să verşi astea, spune bunica. Chiar acum.

— Pot să mai cumpăr.

— Să nu faci asta, spune ea, şi strânge din dinţi ca să nu izbucnească în plâns, iar el se înroşeşte când o vede, fiecare părticică din trupul lui arde de ruşine, de ură şi de furie, din cauza ei, din cauza lui însuşi, din cauza a ceea ce e pe cale să-l determine să facă.

— Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi cu asta, Will. Promite-mi. Pe sărmana mea inimă ofilită. Chiar acum.

— Asta nu va schimba nimic.

— Atunci o să-ţi găsim ajutor, spune ea, şi se uită fix la el cu faţa ei încremenită, cu ochii ei ca nişte stafide.

Aceştia se micşorează şi mai mult când e tristă. Totul la ea devine mai dur şi mai mare, cu excepţia ochilor.

Sunt ochii cu care o pironea pe mama lui.

— Nu am nevoie de ajutor.

— Atunci varsă-le.

— Buni.

— Ce este?

— Nu va face nicio diferenţă.

— Ba da, Willyum.

— Nu va face! Nu ai nici cea mai mică idee.

— Să nu *îndrăzneşti* să-mi vorbeşti aşa în propria mea casă, spune ea, şi se ridică în picioare, şi este uriaşă şi zgomotoasă şi este femeia care l-a crescut, şi loveşte uşor una dintre sticle cu braţul scaunului ei.

— Vrei să discutăm afară, atunci?

— Cum poţi să *glumeşti*, William, chiar acum? Cum?

— Uite-aşa, spune el, şi ridică din umeri.

Continuă să se privească fix unul pe altul. Ea respiră prea adânc, iar lui i se pare totul ciudat, neaşteptat de calm. Este ca şi cum ar fi fost părăsit de orice sentimente reale. Ca şi cum ar fi păşit înapoi, în afara propriului corp, pentru a privi cum se desfăşoară scena.

— Dacă nu te laşi de băutură de dragul tău, atunci fă-o de dragul meu.

— Nici aşa nu va merge, buni.

— Nu vreau nicicum să te înduioşez, se răsteşte ea. Sunt practică.

— Da? Cum aşa?

Will se sprijină acum de cadrul uşii; lasă balamaua să-i intre în şale.

— S-ar putea să am nevoie să mă duci cu maşina la nişte programări la spital. Foarte curând.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Îţi voi spune când voi şti.

— Dar de ce ai făcut programări?

— Promite-mi doar că vei fi în stare să conduci, dacă am nevoie de tine.

— Mă minţi, spune el, şi nu-i vine să creadă asta din partea ei, nu-i vine să creadă că a jucat atât de murdar.

Ea nu neagă. Will îi întoarce spatele şi urcă scările, iar ea îl lasă să plece. Sticlele rămân aliniate pe masă.

*

Rosie a rămas fără hârtie.

A scris pe resturi aruncate de la imprimantă, s-au terminat şi acelea, şi mai are multe de spus, aşa că ia stiloul şi scrie restul pe încheietura mâinii, pe toată lungimea braţului.

Peniţa o gâdilă.

O simte subţire şi uşoară, ca un capăt de pană, iar aceasta îi trezeşte o altă amintire, o altă propoziţie, un moment în care ea şi Josh descoperiseră că în pernele lor erau pene de pasăre adevărate. Puf de raţă, acum ştie şi scrie un cântec întreg despre asta, pentru prima dată de când a murit Josh, despre moliciune şi despre margini ascuţite, despre ploaia de puf alb, furat de la fiinţe care au trăit cândva.

De dimineaţă nu-l spală de pe mâini.

Se duce la cursuri cu mâneci lungi care îi ascund pielea, acoperită de poveşti pe care se pare că nu le poate uita.

După o întâlnire dintr-o seară — deşi şi-au dat întâlnire, Rosie se întreabă când au devenit un cuplu, când s-au strecurat unul în viaţa celuilalt fără discuţii —, Simon o întreabă despre cântecele de pe pielea ei.

Au fost la cină şi la un film. Ceva mainstream şi cu buget ridicat, şi groaznic; Rosie nu-şi mai aminteşte prea mult din el. Acum sunt în camera lui, cu perdelele trase, cu lampa de birou aplecată jos în colţ.

Stă cu picioarele încrucişate pe patul lui. Simon vede cuvintele, care se întrezăresc prin deschizătura din mâneca ei, mica lacrimă de piele de sub nasturele de la încheietura mâinii.

— Ce e asta? o întreabă, şi dă din cap în jos, cu faţa lui mare şi blândă, spre mâinile ei strânse în jurul ceaiului.

Muşeţel. Fără cofeină, deloc.

Ea încearcă să se retragă, dar el se întinde şi îi ridică antebraţul la lumină, îl întoarce ca să vadă. Rosie se aşteaptă ca el să zâmbească. Să o asalteze curios cu întrebări, dar el ridică doar din umeri şi spune, studenţi la arte, şi îi dă drumul.

*

Plouă când Will dă peste sora lui pe hol.

Bunica se uită la televizor în salon. Coboară scările pe sunetele triste ale clarinetului din una dintre telenovelele ei, în timp ce picăturile se lovesc cu putere de geamuri.

— Oh, spune Amber. Eşti acasă.

— Da, răspunde Will.

Se ducea la parter să bea apă; ea este pe ultima treaptă, blocându-i calea.

— Noi credeam că eşti plecat.

— Ei bine, nu sunt.

Ea tot nu se mişcă, şi asta e ceva neobişnuit, de cele mai multe ori de când stau împreună adică de aproape un an. Au o înţelegere tacită; nu intră niciodată unul în dormitorul celuilalt şi păstrează întotdeauna o distanţă sănătoasă. Funcţionează.

— Bunica este supărată, îi spune Amber.

— De ce? A murit cineva în *Emmerdale*?

— Nu. Pentru că iar bei votcă.

Inima îi zvâcneşte, lovindu-se de coaste. Ploaia bate asurzitor în ferestre.

— Păi... nu ştiam că ştii.

— Ştiu.

Se uită la ea. Cu atenţie, pentru prima dată după mult timp. Pare mai în vârstă decât cei unsprezece ani ai ei. Are o pată de acnee pe bărbie şi o intensitate în ochii ei care nu-i aminteşte de nimeni; de niciuna dintre fetele de la şcoală, nici de bunica lor, nici de mama lor.

— N-ar trebui să-ţi spună lucrurile astea, spune el, când niciunul dintre ei nu se mişcă. Eşti prea mică.

— Bunica nu-mi spune niciodată nimic. Dar nu sunt proastă.

Ridică din sprâncene auzind aceasta.

— Nu. Nu eşti proastă.

— Dar tu eşti, îi spune ea, iar el îşi încrucişează braţele, aşteptând să afle de ce. De fapt, eşti destul de inteligent, Will. Şi arăţi bine, aşa spun toate prietenele mele.

— Ce legătură are asta?

— Înseamnă că poţi face ceva. Dacă vrei.

Cuvintele ei sună ca ale bunicii lor şi el vrea să-i spună asta, dar ea continuă să vorbească, acoperind răpăitul ploii.

— Ai putea să faci mai mult decât să cureţi motociclete şi să te îmbeţi în tristeţe, spune ea, iar el se uită fix la ea, în ultima parte.

— Ştiu că ţi-a plăcut de fata aia, continuă sora lui, şi că ea a plecat. Şi ştiu că băiatul acela a murit la ultima ta aniversare.

Un nor întunecat, dincolo de geam.

— Şi că eşti trist, continuă Amber. Dar chiar dacă ţi se *pare* că lucrurile acestea pot să te omoare, Will, băutura e

cea care te omoară *de fapt*. În cele din urmă. Am citit despre asta. Pot să-ţi arăt poze.

— Nu e nevoie, spune Will, când îşi dă seama că e o ofertă sinceră.

— Bine. Dacă eşti sigur.

— Sunt sigur.

— Crede-mă pe cuvânt, atunci. Şi să te împaci cu buni, da? adaugă ea, în timp ce se dă în sfârşit la o parte din calea lui. Vreau să dorm la Abbie, dar trebuie să fie într-o dispoziţie mai bună când am să-i cer voie.

— Corect, spune Will, deoarece, în ciuda a ceea ce spusese şi a faptului că văzuse lucrurile la care el nu ştia că se uită, avea doar unsprezece ani.

Încearcă să înceteze.

Şi încetează.

Toarnă conţinutul sticlelor în chiuvetă, aşa cum îl rugase bunica. Le aruncă la reciclare şi tresare când se sparg. Face alergări mai lungi, care-i sfâşie plămânii şi îi lasă fesele în flăcări, bea o mulţime de apă, fumează o ţigară atunci când simte nevoia să facă ceva cu mâinile.

Rezistă trei zile întregi.

Apoi se duce cu salariul la magazinul de băuturi alcoolice, cumpără sticla cea mai ieftină pe care o găseşte şi o bea pe aleea din spatele magazinului, detestându-se pentru că se simte atât de bine.

Se plimbă după aceea, incapabil să se întoarcă acasă şi ajunge în parcare. Cea din centrul oraşului, unde lucrurile au mers atât de prost atunci când era copil şi se înhăitase cu oameni nepotriviţi, făcând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă, pentru că părinţii îl părăsiseră, bunicul îi murise, iar acum, după toate acestea, murise şi Josh.

Începe să alerge; face o tură prin locurile goale, arată ca un idiot în pantofii lui ieftini, în cămaşa prea strâmtă, din material antiperspirant. Luminile sunt aprinse la magazinul

de la colțul străzii de peste drum. Știe că este surprins de camerele de supraveghere. Știe că arată diferit, mai bătrân, decât atunci când îl surprinseseră mai înainte.

Ajunge într-un bar cu o halbă de bere în față și un suport de pahar pe care îl rupe în bucățele.

O fată îi face ochi dulci, dar pentru întâia dată, el nu-i întoarce privirea. Nu se poate opri din băut, și-a dat seama. Întotdeauna fusese în stare să o facă, înainte. Nu voise, dar fusese în stare. Acum se simte altfel, mai disperat și mai greoi. Ca și cum ar avea nevoie să iasă dintr-un abis, înainte ca acesta să îl strivească; și pentru că nu se poate opri, trebuie să acționeze.

Așa că, a doua zi, își cumpără biletul de avion.

Asia, mai întâi. Thailanda. Îi place pad thai, iar biletele de avion erau ieftine, și nu se gândește mai departe. Le cumpără cu ajutorul computerului de la biblioteca orașului, tipărește biletele la imprimanta mare, cu ochiul roșu clipitor. Împinge tava cu hârtie înainte și înapoi de câteva ori și apoi biletul este acolo, îl așteaptă și este cald în clipa când îl atinge.

În timp ce se îndreaptă spre casă, își dă seama că trebuie să zboare a doua zi după ziua în care murise Josh. A doua zi după ce împlinește 20 de ani.

Coincidență, e sigur. O lume veche, ciudată și stupidă.

Zece

Ziua morţii se înalţă cenuşie şi umedă, ca şi cum ar şti.

Will se pregătise pentru durerea din piept şi, din această cauză, este absent. Se scoală. Termină de împachetat rucsacul, verifică dacă are paşaportul, biletul, ochelarii de soare.

Şi-a luat la revedere de la bunica şi de la sora sa. Amber s-a întors la şcoală, într-o tabără de vară pentru copii, pentru tocilarii de la ştiinţe. Bunica a plecat la prânz la clubul ei de lectură, l-a sărutat sever pe obraz, l-a ţinut în braţe o jumătate de minut.

Ei nu se îmbrăţişează. Nici măcar atunci când murise bunicul lui sau când plecase mama lui.

Abia dacă şi-au mai vorbit de când minţiseră amândoi, de când totul ieşise la iveală în bucătărie. De când ea spusese că are nevoie de el pentru vizitele la spital. De când îi descoperise ascunzătoarea secretă de băutură, îl făcuse de ruşine şi îl silise să recunoască.

Aşa că s-au îmbrăţişat stânjeniţi pe hol, ea l-a rugat să o anunţe când aterizează, iar el a spus că va încerca, i-a spus din uşă *La mulţi ani, Willyum* şi l-a lăsat pe hol.

Petrece o oră aşteptând.

Verificând ceasul şi bagajul.

În acea seară călătoreşte în Londra, ia un tren spre un hotel ieftin de lângă aeroport. Trebuia să plece la ora trei şi avea de gând să meargă pe jos până la gară cu rucsacul în spate, dar începe să plouă, aşa că îşi rezervă un taxi. Îşi

verifică din nou bagajul. Se așază la masa din bucătărie, butonând pe telefon, nu are cu cine să vorbească.

Pe masă se află un tort aniversar netăiat.

O singură felicitare de la bunica și sora lui, rezemată de bolul de fructe.

Și apoi, la ora două fără un sfert, se aude un ciocănit la ușă.

Două bătăi ușoare, cu ciocănelul. Plouă în continuare, apa se prelinge pe geamuri, iar când deschide ușa, ea stă acolo udă până la piele, cu părul leoarcă, cu bluza devenită transparentă de la ploaie.

— N-am putut să mă duc acasă, îi spune.

Se uită fix la ea, ca și cum ar vrea să se convingă că este reală, apoi o trage înăuntru de braț și îi ia geanta, închizând ușa cu piciorul.

— N-am putut să mă duc, repetă ea, fiecare cuvânt strivit între două răsuflări.

Iar el îi lasă geanta jos și o strânge la piept, îi simte căldura prin umezeala hainelor. I se pare mai mică, ca o vrăbiuță. Numai încheieturi, coloană vertebrală și aripi îndoite.

Îi face macaroane cu brânză. Are nevoie de sare și lactate; ceva consistent și ușor de digerat, ceva care s-o echilibreze. Îi dă un tricou vechi și o pereche de pantaloni ai surorii lui, iar ea se îmbracă, se așază la masa din bucătărie și îl privește cum gătește. Rade nucșoară și taie feliuțe de șuncă și toarnă lapte cu cea mai mare grijă, ca și cum ar atinge-o chiar pe ea.

Ea se oprește din plâns undeva între momentul în care el adaugă mușt arul și când dă cașcavalul pe răzătoare. Rade mai mult decât prevede rețeta și se uită cum se adună ca talașul pe farfurie.

— Vrei să bei ceva? întreabă el, dar ea refuză din cap.

Toarnă apă pentru amândoi, oricum, pune pe foc ceainicul.

Will nu i-a mai spus niciun cuvânt şi parcă nici nu-i vine să creadă că este aici, la el în bucătărie, tocmai astăzi dintre toate zilele, dar, într-un fel, pare inevitabil, oarecum corect.

Pune macaroanele în cuptor la ora trei; exact la ora la care ar fi trebuit să plece la gară, pentru zborul de mâine. Inima i se răsuceşte în piept, ca o piatră în mâini, când se gândeşte la asta. Dar simte că nu mai are de ales de acum înainte. Nu vrea să plece. Nu acum. Se întreabă vag dacă nu va regreta, dar se întoarce şi o vede pe Rosie la masă, cu părul ud de ploaie şi ochii umflaţi şi ştie că o va prefera Thailandei şi mâine, şi poimâine, şi că poate face şi aici oricând un pad thai decent şi că lumea nu pleacă nicăieri, nu-i aşa, aşa că şi-o scoate din minte.

Stau în tăcere în timp ce pastele se coc. Când sunt gata, aduce vasul la masă şi îi dă o furculiţă. Mănâncă împreună direct din vasul de Jena, brânza se întinde albă şi fierbinte de la paste până la gura lor.

— Să nu te arzi, îi spune el, iar ea dă din cap, ciugulind de pe margini.

În bucătărie este cald, aproape umed. Ferestrele sunt aburite de căldură.

— Îmi pare rău, spune ea.

— Nu trebuie.

— Ai zis că nu mă poţi vedea, şi totuşi am venit.

Will înfige furculiţa în mâncare, o simte deopotrivă moale şi densă.

— Lucrurile se schimbă, îi răspunde.

Rosie nu-l întreabă dacă poate rămâne, dar după ce au mâncat, o conduce la etaj şi o invită să se aşeze pe marginea patului lui.

— Deci aşa arată camera ta, spune ea.

— Impresionant, nu-i aşa?

— Îmi place. Întotdeauna m-am întrebat cum arată.

— Ai fost pe aproape?

— Ştiam că vor fi CD-uri, spune ea, dând din cap spre mormanele de CD-uri de sub fereastră. Şi dezordine.

— Nu e *dezordine*. Totul îşi are locul său.

— Locul lui pe podea?

— Un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Îmi place cactusul tău, spune ea, se trage mai în spate pe pat şi se sprijină de perete.

Este un lucru mic, în ghiveci cu farfurioară sub el, aşa cum trebuie, şi continuă să trăiască.

— Amber mi l-a cumpărat anul trecut de Crăciun, spune Will. A spus că îi aminteşte de mine.

Rosie se încruntă, ca şi cum nu ar vedea asemănarea.

— Un ticălos ţepos, spune el ridicând din umeri, iar asta o amuză, scoate un fel de râs, ca şi cum s-ar întreba dacă se cuvine.

— Încearcă să te odihneşti, continuă el, iar ea dă din cap.

Când ajunge la uşă, Rosie îi rosteşte numele, iar el se întoarce, cu mâna pe clanţă.

— La mulţi ani, spune ea.

— Mulţumesc, spune el, şi se uită la ea în dormitorul copilăriei lui, două lucruri la fel de mici, unul neaşteptat, celălalt atât de obişnuit.

Părul ei, încă umed, străluceşte în lumină.

*

Când se trezeşte, la început Rosie nu ştie unde se află.

O cameră mică. Miros de pădure de pin. Sunt haine pe podea, un hanorac şi nişte şosete.

Ploaia s-a oprit. Dimineaţa se strecoară pe sub perdele, iar ea nu vrea să se trezească niciodată, nu vrea să părăsească acest spaţiu cald şi liniştit, unde nu trebuie să se întâmple nimic. Stă întinsă aşa, sub plapuma lui Will White, nici nu

ştie cât timp. Apoi se aude un ciocănit uşor, uşa se deschide şi bunica lui intră în încăpere.

Pune o cană de ceai pe noptieră, trage perdelele.

— Bună dimineaţa, fata mea, spune ea, iar Rosie se ridică în capul oaselor, ţine plapuma aproape.

— Doamnă White.

— Elsie. Dacă nu cumva preferi să-ţi spun domnişoară Winters?

— Nu. Rosie e bine.

— Ai dormit bine?

— Da, răspunde, şi pare surprinsă, aproape speriată să recunoască asta.

— Nu te întreb asta pentru că nu eşti binevenită, spune Elsie. Sau pentru că vreau să pleci, sau pentru că am vreo problemă pentru că eşti aici. În ceea ce mă priveşte, nu este nicio problemă să rămâi.

Rosie aşteaptă, pentru că există un dar acolo, iar Elsie se aşază pe pat.

— Părinţii tăi ştiu că eşti aici?

Rosie neagă din cap.

— Nu crezi că ar fi mai bine să le spui?

— Ei cred că sunt la iubitul meu pe timpul verii.

Elsie dă din cap o dată, atât de adânc, încât bărbia aproape că îi atinge pieptul. Rosie mestecă acel cuvânt. Iubitul.

— Ca să nu-şi facă griji, să nu sune la poliţie sau să pună faţa ta pe o cutie de lapte.

Iar când Rosie se uită nedumerită, îi spune că asta făceau când dispărea câte un copil, îi puneau chipul pe o cutie de lapte.

— Am nouăsprezece ani, obiectează Rosie.

— Şi eşti tot copilul lor, spune Elsie, şi îşi pune mâna pe genunchiul lui Rosie, pe deasupra plăpumii.

Este o mână acoperită cu pete de ani, de muncă şi de greutăţi. Plină de zbârcituri, ca un ciot de copac care îşi arată vârsta.

— Nu stau mult timp aici, spune Rosie, deşi nu are nici cea mai vagă idee cât timp va rămâne acolo.

Nu plănuise deloc să ajungă aici. Coborâse din tren ca să se ducă acasă, să facă ceea ce trebuie şi să fie alături de părinţii ei de ziua comemorării fratelui ei.

Nu fusese în stare.

— Poţi să stai aici cât vrei, o asigură Elsie. Nu-i va face rău lui Will să mai stea un timp pe canapea.

Rosie vrea să-i mulţumească, să o întrebe de ce. Nici măcar nu mă cunoşti, se gândeşte să-i spună. Dar bătrâna se uită la ea ca la nepoata ei, îi strânge genunchiul prin cuvertura patului.

— Bea-ţi ceaiul, îi spune.

Aşa că ea bea.

Rosie petrece zilele lungi cu Will în casa bunicii acestuia.

Se uită la televizor, îşi citeşte cărţile, mănâncă ouă şi pâine prăjită şi pui la rotisor. Sufrageria miroase a pastă de lustruit mobilă şi a pământ reavăn adus de afară pe labele câinelui. Dave o place şi adesea stă la picioarele ei, sau se întinde peste ea pe canapea.

— Dave este un nume amuzant pentru un câine, spune ea, în timp ce îi mângâie părul sârmos de pe cap.

— Davidstow, precizează Will, fără să-şi ridice privirea din telefon.

— E o localitate?

— O marcă de brânză. Caşcavalul preferat al bunicului meu.

Rosie zâmbeşte şi parcă şi-a pierdut exerciţiul; i se pare că are dinţii strâmbi, buzele crăpate şi strânse. Vorbesc un

timp despre brânză. Încep o dezbatere despre Stilton, şi dacă poate fi mâncată şi coaja.

Ploaia continuă, dar ies la plimbări scurte atunci când se poate. Se limitează la câmpurile din spate şi la potecile din pădure, fără să fie nevoie să spună că trebuie să evite centrul oraşului, ca să nu se întâlnească cu părinţii ei. Aceştia cred că ea este încă la Oxford, că are o slujbă de vacanţă. Că stă la Simon în weekenduri.

— Ce mai face mama ta? o întreabă Will într-o dimineaţă, în timp ce se plimbă printre copaci, pe pământul umed.

Rosie nu răspunde imediat. Se uită la călcâiele pantofilor de sport ai lui Will, cu noroiul umed lipit de margini.

— Este la fel ca întotdeauna, spune ea. De o sută de ori mai mult.

— Bine.

— Este mai rece, îi explică ea, mai distantă. Pentru auto-conservare, ştii tu.

— Da, aşa e.

Continuă să meargă, crengile pocnesc sub tălpile lor.

— Şi tatăl tău?

— Are inima frântă, spune Rosie. Ia antidepresive.

— Îl ajută?

— Nu prea cred.

— Doamne!

— Nu există Dumnezeu, spune Rosie, şi e dramatic, ştie, dar şi adevărat, iar Will nu o contrazice, nu-i spune nimic şi nici nu spune: haide, haide, Roe, iar ea îl iubeşte, chiar în acel moment, ca şi cum l-ar fi iubit deja; este momentul în care ştie sigur.

Dar pune asta deoparte, în sertăraşele ei. Îşi aminteşte de Simon, în timp ce îl urmează pe Will pe cărarea din pădure. Separă una de alta, şi de toate lucrurile care au fost înainte.

— Povesteşte-mi despre prietenii tăi, îi spune Will, într-o seară.

Sunt în camera lui, cu spatele la perete. Joacă cărţi. Sau se prefac că joacă, în timp ce vorbesc.

— Prietenii mei de la universitate?

— Da. Vreau să ştiu.

— Asta mă surprinde.

— Sunt în viaţa ta, spune el, ridicând din umeri. Îmi place să ştiu cum este viaţa ta.

— Bine, spune ea, şi îl priveşte cum adună cărţile, începe să amestece pachetul. Este Lydia, de la cursul meu. Foarte deşteaptă, foarte ciudată, foarte pasionată de cacao cu lapte. O pune în cereale.

— Ciudat.

— Ştiu. Dar mie îmi place asta la ea. Şi apoi este Henry, care locuieşte la etajul nostru. Studiază biochimia şi chiar se vede că studiază biochimie, ştii?

— Ochelari?

— Da! Şi faţa aceea intens gânditoare şi liniştită.

— Nu manifestă preferinţă pentru cacao cu lapte?

— Nu tocmai. Mănâncă pâine prăjită cam în fiecare dimineaţă.

— Îmi place că evaluezi ce mănâncă fiecare la micul-dejun.

— Asta îţi spune multe despre un om, spune Rosie şi simte cum i se strânge stomacul în timp ce el o tachinează, o întreabă despre viaţa pe care şi-a construit-o, fără să ştie nimic.

Îi povesteşte despre prietenii ei din facultate şi despre profesori şi aproape că nici nu pomeneşte de Simon, dar trebuie s-o facă şi urmează un moment de linişte, de aşteptare, în timp ce el începe să împartă cărţile, când ea se întreabă cum se va simţi; dacă este o idee bună.

— Şi Simon, spune ea, în cele din urmă.

— Da?

— E foarte drăguţ. E un pic mai în vârstă decât mine. Face canotaj.

— Asta e mişto.

— Da. Este. Ei bine, nu, nu e mişto. De fapt, e un pic cam anost. Nu anost, nu, este corect ca la carte. Se culcă devreme. Mănâncă foarte bine şi face sport în fiecare zi, ştie să asculte foarte bine şi ştie ce vrea. Ceea ce e grozav, nu-i aşa? Să ştii asta. Să fii atât de sigur, chiar de pe acum.

Rosie vorbeşte repede şi este emoţionată. Will simte şi el. A încetinit împărţirea cărţilor.

— Are grijă de el însuşi şi de toţi cei din jurul lui, spune ea. Ţi-ar plăcea de el. Are mâinile curate şi părul frumos. Şi e... Ei bine, suntem împreună.

Asta este. A spus-o.

Cuvintele rămân atârnate şi tangibile în aerul din dormitor, care miroase a propriul ei somn, a respiraţia şi a pielea ei şi a haine de împrumut.

— Bine, spune Will, dar nu e bine, nu se simte bine, şi Rosie regretă imediat toate ultimele alegeri din anul deformat, abia suportabil care a trecut.

— Dar tu? întreabă ea, disperată să dreagă situaţia.

— Ce e cu mine?

— E cineva pe scenă?

Will îi aruncă o privire, o singură dată, apoi îşi lasă privirea înapoi la cărţile de joc.

— Doar mă cunoşti, Roe, spune el.

Te cunosc, se gândeşte ea, şi nu te cunosc. Şi, oricum, Will nu răspunde la întrebarea ei.

*

După câteva săptămâni, Rosie îi spune lui Will că vrea să fie în altă parte. Nu pentru că nu vrea să fie aici, cu el, Will înţelege, ci pentru că traiul în propria viaţă îi ia tot ce are.

— Unde vrei să te duci? o întreabă.

Stăteau în sufrageria lui, aşa cum au obiceiul să facă seara, în timp ce bunica găteşte şi Amber e sus şi nu se bagă în treburile lor. Will stă în fotoliul bunicului său, Rosie cu Dave pe canapea, privind tabloul de pe perete. O moară veche şi un râu. Stufărişuri încâlcite în prim-plan.

— În altă parte, spune ea. Oriunde.

— Atunci hai să mergem undeva, spune el.

— Nu mă refer doar la far sau la pădure, spune ea.

— Nici eu nu mă refer la asta.

Îşi ia ochii de la tablou şi se uită la el.

— Am putea fi la aeroportul din Norwich în două ore, spune el.

O uşă se închide la etaj; sora lui se duce la baie, sau poate că vântul trânteşte o fereastră deschisă. Rosie râde scurt; o răsuflare zgomotoasă.

— Nu putem face asta, îi spune, când vede că el nu zâmbeşte.

— De ce nu?

— De-aia.

— Pentru că?

— Eu nu am nimic.

— Ai paşaportul, nu?

— Da, da. Paşaportul, cardurile bancare şi periuţa de dinţi.

— Atunci putem pleca.

— Unde? îl întreabă, după ce i-a întâlnit privirea, după ce a văzut că nu glumeşte.

— În altă parte, repetă după ea. Oriunde.

Rezervă cinci zile în Muntenegru, pentru că este cel mai ieftin zbor la care mai sunt două locuri libere şi ştiu amândoi aproximativ unde este.

Rosie poate că își luase pașaportul din precauție — era prea prețios ca să-l lase acolo, chiar și într-o cameră încuiată din campus —, dar nu prea are altceva. Nimic pentru soarele arzător și căldura de cuptor încins din cortul pe care l-a împachetat Will. Rosie cumpără provizii la aeroport; șlapi strălucitori; tricouri cu steaguri, o pereche de ochelari de soare care se mișcă pe margini și care, îi spune Will, o fac să arate ca o insectă.

Rosie îi pune la loc, iar el spune nu, în sensul bun, iar ea întreabă cum poate fi un lucru bun să arăți ca o insectă, iar Will enumără toate insectele frumoase la care se poate gândi, chiar acolo, pe culoarul de la Sunglass Hut: fluturi și regine ale albinelor și libelule, iar ea spune: bine, bine, și îi duce la casă.

Zborul se desfășoară fără probleme și Rosie doarme, în timp ce Will se uită pe fereastra ovală. Nu a mai fost cu avionul decât de două ori până acum; într-o excursie școlară în Scoția și într-o vacanță cu familia în Portugalia, de care abia își amintește. Acolo era o piață de pește și o cremă de soare neplăcută pe față. Mâncase multe spaghete. Se uitase la niște bărci cu bunicul său.

Și atunci fusese captivat de priveliștea din avion. Sentimentul acela că este atât de sus și se mișcă atât de repede, fără să se miște, de fapt, deloc.

Când aterizează, închiriază o mașină mică și zgâriată și conduc 50 de kilometri până la un sat unde, așa cum citise Will, se află un camping pe malul lacului, care se dovedește a fi doar un câmp plin de mărăcini, pe care mai sunt trei oi zdrențăroase. Există un grup sanitar, cu o singură cabină funcțională, cu insecte strivite pe oglindă și un singur robinet pentru apă potabilă, unde un anunț scris de mână îi informează că este și locul unde trebuie să se spele pe picioare. FĂRĂ NISIP PE DEGETELE DE LA PICIOARELE OMULUI scrie pe ușă.

Trebuie să fie o plajă pe undeva, atunci, spune Rosie, în timp ce Will desface cortul, şi începe să fixeze ţăruşii.

— Chiar dincolo de munte, spune el, şi face semn cu capul spre dealuri.

*

Oceanul îi cheamă; sunt de acord că aşa se simte. Citesc pe malul râului şi mănâncă biscuiţii pe care i-au cumpărat la un magazin de la colţul drumului, când veneau încoace, apoi îşi pregătesc o sacoşă şi merg pe jos pe poteca lungă şi umbroasă în sus şi peste deal, ca să ajungă la Marea Adriatică. Este chiar înainte de prânz. În felul acesta, explică Will, vor petrece cea mai fierbinte parte a zilei departe de soare. Rosie este surprinsă că el se gândise la asta şi îl lasă să îi arate drumul, pentru că ea nu mai avusese niciodată parte de aşa ceva; niciodată nu avusese pe cineva să planifice orice pentru ea. Fusese întotdeauna ea cea care planifica. Cea care îşi făcea griji. Organizatorul care avea grijă să nu se ardă la soare. Îi place că se află pe neaşteptate aici, într-o ţară europeană pe care nu crezuse niciodată că o va vedea. Îi place că nu trebuie să se gândească. Îi place umbra copacilor şi hainele de la aeroport care nu i se potrivesc şi felul în care îi este foame, din nou, la momente neprogramate ale zilei.

Se gândeşte că ar trebui să-i trimită un mesaj lui Simon şi să-i spună unde se află, dar atunci ar trebui să-i spună că nu este acasă cu părinţii ei.

Că este cu un vechi prieten.

Nu vrea să-l facă să se îngrijoreze şi totul pare atât de îndepărtat aici, atât de străin, atât de departe de tot ceea ce se întâmplă acasă. Nu este mincinoasă, dar este epuizată, şi uşurată, şi îi este atât de cald şi este atât de liniştită la umbra copacilor, care arată atât de diferit aici. Inspiră parfumul acelor şi conurilor de pin. Îşi închide telefonul.

Pe plajă, există o baracă de unde cumpără limonadă şi smochine şi sandviciuri. Mănâncă şi beau, înoată şi vorbesc

uneori, dar de cele mai multe ori nu vorbesc, lăsând soarele să se urce pe cer, bazându-se pe el să le spună cât e ceasul, când să se mişte. Lasă căldura să-i usuce sarea de pe piele, de pe perişorii fini ai braţelor.

Este atât de cald. Aproape fără aer, în cort. Dar poate să respire.

*

Merg cu maşina spre un punct de pe munte de unde se admiră priveliştea, trec pe lângă un sat cu străzi pietruite, cu o parcare şi o grămadă de ruine vechi. Nu discută, dar îşi schimbă instinctiv planul; Will opreşte, plăteşte pentru parcare şi urcă dealul, uitându-se la tarabele din piaţă, la bibelouri, mirodenii şi eşarfe pictate.

E ca şi cum ar fi traversat Europa şi ar fi ajuns în Orientul Mijlociu. Căldura este mai sufocantă aici sus şi, în curând, buzele superioare le sunt perlate de sudoare, iar mirosurile de mâncare din taverne sunt la fel de ameţitoare ca şi soarele. Will se uită la Rosie care pipăie un colier de alamă şi turcoaze, ceva făcut manual şi imperfect, şi îi zâmbeşte doamnei care i-l oferă, dă din cap, mulţumeşte, dar nu.

Se plimbă printre ruinele satului dispărut de mult şi apoi se aşază la terasa unei taverne, comandă apă gazoasă care li se serveşte cu mentă şi gheaţă. Într-un coş de răchită sunt bucăţi de pâine proaspătă. Felii de lămâie, solniţe. Comandă roşii care strălucesc ca nişte rubine, castraveţi tăiaţi cubuleţe în iaurt.

— Îmi place aici, spune Rosie.

— Bine, spune el.

— Ţie nu-ţi place?

— Ba da.

— Atunci e bine. Planul ăsta spontan al tău a funcţionat.

— Nu sunt sigur că ceva poate fi un plan spontan, spune el. E o contradicţie în termeni, nu-i aşa?

Rosie ridică paharul, cu un gest aprobator, şi ia o înghiţitură de apă.

— Ei bine, mă bucur că non-planul a funcţionat totuşi, spune ea.

— Eu nu planific niciodată lucrurile, spune Will. Şi viaţa merge mai mult sau mai puţin bine.

Niciunul nu spune nimic pentru o vreme, pentru că amândoi se gândesc la faptul că acest lucru nu este în întregime adevărat. Că cel mai rău lucru, lucrul cel mai puţin bun din viaţa lor, s-a întâmplat pentru că lumea este crudă şi imprevizibilă şi lucrurile pur şi simplu se întâmplă uneori şi ar vrea să înţeleagă ce îi aduce din nou împreună, iar şi iar, în ciuda acestui fapt.

— Mă gândesc la el, spune Rosie.

O spune fără emoţie. O constatare, ca şi cum diseară va ploua.

— În fiecare zi, îmi imaginez, spune Will.

— În fiecare secundă, aşa simt, spune Rosie. Doar dacă nu sunt cu tine.

Will îşi ridică ochii spre ochii ei şi se privesc unul pe celălalt îndelung, apoi ea roşeşte, obrajii ei se inundă de culoare. Ca o cireaşă, sau ca o piersică.

El are o şansă, aici, în acest moment, cu lumina şi lămâile şi această deschidere între ei, dar nu profită de ea.

— Oxford nu-ţi abate gândurile? întreabă el.

Rosie acceptă, de asemenea, să ocolească subiectul, pentru că e mai puţin complicat şi pentru că s-au întâmplat prea multe ca să le mai poată anula. Răspunde că într-un fel, dar îi oferă şi mult timp de gândire, ştii, mult timp de singurătate în bibliotecă şi în camera ei şi când priveşte o piesă de teatru studenţească foarte proastă.

— Uneori, mă cam pierd în gânduri, mărturiseşte ea. Ştiu că ar trebui să mă concentrez pe eseu sau pe piesă, dar mă trezesc că mă gândesc la alte lucruri, cum ar fi dacă el ar

fi aici. Sau, pur şi simplu, lucruri pe care le-a spus. Lucruri pe care nu i le-am spus niciodată.

Un colibri zbârnâie deasupra coşului lor cu pâine, iar căldura pare să fie şi mai mare cu un grad, în ciuda umbrei de pe terasă. Lumina soarelui se strecoară prin viţa-de-vie de deasupra, face să strălucească ulciorul de apă pe masă.

— Nu se poate să fi fost multe lucruri pe care nu i le-ai spus.

Rosie nu se mai uită la el; ochii ei privesc în gol.

— Nu prea multe, este de acord ea. Dar există... unele lucruri.

— Ce lucruri? întreabă Will, iar ea zâmbeşte, deşi este tristă, şi nu-i răspunde imediat.

— Lui i-ar fi plăcut asta.

— Da?

— Să stea aici, cu tine.

Vocea ei este stranie; îndepărtată, ca şi privirea ei. Will ridică din umeri, pieptul i se relaxează în timp ce ea îi mai toarnă apă.

— I-aş povesti despre tulburarea mea obsesiv-compulsivă, spune ea.

Zburătoarea s-a întors, iar Will o urmăreşte în timp ce ascultă fiecare cuvânt al fetei.

— I-aş spune că asta este, continuă ea. Boala despre care ştia. Care s-a înrăutăţit, apoi s-a îmbunătăţit, dar a fost un fel de constantă, de când eram copii.

— Cum ar fi spălatul pe mâini? o întreabă el păstrând o voce egală.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Mult mai subtil.

— Stingi luminile?

— Nu.

— OK.

— Număr tot timpul. Îndrept mereu lucruri, verific dacă toate sunt la locul lor, sau încuiate, sau oprite, sau cum

le-am lăsat. Uneori asta mă ține trează noaptea. Am fost la doctor la universitate pentru asta. Și mi-a spus că asta este: tulburare obsesiv-compulsivă.

— Da. Un copil de la școala mea primară avea așa ceva.

— Serios?

— Serios.

— Bine, spune ea, încă îmbujorată la față, ține mâinile încrucișate în poală, de parcă i-ar fi teamă că el va încerca să o apuce de o mână.

— Este..., încearcă el. Apoi încearcă din nou. Este... stresant?

Rosie mai ia o gură de apă. Pune paharul la loc.

— Nu chiar în acel moment.

Briza nu adie. Condensul alunecă pe paharele lor.

— Dar de-a lungul anilor, continuă. A devenit... epuizant.

Will dă din cap, pentru că nu are nevoie de imaginea completă ca să înțeleagă. Se gândește să-i povestească despre zilele lui de amorțeală și despre băutură, despre durerea surdă din pieptul lui, chiar și despre lucrul care s-a întâmplat în baia școlii și la care încearcă să nu se gândească, dar îi spune cu totul altceva, ceva nu chiar atât de rău, dar la fel de oribil.

— Eu am jefuit o femeie, spune el.

Ochii lui Rosie îi caută pe ai lui, încet, ca și cum cuvintele nu ar avea legătură cu el.

— Ei bine, se corectează. Am fost de față atunci când o femeie a fost jefuită, într-o parcare. Știam că se va întâmpla asta. Plănuiseră asta, adică tipii cu care eram. Și nu am făcut nimic pentru a-i împiedica. A venit poliția, au fugit cu toții, dar eu nu am fugit.

— De ce nu? întrebă Rosie, după o pauză.

Will nu se grăbește să răspundă, rămâne anormal de nemișcat.

— Meritam să fiu prins.

— Dar nu făcuseşi nimic.

— Exact. Nu am făcut *nimic*. Nici măcar n-am încercat s-o ajut. Ei i-au luat geanta şi demnitatea, Roe, şi nu contează că aveam numai paisprezece ani, ar fi trebuit să spun nu, sau să cer ajutor, nu numai să stau de şase, aşa cum mi-au cerut.

— Cine erau ei?

— Nişte tipi cu care mă încurcasem.

— Băieţi răi.

— Chiar foarte răi.

O briză uşoară adie pe stradă, ridică vârfurile părului lui Rosie. Farfuriile lor goale strălucesc pe masă.

— Nu eşti un tip rău, Will, îi spune Rosie, şi îşi pune mâinile înapoi pe masă, ca şi cum s-ar fi predat, pentru ca el să poată lua una, dacă ar fi vrut.

Amândoi mai beau apă, părţi din sinele lor ieşiseră acum afară şi pluteau în aerul din apropiere, tot mai dens. Chelnerul mai aduce roşii, care au un gust uimitor de dulce.

— Geanta şi demnitatea ei, spune Rosie, cu un uşor zâmbet. Cine mai vorbeşte aşa?

Noaptea dorm împreună fără să facă sex şi este cel mai intim lucru pe care l-a făcut vreodată cu o fată. Simte căldura pe covorul de lângă el. Ea doarme toată noaptea, iar asta, pentru el, este o victorie tăcută, pe care niciunul dintre ei nu o recunoaşte. Rosie sforăie puţin şi scrâşneşte tare din dinţi.

— Eu sforăi? o întreabă, iar ea se uită panicată şi spune: nu, dar eu?, iar el minte şi spune că nu. Că ea vorbeşte, puţin, uneori. Şi ce spun, întreabă ea, iar el zâmbeşte şi dă din cap, ca să o lase să se întrebe.

Duşul mai mult picură, iar cabina e în general ocupată de insecte, aşa că fac baie în râu. Nu te uita, spune ea, iar el promite că nu se va uita, şi se preface că nu se uită, în timp ce

întinde prosoapele pe iarbă. Ea îşi dă jos vesta şi rămâne în apă în chiloţi, se spală la subraţ, pe picioare şi pe gât.

Oile o privesc şi ele. Rumegând iarba.

Will intră după aceea cu şortul pe el, nu se stropesc şi nu înoată împreună, niciun fel de gesturi romantice care să devină mai mult de atât.

Se spală, se plimbă, adorm şi se trezesc.

Există în tandem şi nu cer nimic mai mult unul de la celălalt.

*

Exagerează cu soarele, într-o după-amiază, şi se ard atât de rău, încât abia pot să stea pe scaunele de la cafeneaua de pe plajă. Îşi simt partea din spate a coapselor de parcă ar fi carne vie, ceea ce este de-a dreptul ironic, spune Will, având în vedere că de fapt au fost prăjite.

Au citit stând pe burtă toată ziua şi, deşi au avut grijă să se dea cu cremă de protecţie solară încă de la prima oră, au devenit neglijenţi, s-au lăsat absorbiţi prea tare de cărţi, erau prea bronzaţi şi relaxaţi ca să le pese. Lui Rosie îi trecuse prin minte, la un moment dat, că o ustură în spatele coapselor, că poate îi arde fesele. Dar nu ajungea bine în acel loc şi nu avea de gând să-l roage pe Will s-o atingă acolo; deşi este sigur că ar fi făcut-o, dacă l-ar fi rugat.

După aceea a trebuit să recitească de trei ori aceeaşi pagină din carte. Trebuia să facă un efort de concentrare ca să meargă mai departe, din locul unde o conduceau gândurile.

Devenise foarte pricepută la asta, în timpul verii. Alunga toate grijile şi se gândea la Will ca la ceva mai mult decât la un prieten, dar nu în mod romantic, ci ca aproape la un văr de-al doilea atractiv. Cineva interzis, totuşi plăcut de privit. Şi asta era permis, cu siguranţă. Era sigură că Simon îşi petrecuse vara la clubul de canotaj, uitându-se la fetele în rochii scurte şi cu ochelari de soare care îl încurajau şi flirtau

cu el la picnicuri, în timp ce își expuneau la soare picioarele pline de pistrui.

E normal, se gândește ea, în timp ce îl privește pe Will, cum își împăturește prosopul de plajă și îl pune pe scaunul de plastic. Cât se poate de normal, decide ea, în timp ce Will face același lucru și pentru ea, și amândoi se așază cu grijă, durerea fiind mai suportabilă când stau pe bumbac.

— Va trebui să cumpărăm aloe vera sau ceva de genul ăsta, spune Will, după ce și-au comandat băuturile. Ca să punem pe arsuri, mai târziu.

Rosie se întreabă cum își vor aplica loțiunea unul altuia în astfel de locuri, atunci când barmanul sosește și pune băuturile în fața lor.

— Voi vreți mâncați? întreabă el, în engleza lui stricată, iar Rosie spune: întotdeauna vrem să mâncăm, iar barmanul râde, cu un râs din stomac pe care îl aud în fiecare zi de când sunt aici.

Comandă o salată de ton pentru amândoi, iar barmanul spune: sunteți aici în luna de miere? Sau doar în vacanța de vară?

Rosie se bâlbâie, își dă seama că barmanul o tachinează; pur și simplu, voia să vadă ce reacție are. Will ia o înghițitură din băutura lui. Părul i s-a mai decolorat la soare.

— Sigur va lua soție pe tine curând, spune el, întorcându-se spre Will în timp ce ia meniurile. La fete place asta? Nu sunt atât de multe, nu?

— Ăăă, se bâlbâie Rosie, în timp ce Will zâmbește și spune, cu tristețe, că nu este a lui ca să o poată păstra.

Barmanul râde din nou, dar apoi pare să înțeleagă ce a spus Will.

— Nu ești, spune barmanul, arătând cu degetul între cei doi, ah, cum se spune?

— Nu suntem împreună, spune Rosie.

— Nu îndrăgostiți? întreabă barmanul.

— Nu îndrăgostiți, nu, spune Will, și râde.

Rosie simte că o gâdilă ceva pe dinăuntru când aude acest sunet sau propoziţia care îl precedase.

— Asta nu logică pentru mine, spune barmanul, şi porneşte spre următorul client.

Ochii lui Will şi ai lui Rosie se întâlnesc peste masă.

— Ei bine, spune Will.

— Da, îi răspunde Rosie.

— Nu eşti genul meu, îi spune el, iar ea se uită fix la el, dar apoi izbucneşte în râs; îşi strânge şerveţelul şi îl aruncă în el.

*

— Cred că eşti cel mai bun prieten al meu, îi spune Rosie, în ultima seară.

Stau întinşi unul lângă altul în cort. E o căldură sufocantă, pielea li se întinde din cauza soarelui şi a transpiraţiei.

— Să nu-i spui lui Marley, continuă ea, după un timp.

Will pufneşte, spune că nu ar îndrăzni, că e puţin speriat de ea. Asta o face să râdă, iar apoi plânge, iar Will nu ştie de ce, şi se ridică să o atingă, iar ea spune: nu, nu, nu, poate doar să-i aducă nişte apă, te rog, aşa că el iese din cort şi face ce îl roagă ea. Umple o sticlă de plastic, aceeaşi pe care o tot umple de când au zburat printre stelele presărate ca sarea pe cer.

O lasă singură o clipă şi apoi se întoarce.

Stă întinsă pe o parte, cu spatele la el, iar când el se aşază în cort, îi spune că s-a simţit foarte bine, că nu ştia că poate să se simtă aşa, că se simte atât de uşurată şi atât de vinovată, şi cum poate fi amândouă în acelaşi timp?

Will înţelege şi îi spune asta, în timp ce se întinde la loc lângă ea.

— E în regulă, o linişteşte el, şi ea spune, chiar înainte să adoarmă că minte, că întotdeauna o face să se simtă ca şi cum lucrurile ar fi bine, când nu e aşa.

Will spune că îi pare rău, deşi nu-i pare, iar în curând, respiraţia ei se schimbă. Nu mai sforăie, pentru prima dată. Nu s-a atins de apa pe care i-a adus-o. Îi ascultă respiraţia şi se gândeşte la ea când e trează, când verifică totul şi e obsedată, când suferă şi încearcă să facă faţă, iar dragostea pe care o simte este mai mare decât orice simţise vreodată mai înainte, mai mare decât furia şi durerea lui, decât dorinţa şi mânia, iar asta este ceva cu totul nou şi ştie că cel mai bine este să ţină totul pentru el.

Unsprezece

Încă mai plouă când se întorc acasă la Will; a plouat toate cele cinci zile cât au fost plecați, îi informează bunica. Şi apoi, într-o dimineaţă, cu puţin timp înainte să se întoarcă la Oxford, ploaia se opreşte.

Stă trează în patul lui Will, ascultând cum ploaia loveşte dalele de pavaj de afară, când deodată se face linişte.

În acel moment decide că nu se va mai întoarce. Simte această certitudine, simte că ceva se revarsă din ea şi, fără să mai stea pe gânduri, o sună pe mama ei.

— Bună, dragă, îi răspunde ca întotdeauna.

— Bună, mamă. Ce mai faci?

— Ocupată.

— Aha.

— Ai sunat doar ca să mai stăm de vorbă, Rosie? Pentru că aş prefera să te sun eu diseară, dacă se poate?

Rosie şi-o imaginează acasă, în bucătărie, făcând cafea. Răsfoind e-mailurile de peste zi, cu unghiile ei lungi.

— Voiam doar să-ţi spun că nu mă mai întorc la Oxford.

Nu se simte nicio emoţie în vocea ei.

— Dar tu eşti la Oxford.

— De fapt, nu sunt, spune Rosie, pentru că vrea să vadă că-i pasă, să-şi dea seama timp de o secundă scurtă şi neaşteptată că fusese o mamă rea tot anul.

Se face o pauză. O recalibrare.

— Atunci unde eşti?

— La un prieten.

— Nu cu Simon?

— Nu.

— Rosie, zice mama ei, şi în sfârşit pare să-i fi captat atenţia. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunde ea. Mi-am făcut prieteni, am învăţat şi a fost bine.

Dar asta mă omoară, nu mai adaugă ea.

La celălalt capăt al firului se aşterne o tăcere dură, atât de liniştită şi clară, încât ea crede pentru o clipă că telefoanele s-au deconectat.

— Eşti ridicolă, spune mama ei, în cele din urmă, iar Rosie simte cum i se umflă gâtul, tot ce vrea să spună se ridică în sus şi apoi cade înapoi.

Mama ei aşteaptă ca ea să cedeze.

— Mamă, este tot ce reuşeşte să rostească.

— Unde eşti? o întreabă mama ei, din nou.

— La un prieten, repetă ea, pentru că nu ştie care este cel mai bun cuvânt pe care ar putea să-l folosească pentru această casă, pentru acest loc şi pentru acest băiat la care se tot întoarce.

— Bine, zice mama ei, şi îi spune să aştepte, ceea ce este ironic, pentru că asta e tot ce simte Rosie că face în aceste zile — aşteaptă ceva, dar nu ştie ce.

*

Will se trezeşte în lumina de septembrie, care se reflectă pieziş pe podeaua din sufragerie.

A dormit la parter întreaga perioadă cât fusese Rosie aici, deşi tot ce îşi dorea era să doarmă alături de ea.

Aproape că şi reuşise de câteva ori.

Îşi imaginase că se duce sus în boxeri şi în tricou, urcă scările şi intră în camera lui. Rosie probabil că se trezise deja, sau poate că se va mişca. Îl va vedea şi se va trage spre perete,

iar el se va întinde lângă ea, iar aici fantezia lui va lua sfârşit, pentru că asta, în sine, era de ajuns.

Dar el a rămas pe canapea, mai ales pentru că bunica lui l-ar fi ucis dacă nu ar fi rămas. Şi pentru că Rosie are un Simon.

Simon. Atât de biblic, ca un oftat plictisit şi irepresibil.

Îl detestă, mai ales în toiul nopţii, când încearcă să-şi imagineze cum arată. Se luptă cu el, în mintea lui, în parcări goale.

La lumina zilei însă – dimineaţa, după ce a băut cafeaua şi s-a spălat pe dinţi, când nu mai sunt umbre de la luminile din stradă –, i se pare logic să aibă pe cineva.

Cineva blând şi bun, cu studii universitare, care nu l-a invitat pe fratele ei pe faleză în acea noapte. Şi dacă el şi Rosie nu sunt sortiţi unul altuia – destinaţi numai să fie prieteni, să joace cărţi şi, în fiecare an, să se viziteze fără să vorbească, în preajma zilei lui de naştere – se gândeşte că poate e în regulă.

Poate că e mai bine aşa pentru amândoi.

Prăjeşte ouă pentru micul-dejun, când cineva sună violent la uşă de trei, de patru ori, astfel încât aceasta răsună mult prea mult timp în hol.

O aude pe bunica lui cum merge târşâindu-şi picioarele până la uşa din faţă, apoi vocea crispată, pe care ar recunoaşte-o oriunde.

Răsuceşte butonul de la aragaz. Încearcă să audă ce se vorbeşte; se gândeşte pentru o clipă să se strecoare pe uşa din spate. Dar se încordează şi se îndreaptă spre bunica sa, care stă cu umerii lăsaţi în jos, într-o poziţie defensivă.

— Unde este? întreabă doamna Winters, de îndată ce îl vede.

— Ar trebui să ştiţi, spune Will, iar bunica îl săgetează cu privirea.

— E sus, îi spune bunica.

— Când a spus că e la *iubitul* ei, nu credeam că este aici, spune doamna Winters.

Este îmbrăcată cu o haină lungă, cu toată căldura de vară târzie.

— Doamnă Winters, spune bunica lui. De ce nu intraţi? Putem să mergem să o luăm pe Rosie şi...

— Nu este nevoie să o *aduceţi* dumneavoastră pe fiica mea, spune ea. Poate să coboare cu lucrurile ei şi o duc acasă. Spune-i că sunt aici, Will. Te rog.

— Pentru că m-aţi rugat frumos, spune el.

Ignoră nemilos pentru o clipă că este o mamă care şi-a pierdut fiul; îşi doreşte să-l urască şi mai mult, pentru că este furios şi vrea satisfacţie, şi oricum nu are nimic de pierdut.

— Vă rog să intraţi, repetă bunica, în timp ce el se întoarce şi porneşte spre scări, iar Will aude cum refuză din nou.

Se simte ciudat de calm şi controlat în timp ce urcă. Nu a băut nici măcar o picătură de alcool din noaptea în care venise Rosie; nu mai simţise nevoia să o facă.

Deschide uşa camerei sale fără să bată la uşă şi se opreşte brusc, văzând talia lui Rosie, curbura sânului ei stâng. Rosie se îmbracă – cu braţele ridicate în sus, îşi trage pe ea o bluză.

— La naiba, spune el, întorcând faţa. Scuze.

— E în regulă, şi Rosie pare într-adevăr netulburată de faptul că văzuse lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă.

Îşi leagă părul în sus în timp ce se uită la el, iar lumina dimineţii se revarsă prin fereastra din spatele ei. Un cer alb, uscat. Fără păsări, fără briză.

Uită pentru un moment de ce se află aici, apoi îşi aminteşte, simte o înţepătură în coastă.

— Mama ta e aici, îi spune.

Rosie coboară mâinile, părul rămâne ridicat în cocul ei neterminat.

— Mama mea?

— Chiar ea.

— De unde a ştiut că sunt aici?

— Am presupus că tu i-ai spus.

— Ei bine, nu i-am spus.

— Al şaselea simţ, poate, spune el, şi glumeşte, dar Rosie dă din cap.

— Atunci cred că ar trebui să plec.

— Vrei să pleci?

Rosie ridică bărbia, dar nu-l priveşte în ochi. Aruncă în schimb o privire pe fereastră, la grădina mare cu iarba ei plină de mărăcini.

— Nu.

— Atunci rămâi.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că — nu ştiu, Will, pentru că dormi pe canapea? Pentru că bunica ta vrea să-şi ia casa înapoi?

— Nu ne pasă de nimic din toate astea.

— Ba da, spune ea. În cele din urmă. Au trecut deja câteva săptămâni, Will. Îmi pare rău, ar fi trebuit să plec cu mult timp în urmă.

— Ai un loc unde ai prefera să fii?

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci ce vrei să spui?

— Că nu e bine, nu-i aşa? Să mă ascund aici, astfel.

— Asta e ceea ce faci? o întreabă. Te ascunzi?

Rosie îşi ia ochii de la fereastră şi ridică din umeri, ca şi cum nu ar şti. Arată mai bine decât atunci când bătuse la uşa lui în ploaie. Mai plină în jurul feţei şi al ochilor.

Odihnită, şi mai mult ca ea însăşi.

— Trebuie să plec, spune ea.

— Atunci pleacă, îi replică.

*

Drumul de la Will până la ei acasă este scurt, dar i se pare lung. Opt minute întregi, grele, silenţioase, cu ştergătoarele de parbriz ale maşinii mamei sale mişcându-se într-o parte şi-n alta.

Când se opresc, mama ei coboară din maşină fără un cuvânt şi porneşte pe alee, iar Rosie stă în maşină şi se uită la casa ei. Este cam la fel ca atunci când a părăsit-o în urmă cu un an. Uşa albastră din faţă. Măslinii în ghivece mari şi gazonul perfect, fereastra de la dormitorul ei, alături de cea a fratelui ei geamăn, o priveşte fix de la etaj.

Înăuntru este mirosul de acasă.

Aceleaşi fotografii pe perete.

— Încuie maşina, te rog, strigă mama ei, iar Rosie ia cheile din farfurioara de pe măsuţă, le îndreaptă spre maşină şi apasă pe buton până aude pocnetul încuietorii portierei.

Apoi mama ei îi rosteşte numele.

Nu este furioasă, nici nerăbdătoare sau uşurată. Sună aproape ca o întrebare, aşa că ea intră în camera din faţă şi se aşază.

— Eşti bronzată, spune mama ei.

— Un pic.

— Nu de la soarele din Norfolk, presupun?

— Casa Lydiei din Franţa, spune ea, pentru că Muntenegru este secretul ei, ceva ce nu vrea să împărtăşească niciodată.

Şi astfel, încă o dată, minte prin omisiune; un nou obicei al ei, de când a murit Josh. De când lucrurile s-au stricat şi nimeni nu le-a mai putut repara.

— De ce ai fost cu el? o întreabă mama ei.

Rosie nu se aştepta la această întrebare. Era pregătită pentru întrebarea de ce nu se mai întoarce la Oxford sau de ce nu a venit acasă în această vară, sau de ce a fost la doar opt minute distanţă, câteva săptămâni, şi nici măcar nu i-a spus.

Se aşteptase la toate acestea, dar o întreabă despre Will White.

— E prietenul meu, spune ea.

— Rosemary.

— Ce este?

— Hai să ne comportăm ca nişte adulţi, spune, şi este fraza ei preferată, pe care o folosea de când Rosie nu era nici pe departe adultă; avea poate opt ani, când îi ceruse să se maturizeze şi să fie rezonabilă.

— Bine, spune Rosie. Nu este posibil ca două persoane de sex opus să fie prieteni?

— Oh, Rosie, nu sunt idioată.

— Nu ştiu ce vrei să spun.

— Vreau să-mi spui de ce ai fost cu el, spune mama, iar vocea ei este furioasă acum, plină de sentimente pe care încearcă din răsputeri să nu le arate. De ce, Rosie, după toate astea? După acea noapte? După ce ai mers mai departe, după ce l-ai cunoscut pe Simon şi te descurcai cu toate atât de frumos?

Rosie se uită la faţa încordată a mamei sale. La pometii ei, atât de pronunţaţi.

— Nu a fost vina lui că Josh a murit, spune ea, iar mama ei o fixează pur şi simplu cu privirea atât de mult timp, încât trebuie să vorbească din nou.

— Josh era... nu era el însuşi.

— Crezi că eu nu ştiam asta? o întrebă mama ei. Crezi că nu-mi dădusem seama?

Rosie simte cum i se umflă gâtul. Are furnicături în degete. Vrea s-o întrebe *ştiai?*, dar nu reuşeşte să scoată niciun cuvânt.

— Era distrat, spune mama ei. Şi nefericit. Tot timpul de când a început să înveţe cu acel băiat. Înainte să-l cunoască pe William White, Joshua nu s-ar fi furişat afară din casă şi nu s-ar fi îmbătat până să uite de sine şi să cadă de pe marginea unei stânci. Pur şi simplu, ştiu asta.

Vocea ei era încă înfierbântată.

Inima lui Rosie este în flăcări.

— Era homosexual, spune ea, cu voce tare.

Chipul mamei ei se înmoaie pentru o jumătate de secundă.

— Ce ai spus?

— Era homosexual, mamă. Mi-a spus. Şi încerca doar... să se adapteze. De aceea se purta atât de diferit. N-avea nimic de-a face cu asta — vreau să spun faptul că a murit sau că se apucase de băut nu avea nimic de-a face cu Will.

— De ce îi iei apărarea? întreabă ea, iar lui Rosie nu-i vine să creadă că o întreabă asta, după ceea ce tocmai îi spusese.

Stau în sufragerie după aceea prea mult timp. Tatăl ei nu este acasă; Rosie îşi dă seama de acest lucru după un timp jenant de lung, dar nici atunci nu întreabă unde este. Se simte înfierbântată şi bolnavă, ca şi cum şi-ar fi trădat oribil fratele.

Se întreabă dacă poţi trăda pe cineva care este mort.

— Homosexual, repetă mama ei, în cele din urmă, cu mai puţină ferocitate în voce.

— Da, spune Rosie.

— Era nefericit. Aveam ... dreptate, în privinţa asta.

— Da, confirmă Rosie. Şi apoi, pentru că vrea să îi ia apărarea fratelui ei, o fiinţă umană veselă, imperfectă, spune că nu ar fi fost nefericit pentru mult timp. Ar fi fost bine. Le-ar fi spus oamenilor, când ar fi ştiut ce să spună, şi ar fi găsit iubire, ar fi fost fericit şi chiar mai mult el însuşi.

— Am crezut că *era* el însuşi, spune mama.

Rosie îşi aminteşte felul în care pereţii păreau să strălucească cu o lumină nouă; se pliau peste ei înşişi, umbrele se micşorau, atunci când Josh i-a spus adevărul. Nu a contat absolut deloc, dar a vrut ca el să ştie asta, să simtă asta. În acelaşi mod, chiar acum, se aplecă înainte şi apucă mâna mamei sale.

— A fost un moment nepotrivit, mamă. Eu aşa cred. Şi m-am gândit mult la asta.

Mama ei este rigidă. Stă împietrită ca o stâncă.

— Nu poţi pleca de la Oxford, spune ea, în cele din urmă.

Lui Rosie nu îi vine să creadă una ca asta. Se simte ca şi cum i-ar fi căzut podeaua de sub picioare şi dincolo de fereastră se deschide ceva, senzaţia unui spaţiu care se cască între ele.

Se pare că nu vor mai vorbi despre homosexualitate sau despre Will şi despre nimic altceva care ar trebui discutat din nou.

— Gândeşte-te la toate lucrurile pe care el nu le mai poate avea, Rosie, continuă mama ei. Ai muncit din *greu*, atât de mult timp. Nu poţi lăsa nimic să-ţi stea în cale.

Rosie îşi ţine ochii în pământ, recunoscând că toate acestea sunt adevărate.

— Dar nu vei face asta. Mi-am cunoscut fiul şi te cunosc şi pe tine. Chiar şi după ce a trecut un an, ştiam că vei fi acasă la acel băiat, dacă nu erai acolo unde ai spus că ai fost. Ar trebui să fiu supărată pe tine, pentru asta, Rosie. Dar nu sunt.

Rosie înghite în sec, deşi ea este cea supărată şi vrea să spună asta, să arunce totul afară din ea în încăpere, dar nu ştie de unde să înceapă.

— Ai trecut prin multe, spune mama ei, cu o voce mai blândă; o voce care aminteşte de migrene. Ştiu asta. Sunt atât de *mândră* de tine, Rosie, şi ştiu că nu o spun prea des, dar este adevărat, iar tu te descurci foarte bine. Ştii, când mă lupt să mă ridic din pat dimineaţa, îmi amintesc cum faci faţă la toate, cât de matură şi de sârguincioasă eşti tu. Apoi îmi pun costumul pe mine şi mă duc la muncă.

Rosie clipeşte la ea. Se simte ca prinsă între două conversaţii diferite cu aceeaşi persoană. Atât de suferindă şi rănită, dar atât de plină de dragoste şi tandreţe, încât simte că se topeşte.

— Te lupți să te dai jos din pat? întreabă ea, după o clipă.

Mama ridică dintr-un singur umăr.

— Fiul meu a murit.

Și Rosie o privește cum se prăbușește, în fața ei, pentru prima dată de la înmormântare. Fața mamei ei se încrețește, pentru o clipă suprarealistă, apoi se uită drept în față, o fixează cu o privire dură, ca și când ar încerca să se stăpânească.

— Mami, spune Rosie, și se duce să o ia în brațe, dar mama ei scutură din cap atât de repede, încât parcă ar fi rănit-o.

— Nu, te rog, nu, Rosie.

Așa că Rosie nu o îmbrățișează. Își îndreaptă spatele, o lasă pe mama ei să-și revină, simte cum lacrimile îi urcă în gâtlej. De multe ori se întrebase cum a reușit mama ei să treacă prin toate astea, pentru că de fiecare dată când încerca să o întrebe, schimba subiectul sau spunea ceva vag și tăios, ca și cum Rosie ar fi insultat-o punând această întrebare. Dar Rosie sperase întotdeauna că se descurcă cumva. A sperat că îi permite măcar tatălui ei să o consoleze. Să o țină în brațe noaptea și să o liniștească, să-i arate că nu e singură.

Dar este singură, se gândește Rosie, în timp ce-și trece degetul mare peste pumnul mamei. Când vine vorba despre singurul lucru care contează cu adevărat, este complet singură. La fel cum Rosie este acum jumătate de geamăn; ea este o mamă fără fiu.

— Stupid, spune mama ei, după un timp, tamponându-și fața.

Nici măcar nu a plâns, nu așa cum trebuie, dar și-a recăpătat culoarea, s-a îmbujorat.

— Nu e așa, spune Rosie.

— Ce spuneam? o întreabă mama.

— Nici nu mai ştiu, spune Rosie, şi cele două împărtăşesc un moment rar de liniște, cu lumina blândă, pe perete. Tot o mai ține de mână pe mama sa.

— Fă ce trebuie să faci, Rosie, spune mama ei, iar vocea ei este din nou normală.

Inima lui Rosie se strânge de nesiguranță sau de triumf; nu-şi poate da seama.

— Poți să te *gândeşti* că nu vrei să te întorci la Oxford, continuă mama, fără să se uite la ea. Dacă de asta ai nevoie, un timp. Dar te vei întoarce. Pentru că vei face ceea ce trebuie. Şi asta e ceea ce trebuie, Rosie. Ştii şi tu că aşa este.

Rosie absoarbe cuvintele mamei sale, apoi îşi retrage încet-încet mâna.

Ceva se scufundă în ea, ca o piatră.

Seara o sună pe Marley şi îi spune că este acasă. Marley vine imediat şi se întind pe patul ei şi vorbesc, cu picioarele ridicate în sus pe perete, aşa cum făceau de obicei, iar Rosie se miră că prietena ei are părul vopsit într-un albastru electric, dar în rest e la fel, ceea ce este liniştitor.

Mama se opreşte în pragul uşii înainte să se ducă la culcare şi o întreabă pe Marley cum merge cu facultatea de medicină.

— Merge, răspunde Marley, cu o ridicare din umeri.

— Nu-ți place?

— Îmi place, dar este mult de învăţat. Nu mă pot abține să nu mă gândesc că voi ucide mai mulți oameni decât voi ajuta.

Între cele trei se aşterne o liniște ciudată, fluidă.

— Natura meseriei, zice mama lui Rosie, după ce trage delicat aer în piept. Noapte bună, fetelor.

— Fir-ar, exclamă Marley, când rămân din nou singure, după ce mama închide uşa dormitorului. Nu m-am *gândit*.

— E în regulă, spune Rosie.

— Am glumit pe seama uciderii oamenilor în faţa unei mame care tocmai şi-a pierdut fiul. Nu este în regulă. Sunt o proastă.

— Nu eşti, spune Rosie. Şi nu l-a pierdut chiar acum, a trecut un an.

Marley întoarce capul ca să se uite la ea. Ţine în gură o acadea pe băţ, iar asta o face să pară tânără şi vulnerabilă, ca un copil care-şi suge degetul.

— Un an nu e chiar atât de mult, Rosie, spune ea, cu limba în jurul băţului. Tot doare ca naiba.

Rosie simte cum replica îi urcă în gât, dar renunţă, pentru că este mai uşor, iar ea e prea obosită ca să se supere. Bineînţeles că doare. Bineînţeles că fiecare oră fără el îi striveşte celulele, dar se străduieşte, la naiba, şi îşi doreşte ca lumea să o lase să se străduiască.

— Aşadar, spune Marley, după un moment stânjenitor şi apăsător, în care scoate acadeaua din gură ca pe un fir lung, ca o gumă de mestecat. O să-l cunosc şi eu curând pe Simon?

— Dacă vii în vizită la Oxford, atunci sigur.

— Ai putea să-l aduci la Edinburgh. Te-aş putea duce la toate restaurantele mişto unde se găteşte curry şi am putea asculta muzică folk şi să mâncăm batoane Mars caramelizate.

— Chiar se face aşa ceva în Scoţia?

— Nu, dar am putea face noi dacă ai vrea.

Ascultă ploaia care bate în fereastră. Este târziu şi răsună mai tare acum, când părinţii ei sunt amândoi în pat; când restul casei este cufundat în întuneric. Lumina de la abajurul lămpii ei le îmbracă în roz, totul este neclar pe margini.

— Muzica folk sună bine, spune Rosie.

— Atunci hai să facem aşa. Dar o să vin şi eu la Oxford. Îţi place acolo, nu-i aşa? Prietenii tăi sunt drăguţi, şi tu eşti — ştii tu.

Rosie aşteaptă, pentru că nu ştie. Marley îşi drege vocea, pune la loc în gură acadeaua pe băţ.

— Eşti mulţumită aşa cum credeai că vei fi? După tot ce a fost?

— Mulţumită aşa cum credeam că voi fi, repetă Rosie, şi rosteşte cuvintele cu voce tare ca să vadă dacă înţelege ce vrea să spună Marley, dar prietena ei o ia ca pe o afirmaţie.

— Bine, spune ea. Asta e bine.

— Da, spune Rosie.

Ploaia răpăie în geamuri.

Simon o sună în dimineaţa următoare, în timp ce Marley încă doarme cu gura întredeschisă, cu părul creţ întins pe pernă. Rosie este trează de la ora patru, ascultând respiraţia profundă a prietenei sale.

Se strecoară din pat şi iese din cameră înainte de a răspunde, întrebându-se de ce sună atât de devreme. De obicei vorbesc doar înainte de culcare; un schimb cald şi somnoros de informaţii despre cum şi-au petrecut ziua, înainte de a-şi ura noapte bună. În ultimele câteva săptămâni, Simon a presupus că ea stă cu părinţii ei, iar Rosie nu avusese puterea să-i explice că nu este aşa.

— Bună, spune ea, după ce acceptă apelul.

— Bună dimineaţa, rază de soare, spune el, iar vocea lui este prea puternică pentru ora şi pentru liniştea din casa ei. Ştii ce zi este astăzi?

— Nu, şopteşte ea, în încercarea de a-l face şi pe el să vorbească în şoaptă.

— Este ziua premergătoare celei în care voi ajunge să te văd.

— A, da, aşa e. Ura!

Nu spusese Ura! niciodată în viaţa ei, dar i s-a părut potrivit, deşi se simte prost după aceea.

Simon nu pare să observe.

— La ce oră te întorci? o întreabă el. Te aştept să te ajut să descarci lucrurile din maşină.

— Nu ai şi tu de despachetat?

— Am terminat. Am ajuns aici ieri. Am vrut să fac puţin antrenament înainte să înceapă cursurile.

— Ai la dispoziţie toată săptămâna pentru asta. Cursurile nu încep decât pe întâi.

— Mulţumesc că ne-ai explicat cum funcţionează semestrele noastre, Rosemary, spune el. Uitasem, fiind deja în anul trei.

— Scuze.

— Glumesc, Rosie.

— Ştiu.

— Deci, la ce oră?

— La ce oră ce?

— La ce oră ajungi mâine?

— Oh, spune ea. Nu ştiu. Nu ştiu. Nu prea m-am gândit la asta.

— Ei bine, când te vei gândi, poţi să mă anunţi, te rog? Vreau să te văd. Şi să-i impresionez pe părinţii tăi cu farmecul meu incontestabil.

— Corect, spune ea.

Uitase că nu îi cunoscuse încă pe părinţii ei.

— Rosie, spune el din nou.

— Da?

— Eşti cu gândurile aiurea.

Iar corpul ei se transformă în apă, pentru că aşa obişnuia să-i spună Josh.

*

Will nu bea când pleacă Rosie. Nu-şi cumpără alt bilet de avion. În schimb, îşi găseşte o slujbă la un alt garaj din oraş, iar Moe este atât de supărat, încât îl sună şi îi oferă o promovare şi o mărire de salariu.

— Ar fi trebuit să spui că ai chef de ducă, spune el, şi Will dă din cap, neîncrezător.

Dar acceptă oferta lui Moe şi se califică, în sfârşit, ca mecanic. Ştie o groază de lucruri, bineînţeles, ştie mai multe decât a lăsat vreodată să se vadă, pentru că bunicul său îl învăţase şi construise motoare de când fusese destul de mare să prepare un ceai, şi înainte de aceasta se uitase la bunicul lui să vadă cum face.

În curând, câştigă un salariu suficient de bun încât să poată pleca din casa bunicii. Se duce să vadă un apartament fără să-i spună. Mai aproape de coastă, într-un bloc care, privit de afară, pare abandonat. Dacă se apleacă foarte mult pe fereastra de la bucătărie, vede capătul portului. Geamurile sunt stropite cu găinaţ de pescăruş, în jgheaburi zac înghesuite cutii de Coca-Cola. Este nemobilat, dar are un aragaz funcţional şi un frigider vechi, care scârţâie.

Spune că îl ia.

Vorbeşte cu Rosie cam o dată pe săptămână. Rosie sporovăieşte mult, crede el, fără să-i spună totuşi ceva, aşa că trebuie să completeze întotdeauna golurile. El îi povesteşte despre garaj, iar ea despre prieteni şi despre weekenduri, iar el se preface că este fericit şi interesat şi câtuşi de puţin gelos.

Îi lipseşte cântatul ei şi îi spune asta într-o seară, când Rosie s-a întors acasă de la o întâlnire cu Simon, îşi toarnă nişte apă în bucătăria comună a studenţilor. Will aude cum curge robinetul, cum se umple paharul.

— Nu prea mai cânt zilele astea, spune ea, iar el o aude cum trece din bucătărie pe hol.

— Când stăteai la mine cântai, spune el, amintindu-şi vocea ei cum fredona încet la duş, cântecul care răzbătea prin cameră.

— Nu aşa cum trebuie. De fapt... nu mai cânt propriu-zis.

— Ştiam eu.

— De unde ai ştiut? întreabă ea, iar Will îşi imaginează că zâmbeşte, chiar dacă se simte, probabil, stingherită, că a ghicit.

Că făcuse o alegere care era e greşită, iar el nu este politicos în legătură cu asta.

— Mi-am dat seama, spune el.

— Da, dar cum?

— N-o să mă crezi, dacă îţi spun.

— Dă-i drumul.

— O să-ţi spun dacă îmi cânţi.

— Nu, Will.

— De ce nu?

— Pentru că, în primul rând, spune Rosie, şi coboară vocea, astfel încât îşi dă seama că e chiar în faţa uşii ei, pe palierul care face legătura cu camera altei persoane.

Aude zăngănitul cheilor, scrâşnetul încuietorii.

Uşa se închide. Vocea revine.

— În primul rând, repetă ea, e aproape de miezul nopţii şi toată lumea doarme.

— Atunci cântă mai încet.

— Şi în al doilea rând, continuă ea, ca şi cum nu l-ar fi auzit, ar fi ciudat să-ţi cânt la telefon. Ca şi cum aş fi una dintre acele mămici penibile de pisici care te roagă să ţii telefonul la urechea pisicii când pleacă de acasă, ca să-i cânte un cântec de leagăn.

— Mămici de pisici, spune Will, şi râde pentru că e ridicol şi pentru că înţelege ce vrea să spună.

Rosie este mută la celălalt capăt al firului, dar Will este sigur că o aude zâmbind acum; simte cum se întinde prin receptor.

— Nu sunt motive suficient de bune, spune el, iar tăcerea care urmează este indescifrabilă, de data aceasta.

Aşteaptă.

— Pur şi simplu nu vreau.

— Ce, să-mi cânţi mie?

— Nimănui.

El aude ciocănitul uşor al sticlei pe lemn. Zgomotul corpului ei care se trânteşte pe pat.

— Ei bine, poate te răzgândeşti, spune el, şi discută mai departe.

Aşa vorbesc acum. Ca nişte prieteni. Şi între convorbirile lor, face tot posibilul să o uite, să trăiască o viaţă din care ea nu face parte, zi de zi, ceea ce, îşi aminteşte, ea nu face. A ales să se întoarcă. A ales să rămână cu Simon, tipul de care întreabă, ca să pară interesat de viaţa ei şi dezinteresat de ea, iar ea nu-i spune aproape nimic, deşi îi răspunde oarecum la întrebări. Îşi trimit unul altuia fotografii şi cântece şi mesaje la ore normale din zi. Rosie doarme bine, aşa se pare. Uneori în camera lui Simon. Iar Will aduce femei în apartamentul lui, cu un frigider plin de Coca-Cola şi ketchup şi shake-uri cu proteine. Schimbă canalele de televiziune, se plimbă seara prin oraş uneori, ca să privească pescăruşii, şi se preface că pleacă undeva, că trebuie să se ducă undeva.

*

Rosie se întâlneşte cu Simon de doi ani. Doi ani de prelegeri şi eseuri şi prânzuri sărite. Nopţi târzii, dormit pe o singură pernă, filme vizionate pe jumătate.

Doi ani în care Simon nu ştie despre Josh.

Este duminică atunci când îi spune. Stau în pat împreună, şi este ziua lui de odihnă, ceea ce înseamnă că, cel puţin o dată, nu este plecat la antrenament pe apă. Braţele lui o înconjoară, ţinând-o la piept. Fără păr şi neted, precum coca unei bărci.

Rosie avusese un vis urât. Se trezise şi se gândise, pentru un moment, că Josh este încă în viaţă, iar Simon o întreabă ce s-a întâmplat, îi povesteşte totul.

Sau, cel puţin, tot ceea ce poate suporta să spună.

Că avusese un frate geamăn. Că îl iubise aşa cum nu mai iubise pe nimeni niciodată, şi că murise într-o noapte, chiar înainte ca ea să vină aici. Mort înainte de a ajunge la spital. Mort imediat ce craniul lui s-a izbit de stânci, atât de departe de valuri.

Vorbeşte de parcă asta e tot ce poate face. Fără emoţii şi fără pauză; un râu care se revarsă din ea, până când seacă.

Simon o lasă să se liniştească, apoi spune: Doamne, Rosie, e groaznic, şi o ţine în braţe, fără să-i pună întrebări. Iar Rosie se gândeşte că s-ar putea căsători cu el.

*

Bunica lui Will vine la el neanunţată aproape în fiecare săptămână, cu cumpărături şi păreri personale şi fel de fel de pretexte ca să-l verifice.

— Pot să-mi cumpăr şi singur de mâncare, bunico, îi spune, în timp ce ea despachetează casolete de supă pe blat.

— Pot Noodle nu este mâncare, îi răspunde ea.

— Eu nu mănânc Pot Noodle.

— Ba da, mănânci. Am văzut cutia în coşul de gunoi, ultima dată când am fost aici.

— Ei bine, am mâncat o singură dată un Pot Noodle. După o noapte în oraş.

— Ei bine, asta înseamnă că mănânci.

— Am fumat şi iarbă o dată. Asta înseamnă că sunt un drogat?

— Will, spune ea, cu un oftat. Eşti aşa de încăpăţânat, ştii?

— Aşa mi s-a spus.

— Niciodată nu ai fost altfel. Exact ca mama ta.

După ce spune asta, se aşterne o linişte stingheră; una dintre afirmaţiile care îi scapă uneori, deşi fuseseră mai mult sau mai puţin de acord să nu mai vorbească niciodată despre ea. Bunica deschide un bufet şi începe să depoziteze

casoletele de supă înăuntru, iar el se preface că nu a spus nimic.

— Eşti ocupat miercuri după-amiază? îl întreabă ea, după ce a trecut destul timp ca să aibă o voce normală, iar supele sunt toate aliniate.

— Lucrez o tură la Moe. De ce?

— Ai vreo şansă să poţi să schimbi?

— Probabil. Dar de ce?

— S-ar putea să am nevoie de tine pentru ceva.

— Bine, atunci.

— Deci să fii liber.

— Va trebui să-mi spui ceva mai mult, buni. Nu cred că o să dea bine, dacă îi zic şefului că bunica mea are nevoie de mine pentru o misiune secretă.

— Moe ştie că eu sunt şefa, spune bunica, îi face cu ochiul şi pune ceainicul pe foc.

Acesta începe să ţiuie aproape imediat, a rămas prea puţină apă după ce făcuse cafeaua de dimineaţă.

— Fac prima rundă de chimioterapie, spune ea, ca şi cum doar i-ar arăta pescăruşul care stă pe acoperiş.

Will scoate o linguriţă pentru băuturi. Îşi va spune, mai târziu, că dacă existase vreodată un moment în care să scape tacâmurile din mână, acela ar fi fost. Degetele amorţite, metal ciocnindu-se de gresie. Dar ţine strâns în mână mânerul ieftin de plastic, care nu se deosebeşte de pielea lui.

— Chimioterapie, repetă el.

— Mă tem că da.

— Pentru ce?

— Oh, Will, ştii pentru ce este chimioterapia.

— Ce fel de chimioterapie? o întreabă, iar ea oftează din nou, ca şi cum Will ar fi pus-o în dificultate, şi el îşi dă seama că bunica nu vrea să vorbească despre asta, că tot trupul ei se închisese, aşa cum face când e tristă, sau obosită, sau când se gândeşte la mama lui.

— Plămânii. Ceea ce, dacă mă întrebi, este cel mai ridicol lucru în treaba asta.

— Dar tu nu ai fumat niciodată.

— Ştiu. Tocmai de aceea este ridicol.

— Eu nu fumez niciodată în casă, spune Will, iar spaima lui este atât de reală, de stacojie şi copleşitoare, încât trebuie să se aşeze, să apuce scaunul de la mica sa masă pliantă şi să se prăbuşească pe el atât de tare, încât lemnul scârţâie sub greutatea lui.

— Nu, spune bunica, cu blândeţe. Nu faci asta.

Urmează un alt moment de linişte — de data asta nu mai este o linişte înţepenită, ci una care îţi întinde pielea. Pescăruşul din faţa ferestrei îşi ia zborul, cu aripile sale uriaşe, ca de pterodactil.

— De cât timp ştii? o întreabă.

— Nu de mult. Ştiam că ceva nu e în regulă, aşa că am făcut o mulţime de analize. Am fost pasată de la un doctor la altul luni întregi. Dar acum doctorii ştiu.

Will dă din cap, simţind cum îi scade vinovăţia, apoi creşte.

— Să fi fost oare din cauza trabucurilor bunicului? întreabă el.

Bunica suspină din nou, dar de data asta fără sunet. Vede cum umerii i se lasă puţin mai jos, apoi se întoarce spre el cu o privire resemnată.

— S-ar putea. Dar cel mai probabil, Willyum, este că aşa a fost să fie.

Will înghite în sec.

— Nu e vina nimănui.

Will nu se mişcă, iar bunica se apropie de el şi îi ia linguriţa din mână. Îl întreabă dacă vrea ceaiul cu zahăr.

*

Rosie a amânat prea mult timp prezentările. Părinții ei îi spun asta de fiecare dată când vorbesc, iar Simon aduce și el vorba despre asta.

— Încep să cred că ți-e rușine cu mine, spune el, făcându-i cu ochiul jucăuș, iar ea râde și, în același timp, intră în panică.

Așa că atunci când se duce acasă în weekendul de Duminica Mamei, îl ia pe Simon cu ea.

Și-au făcut bagajele, au luat trenul. S-au ținut de mână pe alee când s-au apropiat de casă.

Simon a fost politicos și amabil, i-a făcut complimente pentru casa copilăriei ei, pentru felul cum gătea mama ei și pentru colecția de romane polițiste a tatălui său, iar ea simțea că îi vine să urle de atâta amabilitate din partea lui, de cât de mult își dorea, timp de o secundă stranie, inexplicabilă, să facă sex violent cu el la ea în cameră.

Ideea îi vine la cină. În timp ce Simon îi zâmbește pe deasupra râșnițelor pentru sare și piper și îi dă o farfurie de morcovi.

Ea își împinge scaunul pe spate.

— Trebuie să plec, spune ea.

— Draga mea?

Mama ei ridică ochii, cu furculița la jumătatea drumului spre gură.

— Am comandat ceva pentru desert, spune ea, și tocmai mi-am dat seama că am uitat să-l iau.

— Dar avem desert, replică mama ei. Am cumpărat tort de fructe.

— Da, dar e weekendul de Ziua Mamei și m-am gândit să fac ceva special, spune Rosie, se îndreaptă spre hol.

În timp ce vorbește, și își ia haina din dulapul de lângă ușă.

— Draga mea, spune din nou mama ei. Suntem la masă.

— Nu poate aştepta?

Tatăl ei, de data asta. Se opreşte, în timp ce umple paharul cu vin al lui Simon.

— Nu, răspunde Rosie. Nu va dura mult. Oricum, am mâncat destul.

— Abia te-ai atins de friptura de vită.

— Ne vedem curând, spune ea, şi porneşte spre uşa de la intrare, aude cum râd stingheriţi, tatăl ei spune mă tem că întotdeauna a fost aşa, Simon. Nu te poţi înţelege cu ea, dacă şi-a băgat ceva în cap.

Se duce în fugă la brutărie, pentru că a minţit, iar acum trebuie să se întoarcă cu ceva care să acopere acea minciună. Furia ei, valul fierbinte în creştere s-a potolit din nou şi aproape că râde de ea însăşi. Nu ai aer în casa aceea. Aproape niciodată nu a avut, dar discuţiile convenţionale, clinchetul furculiţelor şi scaunul gol al lui Josh o scot acum din minţi, de fiecare dată când vine acasă.

Crede că îl iubeşte pe Simon şi ştie că el o iubeşte, dar uneori vrea ca el să se uite la ea de parcă i-ar veni să o mănânce; vrea să o atingă într-un mod care să o facă să se simtă dorită, nu numai protejată. Dar el soarbe vin şi vorbeşte şi zâmbeşte cu toţi dinţii şi oferă morcovi peste masă.

Acum râde de ea însăşi. Se întreabă dacă nu cumva e din cauza hormonilor; aşa ar spune Marley, dacă i-ar povesti. Voiam ca el să mi-o tragă la etaj, în timp ce părinţii mei mâncau friptura de vită din farfurii de porţelan fin, ar fi spus ea. Pe covorul meu înflorat din copilărie.

Încearcă să se agaţe de această imagine, acum că e afară.

Simon nu ar fi făcut asta niciodată. Şi nici ea nu ar face-o.

Ziua este blândă, chiar caldă; sunt copaci înfloriţi şi norişori ca în cărţile cu poze, familii care trec pe lângă ea, în timp ce se îndreaptă spre cel mai apropiat grup de magazine. Un salon de coafură, şi o cafenea rareori deschisă, cu meniurile sale laminate şi decolorate lipite de uşă. Se opreşte în faţa brutăriei pentru a evalua vitrina. Prăjiturele roz. Franzele de casă. Prăjituri de sărbătoare acoperite cu trandafiri, genul de lucruri pe care mama ei nu le-ar fi ales niciodată.

Intră şi cumpără tarte.

Şi când iese afară cu cutia cu prăjituri, aproape că o scapă din mâini, pentru că Will White stă acolo, sprijinindu-se de zidul de cărămidă dintre brutărie şi salonul de coafură. Nu o văzuse şi nu poate înţelege de ce este aici.

Îi rosteşte numele înainte de a se putea opri, iar el ridică privirile, la fel de surprins ca şi ea. Nu-l văzuse niciodată aşa. Părea întotdeauna atât de calm şi neafectat, atât de pregătit pentru orice.

— Roe, spune el, iar ea simte un val de căldură. Bună.

— Bună şi ţie.

— Ce cauţi aici?

— Sunt acasă pentru câteva zile. De Ziua Mamei, spune ea, arătând spre cutia cu prăjituri, iar el ridică o sprânceană.

— Nu credeam că mama ta este genul care mănâncă prăjituri.

— Nu toată lumea este genul care mănâncă prăjituri?

— Mi s-a părut că este o persoană care ar prefera să se abţină, zice el şi are dreptate, dar Rosie nu spune asta.

Îl întreabă şi ea ce caută aici, iar el dă din cap spre salon.

— O aştept pe bunica mea.

Rosie se uită prin geam şi o vede stând pe un scaun. Zâmbeşte spre silueta mărunţică, cu părul ei cărunt şi uşor de recunoscut.

— Cum se simte?

Will nu răspunde imediat, iar ea îl priveşte nerăbdătoare. E conştientă că trebuie să ajungă acasă; că iubitul ei şi părinţii o aşteaptă. Şi asta o enervează, ar prefera să stea aici, în stradă, cu el, chiar dacă nu au vorbit de săptămâni întregi.

Prietenia lor crescuse, se micşorase şi se umflase din nou în ultimul an. Uneori vorbesc o dată pe săptămână, iar alteori viaţa le pune piedici şi alunecă amândoi în tăcere, înainte ca unul dintre ei să întindă din nou mâna. Aşa funcţionează prietenia adevărată, crede ea. Ca între ea şi Marley. Marley este distrasă, taie cadavre şi petrece până la patru dimineaţa, amână frecvent apelurile lor ca să poată sta toată ziua cu capul în toaletă.

Dar cu Will, reflectează Rosie, lucrurile sunt uşor diferite. Will poate să tacă, uneori, dar este întotdeauna acolo când îl sună. Nici măcar o dată nu şi-a amânat convorbirea. Şi acum este aici şi se comportă altfel; ca şi cum l-ar trage cineva în sus de creştetul capului.

— Will? întreabă ea.

— E bolnavă.

— Ce are?

— Cancer.

— Oh!

Acel *oh* este o respiraţie — şocată, tristă, nu se poate, dar aşa este.

— Oh, Doamne, spune ea, şi îşi doreşte să nu fi avut în mână cutia de prăjituri, ca să poată întinde mâna ca să-l atingă.

— Da.

— Şi o să... o să fie...?

— Prea devreme pentru a spune. Face chimioterapie.

— E bine, asta e bine.

— Oare? Are şaptezeci de ani şi doctorii pompează otravă în ea o dată la două săptămâni. Îi cade părul. Nu mai vrea să mănânce. Cade ca un pietroi şi doarme tot timpul. E ca o umbră nenorocită.

Rosie clipeşte spre el.

— Dar îi dau o şansă, nu-i aşa? întreabă ea.

— Da, spune Will. Da.

Rosie ştie asta, fără ca el să fie nevoit să o spună; vede în ochii lui. A renunţat deja la ea. O aşteaptă să moară.

— Vrei să mergem puţin la far? întreabă ea.

Will se uită la ea, apoi spre interiorul salonului. Rosie vede cum calculează dacă mai are timp. Dacă îi mai poate face loc lui Rosie în viaţa lui, astăzi, când totul s-a schimbat.

Se zăreşte un cuplu de tineri sprijiniţi de balustradă. Cu mâinile întrepătrunse, îşi freacă nasurile şi gâturile.

— Cum îndrăznesc? spune Will.

— Nu ştiu cine suntem noi? glumeşte Rosie.

— Ar trebui să lăsăm un semn, spune Will.

— Ce fel de semn: *Nu vă apropiaţi de farul nostru*?

— În esenţă, *Căraţi-vă!* replică Will, iar ea râde în hohote, el zâmbeşte puţin şi este atât de uşurată, încât aproape că îl îmbrăţişează, dar cutia de prăjituri o împiedică.

Mai are ceva timp, îşi spune, înainte de a trebui să se întoarcă, aşa că merg mai departe, până la o bancă cu faţa spre mare. Oceanul este agitat astăzi. Valurile ferme şi de un albastru intens se rostogolesc repede spre ţărm.

— Nu ştiam că te-ai întors, spune Will.

— Numai în weekend, spune Rosie. Chestii de familie, ştii tu.

— Da.

— Ziua Mamei e ciudată pentru tine?

Will pare să se gândească la întrebarea ei; se uită la o familie care traversează plaja din faţa lor. Doi copii în cizme Wellington strălucitoare. O mamă, un tată. Mână în mână.

— Nu chiar. Mă gândesc la ea în momente ciudate.

Ea nu-l presează, aşa că el continuă.

— Mai ales atunci când se întâmplă lucruri bune. Ca atunci când am primit certificatul de mecanic, parcă aş fi vrut să-i spun. Ştiu că e trist. E doar un comportament învăţat, ca atunci când primeşti o steluţă de aur pe tricou la şcoală.

— Oh, da! spune Rosie. Eram aşa de entuziasmată de asta.

— Sunt sigur.

— Asta nu e deloc trist.

— Nu prea mă gândesc la ea când se întâmplă lucruri rele. Mama făcea ca lucrurile grele să fie... şi mai grele. Nu a venit nici măcar la înmormântarea bunicului. Propriul ei tată.

Rosie nu ştia asta. Se simte trasă în două direcţii — pe jumătate panicată, gândindu-se că ar trebui să se întoarcă la familia ei, totuşi dorind cu disperare să rămână aici, atât timp cât el are nevoie, mai ales când spune astfel de lucruri.

— Câteodată mi se pare că o văd, spune Will. Afară, pe stradă, sau când alerg. Dar nu e niciodată ea, evident. Doar o femeie oarecare. Aceeaşi vârstă, dar cu altă faţă. Nu e ca şi cum aş tânji după ea, căutând-o la fiecare colţ de stradă, sau ceva de genul ăsta. E doar unul din acele lucruri.

Will tace, ca şi cum şi-ar aminti de ultima dată când se întâmplase aşa, iar în acel moment, Rosie chiar doreşte să-l atingă. Vrea să îl ţină de mână, sau să îi dea la o parte părul dens şi auriu din ochi, ca şi cum ar spune: eu te văd, chiar dacă mama ta nu te vede.

— Aşadar, ca să răspund la întrebarea ta, continuă el. Nu, nu mă gândesc la ea, chiar acum. Oricum, nu înainte să mă întrebi tu.

— Pun pariu că ea se gândeşte la tine, spune Rosie, iar el scoate un sunet batjocoritor şi ea se simte rănită de acest lucru, de faptul că îi respinge empatia.

Înghite nodul din gât, iar el nu mai spune nimic despre mama sa.

— Ce mai faci, în general? o întreabă.

— Bine, spune ea, gândindu-se că bine înseamnă de fapt pe jumătate moartă; nimic de raportat, nimic nou sau interesant sau bun.

— Doar bine?

— Doar bine, repetă ea.

— Tot cu Simon?

— Da.

— Eşti încă pe drumul cel bun cu primul tău iubit?

— Cred că da.

— Mai vedem noi, Rosie, spune el, iar ea ştie că ar trebui să râdă, dar încă se mai gândeşte la vestea despre bunica; suferă, de parcă ar fi vorba de bunica ei.

— Pot să-i fac o vizită? îl întreabă ea. Pot să vin să o văd?

Will se uită la ea, iar privirea lui e grea.

— I-ar face plăcere, spune el.

Stau jos unul lângă altul, privind apa. Îl întreabă cum suportă Amber vestea, iar Will spune că aşa cum face Amber de obicei; se întoarce spre lucruri concrete şi cifre, scrie o grămadă de liste. Încearcă să-l întrebe şi despre lucruri normale, despre muncă şi alergare şi despre un album recent pe care crede că l-a ascultat, dar are senzaţia că Will face un efort ca să răspundă, aşa că tace, îl lasă în pace. După-amiaza a devenit aproape începutul serii, când Will spune că bunica lui probabil a terminat, că trebuie să o conducă acasă.

Când se întorc la salon, Rosie îi rosteşte numele. Pune cutia jos, îşi pune braţul în jurul gâtului lui şi se ridică în vârful picioarelor.

Vrea să-i spună îmi pare rău, dar nu poate vorbi.

Will o leagănă drept răspuns, şi Rosie crede că simte cum ceva alunecă în el; acea tracţiune în sus pe care o observase, ca atunci când se relaxează sforile tăiate ale unei marionete.

— Putem să bem o cafea mâine, înainte să pleci? o întreabă el, fără să se depărteze, iar ea spune da, desigur, fără să stea pe gânduri.

*

În acea seară, Rosie îi trimite un mesaj şi îi spune că îl aduce pe Simon, şi dacă totul este în regulă, dar nu este, aşa că el nu-i răspunde.

Trebuie să se întâlnească cu o oră înainte de plecarea trenului. Are grijă să ajungă primul acolo, se aşază într-un separeu lângă fereastră. Aceasta ar trebui spălată, are urme de mâini pe geam.

Se simte agitat şi îşi întinde degetele pe lemnul mesei. Se întreabă cum se simte bunica lui, dacă poate fi un motiv să plece mai devreme. Apoi cei doi intră pe uşă, el în urma ei, iar Will îl examinează pe omul pe care ea spune că îl iubeşte, cel cu care şi-a pierdut virginitatea, cu care îşi petrece tot timpul liber. Este înalt, musculos şi bărbierit.

Îl zăresc şi se îndreaptă spre masa lui.

— Ah, faimosul Will White, spune Simon, şi se apropie cu mâna întinsă.

Will se ridică să-i strângă mâna, dar tânărul îl îmbrăţişează scurt, bătându-l cu mâna pe spate. Will se simte jenat că nu se aştepta la asta, şi jenat că este jenat de asta. Se despart, iar obrajii îi ard.

— Am auzit multe despre tine, zice Simon, iar Will spune: oh, chiar aşa? Şi când Rosie îi aruncă o privire, spune: şi eu despre tine.

— Numai lucruri bune, sper, spune Simon.

Will se întreabă dacă este un clişeu rostit intenţionat; dacă nu cumva este şi el jenat sau se simte ameninţat. Rosie stă alături de el, privindu-l pe Will. În alertă, gata să sară.

— Ce-i cu tine? o întreabă Will, când Simon se duce să ia băuturi.

— Ce vrei să spui?

— Ai o mutră de căprioară.

— Ce?

— Ştii tu. Bambi.

— Nu, nu ştiu.

— Nu o ştii pe Bambi?

— Bineînţeles că o ştiu pe Bambi! Dar eu nu am mutră de căprioară.

— Nu-ţi poţi vedea propria faţă.

— Will! Pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce e? De ce eşti atât de încordată?

— Vreau doar să vă înţelegeţi.

— Bine. Şi ce, nu ne înţelegeam?

— E prea curând să spunem asta, spune Rosie.

— Ei bine, exact. Dă-ne o şansă, cel puţin. Lasă-ne să ne bem cafeaua, să stăm la o bârfă.

— Urăsc expresia asta, zice ea, iar el spune că ştie.

Chiar atunci Simon se întoarce cu cafelele şi cu prea multe pliculeţe de zahăr şi se loveşte de braţul lui Rosie în timp ce se aşază. căci statura lui este prea masivă pentru separeul lor.

— Deci, Will, spune el, în timp ce le împarte băuturile. Rosemary mi-a spus că eşti mecanic?

Will ridică privirea spre ochii lui; maronii, tulburi şi, aparent, cu adevărat interesaţi. Ceea ce îl enervează.

— Ce-i asta? Un interviu de angajare?

Simon clipeşte, apoi zâmbeşte. Amestecă în cafeaua Americano, ciocneşte linguriţa de ceaşcă.

— Mi-a spus ea că eşti cam arţăgos, spune el, iar Will vede cum Rosie se crispează în timp ce duce ceaşca la buze.

— Arţăgos? repetă Will.

— Excelent cuvânt, mă gândeam eu.

— Rosie chiar are un vocabular grozav, spune Will.

— Unul dintre multele lucruri care m-au atras la ea, spune Simon.

— Chiar aşa?

— Bine, spune Rosie prea tare. Să o luăm de la capăt?

Amândoi bărbaţii o privesc timp de o secundă, după care se întorc din nou unul spre altul. Simon încă mai zâmbeşte, deşi poate mai puţin sincer.

— Îmi placi, Will, spune el. Îmi place că ai avut grijă de iubita mea.

Will nu spune nimic. Se forţează să rămână nemişcat, apoi îşi aminteşte că îşi poate bea cafeaua; că asta ar fi o mişcare care nu înseamnă confruntare, ba este chiar de socializare.

— Întotdeauna, spune el, după ce înghite.

— Excelent, zice Simon. Oricine este prieten cu Rosie este şi prietenul meu. Dacă vrei — adaugă el, şi este copilăros, şi umil, şi puţin jalnic, iar Will îl compătimeşte atunci, pentru că nu ştie chiar nimic.

Există un moment stânjenitor în care nimeni nu spune nimic.

Rosie se uită în ceaiul ei.

— Dar dacă *suntem* cu toţii în regulă, spune Simon, rupând tăcerea cu vocea lui puternică şi răsunătoare, formată la o şcoală particulară. Atunci nu mai am nevoie decât de aprobarea lui Marley.

— Mult noroc, spune Will, iar Simon râde, şi este un râs frumos, plin şi apreciativ, dar şi asta îl enervează pe Will, pentru că nu avusese intenţia să fie amuzant.

— Nu ai nevoie de aprobarea nimănui, spune Rosie.

— Mă bucur să aflu, zice Simon, o ia de mână şi o strânge peste masă, apoi îl întreabă pe Will ceva despre motociclete, iar restul orei trece într-un mod foarte plăcut, deşi lui Will îi zvâcneşte sângele în tâmple.

*

Încearcă să repare sistemul de aprindere automată, care s-a stricat, de la cuptorul bunicii sale.

Se gândeşte că, dacă se străduieşte toată noaptea, îi va da de cap.

Citeşte ceva pe internet, ajustează câteva lucruri, îşi face cafea după cafea, ca să rămână treaz şi conectat. În cele din urmă, crede că a rezolvat, pe la trei dimineaţa, şi nici măcar nu-şi pune problema de ce s-a apucat de treabă atât de târziu, de ce nu a putut să o facă la lumina zilei.

În dimineaţa următoare, bunica prăjeşte nişte şuncă, iar păcănitul este tot acolo.

*

Rosie se ţine de cuvânt, aşa cum el ştia că va face.

Câteva săptămâni mai târziu, după câteva mesaje trimise noaptea târziu, vine acasă singură.

Inventase o scuză, luase un tren şi bătuse la uşa bunicii lui, pentru că el îi spusese că va fi acolo, dacă vine.

Bunica lui este încântată. Se îmbrăţişează, bunica spune că arată mai luminoasă, dar este prea slabă, iar Rosie spune că asta face Oxfordul dintr-o fată, şi râd amândouă aşa cum râd femeile între ele, iar ea spune să mâncăm, atunci, hai să mâncăm.

Will le găteşte. Peşte şi legume, preparate în lămâie, pentru că a citit că bunicile italiene jură că citricele le ţin în viaţă. Bunica lui nu mănâncă prea mult, în ciuda propriilor insistenţe, şi nici Rosie nu pare să aibă chef, dar ciugulesc din farfurii ca să aibă ceva de făcut, în pauzele dintre întrebările şi discuţiile despre cancer. Bunica lui pare mai dispusă să îi povestească lui Rosie detaliile pe care le ceruse el; răspunsurile ei sunt metodice şi atente, nu ascunde nimic.

Radioul este dat încet. Muzică country, niște disperați care așteaptă un tren, în timp ce bunica lui îi spune ce șanse are, cu ce anume se confruntă.

— O să învingi, spune Rosie, iar vocea ei este de o ferocitate care îl ia prin surprindere.

— Să sperăm că da, fata mea, spune bunica, iar Rosie o apucă de mână și o ține, iar Will trebuie să se ridice ca să le ia farfuriile.

Joacă cărți în fața căminului. Dave se încolăcește la picioarele lui Rosie și nu mai vorbesc despre cancer, lucrurile par normale un timp, așa cum fuseseră cu două veri în urmă.

Bunica o întreabă despre Oxford, despre prietenii ei, chiar despre Simon, ceea ce este neașteptat și jenant, deși se preface că nu este așa, privește blând și soarbe ceai din cană.

— E drăguț, răspunde Rosie.

Iar Elsie spune asta e bine, foarte bine. Și Rosie se înroșește și o întreabă ce citește, apoi schimbă păreri despre o carte prea lungă, dar care merită fiecare pagină, ceva despre un bărbat și un pașaport, iar el încearcă să se concentreze, chiar încearcă, deși ar vrea să bea, să alerge sau să facă ceva ce va regreta.

Seara târziu, Will o conduce înapoi la gară. Bunica i-a spus că ar putea să mai stea, dar ea a zis că trebuie să se întoarcă, că are de terminat un eseu.

A lăsat cadouri: un borcan de miere din Oxfordshire și câteva fire de floarea-soarelui, pe care le-a pus într-o vază. Atât de galbene, larg deschise ca niște fețe sau planete sau ca niște legume coapte, proaspăt crescute. Lui i se păreau stridente. Marcate de o veselie forțată.

— Mulțumesc pentru că ai venit, spune el, în timp ce merg spre gară. I-a făcut sincer plăcere să te vadă.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să o văd, spune Rosie. Îmi pare rău că nu am venit de atunci, ştii tu. Din vara aceea. O să vin mai des.

— Pentru că e pe moarte?

— Nu, zice Rosie, şi el nu ştie dacă vrea să spună nu, nu acesta este motivul sau nu, nu e pe moarte.

Dar apoi Rosie spune pentru că aşa vreau.

Păşesc în tăcere pe străzile aglomerate. Este sâmbătă seară. Oamenii merg în diverse locuri, fac fel de fel de lucruri. După ce va pleca trenul, se va întoarce în apartamentul lui şi se va uita prostit la televizor, poate o va suna pe fata cu care se cuplase săptămâna trecută.

— Simon chiar te-a plăcut, îi spune ea.

Vocea ei este nonşalantă, neafectată.

— Îhî, mormăie el.

Lasă vorbele ei suspendate acolo, iar ea pare neliniştită când ajung la gară, cu ochii strălucitori şi obrajii prea îmbujoraţi după o plimbare atât de scurtă.

— Atunci ne mai vedem, spune ea.

— Da. Ne mai vedem, spune el, şi nu se îmbrăţişează, iar dintr-un motiv pe care niciunul dintre ei nu-l poate exprima, după ce petrecuse o după-amiază cu bunica lui bolnavă, o ţinuse de mână şi o făcuse să râdă, nu simte nici recunoştinţă, nici tandreţe, ci numai o decuplare, o durere atât de profundă şi de intimă, încât nu pot vorbi despre ea, iar Rosie se urcă în tren şi Will se întoarce cu spatele, fără să se uite cum se îndepărtează.

Doisprezece

Lui Rosie îi curge sânge din nas în ziua nunţii.

I-a mai curs sânge din nas doar de două ori în viaţă. Odată, în prima zi de gimnaziu, în timpul exerciţiului de incendiu, iar a doua oară, după câţiva ani, în aceeaşi zi în care i-a venit ciclul. Asistenta medicală a şcolii îi spusese că era ca şi cum corpul ei nu ar fi ştiut sigur unde să sângereze şi râsese de propria ei glumă, iar Rosie a simţit cum se scurgea din ea ceva vital, ceva care se autoconserva.

Această a treia hemoragie nazală nu este scena de coşmar despre care citise în revistele pentru mirese. Nu îşi pusese încă rochia. Este devreme, mama ei şi domnişoarele de onoare încă mai dorm. Are douăzeci şi patru de ani, este încă domnişoara Winters, deocamdată, şi stă pe marginea căzii de baie, privind cum se schimbă lumina dincolo de fereastră, de la cenuşiu la alb ca laptele, când simte o umezeală pe buza de sus. Întinde degetul să o atingă şi îl trage înapoi, iar vârful degetului ei este uimitor de roşu. Şi asta e tot; nu mai curge, nu picură şi nici nu pătează gresia.

Se şterge la nas cu o bucată de hârtie igienică, apoi mama ei bate la uşă şi zice: Rosie, eşti acolo?

*

Când îi spusese că s-a logodit, Will a zis că se bucură pentru ea. De trei ori.

Stătea la coadă în stradă, pentru o pungă de cartofi prăjiţi, respiraţia lui scotea aburi albi în aer, când îi dăduse

vestea pe care el o aştepta deja. Apoi a închis telefonul şi a luat cartofii acasă, i-a lăsat să se răcească în ambalaj.

Bunica lui a plâns atunci când i-a spus.

— Ce este? o întrebase, iar ea nu răspunsese nimic, doar se ştersese pe faţă cu şerveţelul de hârtie şifonat din mână, având părul ciufulit, care îi crescuse din nou, dar numai în anumite zone.

— Nu, a rostit el, iar ea a întrebat ce nu, iar el a spus pur şi simplu *nu,* apoi a ieşit, a sunat o fată şi a petrecut următoarele câteva săptămâni în apartamentul ei, bând şi fumând şi făcând lucruri pe care spusese că nu le va mai face niciodată.

În ziua respectivă, aproape că e gata să înfrunte nunta; sau cel puţin se gândeşte să facă asta, ceea ce este aproape acelaşi lucru. Ştie că ceremonia este la ora 14.00, se uită mereu la ceas. Îşi face o cafea, o variantă lungă şi tare, pe care o bea de obicei în weekenduri sau când are femei care rămân la el. Bea în bucătărie, privind peste acoperişuri. Jgheaburi înfundate. Ardezie plină de licheni. Este o zi uimitor de caldă, s-a apropiat cu încă o oră de jurămintele ei şi ceva în el este încordat, ca o coardă de chitară care miroase a nailon şi rugină, ca vârfurile umflate de la degetele ei mari.

A fost invitat. Nu la ceremonie, ci la recepţie, într-un fel de hambar de la periferia oraşului Norfolk, la o distanţă relativ scurtă, cu maşina. I se permisese chiar să vină cu un însoţitor. Nu răspunsese, iar Rosie nu-l rugase şi încă nu era hotărât dacă se va duce, atunci când ar fi fost deja momentul să se bărbierească, să se îmbrace, apoi momentul trece şi el este tot în propria bucătărie, în blugi, uitându-se la întinderea mării.

Avea de gând să-i dea într-o zi colierul din Muntenegru. Cel la care se uitase în piaţă şi pe care el îl cumpărase mai târziu, când ea nu era atentă. Îl păstrase, în toţi aceşti ani, în punga de hârtie şifonată. Lanţul se înnegrise puţin, dar piatra e tot de culoarea pe care o avea marea în acea vară, aşa că o ia pe plajă, când probabil că ea spune da sau la bine

şi la rău, şi o aruncă în valuri, aşa cum se face în filme, dar asta nu-l face să se simtă câtuşi de puţin mai bine.

Vrea să bea. Să bea cu adevărat. În schimb, ia o decizie şi, în sfârşit, simte că este o decizie bună. Pentru prima dată îşi simte pieptul uşurat, ca şi cum s-ar fi deschis o supapă. Aerul năvăleşte afară în grabă.

*

Vol-au-vent. Atât de amuzant de rostit, crede ea, deşi nu are cui să împărtăşească aceasta, chiar dacă sala este plină de oameni pe care îi cunoaşte şi îi iubeşte, dar şi de mulţi pe care nu-i cunoaşte.

Sunt trandafiri şi floarea miresei, şi feţe de masă şi vin spumant şi discursuri din inimă şi file de şalău cu lămâie, presărat cu mărar. Rochii de domnişoare de onoare în albastru regal, pentru că aceasta era culoarea preferată a lui Josh.

Este tot ceea ce ar trebui să fie o nuntă, dar absenţa lui Will este ca un dinte lipsă. Un lucru care o îngrijorează toată seara, fără a-i acorda propriu-zis atenţie.

Rochia ei este frumoasă şi prea strâmtă. Mama ei a legat-o la spate, şi acela ar fi trebuit să fie un moment de tandreţe, dar au fost mai mult tăcute, stresate din cauza rochiei, şi în timpul ceremoniei, în loc să se concentreze asupra viitorului ei soţ, se gândea că Josh nu era acolo şi nici Will nu era, dar asta fusese decizia ei, să nu-l invite la prima parte, la ceremonia lor intimă şi elegantă. Un acompaniament de harpă. Lecturi religioase, chiar dacă ei nu sunt religioşi, pentru că aşa e corect, aşa spusese Simon.

Rosie îşi petrecuse viaţa încercând să fie doar corectă, aşa că nu a argumentat, nici nu i-a păsat prea mult, deoarece cuvintele sunau frumos şi, fără îndoială, aceasta era ideea.

Toată ziua vorbesc, stau în picioare şi beau. Se ţin în braţe la primul lor dans lent, iar ea se gândeşte la noaptea în care avea 17 ani, în parcarea profesorilor, la curentul electric dintre ea şi Will şi la dorinţa pe care o avea de a-l atinge şi de

a nu-l atinge în acelaşi timp. Simţea un pericol, iar acum, se gândeşte ea, este invers. Se simte în siguranţă în braţele lui Simon. Sprijinită. Cu Will, nu ştia niciodată unde se află, cum ar putea să o facă să se simtă.

Îşi dă seama, în timp ce-şi scoate jartierele în acea seară, în timp ce soţul ei se dezbracă lângă ea, că şi-a petrecut o mare parte din acea zi gândindu-se la un bărbat pe care abia îl mai vede. Trebuie să fie din cauză că îl iubeşte ca pe un frate, concluzionează ea, după tot acest timp. Şi a pierdut deja unul dintre fraţi. Aşa că îl sună în dimineaţa următoare, în timp ce Simon era la duş.

Will nu răspunde, dar ea continuă să încerce până când răspunde.

— Rosie, şi îi spune atât de rar aşa, nu-i mai auzise vocea de atâtea luni, încât zâmbeşte şi se crispează, în acelaşi timp.

— Bună, spune ea.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce ar trebui să se întâmple ceva?

— M-ai sunat de vreo şase ori.

— Dar nu ai răspuns.

Will nu zice nimic. Lumina cade prin jaluzele, îşi întinde degetele pe cearşafurile din pat.

— Ce s-a întâmplat cu *tine*? îl întreabă ea. De ce n-ai vrut să răspunzi?

— Rosie, repetă el, şi pare obosit.

— Mă întrebam doar unde ai fost aseară, spune ea.

Tăcerea îi apasă în jos, ca zăpada.

— Pur şi simplu, nu am putut, Roe.

— Oh, haide, spune ea, inima îi bate mai repede şi recurge la umor ca la o plută de salvare. Ştiu că mâncarea de lux şi cvartetele de coarde nu sunt genul tău. Nici al meu. Dar a fost ziua nunţii mele, Will.

Linişte. Zăpadă. Mâini reci, nu cu mult timp în urmă.

— Aşa este, confirmă el.

— A fost... ciudat că nu ai fost acolo, știi?

— Ciudat, repetă el, iar ei i se pare că îl vede cum ridică ochii spre tavan, deschizând gura ca și cum ar fi furios, stăpânindu-se să nu spună ceva.

— Will?

— Cred că am terminat, Rosie. Plec.

— Pleci?

— Mă mut.

— Unde?

— În nord.

— Ce neplăcut.

— Cred că da. Chiria e ieftină.

Îl aude pe Simon închizând dușul din baie. Apa se oprește.

— Pleci în curând? îl întrebă ea, ignorând ce spusese el mai înainte. Pot să te văd înainte să pleci?

— Nu cred, răspunde Will, după o nouă pauză. Așa cum spuneam, cred că am terminat.

Umbra pe sub ușa de la baie. Un dulap care se deschide și se închide. Simon nu iese, iar ea nu închide.

— Ai grijă de tine, spune el, iar ea spune: așteaptă, iar el așteaptă, și ea întreabă: ce vrei să spui că am terminat? Ce... făceam?

Soarele pălește pe cuvertura patului. Norii trec prin fața ferestrei.

— Nu știu, Roe.

Iar acesta e numele pe care el i l-a dat, și simte același mic fior în stomac, înainte ca Will să continue.

— Chiar nu știu. Tu știi?

*

Își urmează planul și se duce la Leeds, dar nu-i place. Este aglomerație, frig și plin de oameni cărora nu are ce să le spună, un fel de Norfolk, dar cu mai multă ploaie.

Se mută curând într-un oraş din Yorkshire Dales şi este mult mai bine. Tot frig. Tot umed. Dar liniştitor şi cu oameni liniştiţi şi cu o slujbă obţinută la un proprietar de garaj care nu pune întrebări, îi place munca lui şi îi plăteşte un salariu decent.

E doar pentru o vreme, îi spusese bunicii sale. Ca să fac o schimbare.

Chimioterapia se terminase, bunica supravieţuise, înţelegea şi l-a lăsat să plece, iar el nu cunoaşte pe nimeni şi bea bere la pub-ul local şi, după două săptămâni, se oferă ca voluntar pentru echipa de Salvamont Montan, fără să ştie în ce se bagă. Dar îi aude pe oameni vorbind la bar, vede dealurile de afară pe fereastra apartamentului şi îşi spune de ce nu. Aleargă. Are picioare puternice. Are timp de omorât şi nimic de care să-i pese.

Trebuie să treacă un fel de test, despre care crede, cu îngâmfare, că va fi uşor. Dar pantele sunt abrupte şi terenul este plin de pietre şi trebuie să-şi antreneze corpul să se mişte diferit, să reziste într-un mod cu totul nou. Este obligat să poarte rucsacuri grele, trebuie să revadă regulile de orientare, după puţinul pe care îl învăţase de la bunicul său. Siguranţa este primordială la munte, ceea ce este un concept nou, pentru el. În mod ciudat, nu este un loc pentru cei cărora le place să rişte; oamenii se străduiesc din răsputeri să-i arate acest lucru.

După un an, devine membru potenţial şi este solicitat mai ales pentru entorse la glezne, turişti care merg în pantofi de pânză, cu tălpi de cauciuc, care obosesc, se ruşinează şi se sperie. El le oferă clătite şi ceai cald, şi oamenii reuşesc să coboare muntele, iar el se duce acasă şi citeşte cărţi de bucate şi caută noi trasee de alergare pe hărţile de la Ordnance Survey, iar inima lui se simte bine, pentru o vreme, ca şi cum ar bate sub o cortină trasă, şi îşi acordă timp de odihnă.

Odată, când vremea era rea, cu cerul alb ca varul din cauza ceţii din vârful dealului, le ia ceva timp să găsească cuplul care a dat alarma. În cele din urmă însă, ajung la ei.

Sunt două femei trecute bine de 40 de ani, dintre care una a alunecat pe povârniș, iar Will se emoționează când le vede, pentru că una dintre ele seamănă imposibil de bine cu ea.

Trecuse mult timp fără să o vadă pe Rosie Winters, dăduse uitării această teamă nostalgică și acum îl zguduia să vadă o persoană, aproximativ de aceeași vârstă, care seamănă cu femeia care îl născuse. Aceeași nuanță de păr roșcat, aceleași brațe suple. Deloc, câtuși de puțin aceeași față.

Câteodată, când se gândește la ea, se întreabă dacă nu cumva a murit.

Și nu știe ce ar trebui să simtă în legătură cu asta.

Într-o seară, în timp ce comanda un rând de băutură pentru echipa lui de salvamontiști, cu chipul marcat de arsuri de la vântul de pe dealuri, în fața lui, la bar, a apărut o fată.

Se uită la el așa cum se uită multe fete, știe că va spune da, dacă se oferă să-i facă cinste cu o băutură. Are părul scurt și negru și ochi vioi și mai întunecați. O bucățică de jad la gât, înfășurată într-o buclă din sfoară împletită.

— Este din Noua Zeelandă, spune ea, când îl vede că se uită.

— Ești din Kiwi?

— Aș vrea eu. Am petrecut un an acolo, după facultate.

— Ai făcut parașutism și alte chestii?

— Doamne, nu. Doar am locuit. Am vândut bilete pentru excursii cu barca.

— Sună palpitant.

— Într-un fel a fost, spune ea, ridicând din umeri. Îmi plac bărcile. Și orice e mai bine de cealaltă parte a lumii.

O felicită ridicându-și paharul și se așază lângă ea pe un scaun înalt la bar, ignorându-și prietenii care îl ironizează din spate.

Femeia știe să bea. Will rămâne la o singură halbă, dar ea nu comentează, ceea ce îl face să-i placă de ea, vorbesc despre călătorii și casă și despre lucruri subestimate, care îi

fac pe amândoi să râdă un pic. Ei îi plac pisicile, şi nopţile târzii, şi filmele horror. Nu mănâncă carne şi nici coriandru. Are gust de săpun, spune. Are o soră, o mamă şi un tată care sunt separaţi, dar locuiesc pe aceeaşi stradă.

— E ciudat? o întreabă el, iar ea îi spune că este şi mai ciudat când oamenii îşi fac jurăminte şi apoi nu se mai văd niciodată.

Este palidă, ca laptele. Îi aminteşte de vremea de aici.

— Care e povestea ta, atunci? îl întreabă, în clipa când sună clopoţelul care anunţă ultimele comenzi. Ai o mamă? Un tată? Un câine şchiop?

— Răspunsul este nu la toate trei, spune el, şi merge mai departe, iar ea e atât de interesată şi vorbeşte atât de concret, încât continuă, îi povesteşte chiar şi despre Roe, varsă tot afară din el în faţa acestei femei pe care nu o cunoaşte, dar în care simte că poate avea încredere.

Că s-a mutat aici, de fapt, ca să taie toate legăturile, şi ar fi vrut să existe un alt motiv, dar iată, acesta e adevărul, crud şi strâmb, asemenea copacilor morţi de pe marginea drumurilor din Yorkshire. Femeia ascultă fiecare cuvânt, învârtindu-şi vinul în pahar.

— Deci eşti îndrăgostit de o fată cu care nici măcar nu te-ai culcat vreodată?

— Mai rău decât atât. De o fată pe care am sărutat-o doar o dată. Acum opt ani.

Nu repetă începutul frazei ei.

— Atunci aş spune că îţi place doar ideea că există, replică ea. Lipeşti totul pe ceva ce nici măcar nu ai avut vreodată. Ceva care nu este real.

— Aşa crezi? întreabă Will, şi se uită la ea, dorind cu disperare ca această femeie, această străină, să aibă dreptate, ca să poată, în sfârşit, când a trecut deja de 25 de ani, să se desprindă.

— Da, spune ea, iar el își dă seama — în timp ce o privește cum își înclină băutura în spate, cum îi cade bretonul într-o parte — că femeia va fi cumva importantă pentru el.

Se numește Jen. Are un tatuaj cu o ferigă pe osul șoldului — Will află în acea noapte, în timp ce se dezbrăcau unul pe celălalt — și ea îi spune că e real, și asta, și asta, în timp ce-l călăuzește să o atingă în locuri care îl fac să se înfierbânte, să i se împăienjenească ochii și să uite de toate celelalte lucruri.

Sora lui vine în vizită pentru prima dată de când s-a mutat în Nord. Crescuse brusc ca un lăstar de fasole, numai coate și genunchi și omoplați.

— Ești adolescentă, remarcă el, iar ea răspunde evident, iar el se duce să o îmbrățișeze, dar ea îi spune, ei, ce faci?

— O salut pe sora mea mai mică, spune el, în timp ce trenul alunecă încet pe lângă peron și pornește mai departe.

— Atunci, salută-mă. Fără atingeri.

— Cum merge treaba cu problemele de intimitate? întreabă el, iar ea își da ochii peste cap, spune că îi este foame, că ar face bine să fie în continuare un bucătar bun.

Pare să o placă pe Jen, atât cât poate Amber să placă pe cineva. Acum locuiesc împreună, lucru pe care el nu i l-a spus încă bunicii sale, iar dovezile traiului cu o femeie sunt peste tot; aparatul ei de ras de pe marginea băii, iaurtul cu conținut scăzut de grăsime din frigider; prosoape de bucătărie curate și uscate, împăturite pe blatul din bucătărie.

La început, Amber nu spune nimic, deși Will o vede cum analizează totul. Dispare în camera de oaspeți și pare mai încântată la cină, atunci când Jen se arată interesată de studiile ei și are ocazia să se laude cu notele ei și cu înotul, cu noul ei plan de a deveni avocat pentru drepturile omului.

— Sau oncolog, spune ea, iar Will se uită la ea peste masă, în timp ce rupe niște pâine cu dinții.

— Din cauza bunicii? întreabă el.

— Pentru că se plătește bine, spune Amber. Și aș fi bună la asta.

Jen o studiază și ea. Bea puțin vin și întreabă apoi dacă chiar au aceiași părinți, iar aceasta vrea să fie o glumă afectuoasă, un compliment, ceea ce funcționează la Amber – fata pufnește și ia o înghițitură pe jumătate timidă, pe jumătate îngâmfată din limonadă –, dar Will rămâne tăcut tot restul timpului cât durează masa.

În pat, în acea noapte, Jen îl întreabă ce s-a întâmplat, ce a făcut.

Will dă aerul afară din plămâni, întrebându-se dacă are rost să-i spună.

— Avem tați diferiți, îi spune el.

Ochii lui Jen îi caută pe ai lui. Stă în pat cu fața la el, cu părul negru răsfirat pe pernă.

— N-am știut.

— Nici Amber nu știe. E prea tânără ca să-și amintească că tata plecase deja.

Jen îi atinge fața și îl întreabă dacă vrea să vorbească despre asta, iar el spune că nu.

— Nu am știut, repetă ea. Îmi pare rău.

— Nu ai de ce, spune el, și vorbește serios.

Se rostogolește și rămâne întins pe spate, își încrucișează brațele la ceafă.

— E un copil bun, spune ea. Ai făcut o treabă bună.

— Bunicii mei au crescut-o. Eu nu am făcut nimic.

— Prostii, spune Jen. Te idolatrizează.

Will râde sincer auzind aceasta.

— Serios. Toate lucrurile astea pe care le spune și le face. Încearcă să te impresioneze.

— Încearcă să mă depășească, ripostează Will.

— Vrea să fii mândru de ea, spune Jen, iar el găsește asta greu de crezut, dar nu mai zice nimic; o lasă cu viziunea

ei sentimentală despre familie, dacă asta simte nevoia să vadă.

— Te iubesc, spune Jen, când este aproape să adoarmă, iar Will se uită în continuare la mucegaiul de pe tavanul lor.

Îi spune că şi el o iubeşte, pentru că se pare că este nevoie doar de exerciţiu, iar sensul, sentimentele nu au nimic de-a face cu asta.

Ies cu Amber la plimbare. Privesc ciocârliile pe dealuri, urcă pe poteci, comandă ceai şi prăjituri în micile restaurante cu acoperiş de ardezie. Amber face fotografii cu lucruri banale, cum ar fi ciulini, cabine telefonice şi oi, îi pune întrebări despre Salvamont, vorbeşte, în principal, despre prietenii ei şi despre cursurile ei şi despre dorinţa de a studia la Warwick.

În dimineaţa în care pleacă, îl întreabă ce mai face.

— Ce vrei să spui? întreabă el.

Face cafea pentru amândoi la el în bucătărie. Jen a plecat la serviciu şi este pentru prima dată în toată săptămâna când sunt singuri.

— Adică aşa, ce mai *faci* ? repetă Amber. Mai bei?

— La petreceri, spune el, după o pauză.

— E în regulă, atunci.

— Da. Aşa este.

— Bunica îşi face griji de moarte pentru tine.

— Să nu spui asta.

— De ce nu? E adevărat.

— Partea cu moartea, precizează el.

Îi zâmbeşte ca să arate că glumeşte, în timp ce pune ceaşca în faţa ei. Nu-i vine să creadă că acum Amber bea cafea. Că e aproape la fel de înaltă ca el.

— E încă bine, spune Amber. Trebuie să se ducă la un control în curând, dar e bine. Găteşte nenumărate oale de mâncare şi face pâine. Ba chiar şi fluieră din nou.

— Oh, Doamne, spune Will.

— Ştiu. E exasperant.

— Îmi amintesc.

— Dar acum îmi place.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Te-am auzit vorbind prin perete, spune ea, dintr-odată.

Îşi ţine cafeaua la lumină, ca şi cum ar vrea să vadă ce marcă de ceşti are în dulapuri. Detalii pe care i le va raporta bunicii lui, fără îndoială.

— OK, spune el.

— Ştiam deja că suntem fraţi vitregi. Cel puţin, am presupus.

Will nu se poate uita la ea. Nu-i place cu câtă dezinvoltură vorbeşte; cu câtă detaşare.

— Aşa este, spune el.

— Dar nu cred că are importanţă.

— Nu?

— Deloc. Amândoi taţii noştri sunt absenţi, aşa că, în fond, nu înseamnă nimic. Iar mama noastră este tot absentă, dar cel puţin o avem în comun. Eşti cam tot ce am, spune ea, gânditoare. În afară de bunica, iar ea nu va mai fi aici prea mult timp.

— Ambs.

— Ce? Trebuie să te obişnuieşti cu ideea că oamenii mor, Will.

— Ştiu că mor, la naiba.

— Ba nu ştii! Nu te confrunţi cu acest gând, sau nu-l laşi să ajungă la tine aşa cum se cuvine. De aceea bei, fugi ca un nebun şi încerci să te sinucizi pe motocicleta aia.

— *Ceee?*

— Te-am văzut, uneori, spune ea. Iei curbele ca şi cum ţi-ai dori moartea. Cei de la şcoală îţi spuneau Will Sinucigaşul.

Will se ridică în picioare atât de repede, încât se izbeşte cu genunchiul de masă; simte vânătaia care îl arde în jurul osului, sângele care se prelinge.

— Exact ce spuneam, rosteşte Amber, în timp ce Will se întoarce, dă drumul la robinet ca să facă ceva. Simt că ai nevoie să... nu ştiu... să procesezi lucrurile. Fac psihologie la nivel A, şi...

— Să procesez lucrurile, repetă el, iar vocea îi este stridentă, neîncrezătoare. Doamne, Amber. Sunt un nenorocit de adult. S-au întâmplat nişte lucruri de rahat, OK, dar acum sunt bine. Totul e în regulă.

— Dar eşti *fericit*?

Apa curge. Degetele, dedesubt, pentru a verifica temperatura.

— Nimeni nu e fericit, spune el.

— Asta nu e adevărat, replică Amber. Pentru numele lui Dumnezeu, Will, tocmai la asta mă refer. Nu poţi trece prin viaţă aşa. Trebuie să vorbeşti cu cineva despre mama şi despre bunicul şi despre prietenul tău care a murit.

— Vorbesc destul.

— Am văzut-o, spune ea, schimbând subiectul atât de repede, încât el nu înţelege ce vrea să spună.

— Pe mama? o întreabă.

— Nu, nu pe mama. Pe iubita ta. Rosie.

Pauză. Soarele încremenit pe umerii lui, iar el stă cu spatele la ea.

— Rosie nu este iubita mea.

— Ei bine, nu contează. Era acasă cu iubitul ei.

— Soţul, spune el.

— Nu contează. Erau la bar cu nişte foşti colegi de şcoală. Probabil că îi cunoşti pe mulţi dintre ei.

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea, Amber.

— Nu-ţi pasă de Rosie Winters?

— De ce îmi spui asta?

— De aia, spune Amber, trage adânc aer în piept şi tace atât de mult timp, încât el trebuie să închidă robinetul.

A umplut spălătorul. Apa se clatină pe margine şi se revarsă în chiuvetă.

— Spuneam că tu eşti tot ce am. Şi spuneam că vreau să fii bine. Şi am sentimentul că singura dată când am ştiut că eşti bine a fost atunci când fata aia era la noi. Nu că mi-a plăcut prea mult de ea, adaugă ea.

O scânteie s-a aprins în el.

Un fitil, care explodează.

— Era mofturoasă, spune Amber. Şi cu capul în nori, ca şi cum nu ar fi fost cu adevărat acolo.

— Îi murise fratele, spune Will.

— Da, spune Amber, şi are decenţa să facă din nou o pauză, pentru a pretinde că trebuie să fi fost greu pentru fata asta pe care abia o cunoaşte.

— Dar când am văzut-o, Will, am simţit că trebuie să-ţi spun şi de aceea am venit până aici. Nu că nu a fost frumos să te văd. Într-un fel.

Will este cu mâinile în apa din chiuvetă. Este atât de fierbinte încât îl opăreşte.

— Este însărcinată? o întreabă.

— Nu.

Încă o scânteie. Îşi scoate mâinile din apă încet şi vede pielea roşie precum carnea crudă.

— Este nefericită, spune Amber şi aşteaptă, lasă cuvintele să atârne în aer. Are privirea *pustie*, continuă ea. Şi e slabă ca o scândură. Nu a băut vin ca toţi ceilalţi, a băut apă şi atunci când s-a dus la baie, a rămas acolo mult timp, Will. O veşnicie. Aproape că îmi venea să mă duc după ea să văd ce face.

— De ce îmi spui toate astea? o întreabă din nou.

— M-am gândit că ai vrea să ştii, spune Amber, ridicând din umeri. E clar, m-am înşelat.

— Foarte clar.

— Numai că eu aşa cred, spune ea, şi se ridică în picioare, împinge într-o parte ceaşca de cafea goală, că nu ai decât o singură viaţă, ştii? Aşa că ce rost are să ţi-o petreci nefericit sau inert?

— Inert, repetă el.

— Da. Bun cuvânt, nu-i aşa? În curând voi fi o tânără cu studii universitare, spune Amber, şi pare din nou îngâmfată – dar şi diferită.

Are altceva în ochi.

— Aşa că treci peste asta, continuă ea.

— Peste ce, că faci tu pe deşteapta? Sau că eu sunt nefericit?

— Peste amândouă.

Amber zâmbeşte fără să-şi arate dinţi. Doar strânge din buze pe o parte.

— Şi ca să se ştie, spune ea, în timp ce se retrage, îndreptându-se spre hol ca să-şi împacheteze lucrurile. Chiar mi-a plăcut de Jen.

Will observă că a folosit timpul trecut, Amber se duce în camera cealaltă, dar nu scapără nicio scânteie, nu sare nicio siguranţă, nu se aprinde nicio flacără în el.

Răstoarnă bolul. Priveşte cum apa creşte, apoi se scurge.

*

Rosie nu pleacă prea departe după ce se căsătoreşte. Ea şi Simon nu voiau să locuiască în Londra, dar tânjeau după luminile şi tinereţea unui oraş, aşa că s-au mulţumit cu centrul oraşului Norwich; aproape de casă, dar suficient de diferit.

— Diferit de ce? o întrebase Simon.

De locul unde îl văd pe Josh la fiecare colţ de stradă, dar nu-i spusese asta.

Şi deci locul pe care nu putea suporta să-l părăsească.

Îi dăduse un răspuns vag, iar Simon se gândise şi spusese că era ca un fel de Oxford mai mare şi mai puţin frumos, de ce nu, şi aşa că au cumpărat un apartament la mansardă, mare şi cu multe ferestre, cu vedere spre râu şi cu o navetă acceptabilă până la aeroport, la capitală, la restul ţării, pentru toate aventurile pe care plănuiau să le aibă.

El are un post de conducere în domeniul de investiţii bancare, iar Rosie ajunge, cumva, în consultanţă în management. Neplanificat, dar suficient de stimulant, cu program prelungit de lucru şi salarii mari, o pensie bună şi asigurare corectă de sănătate, cu zile ale familiei în care toţi colegii ei fac picnicuri, se plimbă cu carturile sau joacă badminton în echipament de tenis.

Face cursuri de Pilates şi de cardio, calculează caloriile şi găteşte — prost — pentru Simon şi, uneori, pentru membrii grupului lor de la universitate, care au rămas apropiaţi, joviali şi conectaţi, în opinia lui Rosie, numai prin vârstele şi salariile lor. Cumpără seminţe de kia şi lumânări din soia şi cremă antiîmbătrânire, la comanda mamei sale. Începe în haine pe care nu credea că le va îmbrăca vreodată, le poartă şi se simte expusă şi simte că nu este ea însăşi, în loc să se simtă sexy sau frumoasă, aşa cum se aşteaptă. A încercat să facă terapie. Nu ştie să mediteze, deşi a încercat. Continuă să verifice totul într-o buclă fixă. Este soţie şi fiică, dar nu mai este soră.

Se întreabă dacă mai poate fi în continuare soră geamănă fără el.

Tot îşi mai scrie pe pielea mâinii, când este singură, când aşteaptă un client să intre la un apel video, sau când se întoarce cu taxiul de la birou şi îi vine ceva în gând şi simte că nu va putea să ţină minte. Aceasta este partea ei preferată

din orice zi, când fură un moment. Când alcătuieşte o propoziţie sau o strofă, şi simte, pentru un timp, că stă în bătaia soarelui.

Vrea să scrie totul aşa cum trebuie, să transcrie pe un caiet şi uneori face acest lucru, alteori uită, iar poemele sau fragmentele sau rândurile, orice ar fi ele, se spală de pe braţele ei în apa de la duş. Cerneală care se duce pe scurgere la un loc cu murdăria oraşului, cu sudoarea de la sesiunile de pe banda de alergare, cu gelul de duş pe care şi-l pune pe toată suprafaţa membrelor ei puternice, osoase, de nerecunoscut.

Sexul cu soţul ei este uneori plăcut, iar uneori ciudat şi de multe ori o face să tremure într-un mod greşit. Simon este mult timp plecat la serviciu. Când este acasă, se poartă dulce şi tandru, iar ea se simte recunoscătoare şi vinovată ca naiba din cauza asta.

Într-o seară, după ce s-a epilat pe picioare, în baie, se dă cu cremă hidratantă pe gambe. Simon este plecat la o conferinţă şi trebuie să pregătească singură cina, fără el. Se gândeşte, pentru o clipă, ce ar fi să ungă untul de corp pe un biscuit şi să muşte din el. Cât de gros şi de cremos ar fi.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai simţise gustul zahărului.

Atât de mult timp de când nu-şi mai permisese nimic care să semene măcar pe departe a dragoste.

Marley o sună în fiecare lună. Este însărcinată acum, are o relaţie cu un alt doctor, un neurolog, locuieşte în Londra şi inhalează acea energie eclectică, plină de cofeină, pe care o au toţi londonezii, verva mersului rapid pe jos, pentru a prinde metroul, ceea ce face ca prietena ei să semene cu o rafală de vânt atunci când stau de vorbă. Este ambiţioasă şi sinceră, încă interesată de Rosie, dar Rosie simte că nu poate ţine pasul cu ea; ca şi cum ar observa-o prin acele binocluri

pentru operă, din alamă, pe care le primești în teatre, pur și simplu o privește din depărtare.

Prietena ei pare fericită, deși ocupată fără încetare. Rosie se întreabă dacă este mulțumită, dacă toată munca lor sârguincioasă și respectarea regulilor și notele bune de la școală au dat roade pentru ea. Dacă are măcar timp să se gândească la asta.

Rosie este opusul. Are acum prea mult timp să se gândească, după o perioadă în care lucrurile se întâmplau pur și simplu, când nu era ea însăși și lăsa lucrurile să se desfășoare în voia lor, fără să se gândească.

Cu totul altfel decât ea, își spune uneori, în toiul nopții, sau când merge prin ploaie la sală. Dar nu e totul rău. Scrie. Câștigă bani. Are pereți de sticlă, care lasă să intre lumina soarelui, și un soț bun, care miroase a săpun, îi aduce lalele și îi spune în fiecare zi că o iubește, înainte de a stinge lumina.

Nu se simte mulțumită, dar se simte în siguranță și calmă și echilibrată, iar asta e în regulă, pentru că de asta avea nevoie. Este ceea ce îi trebuie.

Primește un mesaj pe la miezul nopții, când Simon este acasă și doarme alături de ea. Nu se simțise suficient de obosită atunci când se băgaseră în pat. Scrisese poezii, cele pe care le spălase de pe piele ceva mai înainte și pe care încerca acum să le recupereze.

Când telefonul bâzâie și vede numele lui Will, nu deschide mesajul imediat. Trecuse mult timp de când îl văzuse așa pe ecranul ei. Nu mai vorbiseră de când se căsătorise, iar el îi spusese că au terminat-o, ceea ce uneori crede că este cât se poate de corect, iar alteori o înfurie atât de tare, încât îi vine să bată din picior și să țipe ca un copil. Ca o adolescentă cu inima frântă. Chiar dacă, își amintește tot ea, inima ei nu fusese niciodată a lui ca să o poată frânge. Erau prieteni apropiați. Nu erau meniți să fie mai mult. Acum știe asta și este fericită cu Simon. Fericită cu soarta ei.

Aşa că ignoră mesajul un timp. Observă, aşa cum ar sfătui-o terapeutul ei, ce se întâmplă în corpul ei; ce se învârte şi pulsează şi o purifică.

Termină de scris, gândindu-se că poate nu-l va citi până dimineaţă. Închide caietul. Se uită fix la lumina lunii de pe perete.

Se întreabă pe cine păcăleşte şi deschide mesajul.

Îl parcurge prea repede prima dată, trebuie să se liniştească şi să recitească. O întreabă cum se simte. Spune că se gândeşte să vină acasă, în vizită, şi că ar vrea să se întâlnească cu ea şi cu Simon. Că o aduce pe Jen, cu care locuieşte acum, şi care e sigur că o să-i placă.

Este cel mai banal mesaj, aşa că nu înţelege de ce o înfurie. De ce trebuie să se ridice din pat, să se ducă jos în sufragerie, la laptop, să stea rigidă, crispată şi tensionată.

— Will vrea să ne vadă, spune ea la micul-dejun.

Vorbeşte cu nonşalanţă. Nu-i pasă. Soarbe sucul fără zahăr.

— Will White? întreabă Simon, fără să-şi ridice ochii de pe revistă.

— Câţi alţi Will mai cunoaştem?

Simon nu răspunde; ia o gură din smoothie şi continuă să citească. Rosie se miră cât de mult îi aminteşte de tatăl ei care făcea cuvinte încrucişate. Lăsa lucrurile importante să treacă pe lângă el.

— Ce ar trebui să spun? îl întreabă.

— Ce vrei să spui? replică el, iar ei îi vine să arunce cu sucul în el, pentru că este atât de rezonabil şi de bine-crescut tot timpul.

— Am impresia că parcă nu-l mai cunosc, spune ea. Cred că nu prea ţin să mă văd cu el.

— Atunci spune-i că suntem ocupaţi.

— Dar cum putem să fim ocupaţi toată săptămâna în care el este acasă? E nepoliticos?

— Rosie, spune Simon, şi în sfârşit ridică privirea. Te gândeşti prea mult la asta.

— Îmi pare rău, răspunde ea, pentru că scuzele sunt un reflex, ca atunci când clipeşti în faţa unei lumini puternice.

— Ar fi atât de rău să bem ceva cu el?

— Nu. Nu ar fi rău.

— Ar putea să fie bine. Să limpezească atmosfera dintre voi doi.

— Ce vrei să spui? întreabă ea, şi tot corpul i se crispează, până când el spune:

– Ştii tu, de când te-a dezamăgit cu nunta şi toate celelalte.

— Da.

— S-ar putea chiar să vrea să-şi ceară scuze, spune el. Pentru că nu a venit.

— Cu câţiva ani prea târziu.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, zice Simon, întorcând o pagină.

Aşa că ea spune că poate, şi se gândeşte la asta toată săptămâna.

Laşitatea ei preia controlul în ziua în care Will trebuie să plece şi în sfârşit îi răspunde la mesaj. Îi spune că îi pare rău că ratase mesajul lui – că Simon era plecat, şi ea era la o conferinţă, dar că data viitoare, da, cu siguranţă, ar fi frumos să ne vedem. Fără sărutări, o pauză, apoi un răspuns, două litere x mici, fie că sunt afectuoase, fie că anulează minciunile, nu este sigură, şi el nu mai răspunde de data aceasta, iar Rosie se simte uşurată.

*

Urmează lucruri liniştite. Zile calme. Căsătorie şi parteneriat, şi un somn odihnitor şi regulat. Will se îndrăgosteşte de peisajul din nordul Yorkshire-ului, chiar mai mult decât de ţărmul de acasă, iar lui Rosie îi plac rutina şi certitudinea

zilelor ei, o forţă regăsită pe care a crezut că nu o va mai afla niciodată, dar iată că, fără să-şi dea seama, apare într-o dimineaţă, şi este tot acolo în dimineaţa următoare şi în cea următoare.

Există zile bune şi zile mai puţin bune. Ploaie care în Yorkshire durează o săptămână întreagă, şi valuri de frig în Norwich, care îi amorţesc mâinile lui Rosie, o fac să se gândească la lucruri la care nu vrea să se gândească, la zilele cu zăpadă şi la faruri şi la ochi cenuşii ca furtuna.

— Te iubesc, să ştii, îi spune ea lui Simon, când se întâmplă asta, şi un fior de panică se strecoară prin ea.

— Ştiu, îi răspunde el, iar ei continuă, în acest fel, şi totul este stabil.

*

Este o noapte aspră de iarnă când Will primeşte un telefon.

Un bărbat de treizeci şi patru de ani este dat dispărut, a fost văzut ultima dată îndreptându-se spre dealuri. Nu este în formă bună, li se spune, aşa că Will porneşte prin viscol cu echipa sa, ducând cu el frânghii şi saci de supravieţuire şi echipament de încălzire, pericolul îi mână mai repede în sus decât vântul care îi împinge din spate.

Echipa lui nu pare îngrijorată, aşa că nici el nu este. Este dimineaţă foarte devreme, iar întunericul arată exact ca opusul lui — o zăpadă viscolită care nu cade, dar apasă din greu norii în jos. Pulsul lui Will s-a accelerat din cauza greutăţii rucsacului şi a forţei vântului, dar nu se luptă; este concentrat. Pompează energia pe care i-o dă alergarea; acel impuls provocat de viteză şi de pericol, ca o băutură limpede şi tare, de care nu se mai atinsese de la acea bătaie în uşa lui, într-o zi ploioasă, cu atâtea veri în urmă.

Piciorul îi alunecă pe o piatră netedă, inima îi tresare, dar se redresează.

— Eşti bine? întreabă Jim, colegul din spatele lui, iar Will spune da.

Pentru că este bine. În acest moment, totul este în regulă. Mai fac încă nouă, zece paşi. Vântul mugeşte ca un ocean, dar ninsoarea s-a oprit, în sfârşit.

Nu aude şi nu vede nimic care să-l avertizeze. Este în fruntea şirului şi totul se întâmplase deja. Bărbatul luase decizia, legase nodurile, făcuse pasul necesar. Un singur pas. O singură creangă de copac.

La un moment dat, Will căuta o persoană dispărută, iar în momentul următor, nu mai caută.

— La naiba, spune Jim ca pentru el însuşi, dar Will îl aude şi îşi dă seama că fusese un prost pentru că nu se aşteptase la asta.

Pentru că nu se aştepta să o privească în faţă într-o zi, într-un alt ţinut şi sub un alt cer, dar cu succes de astă dată, pe persoana care-şi dorise suficient asta.

Teroare. Lucrul acela pe care îl simţise întotdeauna, dar pe care îl înăbuşise.

Vine după el, pe deal.

După aceea, lucrurile devin amorţite şi înceţoşate. Doreşte cu disperare să bea, dar îi spune lui Jen într-un moment de luciditate şi ea face tot ce-i stă în putinţă ca să-l împiedice. Îşi petrece zilele în apartament, se duce la serviciu şi îşi termină tura cu cât mai puţină interacţiune. Seara, îşi ia motocicleta şi iese, pentru că este singurul lucru care îl face să simtă ceva.

Se gândeşte la ceea ce a spus Amber.

Cum era poreclit la şcoală.

Se gândeşte la ziua aceea din baia şcolii, cu oglinda spartă, când se tăiase la cap. Oamenii au presupus că atacase un alt elev, şi asta a fost mai uşor, mai uşor de înţeles. Nimeni, cu atât mai puţin el însuşi, nu ar fi ştiut ce să facă cu

adevărul. Că se izbise de mai multe ori cu capul de oglindă, ca să vadă ce se va sparge mai întâi.

Se gândeşte la femeia pe care au jefuit-o.

La Josh şi la marginea râpei.

Mama lui a plecat. Tatăl lui nu a fost niciodată acolo. Bunicul lui a murit, iar bunica lui va muri, la bărbatul dispărut, cu pantaloni kaki şi ghete fără şireturi, omul pe care nu l-au găsit la timp — şi acesta dispăruse şi nimic din ceea ce făcuse sau putea face Will nu ar fi reuşit să oprească nimic din toate astea.

Aşa că merge cu motocicleta şi stă în pat şi vorbeşte foarte puţin, şi se lasă dus în jos, tot mai jos, de ceea ce este în el.

*

Rosie se duce să-i vadă pe Marley şi pe copil. Ia o mulţime de cadouri să i le dea de la ea şi Simon, dar şi de la părinţii ei, împachetate în hârtie de ambalaj punctată cu rătuşte. Marley o roagă să le deschidă în locul ei, în timp ce stă afundată în pernele canapelei cu micuţa persoană cuibărită pe pieptul ei. Pare epuizată. Mulţumită. Ciufulită ca un boboc care întârzie să se deschidă.

Îi povesteşte în detaliu despre naştere, iar Rosie ţine copilul în braţe o clipă, dar este atât de speriată de greutatea fetiţei, încât o dă repede înapoi. Soarele se strecoară prin ferestre şi încălzeşte încăperea. Rosie îşi dă jos puloverul, toarnă băuturi proaspete.

— Nu-mi vine să cred că eşti mamă, spune ea, la un moment dat.

— Nici mie, răspunde Marley. Nu voiam să fac asta până la treizeci şi trei de ani.

— Oh, chiar aşa?

— Da. Aveam un plan. Un plan à la Rosie Winters.

Rosie zâmbeşte şi ridică paharul cu limonadă, îi spune să meargă mai departe.

— Aveam de gând să mă căsătoresc cu Trev la treizeci de ani, continuă Marley. Să-mi termin rezidenţiatul şi să încep să încerc. Mă gândeam că mi-ar fi luat cam un an până să rămân însărcinată. Aşa că da, aş fi născut-o la treizeci şi trei. Nu la douăzeci şi nouă. Este... cam devreme.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Rosie.

— S-a întâmplat că a venit Skye, spune Marley, uitându-se în jos la micuţa fiinţă umană.

Aceasta nu pare îngrijorată de faptul că venise prea devreme, că planul ei îşi avea propria desfăşurare în timp.

— Înseamnă că te vei căsători cu Trevor, oricum? o întreabă Rosie.

Se uită amândouă la Skye, la faţa ei adormită şi la mâna ei înţepenită, care se odihneşte pe clavicula lui Marley.

— Într-o zi, răspunde Marley. Dacă o să mă ceară.

— Bineînţeles că o să te ceară.

Se lasă o tăcere plăcută. Ascultă suspinele traficului de afară, zgomotul jaluzelelor scuturate de vânt.

— Te-ai simţit cumva altfel, atunci când te-ai căsătorit cu Simon? o întreabă Marley.

Rosie mai soarbe o gură de limonadă.

— Cum adică altfel?

— Nu ştiu. Spune-mi tu. Întotdeauna am crezut că o nuntă este ceva necesar, ştii, şi special. Dar acum o avem pe Skye, mă întreb dacă poate fi ceva mai special decât asta. Care să te lege mai strâns. Ştii?

— Sigur, spune Rosie, deşi, bineînţeles, că nu ştie, pentru că ea nu are copil.

Discutase cu Simon despre asta, o dată sau de două ori. Nu simte nicio dorinţă să fie mamă, deşi nu a recunoscut niciodată aşa ceva, speră că se va întâmpla într-o bună zi, fără ca ea să-şi dea seama.

— Deci ai simţit o schimbare când te-ai căsătorit?

— Da, sigur, răspunde Rosie.

Marley aşteaptă, iar Rosie mai soarbe din limonadă. Este acrişoară şi deja răsuflată, îi lasă o peliculă de zahăr pe dinţi.

— Îţi consolidează angajamentul, spune ea. A fost drăguţ să faci asta cu voce tare, în faţa tuturor.

— Drăguţ, repetă Marley.

Se uită la ea cu privirea aceea specială.

— Minunat, se corectează Rosie.

— Rosie, spune Marley.

— Da?

— Te simţi bine?

— ... da? De ce?

— Fără motiv. Doar că eşti atât de... la limită.

— Nu am fost mereu aşa?

Zâmbesc stingherite, gândindu-se că este atât de trist şi de adevărat. Skye protestează, Marley o rearanjează pe pieptul ei şi în curând fetiţa adoarme din nou.

— Şi eşti şi slabă, spune Marley.

— În sfârşit.

Marley face o grimasă; nu neagă, dar nici nu aprobă răspunsul ei.

— E doar stilul de viaţă sănătos al lui Simon, spune Rosie, cu un râs fals. E greu să fii căsătorită cu un canotor şi să mai mănânci lactate şi pâine.

— Dar eşti în ordine?

— Sunt cât se poate de bine, spune Rosie. Chiar aşa.

Se tot gândeşte la această minciună în timp ce merge cu trenul spre casă. Adevărul este că nu a fost niciodată foarte bine; nu-şi poate aminti un moment vreodată în care fusese bine, şi asta chiar înainte de moartea lui Josh.

Josh.

Numele lui, ca un talisman norocos pierdut. Încă străluceşte ca semn de speranţă şi de lucruri bune, dar împletit şi cu ceva irecuperabil; o dorinţă care nu o duce nicăieri.

Îl vede câteodată în oglindă, în forma urechilor şi a unghiului maxilarului ei. Amândouă arată puţin ciudat; el, cu membrele prea mari pentru corpul său, sigur că ar fi crescut frumos şi cizelat, odată cu anii care nu i-au fost daţi. Iar ea, niciodată destul de bine. Sprâncenele prea dese. Fruntea prea lată. Ochi migdalaţi, albaştri, dar trişti.

Îi este dor de el ca de un organ vital.

Se trezeşte, uneori, în mijlocul nopţii, pentru că i se pare că-l aude venind pe hol, deşi nu pusese niciodată piciorul în apartamentul ei, probabil că ar fi detestat tot granitul şi cenuşiul, lipsa plantelor şi a muzicii şi a pernelor.

Când se întoarce de la Marley, sare peste cină, se spală pe dinţi, pentru că astfel se convinge mai uşor că a mâncat. Apoi verifică dacă ferestrele sunt închise, de trei ori — într-adevăr, o noapte liniştită, în general.

După ce se urcă în pat, o sună pe mama ei, fără să se gândească. Un reflex, atunci când se simte deprimată, sau confuză, deşi asta o ajută rareori.

— Draga mea, răspunde ea, iar Rosie spune *Mamă*.

— Te simţi bine?

— Nu prea, spune ea.

— Oh! Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

Tăcere.

— Cred că tocmai asta e problema. Nu s-a întâmplat nimic. Cred că m-am plictisit, mamă. Mă simt blocată. Şi obosită, tot timpul.

— Mănânci cum trebuie? Te dor sânii?

— Nu sunt însărcinată, mamă.

— Eşti sigură?

— Da. Nu de asta te-am sunat.

— Ai sunat pentru că eşti obosită?

Rosie îşi ţine respiraţia, uitându-se la perdelele trase, la cremele de faţă împrăştiate pe măsuţa ei de toaletă. Se întreabă unde au dispărut cărţile ei. Înregistrările şi caietele ei şi teancurile de bileţele.

— Da, spune ea. Cred că da.

— Ei bine, du-te la culcare devreme, dragă. Şi ai grijă. Ar putea fi anemie, sau ceva de genul ăsta. Poate că ai nevoie de nişte suplimente.

— Poate, spune Rosie.

— Draga mea?

— Da?

— Te plictiseşti doar pentru că eşti inteligentă. Începe să-ţi cauţi alte slujbe, dacă e nevoie. Ai fost la compania ta destul de mult timp. Probabil că ai nevoie doar de o schimbare.

Rosie aprobă. Îi mulţumeşte mamei sale, deşi nu ştie pentru ce, şi închide telefonul. Cremele de faţă par să se holbeze la ea, ca şi cum nu ar şti la ce se aşteptase. Atât de critice, cum stau aliniate în linie dreaptă.

La scurt timp după aceea, Simon îi trimite un mesaj şi spune că va întârzia, să nu-l aştepte, şi deşi este deja în pat, simte o străfulgerare de mânie, ca şi cum ar avea voie să fie supărată pe bărbatul care o iubeşte şi care are grijă de ea şi care planifică weekendurile cu sârguinţa cu care face aproape totul: canotaj, sex, ridicarea greutăţilor, Scrabble. O atinge în mod greşit, dar tot o atinge. O susţine în durerea ei tăcută şi cu mania constantă a verificării, şi o ţine în braţe în mod ciudat, îi atinge mâinile când e nervoasă pentru că la televizor se întâmplă ceva rău.

Cu timpul, uită de furie şi adoarme, fără să viseze. La fel cum trece şi prin zilele ei.

Mult timp după aceea

Treisprezece

Timpuri mai bune, mai rele şi în regulă.

Somnambulism.

Rutină.

Viaţa care trece ca maşinile. Mirosuri de benzină şi de înălbitor şi de cafea instant. Dureri în piept, lalele proaspete, calorii arse şi altele consumate sub forma tăieţeilor mâncaţi direct din oală, la o oră târzie din noapte.

Sex bun; sex prost. Ospătari nepoliticoşi, femei care plâng şi convorbiri telefonice lungi, cu rude care se aşteaptă la ele, dar nu au nimic de spus, vorbesc doar despre spălatul rufelor, vecini, despre lucrurile pe care le văd afară, pe fereastră.

Nu se gândesc unii la alţii. Adesea.

Nu o fac.

Până când, într-o zi luminoasă, în vârful unui deal pe care s-a urcat, Will pozează o privelişte pe care nu a mai văzut-o niciodată. Ca atunci când era adolescent, când alerga mult pe malul mării. Fotografii de nori şi siluete de păsări marine, cu lumina soarelui care făcea lucruri îndrăzneţe. De data aceasta, este cel mai limpede cer albastru pe care l-a zărit vreodată, atât de limpede, încât vede până la Marea Irlandei, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată în tot timpul de când este aici. Îl fotografiază pentru Rosie, fără să se gândească, şi se simte bine, şi uşor, pentru o clipă clară.

Se întoarce pe jos, cu vârful dealului în spate, când greutatea revine în piept. Pentru că nu i-o va trimite.

Nu şi-au mai vorbit de aproape doi ani. Nu vrea să o atragă din nou, nu vrea să meargă acolo, deşi îşi doreşte atât de mult să primească veşti de la ea, să-i citească cuvintele pe ecran şi se înfurie pe ea pentru asta. Pentru că îl face să dorească ceva ce nu ar trebui. Aşa că păstrează fotografia în telefon, ca un memento al lucrurilor bune, al lucrurilor uşoare, pe care nu trebuie să le împărtăşească cu ea.

Ultima dată când încercase să aibă o legătură, când dorise mai mult decât orice să ştie ce face, după ceea ce îi spusese Amber – ea îl ignorase. Sau îl văzuse şi preferase să nu-i răspundă, până când fusese prea târziu. Oricum ar fi fost, era furios în sinea sa de laşitatea ei, sau, şi mai rău, de faptul că nu-i mai pasă. Aşa că spumegă şi tace, pentru că nu vrea să ştie motivele ei, nu este sigur că ar putea face faţă, dacă ar face schimb de mesaje, sau dacă şi-ar trimite felicitări de Crăciun, în cazul în care ar afla că este fericită fără el în viaţa ei, că mersese mai departe, se măritase şi se desprinsese. Aşa că nu spune nimic. Doar clocoteşte de furie, zi de zi, în afară de ocaziile ciudate în care vede un cer limpede ca acela, şi se simte bine un timp.

Totul este mai puţin frumos pe drumul de coborâre.

Rosie se joacă în mintea lui, ca lumina soarelui pe pârâul de lângă el, care curge paralel cu marginea râpei.

Ştie că ceea ce e între ei va reprezenta întotdeauna o tentaţie, un fel de atracţie magnetică pe care niciunul dintre ei nu o poate rupe. O dependenţă, se gândeşte el, în timp ce coboară, trece pe lângă un alt drumeţ singuratic care îi face semn din cap, îi spune: Bună dimineaţa. Şi ca orice dependenţă, trebuie să înveţi să o gestionezi. Este un moment de slăbiciune, când vede ceva şi vrea să îi arate şi ei, să îl împărtăşească cu ea, un impuls care apare pe neaşteptate, deşi este calm, se descurcă şi scapă de el în fiecare zi, ca şi cum ar putea scăpa de sentimentele proaste, pentru că Jen spune

că este bine pentru el, că ea observă o schimbare la el când procedează așa.

Face asta mai mult ca să o mulțumească pe Jen. Ca să nu-și mai facă griji. Și pentru că sunt secunde – la propriu, secunde – când se plimbă, se oprește să bea apă sau să privească siluetele din vârful crestei opuse, când simte o schimbare și este o ușurare atât de mare, atât de pură și reală, încât știe că senzația de amorțeală nu va dura, că lucrurile vor fi în regulă.

Nevoia de a-i trimite lui Rosie fotografii vine și pleacă, pur și simplu.

Pe dealurile golașe poate face astfel de alegeri. Să vadă și să nu trimită. Să gândească, dar să nu facă. Acasă, în apartamentul lui pe care îl împarte cu Jen, totul pare prea strălucitor și greu. Soarele se reflectă în muchiile ecranului televizorului. Cuțitul de pâine nespălat de pe fundul de lemn. Dinții furculiței. Foarfeca de unghii. Foșnetul aței dentare a lui Jen, care își curăță dinții la oglindă.

După noaptea de pe munte, a renunțat la Salvamont. Muncește și socializează și merge de unul singur, așa, ca să poată trece dintr-o zi în alta. Nimeni nu-l presează în legătură cu nimic, așa cum făcuseră după acea perioadă de nedescris de la școală și în anul următor, după ce căzuse Josh. Bunica, prietenii, iubita – cu toții îl lasă să funcționeze așa cum simte nevoia, fără întrebări și fără critici. Depresia lui – pentru că asta este, acum știe, ceea ce l-a chinuit încă din adolescența timpurie, nevoia și amorțeala și durerea de piept – are în sfârșit un motiv de a exista.

Doctorul i-a dat medicamente.

Nu au schimbat nimic, dar trăiește și coabitează, nu este unul dintre cadavrele de pe munte, așa crede – în zilele lui bune, când luminile sunt stinse și zarva a scăzut, iar el descoperă mici pâlpâiri de bucurie în lucruri precum mirosul părului lui Jen sau stratul gros de unt de pe pâine sau chemarea ciocârliei în dimineața palidă – și asta este un lucru bun.

Are un inel pe care îl ţine în sertarul cu şosete. Pe care i-l dăduse bunica şi care aparţinuse surorii ei decedate, sau altei rude importante despre care nu întrebase niciodată. Am încredere că îl vei da persoanei potrivite, îi spusese, şi i-l dăduse, când o vizitase ultima dată. Am vrut să-l dau mamei tale, a spus ea. Dar, ştii... Mai acţionează şi altcineva.

Uneori se gândeşte să o ceară pe Jen în căsătorie. Dar sunt împreună de mai bine de patru ani, iar ea a luat în derâdere de multe ori conceptul de nuntă şi căsătorie, toată tradiţia şi hârţogăraia asta. Oricum, ştie că nu i-ar plăcea inelul; prea delicat, prea pretenţios, cu împletiturile întrepătrunse şi cu piatra albă încastrată adânc. Nu e genul ei.

Jen îl duce pe dealuri în majoritatea weekendurilor. Se plimbă şi se caţără printre bolovani, pe vânt, pe ploaie şi în arşiţa grea, plină de polen. Jen înoată, de asemenea, în lacurile reci şi puţin adânci, adesea complet dezbrăcată, chemându-l să i se alăture, deşi el nu se duce niciodată. Priveşte doar de pe mal, ascultă plescăitul apei, scufundările şi ţipetele ei, care ajung la el peste apă.

Jen este proactivă şi, după cum i se pare lui, mereu în mişcare, într-un mod care îl ţine şi pe Will în mişcare, îl împiedică să gândească prea mult.

Seara, joacă împreună cărţi şi se uită la meciuri de box, renunţă chiar la alergat, ca să-şi petreacă şi dimineţile în pat cu ea. Drumeţiile pe munte nu îl menţin în aceeaşi formă, deşi constată că nu are suficientă energie ca să-i pese. O mare parte din el îşi doreşte să renunţe, să se îngraşe şi să se apuce din nou de fumat.

— Să nu îndrăzneşti, îi spusese Jen, când îi împărtăşise această dorinţă. Prietenii mei sunt geloşi, iar mie îmi place asta.

Când rostise cuvintele, îşi coborâse mâinile între picioarele lui, lăsându-le să alunece pe partea inferioară a abdomenului. Erau tot acolo, sub un strat moale de piele pe care nu-l mai avusese niciodată. Asta e de la medicamente,

spusese el, cu o voce amară. Aşa este când împlineşti treizeci de ani, îi spusese Jen, înainte de a-l lua în gură.

El nu înţelegea cum de ştia ea asta. Era cu ea de mai bine de doi ani, când Jen şi-a dat seama brusc că nu ştia când e ziua lui de naştere, iar el i-a spus că asta este pentru că nu o sărbătorea. Ce aiureală, zisese ea, iar el nu răspunsese nimic, lăsând-o să creadă că era prea rece, nesentimental. Anti-consumerist. Că se agăţa de o tinereţe de aur pe care, de fapt, ar fi preferat să o uite.

*

Simon se duce la dulapul din bucătărie şi scoate trusa de prim-ajutor, în timp ce se ceartă, din nou, pentru un nimic. Cearta cu Simon este o activitate calmă şi rigidă, pentru un observator din afară, nici nu ar părea că se ceartă. Pentru Rosie este epuizantă şi fără sfârşit.

Simon scoate ibuprofen dintr-un pachet, în timp ce ea îl bate la cap, înghite două tablete, apoi îşi toarnă un pahar de apă pe gât.

— Pur şi simplu nu văd ce e rău în asta, îi spune el din nou. Credeam că îţi plac părinţii tăi.

— *Chiar* îmi plac, spune ea.

— Atunci care este problema?

— Problema este că vreau să petrec puţin timp singură cu soţul meu, spune Rosie, şi nu-i vine să creadă că trebuie să îi explice asta, încă o dată. Avem nevoie de asta, Simon. Tu nu ai nevoie?

— Eu nu simt o asemenea nevoie, şi presupun că asta e problema, Rosie. Mă simt la fel de îndrăgostit de tine ca întotdeauna.

— Nu asta vreau să spun.

— Atunci, ce este? Ce e în neregulă dacă îi invităm şi pe ei?

— Când ai spus să sărbătorim aniversarea noastră, m-am gândit că te refereai la mine, la tine şi poate la nişte

vin. Nu la o reuniune de familie, la care trebuie să mă întreb dacă rochia mea nu dezvăluie prea mult sau dacă pot să comand un cocktail.

— De ce să nu poţi comanda un cocktail?

— Aş putea. Dar dacă nu aş comanda, va crede că sunt însărcinată. Şi dacă voi comanda, va ridica din sprâncene, sau ar spune câte calorii conţine sucul de fructe.

— M-ai zăpăcit, zise Simon, şi îşi freacă tâmplele, ca şi cum durerea s-ar fi intensificat acum. Mama ta vrea să comanzi un cocktail sau nu?

— Este un cocktail ipotetic. Nici măcar nu suntem încă la restaurant.

— Ştiu, dar ipotetic.

— Simon, asta nu contează!

— Dar chiar tu ai spus că...

— *Spun* că nu vreau o aniversare cu mama şi tata, bine? Vreau să merg cu tine. Singuri.

Simon se uită la ea peste paharul de apă.

— Dar i-am invitat deja, zice el.

— Da. Şi nu putem să anulăm invitaţia.

— Ei bine, putem. Pot să le spun că a fost o neînţelegere.

— Nu, nu poţi. S-a făcut.

— Îmi pare rău, spune Simon, şi pare atât de neajutorat, atât de ameţit de una dintre durerile lui de cap frecvente, încât Rosie decide să lase lucrurile aşa cum sunt.

Pentru Simon, se pare că şase ani de căsnicie necesită un restaurant de lux, cu prea multe furculiţe; cartofi gratinaţi cu parmezan şi sos de carne, trei specialităţi de pasăre, iar această lăcomie îi întoarce stomacul pe dos. Rosie se uită în meniu şi nu vrea nimic de acolo. Se gândeşte că ar prefera să fiarbă o oală de spaghete acasă. Să le arunce pe perete, ca să vadă dacă se lipeşte vreuna din ele. Să le mănânce învârtind furculiţa într-o lingură şi să se murdărească de sos pe bărbie.

Cineva s-o sărute ca să-i ia sosul. Usturoi şi căldură, şi tigăi nespălate în chiuvetă.

Aşa credea ea că ar putea arăta o viaţă în comun.

Momente de dorinţă şi de poftă unul pentru celălalt, şi locuri, şi cărţi, mâncare şi muzică. Dar ea şi Simon nici măcar nu ascultă radioul. Şi nu au fost niciodată nicăieri cu adevărat; el este întotdeauna prea ocupat cu munca, prea obosit în weekenduri. Iar Rosie nici nu este sigură că ştie măcar că fusese cândva muziciană. Că încă mai scrie cântece când poate.

Ospătarul aduce o sticlă de vin spumant şi comandă antreurile. Mama ei îşi pune şervetelul în poală şi tatăl ei îl întreabă pe soţul ei despre orele de muncă, iar Rosie îşi scoate pantofii cu toc pe sub masă, pentru că baretele îi taie degetele de la picioare.

— Ce mai face Marley? o întreabă mama.

Lumina cade din candelabru, sclipeşte pe paharele lor de vin.

— Bine, spune Rosie. Se chinuieşte puţin, pe căldura asta.

— Se spune că al doilea este întotdeauna mai mare, îşi aminteşte mama ei, dând din cap. În curând va fi cât o balenă.

— Să nu scrii asta în felicitarea pentru bebeluşul nou-născut, spune Rosie, şi mama ei râde, un clinchet forţat ca o furculiţă lovită de porţelan.

— Dar tu? o întreabă ea.

— Ce este cu mine?

— Ce mai faci, Rosie? Nu prea îmi spui nimic zilele astea.

Rosie întinde mâna după apă. Lasă suprafaţa paharului să-i umezească palma, pe care o simte alunecoasă şi mult prea caldă. Îşi pusese o rochie cu guler înalt şi acum regretă.

— Nu sunt prea multe de povestit, răspunde ea.

— Arăţi bine, spune mama ei, iar asta o surprinde pe Rosie atât de mult, încât ridică privirile spre ea, ca să vadă

dacă nu este o capcană, sau nu urmează un dar. Arăţi bine, repetă mama ei. Dar nu arăţi de parcă te-ai simţi aşa.

— Obosită, spune Rosie, ridicând din umeri. Asta e tot.

— Dormi bine?

— Depinde.

— Trebuie să te ducem din nou la un specialist în somn?

— Nu, mamă. E în regulă.

— Îmi fac griji pentru tine, dragă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Sunt bine. Eu sunt...

Se gândeşte să-şi termine fraza cu sinceritate. Poate că este de vină lumina slabă, siguranţa cu care discută soţul ei, cufundat în conversaţie de cealaltă parte a mesei; poate că e vorba despre unul dintre rarele momente în care mama îi pune o întrebare sinceră şi pare să vrea un răspuns sincer.

Dar apoi chelnerul soseşte cu bolurile lor mici cu bordura lată, ceviche, gazpacho şi biftec tartar.

— Cântam cândva la pian, spune Rosie în acea seară, privind tavanul dormitorului.

Simon este în baie, făcând ce face de obicei înainte de culcare. Rosie a stins deja lumina, iar reflexele aurii din camera alăturată se revarsă pe covorul lor nou, care abia atinge piciorul patului lor.

— Ştiu, spune el, cu vocea înfundată din cauza aparatului de ras.

Rosie aude cum îl clăteşte în chiuvetă, după care îl ridică din nou pe piele.

— Ştiai?

— Sigur... Există fotografia aceea, în holul părinţilor tăi.

Îşi dă seama că are dreptate; o poză cu ea, când avea cinci ani, aşezată pe scaunul pentru pian, cu picioarele care nu atingeau încă podeaua.

— Ei bine, îmi lipseşte, spune ea.

— Chiar aşa?

Nu răspunde. Aşteaptă până când iese din baie, stinge lumina şi se urcă în pat. Miroase a cremă de ras, a săpunul lor de mâini, cu bergamote.

— Atunci ar trebui să cânţi. Mi-ar plăcea să ascult.

— Serios?

— Bineînţeles.

— Atunci de ce nu m-ai întrebat niciodată?

— Pentru că nu ai adus vorba despre asta niciodată.

Rosie oftează, din cauză că este supărată şi se simte prost din cauza asta.

— La mulţi ani, atunci, mai zice Simon, şi adoarme în câteva minute.

Respiraţie uşoară, trage aerul printre dinţi.

Rosie priveşte în tavan. Nu se poate abţine. Sunt atât de multe lucruri la el care o enervează zilele astea. O enervează faptul că are atât de multe dureri de cap. Că se cântăreşte zilnic. Că îi aduce lalele, chiar dacă ei nu-i plac în mod deosebit lalelele, nu agreează felul în care se prăbuşesc una câte una, ca şi cum s-ar fi dat bătute, cu gâturile frânte fără niciun rost.

A fost o vreme când ăsta era un lucru bun.

Îşi aminteşte că îi spusese lui Marley, la un pahar de vin, că acesta era unul dintre motivele pentru care se căsătorise cu el. Pentru că renunţase la lalelele triste, fără ca ea să fie nevoită să-l roage.

— Lalele triste? întrebase Marley.

— Da. Cele care cad. Le ia de acolo, le lasă doar pe cele fericite, care stau în picioare.

— Opreşte-te, spusese Marley. Este prea adorabil.

Dar acum, acest lucru frumos, acest gest frumos şi subestimat, despre care nici măcar nu au discutat, o enervează la culme. Ca şi cum s-ar fi străduit prea mult.

O deranjează și faptul că gătește mai bine decât ea, chiar dacă nu pregătește niciodată cina, și că suflă pe nas când se uită la televizor. Pieptul lui, cândva atât de larg și de sigur, parcă s-a micșorat, ceea ce o face să simtă că este nepotrivită, că este prea mare.

Simon doarme bine, iar Rosie încearcă să facă la fel.

Numără întrerupătoarele de lumină în timp ce stă întinsă acolo.

Se gândește la faptul că el este tot blând, răbdător și iubitor, dar nu o mai ține de mână, nu atât de mult, când ea bate și pocnește și trebuie să verifice de șase ori dacă au încuiat ușa din față. De șapte, poate opt ori.

— Totul e în regulă, Rosie, îi spune el, cu o anumită încordare în glas.

Totul este în regulă.

*

Doctorul se uită la el peste ochelari.

Will îi întoarce privirea, pentru că nu e sigur că a auzit întrebarea.

— Te-am întrebat dacă n-ai vrea să te gândești la consiliere, spune doctorul. Știu că am mai discutat despre asta înainte, dar este o cale pe care o poți explora. Poate că merită să încerci. Pot să-ți rezerv 12 ședințe la NHS, în același cabinet.

Will dă din cap, ca și cum ar lua asta în considerare.

— Poate, spune el.

Doctorul se reazemă de spătar; își împletește degetele.

— Cum dormi? Ai coșmaruri?

— Bine, și nu, spune Will.

— Dormi mai mult decât în mod normal?

— Nu.

— Mai știi ce e normal, Will?

Pare o întrebare nepoliticoasă și acuzatoare, așa că nu răspunde. Lasă să iasă o gură de aer, ca și cum s-ar simți jignit, dar nu deranjat.

— Am terminat? întreabă el. Uite ce este, doctore, sunt om mare. Nu intenționez să iau o supradoză sau să mă spânzur de copaci. E un progres, nu-i așa?

Încearcă să-și păstreze vocea egală. Doctorul îl examinează din priviri în timp ce vorbește.

— Progres, repetă el, după o tăcere prelungită, umplută de ticăitul ceasului.

Pe biroul doctorului este un dispozitiv cu bile de metal, iar Will simte dorința să se aplece în față și să-l pună în funcțiune — să vadă cum se lovește oțelul de oțel, să facă ceva să se miște, să zboare prin aer.

— Îți dai seama, continuă doctorul, că trebuie să avem grijă când este vorba despre o persoană cu un istoric ca al tău. Și dacă medicația nu este suficientă...

— Este suficientă, replică Will.

— Dar dacă se schimbă ceva, spune medicul. Dacă începi să te simți mai rău, sau să ai vreunul din acele vechi impulsuri. Dacă îți vine vreun gând...

— Cum ar fi să mă arunc de pe o stâncă? întreabă Will.

— Ei bine, spune doctorul. Sau să te izbești cu capul de o oglindă.

Will își încrucișează brațele.

— Asta a fost odată.

— Și continuă să fie un motiv de îngrijorare, spune doctorul, uitându-se înapoi la ecran.

Parcurge cu degetul arătător toate detaliile acelea idioate, fără îndoială, este povestea pe care Will vrea să o șteargă sau să o uite, dar care este scoasă la suprafață de fiecare dată.

— Da, spune Will. Am încercat să mă sinucid în baia școlii. Eram tânăr și prost și am dat greș. Așa că acum sunt aici. Îmi iau medicamentele. Mă simt bine.

— Te simți bine, repetă doctorul.

— Ca întotdeauna, spune Will.

Se întinde, de data aceasta, apucă bila de argint şi o lasă să cadă. Amândoi o privesc cum declanşează ceva; văd cum celălalt capăt se ridică şi apoi vine înapoi, scoţând zgomote mici, ca nişte cuie înfipte în lemn.

— Mă bucur să aud, spune doctorul.

Tastează ceva la calculator.

Jen îl aşteaptă afară.

— E totul în ordine? întreabă ea.

Are sacoşe de cumpărături în ambele mâini, poartă ochelari de soare, aşa că Will nu-i poate vedea ochii. Întotdeauna a detestat treaba asta.

— Da, răspunde el.

— Ceva noutăţi?

— Nu.

— Vorbeşte cu mine, spune ea, când se întorc şi se îndreaptă spre casă, trecând pe lângă cimitir şi magazinul de kebab, pe lângă semafoare, prin piaţă.

Este o zi liniştită în oraş. Pensionari care se plimbă de colo-colo; nu sunt biciclişti, nici excursionişti sau turişti.

— Vorbesc, spune Will.

— Ba nu, nu vorbeşti. Înainte vorbeai. Dar acum eşti... absolut ferecat în tine.

— Ei bine, mă simt vlăguit, spune el.

Îi ia una dintre pungile de cumpărături ca să-şi poată împleti degetele cu ale ei. Nu-i stă în fire să facă asta, dar ştie că aşa va scăpa de ea.

Şi funcţionează. Jen scutură din cap şi renunţă la subiect. Parcurg în tăcere restul drumului până acasă, iar în apartament, soarele strălucitor se reflectă pe podeaua de lemn.

— E ca într-o seră aici, spune Jen, în timp ce scoate cumpărăturile, aşa că Will deschide ferestrele şi trage jaluzelele.

Se întinde pe canapea, închide ochii şi se preface că a adormit, în timp ce Jen continuă să flecărească, iar el crede că în sfârşit a convins-o, pentru că, după un timp, tace.

Dar apoi îi simte umbra. Ea se aşază pe pieptul lui, îl înfăşoară cu picioarele de o parte şi de alta, iar el are o erecţie, fără să vrea.

— Jen, spune el. Sunt epuizat.

— Prea epuizat pentru asta? spune ea, şi îşi dă jos bluza şi sutienul şi se joacă cu blugii lui un timp, şi e bine, îi distrage atenţia, şi totul se termină în cincisprezece minute, rapid şi murdar şi brutal.

Inima ei bate lângă a lui când se întinde peste el, după aceea.

— Acum vorbeşte, îi spune.

— Jen, zice el, şi se zbate să se ridice de sub ea, dar e puternică, îşi strânge coapsele în jurul lui.

— Ce a spus doctorul? întreabă ea. Dacă suntem parteneri, Will, şi nu doar colegi de cameră, atunci îmi spui chestiile astea, bine? Asta e regula.

— Nu ştiam că avem reguli.

— Ei bine, avem. Dar pot să fiu numai colega ta de cameră, dacă asta e ceea ce vrei.

Will nu răspunde. Lumina soarelui desenează dungi pe podea, prin golurile jaluzelelor, irizată atunci când nimereşte pe roţile de alamă ale mobilei.

— Uită-te la mine, continuă Jen, aşa că el o priveşte. Ce a spus? îl întreabă din nou.

— A verificat şi sunt bine, răspunde el.

Şi când ea continuă să se uite la el, ca şi cum ar şti că asta nu e tot, ceva explodează în interiorul lui — un alt fitil, o altă implozie —, iar Will o acceptă, decide să-i spună, dacă

asta e ceea ce doreşte atât de mult. Să vadă dacă poate face faţă fricii, terorii, dezgustului faţă de tot ce are de spus.

Nu mai spusese niciodată nimănui. Nici măcar lui Rosie. Dar Rosie nu avea nevoie ca el să-i spună.

— Am încercat să mă sinucid, spune Will. Când eram copil.

Jen nu spune nimic.

— Nu aşa cum trebuie, continuă el, în timp ce ruşinea i se strânge în piept. Am încercat să-mi sparg capul de oglinda din toaleta şcolii, după ce luasem prea multe analgezice.

Tot nu se uită la el. Tot călare peste el.

— De aceea am fost suspendat. Doar că nu a fost chiar o suspendare. A fost un concediu, ca să mă recuperez, sau ceva de genul ăsta. Toată lumea de la şcoală a crezut că am atacat pe cineva şi am intrat în necazuri serioase, iar eu am preferat povestea asta.

Soarele printre bare, pe podele.

Frigiderul se înalţă în spatele lor, în bucătărie.

— Aşa că a fost doar o verificare, aşa cred. Să se convingă că depresia nu se îndreaptă în această direcţie.

— Şi aşa este? întreabă ea.

Vocea ei sună oarecum normal.

— Nu, spune el. De aceea nu era nimic de spus.

Jen se uită în continuare la el, dar Will nu vrea să-i întâlnească privirile; se uită, în schimb, la urechile ei găurite, la aluniţa de la baza gâtului. Sunt părţi din ea pe care el încă nu le cunoaşte. Ca şi cum ar privi fără să vadă. Se străduieşte să îşi amintească detaliile mici şi incredibile ale unei persoane care contează, dar se pare că nu le cunoaşte nici pe acestea.

— Şi, în mare parte, asta este o uşurare.

Jen se dă la o parte de pe el, după un timp, şi se aşază alături, pe canapea.

— Dacă asta contează, nu sunt surprinsă, spune ea. Îmi dau seama de diferența dintre tristețe și adevărata mizerie.

Will ridică din umeri.

— Dar nu-mi place că ai simțit atâta durere, spune ea.

Este un lucru anormal de emoționant pentru ea să zică asta; sunt foarte potriviți unul cu altul, pentru că nu-și împărtășesc sentimentele, nu își arată afecțiune decât dacă fac sex — uneori, nici chiar atunci — și este neplăcut. Ca și cum ai mușca din greșeală din furculiță și ai simți metalul tare între dinți.

— Nu e chiar durere, dacă asta te ajută cu ceva, spune Will. Mai degrabă un fel de... de nimic.

— Chiar și cu medicamente? întreabă Jen.

— Până acum.

— Poate că ai nevoie de o doză mai mare.

— Jen. Te rog să o lași baltă, bine? O să-mi dau seama dacă trebuie.

— Dar...

— Dacă vrei să fim *doar colegi de cameră*, spune el, atunci continuă să insiști.

Este crud și nedrept din partea lui, dar obține efectul dorit.

Jen se ridică și îl lasă să tragă, chipurile, un pui de somn pe canapea, cu blugii lăsați încă în jurul genunchilor.

*

Rosie își dă seama că se uită fix la clădirea în care se află biroul mamei sale. Nu a mai fost aici din copilărie, când era prea bolnavă, într-o zi, ca să meargă la școală, iar mama o adusese la serviciu. O așezase pe un scaun, îi dăduse o carte și îi spusese să fie cuminte. Se descurcase cam o oră și ceva, apoi vomitase în coșul de hârtii.

Se uită pieziş la uşile de sticlă. Îşi aminteşte de cerealele cu gust acid, pe jumătate digerat. Finisajul cromat al coşului de gunoi, atât de rece sub mâinile ei.

Este o clădire înaltă, cu etaje cu avocaţi şi bancheri şi agenţi de asigurări. Oameni importanţi, cu slujbe importante, şi mobilier important din piele. Orhidee în hol. Butoane de alamă la lift. Apasă pe etajul 5 şi stă, cu inima bătându-i în piept ca aripile unei vrăbii.

Mama ei este acolo unde se aşteaptă să fie, în biroul ei cu pereţi de sticlă, izolat de restul etajului. Se mutase aici când devenise parteneră; Rosie o ajutase să îşi aleagă lampa, ghiveciul cu plante şi covorul, lucruri care să îi confirme personalitatea. O perioadă interesantă. Mama ei părea fericită şi împlinită. A fost mai blândă, pentru un timp. Punea întrebări bune.

Acum vorbea la telefon, iar Rosie o aşteaptă să termine, se uită cum se întoarce la computer şi bate în taste cu unghiile ei lungi. O fată cu înfăţişare de şoricel, într-un costum mototolit, trece pe lângă ea cu hârtii şi cu ochii iritaţi de cofeină. Un telefon sună undeva, în capătul holului. Atunci bate cu pumnul în geam, urmăreşte reacţia mamei ei, care-şi ridică privirea. Chipul i se încordează; se ridică de la birou, în timp ce Rosie deschide uşa şi o închide uşor în urma ei.

— Rosie. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Tatăl tău? Simon?

— Toată lumea e bine.

— Eşti însărcinată?

— Doamne, mamă, spune Rosie, şi se aşază pe scaunul din faţa biroului uriaş.

Priveliştea de la fereastră este amplă şi sclipitoare. Alte clădiri de sticlă. Alţi oameni în faţa altor ecrane. Şi, mai departe, ceaţa care estompează contururile oraşului; se vede şi râul undeva, dincolo de beton.

— Nu sunt însărcinată. Asta face parte oarecum din problemă.

— Nu poţi avea copii.

— Iisuse, mamă!

— Păi altfel de ce ai apărea fără să anunţi la mine la birou?

— Pentru că, spune Rosie, şi ridică vocea fără să vrea. Pentru că voiam să te întreb despre divorţ.

Nu se uită la faţa mamei ei, când spune asta.

Traficul oraşului vuieşte sub ele.

— Pentru o prietenă?

— Da, spune Rosie. Apoi, nu. Nu ştiu.

— *Rose*mary. Nu poţi fi serioasă. Orice cuplu are dificultăţi. Asta înseamnă căsătoria — este un compromis. Înseamnă să depăşeşti ce e mai rău. Este o legătură.

— Spuse avocatul de divorţuri.

— Este o ultimă soluţie, se răsteşte mama ei. Şi nu prea mi se pare că eşti o persoană ajunsă la capătul răbdării, draga mea.

Rosie se uită la ea, complet uluită. Simte cum i se umflă gâtlejul; acea presiune veche care apasă pe laringe.

— Ce se întâmplă? Ce s-a schimbat?

— Nu ştiu. Tocmai asta e.

— Atunci vorbeşte cu el.

— Am încercat.

— Atunci încearcă terapia de cuplu. Faceţi un copil, chiar şi asta. Dacă aveţi nevoie de FIV, tatăl tău şi cu mine...

— *Ăsta* e sfatul tău? Să facem un *copil*?

— Vorbeşte mai încet, Rosie. Îmi provoci o migrenă. Mă gândeam că, dacă există o problemă de fond...

— Dar şi copiii sunt o problemă, continuă Rosie. Ar fi trebuit să ne dorim unul, până acum, nu-i aşa? Şi nici măcar nu discutăm vreodată despre asta. Nici măcar nu vrea să

mergem într-o vacanţă, dar pare atât de stresat tot timpul. Suntem doar ca hamsterii pe roată, mamă.

— Care este problema mai exact, Rosemary? Trebuie să-mi spui asta, înainte să vii aici să ceri divorţul.

— Nu *cer* divorţul, obiectează Rosie. Am vrut doar să vorbesc despre asta. Să aflu ce opţiuni avem. Să vedem cât de des se pot rezolva problemele. Din experienţa ta.

Mama ei oftează şi îşi ridică mâinile osoase la tâmple.

— Este atât de nefericit, continuă Rosie. E mereu obosit şi plictisit şi neinteresat de mine.

— Asta e căsătoria, spune mama, şi lui Rosie îi trebuie o secundă ca să-şi dea seama că nici măcar nu glumeşte.

— Nu ar trebui să fie.

— Ei bine, aşa este. Trebuie să te descurci.

— Nu vreau doar să mă descurc.

— Oh, Rosie. Întotdeauna ai fost o idealistă.

La fel ca şi Josh, gândesc amândouă, deşi niciuna dintre ele nu o spune; iar el, băiatul ei de aur, nu a fost niciodată criticat pentru asta.

Mama ei se întoarce spre ecran şi dă click cu mouse-ul. Rosie rezistă impulsului de a ieşi afară, are picioarele înrădăcinate în podea.

— Nici tatăl tău şi cu mine nu suntem fericiţi, spune mama ei, în cele din urmă. Nu mai suntem de ani buni.

Rosie o priveşte fix.

— Dar nimeni nu este, continuă mama. Cei care au *succes* sunt cei care aleg să reziste. Iar tu nu eşti omul care renunţă, Rosie. Nu ai fost niciodată.

— Tu şi tata nu sunteţi fericiţi?

— Ne tolerăm reciproc. Ceea ce funcţionează pentru noi. E un om bun. Mă respectă. Şi îmi place de el, de cele mai multe ori. Să-ţi doreşti altceva este un basm, Rosie; am destulă experienţă în privinţa asta ca să ştiu.

— Nu eşti fericită cu tata, repetă Rosie.

Parcă se prăbuşeşte ceva de fiecare dată când o spune. Ştia că părinţii ei nu erau chiar cei mai buni prieteni. Dar a crezut că, după tot acest timp, trebuie să fie ceva ce ea nu văzuse. Mâini întinse noaptea pe sub plapumă. Poveşti şoptite despre tinereţea lor. Alinare, şi durere, şi unire.

— Fericirea este cea pe care o faci, zice mama ei, iar Rosie se uită pe fereastră, la peticul de cer care se vede. Ascultă, Rosie! şi acum pare nerăbdătoare. De fapt, de ce ai venit aici? Nu ai venit să întrebi despre actele de divorţ, nu-i aşa?

— Nu.

Se uită în continuare la cer, la norul impenetrabil.

— Foarte bine. Promite-mi că vei face un efort în acest sens.

Iarăşi muncă. Iarăşi efort. I se pare că ar putea începe să plouă şi aşteaptă, dar numai câteva momente. Când ploaia nu începe să cadă, Rosie îşi strecoară geanta înapoi pe braţ, se ridică de pe scaunul cu plasă; cel pe care o ajutase pe mama ei să-l aleagă, cu atâţia ani în urmă.

Simon stă în pat când ea ajunge acasă. Este începutul după-amiezii, iar lui îi este cald, cu plapuma dată la o parte.

— Nu te simţi bine? îl întreabă ea.

— Din nou.

— Poate că e vorba de stres. Poţi să-ţi iei o pauză la serviciu?

— Munca nu mi se *pare* stresantă.

— Atunci... e vorba de noi?

— Nu, Rosie. De ce pui asemenea întrebări?

Se simte groaznic că sugerase aşa ceva. Că simţise exact asta.

— Am vrut să fiu sigură.

— E foarte drăguţ din partea ta, spune el, şi se răsuceşte ca să-şi pună capul pe braţul ei, cu obrazul ţepos şi aspru.

Nu are nici cea mai mică idee, se gândeşte Rosie, şi simte vinovăţia ca o sabie care se înfăşoară înlăuntrul ei; uriaşă şi ascuţită; dată la o parte.

— Poate ar trebui să mergi la un doctor, îi sugerează ea. Ar putea fl ceva cu tiroida.

Simon scoate un zgomot de consimţământ şi stau amândoi întinşi în lumina scăzută a zilei. Dormitorul lor miroase a căsnicie; a pijamale împăturite şi cremă de mâini, a lenjerie de pat pe care ar trebui să o schimbe mai des.

— Vrei să mâncăm? îl întreabă, la un moment dat, iar el murmură că nu. Mă vrei pe mine? îl întreabă din nou, iar el pufneşte, în loc să râdă; nu răspunde.

Rosie aşteaptă un timp, lăsând întunericul să cuprindă covorul.

— Vreau nişte lucruri, şopteşte, în părul lui.

— Cum ar fi ce? o întreabă.

Parcă ar fi aproape adormit.

— Vreau să plec din consultanţa în management, spune ea.

— Bine.

— Vreau să cânt din nou.

— În regulă.

— La pian. Şi la chitară. Cred că vreau să fiu profesoară.

— Atunci fii profesoară.

Este cât se poate de simplu şi de complex. Fără certuri. Fără întrebări, sau discuţii, sau conflicte. Rosie nu ştie ce şi-ar fi dorit. Un fel de fervoare, sau foc, gândeşte ea, dincolo de căldura corpului lui.

— Ar trebui să vâsleşti, spune ea.

El pufneşte iar a râs, apoi respiraţia i se schimbă şi adoarme pe braţul ei, ca un copil. Simte înţepături şi furnicături în palmă.

*

Will este la serviciu când primeşte un telefon de la sora lui.

Schimbă uleiul la un vechi Triumph. Radioul este pornit şi nu va mai putea niciodată să asculte chitara surf şi armoniile apropiate ale cântecului care se transmite. Salata de cartofi din lumea muzicii.

— Will, spune Amber. Este vorba despre bunica.

— E bine?

— A murit.

Două cuvinte. Două cuvinte la care se aştepta de atâţia ani, de când o lovise cancerul, când luptase şi îi căzuse părul şi când lumina dispăruse din ochii ei. Două cuvinte pe care nu le aşteptase acum. Nu în timp ce stă aici, pe betonul pătat de ulei, cu cafeaua răcită pe masa de lucru.

— Ce spui?

— Nu a avut dureri, spune Amber. În somn. De bătrâneţe.

— Dar nu era bătrână.

— Will.

— Eşti sigură? Aţi chemat o ambulanţă?

Sora lui îl ignoră, îi spune doar vino aici, bine, şi în vocea ei era ceva care însemna că nu are ce discuta; nu poate să verifice, să confirme sau să infirme. Închide radioul. Spune că vine. Dar când iese din garaj, tot nu se poate abţine; formează numărul bunicii sale şi ascultă cum sună şi sună şi sună.

În casă este prea multă linişte. Întotdeauna existaseră zgomote; focul din şemineu, televizorul dat încet, clicul dispozitivului de aprindere de la aragaz sau vântul care se lovea de jaluzele. Dar ferestrele sunt închise. Cuptorul, televizorul, şemineul, toate sunt moarte.

Moarte.

Este un cuvânt care nu sună ca un cuvânt. Ca atunci când citeşte ceva, iar şi iar şi iar, şi nu mai are sens.

El şi Amber se despărţiseră la spital. Amber trebuia să meargă la un seminar a doua zi şi avea nevoie de haine pentru înmormântare, aşa că luase trenul înapoi spre Warwick. Mă întorc curând, l-a asigurat, cu ochii ţintă în ochii lui. Ca şi cum ea ar fi fost sora mai mare. Ca şi cum ea l-ar fi ajutat să treacă peste asta.

Se plimbă prin casă, căutând indicii ca să reconstituie ultimele ore ale bunicii sale, însă nu există nimic deosebit. Patul ei este curat, dar nefăcut, de acolo o luaseră paramedicii. Cartea ei se zăreşte pe noptieră. Will o ia şi o deschide acolo unde este pus semnul de carte, între pagini, înfipt până la cotor. E o poveste despre o fată şi o iubire de mult pierdută. Un dialog prost. O copertă şi mai proastă. Atinge pagina pe care ar fi atins-o ea, înainte să stingă lumina.

Are un apel pierdut de la Jen, care vrea să ştie ce face, e sigur că l-a sunat în timpul pauzei ei de masă. Dar nu o sună înapoi. Se duce în grădină şi smulge buruienile, aranjează copăcelul din locul unde fusese îngropat Dave, cu atâţia ani în urmă. Îşi aminteşte că bunica lui îl sunase atât de înecată în lacrimi, încât abia putea vorbi, ca şi cum Dave ar fi fost un copil, şi nu un câine. Rupe crengi, îşi julește pielea de pe mâini în tufişurile pe care le tunde, pentru că asta făcea pentru ea, ori de câte ori venea aici.

E atât de umed afară, se gândeşte el, ceea ce e ciudat, căci nu a plouat. Atât de umed şi al naibii de exasperant, i se împăienjenesc ochii.

Amber se ţine de cuvânt şi vine cu trenul înapoi la Norfolk câteva zile mai târziu. Înmormântarea are loc în curând. Prea curând, i se pare lui Will, mai ales pentru că nu ceruseră să se facă autopsie. Asta nu va schimba nimic, spusese Ambs, iar el a presupus că avea dreptate. Avea aproape optzeci de ani şi a murit în somn. Asta era tot.

Trebuiau să facă toate lucrurile care se fac atunci când moare cineva. Să-i trieze lucrurile. Sertarele ei, hârtiile ei, actele ei, teancul de discuri vechi, ca să aleagă muzica de la slujba de înmormântare.

— Habar n-am, spune Will, în timp ce se holbează la discurile de vinil din mâinile sale.

— Despre ce? întreabă Amber, fără să-şi ridice privirea de pe ecran.

Scrie un e-mail către casa funerară, răspunzând la întrebările despre flori şi sicrie şi lucruri care nu contează, pentru că bunica e moartă, dar dintr-un motiv oarecare trebuie să încerce să se ocupe de astfel de detalii.

— Ce cântece să aleg, spune el. Vrem ceva vesel sau de doliu? Preferatele ei? Sau ceva fad şi potrivit pentru înmormântare?

— Cu siguranţă, nu ultima variantă, răspunde Amber.

— Nu, confirmă el. Nu.

— Ce zici de cântecul pe care a dansat la nunta ei?

— De unde ştii tu care a fost?

— Am întrebat-o odată, spune ea, ridicând din umeri.

Will dă din cap şi înghite în sec. El nu o întrebase niciodată astfel de lucruri.

— Am o întrebare, spune Amber.

Închide capacul laptopului şi se uită la el.

— Da, zice el, aşteptându-se la ceva despre sandviciuri, sau lecturi de poezie, sau unde să găzduiască priveghiul. Aici, se gândeşte el, ca să nu fie nevoiţi să plătească pentru o sală prost luminată, cu covoare ieftine şi tavane pătate de fum.

— O invităm pe mama? întreabă Amber.

Tăcere. O maşină trece grăbită pe lângă fereastră. Motorină, în loc de benzină; îşi dă seama după sunetul motorului.

— De ce am face-o?

— Pentru că este fiica bunicii, răspunde Amber. Ar trebui cel puţin să ştie că a murit.

— Nu a venit la bunicul, precizează Will.

— Şi s-ar putea să nu vină nici acum, zice Amber, şi începe să îşi împletească părul, împărţindu-l în trei, înainte de a suprapune şuviţele una peste alta. Dar cred că nu e alegerea noastră. Este a ei.

— Atunci, de ce mă întrebi pe mine? spune Will, iar inima îi bate mai tare.

— Pentru că nu *trebuie* să o invităm. Dacă tu crezi că este o idee proastă.

— Eu cred că este o idee de nimic. Nici măcar nu ştiu cum să iau legătura cu ea, Ambs. Aşa că dă-i drumul, dacă crezi că tu poţi.

— Am adresa ei de e-mail.

Ridică privirile spre ea. Simte discurile grele în mâini. Sora lui îi întoarce privirea aşteptând.

— Cum aşa? este tot ce reuşeşte să rostească după o clipă.

— Bunica.

— A ţinut legătura cu ea?

— Nu, spune Amber, termină de împletit părul şi începe să-l desfacă imediat. Pur şi simplu avea adresa de e-mail şi a spus că pot să o folosesc dacă vreau.

— Când?

— Cu câţiva ani în urmă. A spus că era alegerea mea, la momentul respectiv. Şi cred că asta e a mamei.

— Frumos din partea ta, spune Will.

— Ce anume?

— Că îi dai de ales. De parcă ar merita.

Amber se întoarce din nou la laptop, deschide capacul şi îi spune să se mai gândească la asta. Will răspunde că nu e nevoie; să facă ce doreşte.

Cu o zi înainte, se duce să alerge, pentru prima dată în ultimele luni.

Aleargă prin păduri, de-a lungul drumurilor și peste stâncile bătute de vânt. Transpiră, înjură și detestă faptul că îi vine așa de greu, își ascultă propria respirație care se zbate în plămâni și i se blochează în gât. Aleargă pe nisipul ud de pe plajă. Se oprește în fața farului, ceea ce pare total greșit, inima începe să-i bată mai repede, atunci când privește la ochiul lui de sticlă și îi pune întrebări la care nu are răspunsuri.

Când ajunge acasă, stă întins în cadă până când i se încrețesc vârfurile degetelor, se uită la goliciunea lui și se gândește la toate lucrurile despre care nu o întrebase niciodată, la femeia care de fapt îl crescuse, îl dojenise și îl iubise, indiferent de ce făcuse și de ce nu făcuse. Și se întreabă ce naiba ar trebui să facă mai departe, dincolo de această baie și de înmormântare, și se teme de viața pe care și-a construit-o și de cât de puțin îi pasă de ea, și îi este silă de disprețul pe care îl arătase cutiilor de pantofi pentru donații, cărților ei și caserolelor ei, pentru cea de-a doua ei familie neprevăzută, dar cel puțin avea ceva, se gândește el, cel puțin a avut lucruri pe care credea că și le dorește.

Îl smulge din gânduri Amber care îl întreabă, prin ușă, ce s-a întâmplat. Spune că a stat acolo prea mult timp.

— Nu-mi vine să cred că a murit, spune el.

Bolborositul apei plină de săpun.

— Știu, răspunde Amber.

Rămân așa, de o parte și de alta a ușii de la baie, se ascultă unul pe celălalt și nu spun nimic.

Paisprezece

La început, ziua este mohorâtă. Nori negri, soare diluat.

În ciuda faptului că se simte îndoliat, Will nu se îmbracă în negru. I-a rugat şi pe invitaţi să nu se îmbrace în negru. Îşi încheie nasturii de la o cămaşă albastră, cumpărată de bunica lui de Crăciun, şi se piaptănă, aşa cum şi-ar fi dorit ea.

Ia împreună cu Amber un taxi până la crematoriu, pentru că niciunul dintre ei nu se simte în stare să conducă şi amândoi au chef să bea ceva după aceea. Berea lui singuratică îl aşteaptă.

Ajung acolo primii, aşa cum plănuiseră, iar invitaţii sosesc în perechi sau singuri, prieteni în vârstă de la clubul ei de lectură sau de la fosta ei slujbă, câţiva chiar şi de pe vremea când mersese la şcoală. Nu plecase niciodată din Norfolk; crescuse, trăise şi murise în acest oraş. Crescuse copii de două ori. Îşi făcuse prieteni. Îşi cunoscuse soţul, şi îl pierduse. Mersese mai departe, pentru că asta trebuie să faci.

Jen opreşte în parcare şi lui i se pare ciudată existenţa ei, când nu este în Yorkshire. A venit cu maşina în această dimineaţă, şi-a luat liber de la serviciu ca să fie aici. Se îmbrăţişează, iar el simte aroma de arbore de ceai din părul ei, mirosul vag de lămâie al odorizantului de maşină.

— Eşti bine, spune ea, o afirmaţie, poate, sau o întrebare la care nu poate răspunde.

Îl ia de braţ aşa cum ar trebui să facă o iubită şi intră împreună, ei doi şi sora lui, iar încăperea pare foarte mică, cu băncile ei de lemn şi covorul în dungi şi îşi doreşte să fi oficiat

slujba afară. Vremea este destul de blândă. Norii se risipesc, soarele se întrezăreşte printre nori, apoi dispare din nou. Păsări, iarbă cosită şi copaci.

Crematoriul nu are ferestre.

Amber se duce să discute cu oficiantul care celebrează slujba, în timp ce Will se gândeşte la acel cuvânt şi la cât de nepotrivit este. Pentru că aceasta nu este o celebrare. Detestă slujba şi se detestă pe el însuşi pentru că fusese de acord cu ea, simte nevoia de aer, îi spune lui Jen că se duce la baie, iese din încăperea fără ferestre şi găseşte o bancă, ascunsă de parcare şi de intrare şi de toate feţele pe care ar trebui să le cunoască, dar nu le cunoaşte.

Îşi pune capul în mâini şi decide să lipsească de la slujbă, să-şi ţină propria comemorare chiar aici, printre margaretele împrăştiate la picioarele lui şi cu porumbeii care se plimbă prin iarbă, fără imnuri, fără o trecere în revistă, tristă şi fără sens, a vieţii ei, măsurată în ani, locuri de muncă şi paragrafe, dar Amber vine să-l ia, spunând că e timpul. Vrea să o întrebe dacă mama lor a venit, dar în acelaşi timp nu vrea să ştie.

Se uită la ea ca şi cum ar vrea să spună: trebuie să o fac, iar în cel mai ciudat moment, deşi poate că nu atât de ciudat, ţinând seama de împrejurări, sora lui îi întinde mâna.

El i-o ia şi se ridică.

Palma ei este rece, la fel ca a lui. Unghiile roase şi liniile vieţii despicate.

Totul este ca în ceaţă până la sfârşit, când se întâmplă ceva.

Au cântat imnul final — mimând numai din gură în cea mai mare parte, în cazul lui Will —, ceva despre răsăritul soarelui şi umbră, iar apoi se strigă numele ei.

Will este în primul rând, lângă Jen, care stă lângă Amber. Un spectacol trist al familiei, se gândeşte el, în timp ce încearcă să nu se uite la sicriu.

— Şi acum, una dintre tinerele prietene ale lui Elsie, spune oficiantul, va cânta ceva pentru noi. Dacă Rosemary Winters ar vrea să urce?

O filmare cu încetinitorul.

O răsucire pe propria axă, în timp ce toată lumea stă şi aşteaptă, urmărind programul slujbei funerare, cu alte cuvinte urmărind-o cu privirile pe femeia care păşeşte pe culoar cu chitara ei, cu ochii ei mari de căprioară, sub breton.

Inima i se opreşte.

E ca şi cum ar fi văzut o fantomă sau un miraj şi nu-i vine să creadă imediat.

Vrea să spună ceva, dar cuvintele îi rămân blocate, aşa că se întoarce spre sora lui, care priveşte drept înainte şi stă ciudat de nemişcată.

Ştia.

Amber ştia, iar el nu ştie ce trebuie să simtă.

Jen se uită la el pieziş, iar el se întoarce cu faţa înainte. Roe se aranjează pe un scaun, o clipă îşi acordează chitara.

Toţi cei din încăpere o privesc cum inspiră adânc. Apoi începe să cânte.

Will nu a mai văzut-o niciodată cu chitara, până acum. Degetele ei mângâie corzile, iar el aşteaptă, incapabil să respire, până când ea începe să cânte.

Arată diferit. Mai plină şi mai moale decât îşi aminteşte, cu părul tuns şi aranjat. Dar vocea ei — acea voce — este aceeaşi. Încă îl atinge într-un mod pe care nu-l credea posibil acum, cu medicaţia care amorţeşte amorţeala, afundă lucrurile în surdină, făcându-le şi suportabile, şi fade. Dar aprinde ceva în el. Acelaşi chibrit vechi scapără şi se aprinde.

Poartă o rochie albastră.

Nu are cercei în urechi.

Will nu recunoaşte cântecul. Cântă despre diminеţi timpurii şi despre mere, ceva limpede, atârnând la o fereastră. Bănuieşte că este un cântec compus de ea special pentru

acest moment şi este frumos, şi obsedant, şi se termină prea curând.

Nimeni nu aplaudă, pentru că este o înmormântare.

Dar liniştea nu se întrerupe, nici măcar când ea se întoarce la locul ei. Nu foşnesc hârtii, nu se dreg voci. Nimeni nu se mai concentrează asupra cuvintelor de încheiere ale oficiantului. Toată lumea este copleşită de această fată, de vocea ei şi de liniştea care persistă.

Lui Will nu-i vine să creadă.

Nu-i vine să creadă ce e înăuntrul lui, astăzi, dintre toate zilele.

Priveghiul are loc la sala comunităţii, de la capătul drumului; o clădire dărăpănată în care miroase a bere stătută şi a tacuri de snooker, a resturi de bandă adezivă. Este un spaţiu trist, sumbru, dar multe dintre priveghiurile prietenilor ei au fost acolo. Inclusiv al soţului ei.

— Nu vrem să-l facem la noi acasă, îi spusese Amber, iar el se certase cu ea, dar acum, când oaspeţii se pregătesc să plece, este recunoscător.

Corpurile scârţâie şi îşi târşâie picioarele. Nu-şi poate imagina să-i vadă înghesuiţi în casă; atingându-i lucrurile, stând mai mult decât trebuie. Luându-le tot aerul.

Se ridică şi el în picioare, dar le spune lui Amber şi lui Jen că se întâlnesc în hol. Că are nevoie doar de un minut. Jen protestează, spune că rămâne cu el, dar Amber, fără să-l privească, o ia de cot şi o conduce afară, observă Will.

Când camera s-a golit în mare parte, Will se aşază din nou la loc şi aşteaptă. Pentru că şi ea a rămas pe loc. Şi ea a aşteptat şi vine pe culoar, se aşază pe rândul din spatele lui. Respiraţie albastră, ca cerul pe care nu-l pot vedea.

Sicriul nu s-a mişcat. Nu au dorit să fie de faţă în momentul în care perdelele se închid, placa turnantă se învârte, şi are loc sfârşitul definitiv al procedurii. Lăsaţi-l acolo unde este, spuseseră ei, aşa că acum stă neclintit pe

masă, cu lemnul lui şlefuit strălucind în lumina slabă a încăperii.

— Cine face sicrie? întreabă el, iar Rosie ridică din umeri.

Vede cu coada ochiului.

— Un tâmplar? se aventurează ea.

— Nu crezi că există o formă de tâmplărie de nişă pentru aşa ceva?

— Cred că trebuie să existe.

— Un tâmplar de sicrie, zice Will, iar Rosie spune că da, poate că este o meserie frumoasă, într-adevăr. Să faci ceva atât de personal, pentru un străin.

Alesese un scaun cu două bănci mai departe de al lui. Se uită amândoi la sicriul bunicii lui şi încearcă să rostească nişte cuvinte, până când oficiantul spune că îi pare rău, oameni buni, avem altă slujbă peste zece minute, dar pot să rămână tot timpul de care au nevoie.

— Adică toate cele zece minute, zice Will, iar oficiantul se uită stingherit, dar apoi râde în chip de scuze, se bâlbâie într-un mod cu care Will este obişnuit, atunci când face asta; când se afirmă în felul acesta.

— Să mergem, spune Rosie, şi face semn cu capul spre uşă.

O înclinare familiară, uşoară, din cap.

E primăvară, dar este încă frig, de parcă anotimpul nu se regăsise. Dacă anotimpurile ar avea voci, se gândeşte Will, atunci aprilie ar fi un fluierat uşor şi neinvaziv, ca bobocii cu buzele strânse de pe copaci.

— Cântecul tău, începe el, în timp ce se aşază pe banca pe care stătuse el mai înainte.

— Da.

— L-ai scris pentru ea?

Rosie se uită la el, ca şi cum ar fi surprinsă că mai trebuie să întrebe. Pupilele ei sunt atât de largi şi de negre, încât îşi poate vedea propriul chip reflectat în el.

— Bineînţeles.

Will simte nevoia să înghită în sec. Trebuie să întoarcă privirile.

— Îmi pare atât de rău, Will, spune Rosie, şi îşi pune mâna pe mâna lui, după o foarte scurtă deliberare.

El o simte plutind şi apoi coborând, simte căldura palmei ei când se închide. Mâinile ei sunt atât de delicate, de liniştite. Nişte degete atât de subţiri, atât de frumoase, iar el nici măcar nu se gândeşte la cuvinte ca „minunat", iar asta îl face să se simtă stânjenit, jalnic şi furios, toate dintr-odată.

— N-am ştiut că vii, spune el, şi îşi retrage mâna.

Rosie clipeşte.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

— Oh. Ei bine, Amber m-a invitat.

— Te-a rugat să cânţi?

— Sigur că da. N-aş fi... îndrăznit.

— Dar nu te-ai gândit să-mi spui că vei fi aici?

— M-am gândit că ştiai că sunt pe lista de invitaţi, spune Rosie, iar în vocea ei se simte o înfierbântare, nu-i vine să creadă că vorbeşte cu ea pe un ton atât de acuzator. Am presupus că ai alte lucruri de care să-ţi faci griji... şi fără mesajul meu de salut.

Vrăbiuţele zburdă în gardul viu. O maşină de tuns iarba, undeva, dincolo de morminte.

— A murit, Rosie.

— Ştiu.

— Dacă a existat vreun un moment în care să fie nevoie de un mesaj, spune el, acela a fost atunci.

— Îmi pare rău, repetă ea, iar vocea sa este ca o respiraţie, ca o adiere de vânt în ulmi.

Will nu vrea ca ea să-şi ceară scuze. Vrea să îl ţină de mână din nou. Vrea ca ea să plece. O vrea atât de tare, încât crede că ar putea să-i plesnească inima.

— Roe, spune el, şi nu se uită la ea.

Niciun da, niciun murmur de consimţământ. Altă respiraţie; mai multă adiere de vânt. Totul este mai mult, când ea e prin preajmă; soare alb, care-i orbeşte vederea.

— Mă bucur al naibii de mult că eşti aici.

— Serios?

— Eşti singura persoană pe care doream să o văd. Chiar am crezut asta în această dimineaţă, când m-am trezit şi mi-am dat seama ce zi este. Şi acum eşti aici.

Ea tace pentru mult timp. Maşina de tuns iarba se opreşte, apoi începe din nou. Vrăbiuţele au plecat, iar el se întreabă dacă Rose se va ridica şi ea şi va pleca.

Las-o, se gândeşte el. Las-o să plece.

De ce este atât de greu să o lase să plece?

— Ai spus că nu mă vrei în viaţa ta, vorbeşte ea în cele din urmă.

— Nu am spus niciodată asta.

— Ba da, ai spus.

— Gândeşte-te la trecut, Roe. Nu am spus asta.

— Nici *nu* ai spus asta.

— Nu mai evita ceea ce am spus.

— Ce, că eşti al naibii de bucuros că sunt aici? Doamne, Will.

— Ce este?

— Chiar şi atunci când spui lucruri frumoase, simt că eşti furios, spune ea. Nu ştiu niciodată ce vrei de la mine. Exact ca atunci când aveam şaptesprezece ani.

— Îţi baţi joc de mine?

— Ce?

— *Tu eşti* cea care nu *m-a* vrut, spune el. Îţi aminteşti?

— Niciodată nu te-am refuzat, spune Rosie, şi pare să spună asta fără să se gândească, fără să aibă intenţia de a spune ceva atât de brutal, în aerul limpede de aprilie.

Cuvintele atârnă între ei, ca un fruct interzis. Pârguit, dar necopt.

— Nu te înţeleg, îi spune Will.

— Nici eu nu te înţeleg, Will, spune ea, iar vocea îi tremură. Nu eşti cu Jen?

— Şi tu nu eşti cu Simon?

— Nu, replică ea, iar acest cuvânt este puternic şi fioros.

— Las-o baltă.

— Nu sunt, Will.

— De când?

— De curând.

— Dar te-ai căsătorit cu el.

— Da. Încă suntem căsătoriţi.

— Deci *eşti* cu el.

— Ce facem? zice ea, şi se ridică acum în picioare, în foşnetul rochiei şi a hainei lungi. Eşti cu Jen. Suntem adulţi. Nu am mai vorbit de o veşnicie.

— De douăzeci şi nouă de luni, spune Will.

— Ce?

— Nu am mai vorbit de douăzeci şi nouă de luni.

Ea îl priveşte ca şi cum el ar fi înjurat din nou, ca şi cum i-ar fi spus ceva de neiertat. Furia lui bruscă s-a transformat în altceva. Will nu-şi poate explica. Este la înmormântarea bunicii sale. Iubita lui este la câteva sute de metri mai jos, pe drum, mănâncă cruditäţi şi face conversaţie cu verişori pe care nici el nu i-a văzut niciodată, vorbeşte cu ei de dragul lui şi numai de dragul lui.

— Nu putem, spune Rosie, iar vocea ei este încordată, ca apa stoarsă dintr-o cârpă.

El o lasă să curgă şi tot ceea ce ea nu spune plescăie la picioarele lor.

— N-am zis că ar trebui să o facem.

Şi se uită în jur, la iarbă, la pietrele funerare înfipte adânc în pământ.

Ceva se rupe în el. O vrea pe bunica. Vrea să vorbească cu ea despre asta, sau să le bage minţile în cap la amândoi.

— Am vrut doar să-ţi spun. Măcar o dată.

Şi totuşi, el nu-i spune, dar se pare că ea nici nu are nevoie.

— Ar fi trebuit să-ţi spun în fiecare zi de când am ştiut, continuă el. Dar eram tânăr şi prost şi speriat şi încă sunt foarte mult tot aşa, Roe.

Ea tace din nou.

— Roe?

— Nu ştiu de ce ţipi, spune ea.

— Nu ţip.

— Ba da. Sună ca şi cum ai fi furios pe mine.

Will priveşte la ceea ce poate vedea din faţa ei, cu părul care îi gâdilă pometii. Vrea să-i spună că el simte dragostea şi furia adesea la fel. Că pielea îi arde pentru ea. Că sângele i se tărăşte, că nu se simte în siguranţă, nici bine, nici liniştit; simte furie.

— Nu ţip, spune el.

— Nu mai ţipi, acum nu mai ţipi.

— Nu aşa trebuia să se întâmple.

— Ce, ziua de azi? Înmormântarea? Sau noi?

— Toate cele de mai sus, spune el, şi atunci ceva se dezgheaţă între ei.

Păsările cântă. Soarele trece printre cedri.

— Will.

— Da?

— Eu... Cred că ar trebui să vorbim despre asta. Dar nu acum. Nu aici. E ziua lui Elsie, ştii. Hai să mergem şi să ne amintim de ea.

Simte atât de mult pentru ea, încât aproape se revarsă totul din el. Îşi duce mâna în jurul feţei, spune că priveghiul nu e departe de aici, iar Rosie dă din cap. Se ridică de pe bancă şi pornesc în linişte spre parcare, dar apoi se aude un zgomot, ca nişte paşi, ceea ce îl face pe Will să se răsucească spre bancă.

Cineva se apropie.

O femeie, de vârsta potrivită. Cu faţa potrivită.

*

Rosie ia sandviciuri şi cârnaţi de cocktail, stă într-un colţ şi ciuguleşte din farfurie. A simţit că se înmoaie în ultimele săptămâni, mănâncă pâine şi produse de patiserie şi îşi pune zahăr în ceai. Atâţia ani de nuci şi proteine şi de alternative cu un conţinut scăzut de grăsimi, dar acum se simte cel mai bine hrănită de când îşi poate aminti. Nu se gândeşte la calorii, nici să aibă carnea tare sau să slăbească, nici să mai reziste încă cinci secunde.

Recunoaşte chipuri la înmormântarea lui Elsie. Oameni din oraşul ei natal, de la bibliotecă, de la brutărie. Dar nu cunoaşte cu adevărat pe nimeni, în afară de Amber, care parcă vrea să discute cu toată lumea, în afară de ea. Nu o deranjează. Ciuguleşte din farfurie şi aşteaptă, pentru că l-a lăsat pe Will în parcare, cu mama lui.

Are un nod în stomac. Se uită tot timpul la uşă, sperând că Will va intra pe-acolo şi totul va fi bine, sau cel puţin cam aşa ceva.

A înghiţit trei sandviciuri miniaturale şi el încă nu a apărut, şi atunci Jen vine şi o salută.

— Bună, îi răspunde Rosie.

Sângele îi fierbe în vene. Se simte vinovată şi asta îi displace şi îi este ruşine pentru amândouă.

— Cântecul tău a fost cuviincios, spune Jen, iar Rosie aude inflexiunea lui Will în vocea ei, felul în care imiţi, fără să vrei, cuvintele cuiva cu care trăieşti.

— Îţi mulţumesc, spune ea.

— E foarte plăcut să ai muzică adecvată, şi nu doar imnuri.

— Mă bucur, spune Rosie.

Ia un sandvici din farfurie, apoi îl pune la loc.

— Tu eşti Rosie, nu-i aşa?

— Da.

— Cea mai bună prietenă a lui Will?

— Nu sunt sigură că el ar spune cea mai bună. Dar am fost prieteni. Cu mult timp în urmă.

Jen o priveşte atent, iar Rosie este pe punctul de a face un comentariu despre vreme sau batoane, când Jen i-o ia înainte şi Rosie vede ce fel de femeie este.

— Vorbeşte despre tine, să ştii.

Rosie ridică privirile spre ochii lui Jen; femeia cu care Will îşi împarte viaţa. Păr negru des şi trăsături înguste, un medalion de jad la gât.

— Chiar aşa? întreabă ea.

— Nu foarte mult, spune Jen. Dar suficient.

Se aude un hohot de râs de lângă bar, prea tare, ţinând seama de împrejurări, şi ambele femei se uită şi văd doi bărbaţi care se bat unul pe celălalt pe spate. Continuă să se uite la străini, iar Jen continuă să vorbească, cu vocea ei egală.

— Ştiu că avea o slăbiciune pentru tine.

Rosie se înroşeşte; îşi întoarce privirile de la bar şi îşi lasă ochii în farfurie.

— Nu ştiu dacă încă mai are, spune Jen.

Iar Rosie simte cum i se blochează gâtlejul, aşa cum se întâmplă atunci când nu are habar ce să spună, când nu există bine sau rău şi nu este loc nici pentru una, nici pentru alta. Încearcă să înghită; se întinde spre paharul de apă de alături, când se aude zarvă şi agitaţie şi îl vede pe Will cum intră ca o furtună în încăpere şi se îndreaptă spre Amber.

— Oh, rahat! spune Jen, iar Rosie gândeşte la fel, şi apoi iubita lui pleacă de lângă ea.

Rosie îşi pune farfuria jos. Câţiva oameni se uită, pentru că agitaţia este tangibilă, chiar şi fără strigăte; Will este furios şi spune ceva cu o voce joasă şi aspră, iar Amber îşi ţine bărbia ridicată, ca şi cum s-ar încorda să nu se prăbuşească.

Rosie decide să se îndrepte spre ieşire. Trece cu paşi mari pe lângă Will, pe lângă sora lui şi invitaţii de la înmormântare, cu ochii larg deschişi, şi apoi este afară din încăpere şi a ajuns în parcare, iar aerul este mai rece decât înainte. Miroase a ger şi a asfalt umed. Cerul se reflectă cenuşiu în bălţile de pe jos.

Şi, în timp ce se îndreaptă spre maşină, vede ceea ce — sau pe cine — spera să vadă. Pe femeia care îşi părăsise fiul, pentru că viaţa era prea grea. Fugise, pentru că era mai uşor, era ceva sălbatic şi eliberator şi opusul modului în care învăţase să fie Rosie. Priveşte cum această femeie sălbatică şi absentă, cu părul ei lung de culoarea cuprului, întoarce cheia de la maşină, iar motorul huruie prinzând viaţă. Se uită cum îşi ţine ambele mâini pe volan şi îşi reazemă fruntea, un moment scurt între ele. O priveşte cum plânge, pentru o vreme.

*

Jen îl duce la un bar. Îi dă lui Amber cheile de la maşina ei ca să se ducă acasă, iar ei doi iau un taxi până la un bar de ţară, în mijlocul pustietăţii, pe un drum care iese din Norfolk, cu ziduri de cărămidă, bere locală la halbă şi o atmosferă tristă, crepusculară. Şi atât de întunecos, încât este aproape imposibil să descifrezi meniurile.

Dar Will nu vrea să mănânce.

— O votcă dublă, îi spune lui Jen, dar ea spune nu, poate să ia o bere, sau o apă minerală, sau un suc cu lămâie, şi lui îi vine să îşi zdrobească pumnul de măsuţa de lemn la

care sunt aşezaţi, dar nu face decât să se holbeze la propriile mâini.

— Atât, pentru o zi.

Jen se întoarce cu sifonul lui, cu propriul pahar de vin, ca un bol cu peşte, în mână, stau şi beau, iar rumoarea barului îi învăluie. De data asta, Will se simte tulburat că nu este amorţit. Cuvintele îl înţeapă ca nişte ace şi încearcă să-şi dea seama ce îl doare cel mai tare când vorbeşte Jen.

— Am cunoscut-o pe Rosie Winters, spune ea.

— Am cunoscut-o pe mama mea, îi răspunde el.

Ea îşi coboară privirea, iar el simte înţepătura altui ac, o satisfacţie violentă, îşi zice, apoi o împunsătură de vinovăţie, pentru că îi spusese astăzi lui Roe unele lucruri pe care nu intenţionase să i le spună. Poate implicit. Nu ştie ce făcea pe banca aceea şi nu ştie nici ce face aici, cu Jen.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întreabă Jen.

Îşi învârte vinul în pahar aşa cum făcuse şi în seara în care el o văzuse pentru prima dată.

— Nu avem ce să vorbim. A venit. Am stat de vorbă. I-am spus să plece.

Râsete şi voci. Cineva împinge uşa de la bar.

— A fost... îngrozitor? întreabă Jen.

— A fost aşa cum mă aşteptam dintotdeauna. La început, a vrut să mă îmbrăţişeze, apoi a devenit defensivă şi a dat în lacrimi, de parcă îi datoram ceva, ca şi cum aş fi fost un nemernic pentru că nu m-am prăbuşit în braţele ei deschise.

— Asta-i o porcărie, replică Jen. Chiar e de rahat.

— A spus că se gândeşte la mine, Jen, spune el, şi din gură îi zboară un scuipat, ca unui babalâc, dar nu-i pasă. Cică se *gândeşte* la mine. Ca şi cum asta scuză orice purtare nenorocită.

— Nu scuză nimic.

— Şi nu e vorba de zile de naştere sau de Crăciunuri ratate, continuă el. E vorba de *ani întregi*. Goluri din viaţa

mea, în care nu am avut o mamă. Şi cum m-am simţit, după ce tata plecase deja. Iisuse *Hristoase*.

Loveşte cu pumnul în masă, câţiva bărbaţi de la bar îl privesc, şi îşi doreşte să se lege de el, ca să aibă un motiv să spargă ceva, un pahar, un os sau un nas.

— Amber ştia, continuă el, şi vocea îi sună spart, ca o coardă de chitară ruptă. Ştia că va veni. Mama mea i-a răspuns mai înainte pentru prima dată în viaţa ei ticăloasă, probabil, iar Amber ar fi putut să mă pregătească – *ar fi trebuit* să mă pregătească. Dar a crezut că este mai bine să *nu-mi spună*.

— Dacă ţi-ar fi spus, spune Jen cu blândeţe, lucrurile ar fi mers altfel?

— La naiba, nu-i lua apărarea.

— Nu-i iau apărarea. Dacă există o tabără de partea căreia să fiu, Will, eu sunt de partea ta. De fiecare dată.

Este calmă, iar el simte zbuciumul ei lăuntric.

— O urăsc, naiba s-o ia.

— Aşa şi trebuie.

— O urăsc, repetă el, şi se comportă ca un copil, ştie, dar Jen dă din cap.

Mai beau puţin amândoi. Will dă pe gât sifonul şi simte prăpastia care i se deschide în stomac, un puţ fără fund, neumplut.

— O votcă, spune el.

— Nici vorbă, spune Jen.

Alte murmure, alte arsuri; împunsături în mâini, şi în picioare, şi în ochi.

— Acum putem vorbi despre Rosie? întreabă Jen.

Will ia paharul gol de sifon şi îl rostogoleşte pe bază. Paharul lasă un inel de apă pe masă, iar el continuă să-l rostogolească, desenând un arc umed pe lemn.

— Dacă vrei.

— O să o spun şi gata, spune ea.

— OK.

— Am văzut cum te-ai uitat la ea. În timp ce cânta.

— Bine.

— Şi nu cred că mai pot spera că ai trecut peste sentimentele faţă de ea, spune Jen.

El continuă să-şi rostogolească paharul. Uită-te la ea, îşi spune în sinea lui, dar nu poate. Furia i se domoleşte. Au schimbat angrenajele. Au mărit viteza; trebuie să se concentreze la altceva. Ridică ochii spre chipul ei.

Jen încearcă să nu se uite la el. A văzut-o atât de rar plângând şi îşi dă seama că întotdeauna i-a plăcut asta la ea; i-a apreciat fermitatea, felul ei nesentimental de a trece prin lume. Este liniştitoare şi necomplicată. Şi îi place şi pielea ei, pielea ei aproape translucidă.

S-a întrebat adesea, atunci când dimineaţa se strecura pe fereastra lor, cum poate fi o femeie atât de palidă, subţire ca hârtia.

Puternică, într-un fel, dar transparentă.

— Nu vreau să ştiu detalii. Dar se vede pe chipul tău, Will. Şi, cu riscul de a părea o nenorocită de divă care tânjeşte după atenţie, continuă ea cu ochii în lacrimi, ştii, doar atât aş vrea: să se uite şi la mine cineva în felul acesta.

Will nu mai rostogoleşte paharul.

— Şi nu vreau să mă bag între voi, spune ea. Merită să ştie ce simţi, totuşi. După tot acest timp.

Nu-i vine să creadă că discuţia se desfăşoară aşa. Era pregătit pentru nervi şi acuzaţii, pentru o ceartă după care ea să pornească furioasă spre parcare, astfel încât el ar fi trebuit să o urmeze, sau să comande o băutură la bar. Dar nu la una ca asta; i se taie respiraţia.

— Îmi pare atât de rău, spune el, pentru că asta e tot ce mai era de zis.

Stau împreună cu paharele goale, cu becurile care luminează slab în nişele lor, cu veselia şi zgomotul altor vieţi care se desfăşoară în jurul lor.

— Cel puțin noi nu ne-am căsătorit, glumește Jen, ridicând paharul spre el.

— Dar ea s-a căsătorit.

Și, deși ea nu-i răspunde, el vede durerea de pe chipul ei. Că nici măcar acum, când totul se termină, nu are nimic altceva de spus decât tot despre Rosie. Simte o tristețe bruscă, sfâșietoare. Vrea să o atingă, să-și ceară scuze, să schimbe lucrurile pe care nu le poate schimba.

— Am avut un inel, știi, spune el, după un timp.

— Știu. L-am găsit în sertarul tău cu șosete.

— Și nu te-ai întrebat niciodată de ce nu te-am cerut de soție?

— Nu neapărat, spune ea, cuprinzându-și paharul cu ambele mâini. Știam că inima ta nu era acolo. Când am început toate astea, știam că erai îndrăgostit de altcineva.

Cineva râde, în altă parte. Ușile se deschid, vine un miros de cartofi prăjiți fierbinți.

— Cred că exista un avertizor, spune Will.

— Da. Cred că mi-a plăcut provocarea. Am crezut că aș putea să te fac să te răzgândești. Ceea ce a fost o aroganță din partea mea, cred. Dar ar fi fost *atât de* sexy, dacă aș fi reușit.

— Să mă vindeci de dragostea nemuritoare pentru altcineva?

— Da, cam așa ceva, spune ea, iar el este ușurat să vadă că nu mai este pe punctul de a izbucni în plâns. Dar și ca să te eliberez de toate astea.

Will nu are cuvinte. Știe că ar trebui să mai comande băutură, dar nu vrea să se ridice în picioare și să rupă această legătură; acest lucru fragil, aproape muribund, pe care l-au trăit împreună timp de cinci ani întregi.

— Ar fi fost al naibii de bine, este el de acord.

Jen scoate un hohot de râs sălbatic, care însă sună ca și cum ar fi altceva, poate o tuse sau un suspin de plâns, pune paharul de vin jos și se ridică în picioare și pleacă mult prea

repede, Will vede numai paltonul şi cizmele şi aude doar paşii.

Şi asta e tot.

Asta e tot.

*

Rosie este tulburată când se află în patul ei din copilărie. I se pare prea îngust şi nu poate dormi fără trupul masiv al lui Simon lângă ea, greutatea familiară şi obişnuită a corpului lui. Nu au vorbit, aşa cum se înţeleseseră. Şi-a făcut valiza şi a venit acasă la părinţi, într-un impuls prostesc şi înfrânt curând, ceea ce o făcuse să se simtă şi mai rău.

— Mă dezamăgeşti, Rosie, îi zisese mama, când Rosie i-a spus de ce se afla acolo.

Un junghi de durere, şi apoi ceva mai dur, ca un cui, a trecut prin ea.

Ajunsă sus, în camera ei, nu şi-a despachetat lucrurile. Simţea că îi este mai uşor şi i se pare mai puţin definitiv dacă nu-şi despachetează valiza. Îşi va găsi curând o locuinţă proprie şi o va decora în culorile ei preferate, va avea câte un instrument muzical în fiecare cameră şi cărţi, multe cărţi.

Se afundă în somn cu aceste planuri în gând, iar apoi se trezeşte brusc, ca şi cum ar fi uitat ceva.

Se ridică, verifică să vadă dacă are la ea poşeta, paşaportul, cheile, se bagă înapoi în pat. Priveşte cum se luminează noaptea spre răsărit, cum culoarea formelor se schimbă din mov intens în cel mai frumos azuriu al norilor. Şi chiar în momentul în care e pe cale să alunece din nou în somn, tresare din nou, iar de data asta rămâne trează arzând, ca şi cum cineva i-ar fi turnat ceară topită pe piele.

Şi atunci ia telefonul.

— Ai spus că nu te-am dorit niciodată, spune ea, când el răspunde. Eram o adolescentă proastă şi speriată, Will, din motive care nici măcar nu au sens pentru mine acum. Ştiu că

asta nu schimbă nimic, dar eu voiam doar să te fac să crezi că nu te vreau înapoi. De aceea am spus nu, atunci, în pădure.

Se aude un zgomot de fond; un fel de vânt înăbuşit, ca şi cum ar fi afară.

— N-ar fi trebuit să spun ce am spus, continuă ea. Nu m-am gândit că va lăsa o impresie atât de durabilă asupra ta. A fost pur şi simplu uşor să joc rolul fetei cuminţi.

— Ce vrei să spui, Rosie? întreabă Will.

Sună ca şi cum ar fi în mijlocul unei mulţimi; pe o stradă mare sau într-un port, într-un loc aglomerat, în ciuda orei matinale.

Rosie trage adânc aer în piept, uitându-se la afişele cu adolescenţi de pe perete; trei chipuri care cântau despre faptul că încă mai cred, după atâtea ciocniri şi dezamăgiri.

— Spun că a fost o minciună. Şi uneori mă întreb cum ar fi mers lucrurile. Dacă n-aş fi spus asta.

Se lasă o scurtă tăcere. Ea aude un foşnet, ca şi cum Will ar fi mutat telefonul de la o ureche la alta, sau ar căuta un loc mai ferit ca să vorbească.

— Vorbeşti despre momentul în care mi-ai spus că nu sunt genul de persoană potrivită pentru tine?

— Da, spune ea, şi simte cum îi plesneşte pieptul de durere, deşi îşi aminteşte ce motive avusese.

Josh care plângea în braţele ei. Şi altceva, ceva mai puternic; ceva ca un cârlig care o împunge în inimă, o ţine pe loc.

Alt zgomot. Un scârţâit, ca de pantofi pe o podea tare.

— A fost o minciună, repetă el, ca şi cum ar fi verificat ce spusese ea.

— Da, confirmă ea.

— Dar moartea fratelui tău nu a fost, spune Will.

— Ştiu. Dar...

— Nici nu mai puteai să mă priveşti după aceea. Ştiu de ce, Roe. Am înţeles. Şi putem să încercăm chestia asta,

putem să ne prefacem că e în regulă şi că nu-l vezi pe el, când te uiţi la mine, sau că vrei să treci peste asta, putem încerca, dar jur pe Dumnezeu, Rosie, nu va funcţiona. A murit, şi a fost din cauza mea, a mea, a invitaţiei la ziua mea de naştere, indiferent cum încerci să o întorci, şi de aceea ne tot învârtim în jurul acestui lucru, de aceea nu m-am ţinut după tine şi de aceea nu ai vrut niciodată să o fac, de aceea încă nu eşti sigură, nici chiar acum, că asta e ceea ce vrei.

Rosie respiră în receptor. Vocea îi este crispată, gata să se frângă. Atât de fragilă, după ce şi-a ţinut atât de mult respiraţia.

— Asta crezi tu. Dar...

— Nu, o întrerupe el din nou, iar ea aude vocea din difuzoare şi îşi dă seama că este într-un aeroport. Nu, Roe. Am încheiat treburile cu Jen aseară. Am pus capăt traiului cu femeia care a stat lângă mine cât timp m-am luptat cu depresia şi cu moartea bunicii mele. Şi de ce? Pentru că şi-a dat seama că încă nu am uitat pe cineva care nici măcar nu vrea să fie cu mine.

Încearcă şi ea să intervină, dar el continuă.

— Niciodată, niciodată nu mă voi împăca cu gândul că Josh a murit în felul ăsta, Rosie. Şi nici tu. Aşa că hai să ne oprim aici, indiferent ce este între noi.

— Când mă uit la tine îl văd pe el, repetă Rosie.

Are respiraţia întretăiată de adrenalină, de nevoia de a o spune în sfârşit.

— Corect, spune el.

— Nu, intervine ea, şi dă din cap, violent, uitând că Will nu o poate vedea. Îl văd când mă uit la tine, aşa este, dar nu din motivele pe care le crezi tu.

Din fericire, de astă dată Will nu răspunde.

— Era homosexual, spune ea, şi simte un fel de bucurie, focul de artificii al adevărului sincer pornit din inimă, pe care îl declanşează în telefon.

— Ce ai spus?

— Homosexual, repetă ea. Tocmai îmi spusese. Şi... oh, era îndrăgostit de tine. Evident.

Rosie stătea pe pat, cu picioarele goale sub ea. Îi este frig, dar nu se poate mişca; rămâne neclintită, în momentul în care se întâmplă toate acestea.

— Şi am vrut doar ca lui să-i fie bine. Am vrut să-şi lămurească treaba asta mai întâi. Înainte să-i frângem noi inima, înţelegi? Şi apoi a murit.

Spune asta aşa, pur şi simplu; tare şi răspicat ca o constatare.

— A murit, spune ea din nou, iar eu... Nu am ştiut cum...

— Era homosexual, repetă Will.

— Da.

Altă tăcere. Mai mult zgomot alb de la aeroport. Rosie vrea să întrebe unde se duce; pentru cât timp pleacă.

— Îl protejai, spune Will, după un timp.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, spune Rosie.

— Da, Roe. Ar fi trebuit să o faci.

— Asta ar fi schimbat lucrurile? întreabă ea.

— Ce lucruri?

— Întrebare pentru întrebare, zice ea, iar el spune: să nu glumeşti, Rosie, nu acum, şi pare distant, încă procesează, îşi spune Rosie la celălalt capăt al firului. Îmi pare atât de rău, continuă ea. Că nu ţi-am spus. Pur şi simplu... nu simţeam că e secretul meu şi de aceea nu puteam să-l împărtăşesc altcuiva. Înţelegi?

Will nu răspunde, iar Rosie aşteaptă prea mult timp. În difuzorul de la aeroport se aude altă voce fluidă de femeie, anunţând ceva ce nu reuşeşte să desluşească.

— Roe, spune Will, iar ea îi răspunde.

— Mulţumesc, spune el. Dar acum trebuie să plec.

Şi închide.

Cincisprezece

Sună soneria.

E singură, cu plapuma îndesată până la subsuori, privește fix în tavan și se gândește. Părinții ei au plecat la serviciu cu câteva ore în urmă, dar ea nu s-a dat jos din pat.

Soneria se aude din nou și Rosie îl înjură pe poștaș, pachetele și dorința lui insistentă și exasperantă de a-și face treaba.

— Lasă-l naibii pe scări, spune ea cu voce tare, și imediat își dă seama că este nepoliticoasă și jenată, chiar dacă nu o aude nimeni în timp ce coboară scările spre ușă.

Răsucește mânerul, deschide și se duce să îi mulțumească bărbatului în uniformă cu pachetul întins în mână.

Dar nu este poștașul.

El stă acolo, cu jacheta lui de piele, cu pometii proeminenți și părul de bronz, cu ochii lui adânci și arzători.

O singură bătaie de inimă, și apoi Will spune că nu va mai ajunge niciodată să călătorească în lume în ritmul ăsta, face un pas înainte și îi ia fața în mâini, în mâinile lui aspre, de mecanic, și continuă să o privească așa până când îl trage spre ea, cu gura ei pe a lui, și are același gust pe care îl avusese și mai înainte.

Ajung pe scara părinților ei. Covorul le arde spatele și sunt numai dinți, suspine și unghii, dar este și o moliciune, un fel de topire.

Culorile lor, pe sub haine. Pielea pe care nu o mai vede nimeni altcineva și dorința ca celălalt să o atingă, o dorință

atât de puternică să o aibă, să fie a lor, iar anii adolescenței, visurile și dorințele lucide sunt atât de vii și de reale, încât nu pot fi permise. În niciun caz. Fiecare rostește numele celuilalt, doar o dată, apoi din nou, și amândoi râd pe jumătate, fără sunet, ca și cum ar speria totul dacă nu ar face liniște, dar se pot auzi unul pe celălalt, totuși, iar asta e tot ce-și doresc, tot ce și-au dorit vreodată, dacă e să fie sinceri, dacă dau la o parte zgomotul de dinainte de toate acestea. Părul ei atârnă ca niște ramuri de salcie între ei. Brațe puternice, și picioare îndoite, moi, pufoase, neepilate și nepăsătoare.

Își apasă gura pe clavicula lui și el geme, încet.

Umbrele copacilor pe perete.

Se leagănă unul cu altul, iar între sângele lor care aleargă grăbit și inimile care zvâcnesc, există ceva ce niciunul dintre ei nu mai cunoscuse până acum. Acel loc de neatins, neverosimil. Focuri de tabără care fac explozie. Implozie. Soarele care răsare, permanent și orbitor, dacă te uiți direct la el, dacă ești atât de îndrăzneț, atât de dornic, atât de al naibii, de incredibil de norocos.

Și apoi liniște.

Liniște perfectă.

— Nu putem rămâne aici, șoptește Rosie, după aceea.

Este înfășurată în jurul lui, lumina dimineții târzii le mângâie frunțile, prinzând reflexele aurii-arămii ale părului lui.

— Nu, spune el.

O sărută din nou, atât de lung și de răscolitor, încât Rosie se gândește că ar putea termina chiar acolo, dar Will se retrage, iar ea spune că știe un loc unde se pot duce.

*

Will trăiește următoarele câteva zile ca prin vis, nu vrea să se trezească.

Stă întins nemişcat şi încearcă să se agaţe de acest vis, dar apoi o aude pe Rosie respirând şi inima lui ţâşneşte în sus, ca o balenă din apă, cu un salt brusc, graţios şi uriaş.

Dorm în vechiul lui pat de o persoană. Niciunuia dintre ei nu i s-a părut în regulă să se mute în camera bunicii sale; nu, până nu schimbă câteva lucruri. Rosie a insistat să cumpere cel puţin lenjerie de pat nouă, iar el a fost de acord, deşi încă nu ieşiseră din casă.

Erau zile de plutire şi de descoperiri. Făceau cafea, dar nu beau decât jumătate din ea. Cartografiau pielea celuilalt, părţile moi şi ascunse ale acesteia, apoi îşi împleteau mâinile şi picioarele şi părul în pat, la duş, o dată şi pe masa din bucătărie.

— Asta este, spune Rosie o dată, răsuflându-i în ureche.

— Chiar se întâmplă, spune el.

Rosie se strânge în el, iar el se gândeşte că ar putea muri de plăcere şi nu îndrăzneşte să se gândească dincolo de următoarea ei atingere, de următorul tril al păsărilor de afară; creste de păsări şi vrăbiuţe şi gâşte care se aud uneori, în streşinile de deasupra casei.

*

— Era homosexual, spune el, într-o seară, în timp ce stăteau întinşi în pat faţă în faţă.

Urmele mângâierilor ei pe tot trupul lui. Ochii ei arată ca nişte sateliţi care orbitează, atraşi în ochii lui, mari şi albi şi nepământeni.

— Da.

— Nu ştiam. Dar acum că mi-ai spus, îmi dau seama, oarecum. Ştii?

— Poate, rosteşte ea cuvântul ei preferat, şi parcă se dă înapoi în faţa lui.

Nu este o mişcare reală sau retragere, doar că este ceva mai puţin decât înainte; ea pare reticentă, iar el se blestemă în sinea lui, pentru că abordase subiectul.

— Ştiai? întreabă el. Înainte să-ţi spună el?

— M-am întrebat.

Will dă din cap. Vede cum îi cade faţa, ca şi cum şi-ar aminti lucruri la care el nu participase.

— Nu cred că l-ar deranja.

— Ce să-l deranjeze? întreabă ea.

— Asta, spune el. Noi doi. Dacă de asta îţi faci griji.

— Ce te-a făcut să crezi că-mi fac griji în privinţa asta?

— Pentru că ai spus ce ai spus, zice el, şi se sprijină într-un cot, în timp ce ea se rostogoleşte îndepărtându-se de el, îşi dă părul lung şi negru după ureche. Că nu ai vrut să-i frângi inima.

— Acum nu-mi fac griji pentru asta. A murit.

Vede cum Rosie întoarce privirile. Lumina lunii cade printre perdelele încă desfăcute, argintul din încăpere se transformă în umbră.

— Chiar nu-ţi faci?

Ea nu răspunde nimic.

— Te cunosc. Şi ştiu că lucrul acesta pe care îl porţi în tine de ani buni nu dispare brusc, deşi ai obţinut tot ce ştiai că îţi doreşti, dar credeai că nu poţi avea.

— Poate un pic, spune ea, iar vocea îi este răguşită din cauza efortului de a se abţine să nu plângă.

Will îi strânge părul, i-l dă peste umăr. Se apleacă să îi sărute clavicula, locul acela puţin adâncit.

Rosie este mai rigidă decât o ştia el.

— Nu cred că l-ar deranja, repetă el. Dar tot mai am un sentiment ciudat în legătură cu asta.

Ea dă din cap şi se afundă din nou în pernele care se încreţesc sub ea. Miroase a săpun, a plapumă şi a ceai de mic-dejun.

— Cred că mă simt aiurea, spune el.

— Şi eu, spune ea.

Amândoi se gândesc în acelaşi timp la acelaşi lucru şi se scufundă unul în altul.

*

După patru sau cinci zile, Rosie îl obligă să iasă amândoi din casă.

— Avem nevoie de aer, spune ea. De cumpărături.

Aşa că ies în oraş să cumpere lapte şi ouă şi alte produse de bază, deşi nu doresc decât să fie împreună, iar Rosie se simte ameţită, ca tânăra de şaptesprezece ani care se îndrăgostise de el, şi e stupid şi jenant, dar atât de mistuitor, că nici măcar nu-i pasă.

Vorbesc despre şcoală, despre cină şi despre programul groaznic de la televizor. Soarele se revarsă peste trotuare, de un galben crem, ca un lapte bătut. Atât de fierbinte, pentru un sfârşit de primăvară.

Stau la coada de la supermarket, Rosie descarcă conţinutul coşului pe banda rulantă, când îşi dă seama că încă mai poartă verigheta. Viteza cu care se desfăşoară lucrurile se schimbă, doar pentru o clipă; este ca şi cum cineva i-ar lua ceva, iar ea ar trebui să încerce să se agaţe de el.

Pune totul în sacoşă, plăteşte şi ia bonul. Se îndreaptă spre culoarul de ieşire, gândindu-se că va trebui curând să treacă prin divorţ; amândoi lăsaseră actele pentru mai târziu, pentru că nu era nicio grabă, şi era epuizant să se despartă, chiar şi numai să facă această alegere. Voi ţine legătura cu tine, spusese ea, iar Simon îi răspunsese da, şi el va face la fel.

Odată ajunşi afară, îl roagă pe Will să aducă nişte pâine de la brutărie şi, în timp ce este plecat, îşi scoate inelul de pe deget, îl pune în compartimentul pentru monede din poşetă şi închide fermoarul.

Cerul este o pată de gri.

Imaginea ei reflectată în geam.

Se aşteaptă să simtă ruşine sau regret, dar nu simte nimic, nu se confruntă cu nimic când îl vede pe tânărul cu

păr auriu şi dinţi de lup care vine spre ea, lăsând uşa să se trântească în urma lui şi ţinând o pâine în mână şi o întreabă: eşti gata? Iar ea spune: da, sunt gata.

— Povesteşte-mi ceva, spune ea în acea seară.

— Despre ce?

— Despre orice. Ceva ce s-a întâmplat când nu mai ţineam legătura.

— Au fost o mulţime de lucruri, spune el, şi închide cartea de bucate pe care o citea, punând semnul de carte la locul lui.

— Atunci ar trebui să fie uşor, nu?

— Bine, zice el, pune cartea jos, ridică mâinile la ceafă, în timp ce se gândeşte.

Rosie se întreabă cum se face că este chiar mai atrăgător decât atunci când avea optsprezece ani. Întinde braţele şi îl priveşte. Nu s-a mai bărbierit de câteva zile. De-a lungul maxilarului i-a crescut un puf galben ca mierea, ca de păpădie.

— Ei bine, spune el. Odată m-a fugărit un bursuc.

— Un bursuc, repetă ea.

— Un bursuc furios, insistă el, iar ea râde, cu un tremur de neîncredere şi de alarmă.

— Nu se poate.

— Ba da. La un apel de la Salvamont.

Rosie râde acum din toată inima şi asta îl face şi pe el să râdă şi rămân întinşi pe canapea, încântaţi de poveste sau unul de celălalt. Când se liniştesc, ea îl întreabă de ce era furios bursucul.

— Nu sunt bursucii întotdeauna furioşi?

— Nu ştiu. Nu am întâlnit niciunul, niciodată, motivează ea, ceea ce o irită din nou.

O dor coastele. Se simte parcă ar fi învineţită, parcă şi-ar fi pierdut îndemânarea, dar şi atât de uşurată. Gambele lui care le împing pe ale ei.

— E rândul tău, spune el. Povesteşte-mi şi tu ceva.

— Nu m-a urmărit nicio creatură din pădure.

— Dezamăgitor. Dar nu esenţial.

— În regulă, spune ea, şi încă zâmbeşte, nu stă mult pe gânduri şi spune, ei bine, la un moment dat, mi-am pierdut pofta de mâncare. Nu ştiu de ce. Şi am făcut terapie. M-a ajutat într-un fel, dar a fost şi groaznic.

Will o ţintuieşte cu privirea.

— În ce fel?

— În mai multe feluri. M-am dus din cauza lui Josh, evident. Dar abia dacă am vorbit despre el, de fapt. Am vorbit în special despre scopuri, despre mama, despre ce am mâncat şi ce nu am mâncat şi despre tulburarea mea obsesiv-compulsivă şi altele. Ceea ce presupun că era important.

Will nu o atinge, în afară de faptul că picioarele lui se sprijină pe ale ei. Ţine mâinile încă la ceafă, cu coatele în afară, ca şi cum ar sta la soare în lumina lămpii.

— Cred că trebuia să dezghiocăm lucrurile, continuă ea. Să luăm strat cu strat, ştii tu. Dar nu aveam răbdare. Voiam să sar direct la Josh, să mă repare şi să mă duc la cursul de spinning.

— Curs de spinning?

— Un alt lucru pe care l-am făcut câtva timp. Şi care a fost la fel de groaznic. Îmi amintesc că, odată, instructorul ţipa la mine să pedalez mai tare, iar luminile clipeau, şi mi-am spus uau, dar eu nu pot suferi chestia asta. După aceea nu am mai mers.

— Slavă Domnului, spune el, iar ea confirmă, şi sunt liniştiţi câtva timp.

Will continuă să se uite la ea, cu mâinile la ceafă.

— Ai făcut ceva care să nu fie îngrozitor? o întreabă. În tot acest timp?

Rosie zâmbeşte cu jumătate de gură auzind aceasta, deşi nu crede că glumeşte.

Afară, vântul vuieşte ca marea. Se apropie furtuna de la miezul nopţii. Rosie o aşteaptă cu nerăbdare; răpăitul în geamuri mai târziu, când se vor duce la culcare.

— E jalnic, ştiu, spune ea, căci nu are niciun răspuns pentru el, iar el o îmbrăţişează aşa cum trebuie; se apleacă în faţă, îi ia amândouă încheieturile mâinilor în mâinile lui.

— Poţi fi în multe feluri, Roe, spune el. Dar jalnică? Nu. În niciun caz. Oricum ai fi, eşti o rază de lumină, O rază de lumină a naibii.

Se simte stânjenită sub intensitatea privirii şi a cuvintelor lui. Arde toată. Faţa şi gâtul; între picioare.

— Cine mai vorbeşte aşa? se întreabă ea, iar vocea îi este ca o respiraţie către el.

Din nou râsete, între ei. Mai catifelate decât ploaia, decât pânza semnelor lor de carte.

*

Will nu poartă pijama în pat. Doar boxeri. Ea începe să poarte hainele lui fără să îl întrebe, ia un tricou de la el din sertar, îşi trage şosete de dormit până sub genunchi.

El o întreabă cum poate dormi cu şosetele în picioare.

Ea îl întreabă cum de el poate dormi fără şosete.

Parcă ar fi din nou la şcoală, atracţia şi efervescenţa şi căldura, atunci când sunt doar ei doi, în alt deceniu, aşa cum au fost întotdeauna.

*

Vara aduce turiştii. Ţărmul este plin de familii şi de pescari şi, deşi sunt de două luni împreună, se duc la far, în cele mai multe zile.

— Am început din nou să cânt, îi spune ea, în timp ce se plimbă pe malul mării.

Lemnele aruncate pe mal zac ca niște oase albite pe țărm. Aerul miroase deopotrivă a proaspăt și a putreziciune, numai spumă și alge aduse de apă.

— Am auzit.

— Nu doar la duș, râde ea, și este atât de ușor și se gândește cât de diferit se simte, chiar acum — nu apăsată în jos sau înghesuită, ci deschisă.

— Și nu doar la înmormântări, continuă ea. Ci și la serviciu. M-au rugat să mă ocup de cor.

Renunțase la slujba din consultanță chiar înainte să se despartă de Simon, începuse să lucreze ca profesoară de muzică la o școală de fete din Norfolk. Predă pian și chitară, ajută la organizarea concertelor școlare. Nu este o activitate care să schimbe lumea, își dă seama, dar simte că îi schimbă viața.

Când i-a spus lui Will că a început să cânte din nou și că este plătită pentru asta — deși prost —, s-a uitat la ea de parcă i-ar fi venit să o înghită cu totul.

— E grozav, spune acum, în timp ce pășesc pe nisip.

— Chiar este. Simt că e bine, știi? A fost alegerea mea să renunț la muzică, evident. Chiar dacă nu am simțit că fac o alegere. A fost ca și cum ar fi trebuit să învăț să respir altfel, dacă asta nu sună prea ciudat.

— Nu sună, spune Will.

— Dar acum, simt ca și cum... cum a putut să nu fie asta viața mea tot timpul?

Nisipul le scârțâie sub pantofi. Grăunțe împinse într-o parte, care păstrează urmele pașilor lor.

Will spune că știe, iar ea se simte brusc stânjenită, pentru că își dă seama ce vrea să spună. Roșește și se apleacă să culeagă o scoică, pentru ca el să nu vadă că roșește.

Îl privește cum merge mai departe, se întoarce și o așteaptă. Este atât de înalt, atât de puternic, atât de bătut de vânt. William White, cu medicația lui, cu inima rănită și cu

ochii adânci şi trişti. Al ei. Fiecare părticică ciobită, cicatrizată din el.

Rosie păstrează scoica. O pune pe raftul din baie.

Când ajung acasă, bătuţi de vânt şi cu mâinile reci, Will pune ceainicul pe foc, apoi pleacă să tundă gardul viu din grădină.

— Nu credeam că eşti genul care tunde gardul viu, îi spune ea, iar el ridică din umeri, spune că e pentru bunica lui, iar Rosie dă din cap.

Şi ea mai face încă lucruri fără sens pentru fratele ei geamăn. Sau cel puţin cu gândul la el. Prea multe lucruri. Tot mai cumpără cerealele lui preferate, merge la filme care i-ar plăcea lui, dar care pe ea nu o interesează câtuşi de puţin. Câteodată e greu să-şi dea seama unde se termină Josh şi unde începe ea, ce gândeşte şi ce simte cu adevărat în legătură cu ceva, dacă încearcă să facă astfel încât să-l onoreze pe el, şi nu pe ea însăşi. Aşa era când trăia, iar acum este şi mai neclar.

Doar lucruri mărunte.

Dar din aceste lucruri este alcătuită viaţa. Din asta e construit un om.

Aude cum se închide uşa din spate, de la bucătărie. Este ciudat să fie singură în casă fără Will, fără bunica sau sora lui făcând zgomot la etaj, ca în vara pe care o petrecuse aici. Ascultă. Se aşază în fotoliul de lângă fereastră şi nu face nimic altceva decât să se uite pe fereastră, prin perdelele trase. Absorbind liniştea, precum căldura pe pielea ei. O mamă trece pe lângă casă cu un cărucior. Un bărbat cu un câine mustăcios, îmbrăcat în haină. E o zi senină şi luminoasă pe potriva inimii ei, ca şi cum totul s-ar fi înălţat în lăuntrul ei.

Aşa că ia un pix şi începe să scrie.

Se întâmplă atât de rar ca melodiile să-i vină atât de uşor şi se simte din nou tânără, o persoană fără greşeli sau tragedii în viaţă. Ceva curge prin ea, dintr-un alt loc. E ca şi cum ar pluti în apă sau ar sta în lumina soarelui sau în zăpadă.

Zăpada.

Iată-l pe Josh, din nou, şi se întreabă de unde anume vine când este ataşat de aceste fire, se gândeşte că trebuie să fie ceva separat de minte, de inimă, de măruntaie. Şi aceasta este memoria, sau sufletul, şi cum ar putea arăta un suflet dacă l-ai putea atinge, dacă ai putea dansa cu lumina şi cu întunecimea lui.

Continuă să scrie, în timp ce orele trec. Will vine de afară şi începe să pregătească masa, uleiul străluceşte şi sfârâie în cratiţă, sertarele se deschid şi se închid, apa curge, cuţitul se loveşte de fundul de lemn când taie.

— Îţi place spanacul, nu-i aşa? îi strigă el.

Ea spune da, fără să-şi dea seama cu adevărat ce o întrebase, pentru că este cu gândurile în altă parte, deşi este în fotoliu, în casa asta care o salvase cu atâţia ani în urmă, şi o salvează din nou.

Termină cântecul înainte de masă.

Doreşte să-l poată cânta pentru Will, sau poate pentru Josh, dacă chiar crede că el priveşte cumva de sus şi de jos sau dintre lumi, pentru că lui îi plăcuse fizica, în fond, şi ştia că mai există şi altceva decât viaţă şi moarte, nu numai că reflectase la asta, dar ştia. Da, va cânta pentru el, sau acea parte din el care este ea, aşa că poate, poate, până la urmă va cânta pentru ea însăşi.

*

Ceva s-a schimbat, sau a început, sau pur şi simplu a început din nou.

În fiecare clipă în care nu este la muncă sau nu doarme — sau nu doarme cu el —, Rosie scrie.

Will o priveşte fără să comenteze, cu partiturile şi cu stilourile ei, cu caietele ieftine, cu hârtie milimetrică, ca să poată desena propriile portative. Simte ca şi când i s-ar fi deschis o fereastră spre ceva personal, ştie că, dacă o întreabă ceva, chiar şi cu cele mai bune intenţii, nu va ieşi nimic bun. Este fericit să fie în preajma ei atunci când scrie. Găteşte, face curăţenie şi lipseşte ore întregi ca să meşterească la el în garaj. Aceasta este propria lui artă personală, într-un fel, deşi nu îl îndepărtează de lume, aşa cum se pare că o face cu Rosie. Mecanica îl ţine cu picioarele pe pământ aici şi acum. Dar cu Rosie şi cântecele ei simte transcendenţa. O schimbare.

Rosie fusese întotdeauna o persoană atentă.

Asta este ceea ce îl captivase la focul de tabără. Felul în care îl privise adânc în ochi şi îl ascultase, deşi nu îl cunoştea. Şi această atenţie rămăsese neclintită mereu, până acum. Pentru că atunci când scrie, totul dispare. Atenţia pe care o manifestă pentru orice şi pentru oricine dispare, şi Will crede că, de fapt, aceasta este o latură a ei pe care nu o văzuse încă. Toată acea energie care se duce acolo unde trebuie.

Fredonează, uneori, sau mişcă din buze.

Are părul legat la spate, stă cu picioarele îndoite într-o parte, în timp ce degetele bat măsura sau numără.

Rosie pleacă undeva unde el nu o poate urma, iar el o lasă şi este o bucurie, un privilegiu, să îi poată oferi acest spaţiu şi timp şi să nu îi ceară nimic. Îi place şi mai mult, se gândeşte, în timp ce întoarce o pagină din cartea de bucate, sau îi pune o cană lângă cot. Această versiune a ei. Înainte ca ea să revină, clipind ameţită, ca şi cum s-ar fi întors pe pământ şi şi-ar fi amintit de lume. Will stă cu picioarele în sus, cu gleznele încrucişate. Romanul ei, pe măsuţa de cafea. Ei doi. Lucrurile lor. Cerul nopţii, catifea dincolo de jaluzele.

Rosie şi-a adus chitara acasă la bunica lui, şi mai are şi vocea, totuşi ceva pare să lipsească. Începe să stea până

târziu la şcoală, uneori, să folosească pianul de acolo ca să-şi cânte piesele aşa cum îşi doreşte să fie cântate.

— E în ordine dacă mai stau? întreabă Rosie, sunându-l când ar trebui să plece, iar el a pus deja apa să fiarbă pentru masa de seară şi uleiul sfârâie în tigaie.

Îl îngrijorează faptul că Rosie crede că trebuie să întrebe.

Asta îl face să-şi pună întrebări. Are o idee, şi e greu să scape de ea, caută pe internet în serile în care Rosie încă nu a ajuns acasă şi, după câteva săptămâni, găseşte exact ceea ce caută. E la doi paşi, cu banii în mână, un mulţumesc, prietene, ai grijă cu el, da, şi îl împinge pe roţi până acasă, peste borduri, peste carosabil, ca şi cum ar fi fost un lucru cât se poate de normal, să împingi un pian vechi pe stradă.

Are nevoie de restaurare, de puţin timp şi atenţie. Tâmplăria este zgâriată rău, pe capacul lui s-au întărit bucăţi de ceară care picurase, cu mult timp în urmă, din lumânări vechi. Îl duce la el în garaj şi atinge clapele ca să audă cum sună şi, deşi nu ştie aproape nimic despre muzică, îi sare în ochi că este îngrozitor de dezacordat; se simt clapele rigide şi înţepenite, pocnesc ca nişte articulaţii sub degetele lui. Tonurile sunt false, aşa cum îi explicase vânzătorul, dar i se păruse cumva că asta nu contează.

Ştie că îi va plăcea.

Desenul împletit de pe panourile de lemn, picioarele răsucite delicat, care îi aminteau, în mod vag, de sfeşnicele pe care le făcuse în clasa a douăsprezecea. Lemnul maro închis, atât de diferit de negrul lucios al pianului de la părinţii ei. Scotoceşte în cutia cu scule, petrece ore întregi vizionând videoclipuri online ca să înţeleagă cum să îl demonteze, să scoată panourile frontale, să ajungă la placa de sunet şi la corzile obosite, la ciocănele, la surdină şi la cuie.

Arată jalnic pe dinăuntru. Şinele metalice sunt mate şi pătate, pâsla, scorojită pe alocuri. Petrece mult timp doar privind ca să-şi dea seama cum stau lucrurile, aşa cum făcea

atunci când se uita la bunicul lui şi la motoare, când nu putea să-l ajute cu nimic, nu avea nicio calificare sau experienţă, doar o dorinţă pe care nu o putea exprima.

Doar el, cu un proiect, la el în garaj.

O mâncărime în palme.

Când aude cheia lui Rosie în uşă, aruncă un cearşaf peste pian, pentru orice eventualitate, deşi ea vine rar pe aici, îi este frică să nu-i răstoarne motocicleta. Stinge lumina şi se îndreaptă spre casă, unde Rosie îi dă un sărut de bun-venit, desculţă, cu părul despletit, mănâncă şi vorbesc despre ce au făcut în ziua aceea, iar el arde de o bucurie tăcută, la gândul că pianul o aşteaptă de cealaltă parte a peretelui.

*

Zilele se scurg spre sfârşitul lunii august, spre ziua de care se tem amândoi, în fiecare an. Ziua de naştere a lui Will; ziua în care a murit Josh, iar vieţile lor s-au împărţit în înainte şi după; ce ar fi trebuit să fie şi ceea ce fusese.

Nu vorbesc despre asta. Will se trezeşte mai devreme decât de obicei şi se duce să alerge, iar Rosie se preface că doarme, deşi, de fapt, nu a dormit toată noaptea, nu aşa cum trebuie, a aţipit, a visat şi s-a trezit de mai multe ori până în zori.

Când s-a scurs destulă vreme de când Will a plecat, se scoală şi pregăteşte micul-dejun. Ceva puţin mai special, gemuri şi cornuri şi suc proaspăt, biscuiţii favoriţi ai lui Will pe o farfurie. Îşi sună părinţii, aşa cum face întotdeauna în această dimineaţă şi îi răspunde tatăl ei. O zi grea, spune ea, iar tatăl ei răspunde nu-i aşa, îşi împărtăşesc câteva lucruri despre Josh, despre obiceiurile lui, despre lucrurile care le lipsesc sau de care încă îşi mai amintesc. Mirosul şosetelor lui, după un meci de baschet. Felul în care îşi pocnea încheieturile degetelor sau îşi ascundea legumele sub cuţit, când era mic, ca să nu observe nimeni că nu le-a mâncat.

Râd, singurul mod în care pot să râdă în această zi, şi de Crăciun, de Paşte şi cu orice altă ocazie, când el nu mai este aici: în liniște și cu atâta dragoste şi durere în suflet, de parcă s-ar putea îneca cu ele.

La scurt timp după ce închide, Will ajunge acasă, roşu la faţă de efort şi de la soarele deja fierbinte la începutul dimineții. Intră în bucătărie şi vede lucrurile pentru micul-dejun şi o întreabă ce a făcut, iar ea îi spune nimic, de fapt, e doar micul-dejun, pentru ziua lui de naştere. Dar el dă din cap, spune că nu.

— Nu? repetă Rosie.

— Eu nu-mi serbez ziua de naştere.

— Will.

— Nu, Roe. Niciodată nu am făcut-o după toate cele întâmplate şi mai ales tu nu ar trebui să faci mare caz din asta, doar pentru că eşti aici. Serios. Hai să uităm de asta.

— Will, repetă ea, dar el iese din cameră, urcă scările ca să facă duş.

Rosie rămâne aşezată la masă timp de trei secunde, apoi îşi împinge scaunul şi se duce după el. Will este deja sub jetul de apă atunci când ea se îndreaptă spre baie, nu ies aburi, pentru că încă face duş cu apă rece.

— Lui Josh nu i-ar plăcea că nu-ţi serbezi ziua de naştere, îi spune ea.

Will stoarce şamponul în mână, îl întinde pe păr. Pare atât de lung când e ud. Se transformă într-un blond întunecat şi murdar, ca nisipul cu ace de brad, din Muntenegru.

— Sunt sigur că ai dreptate, răspunde, în timp ce apa se revarsă pe el peste tot.

Pe spate, între coapsele lui puternice de alergător. Rosie îl priveşte din cadrul uşii.

— Atunci hai să facem ceva astăzi.

— Nu pot. Mă spăl pe cap.

— Nu fi agasant, spune ea, şi îl priveşte cum se clăteşte, îşi dă din nou cu spumă, se clăteşte din nou.

Apoi închide apa, se freacă la ochi.

— Dă-mi prosopul, te rog, spune el, iar ea face întocmai, îl priveşte cum îl înfăşoară în jurul taliei şi iese din cadă.

Rosie are un moment când se simte exaltată, chiar dacă este această zi, chiar dacă inima o doare ca o coastă fisurată. Pentru că se află aici, în această baie, cu Will White, iar acesta este cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Chiar îşi spune aşa în gând, aproape că râde cu voce tare.

Will se aşază pe marginea căzii şi îi spune că nu poate să-l facă să se răzgândească în această privinţă. Că se gândise mult la asta şi e mai bine aşa. Doar dacă nu cumva ea simte nevoia să marcheze acest lucru. Nu ziua lui de naştere, înţelege ea, ci pe fratele ei.

Fereastra de la baie este întredeschisă şi Rosie aude o pasăre care ţipă în grădină. O coţofană, îşi spune. Atât de stridentă, de neplăcută.

— Eu mă gândesc zilnic la el, îi spune lui Will. Aşa că azi nu e o zi diferită de celelalte.

— Corect.

— Aşadar, o zi normală, precizează Rosie, iar Will pare atât de uşurat, atât de recunoscător, încât inima o doare şi mai tare.

Rosie se dă la o parte, îl lasă să treacă pe lângă ea şi să intre în dormitor, se gândeşte că toate cântecele vechi sunt adevărate, că dragostea este atât de des doar durere, reversul aceluiaşi sentiment.

*

Sunt de cinci luni împreună şi se îndreaptă spre plajă, iar Rosie îl apucă brusc pe Will de braţ şi îl trage spre intrarea unui magazin de pe o stradă mare; un loc plin de panouri suspendate şi rame cu scoici.

— Ce este? o întreabă, în timp ce ea se învârte în jurul lui, cu unghiile înfipte în îndoitura braţului său.

Îi spune ssst! şi stă nemişcată. O femeie în vârstă iese din magazin, aşa că trebuie să se dea la o parte. M-am răsfăţat, le spune ea, ridicând în mână o pungă de hârtie, după care îşi continuă drumul. Se sprijină într-un baston, iar Will o priveşte cum se îndepărtează până când Rosie face un pas înapoi, îmbujorată la faţă.

— Deci, pe cine ai văzut? o întreabă.

— Pe tata. Ceea ce înseamnă că şi mama este undeva prin apropiere.

— Corect.

— Doamne, spune Rosie, şi îşi apasă palmele pe ochi. Îmi pare rău. A fost o reacţie involuntară.

— E în regulă.

— Nu, nu este. Sunt atât de laşă. Nu facem nimic rău. Ei ştiu că Simon şi cu mine nu mai suntem împreună.

— Dar nu ştiu despre mine.

— Nu.

— Ştie cineva?

Îşi înclină bărbia în sus, ca şi cum ar fi oftat spre cer. Cineva apare sub bolta de la intrare, întreabă dacă poate trece, iar Will face un gest spre trotuar. Rosie iese de sub boltă şi se întorc pe drumul pe care au venit; în direcţie opusă faţă de tatăl ei, bănuieşte Will.

— O să le spun, spune ea. Promit.

— De fapt, nu-mi pasă dacă ştiu sau nu. Doar dacă asta schimbă ceva pentru tine.

— În ce sens?

— Dacă ei sunt nemulţumiţi de asta, înseamnă că pleci?

Rosie se opreşte la jumătatea pasului şi pare alarmată.

— Bineînţeles că nu. Asta nu — sigur că nu.

O lasă să se gândească la întrebarea lui, deoarece faptul că era nedumerită arăta că nu se gândise la asta. Will continuă să meargă, iar ea îl urmează. Lumina este curată şi

proaspătă, o zi de uscat rufele pe sârmă, cum spunea bunica lui. Un soare strălucitor, o briză fermă.

— Nimeni nu ştie nici despre tine, spune el, în timp ce se îndepărtează de centru şi pornesc pe străzile lăturalnice, care îi vor duce spre casă. Dar eu nu am spus nimănui despre nimeni. M-am gândit că nu e treaba nimănui.

— Nu, spune Rosie, ca şi cum ar încerca să fie de acord.

— Totuşi, pe Simon nu l-ai ţinut secret.

— Nu.

— Şi cum a mers?

Rosie nu spune nimic, iar Will se loveşte de ea, ca şi cum ar fi vrut să o aducă înapoi.

— Rosie. E în regulă. Îţi spun că e în regulă.

— Ar trebui să le spun oamenilor. Vreau să le spun. Dar... nici nu vreau să stric ceva.

— Înţeleg.

— Şi nu pentru că îmi pasă de ce vor spune. Părinţii mei, sau prietenii mei, sau oricine altcineva. Dar pur şi simplu nu a trecut suficient de mult timp de la Simon. Şi nimeni nu va înţelege că pentru noi a fost mai demult.

Un zmeu roşu trece jos, pe deasupra capetelor. Zboară în spatele acoperişurilor şi dispare.

— Vor crede că e doar o aventură, continuă Rosie, dar nu este. Şi mă simt bine că sunt fericită şi vreau doar să mă bucur de asta un pic mai mult timp. Sunt atât de speriată că va dispărea. Aşa că, dacă se amestecă mai puţini oameni care ar putea tulbura aceasta... lucrul acesta pe care îl avem este ceva bun, aşa cred. Înţelegi?

Will înţelege. Crede că ar trebui să-i spună să nu fie speriată, că nu are de ce să fie, dar ştie prea bine cum se simte ea.

— Înţelegi ce vreau să spun? insistă Rosie, interpretând greşit tăcerea lui.

Şi atunci se aude o altă pasăre. O mierlă plonjează din vârful unui zid de piatră, zboară pe deasupra peluzei.

— Vrei să spui că nu sunt consolarea ta, zice Will.

— Cu siguranţă că nu eşti consolarea mea.

— Bine, bine. Atunci poate că va trebui să ne regrupăm.

— De ce?

— Credeam că e doar ceva ocazional.

Rosie râde cu râsul ei sclipitor şi îşi trece braţul pe sub braţul lui. Se sprijină de umărul lui.

— Nu i-am spus nici măcar lui Marley, revine Rosie, în timp ce iau o curbă de pe drum. Dar ea a fost atât de ocupată cu noul ei copil şi cu tot.

— O să-i spui. Când va fi cazul.

Ştie că de asta are nevoie; de sinceritate şi de spaţiu, fără termene sau reguli impuse. Parcă ar fi o vară lungă, de când şi-au regăsit drumul înapoi unul către celălalt, şi nu e deloc momentul, de fapt, nu după toţi anii când a aşteptat.

Şi, în plus, şi el o ţinuse pe Rosie în secret, ceea ce este uşor, când nu vorbeşte cu Amber, iar el ar fi trebuit să călătorească prin lume. În Vietnam, până acum. Şi totuşi, iată-l aici, în Norfolk, din nou, cu aceeaşi fată, din nou, fără să se grăbească, lăsând viaţa să se desfăşoare în voia ei. A aplicat aceeaşi strategie, fără grabă în chestiunea divorţului ei. Nu a întrebat-o nici când, nici cum; doar a asigurat-o că ea va şti când va fi momentul. Este tulburător, când este atât de incitat, atât de măcinat de dorinţă pentru o femeie la care ţine foarte mult. Vrea să o protejeze, să o adăpostească, dar şi să o lase să îşi găsească propriul drum, în anumite privinţe.

Când ajung pe strada bunicii sale, vede că Rosie zâmbeşte ca pentru sine, cu braţul încă rezemat de braţul lui. O întreabă ce este, ce s-a întâmplat, iar ea dă din cap, un pic smucit, nu s-a întâmplat nimic. Dar o presează, iar ea ridică din umeri, cu un zâmbet timid încă pe buze.

— Aş vrea să fac cu tine tot ce se poate face pe pământ, spune ea.

Pe stradă e liniște. Nici mașini, nici uși care se închid. Doar ei doi și vocea ei, într-o zi numai bună de uscat rufele în vânt.

— Nu e al meu. Citatul. Dar e frumos, nu-i așa?

Will dă din cap, dar abia perceptibil, pentru că nu e obișnuit cu astfel de discuții.

— Și chiar simt asta, spune Rosie, cu același zâmbet al ei. Tocmai mă gândeam că așa simt.

*

Will s-a întors mai devreme acasă și a așteptat la fereastra din sufragerie. Iat-o, merge pe trotuar, cu sacoșa de școală în mână, cu părul strâns sub o eșarfă, astfel încât parcă are un mic coc, în loc de coama ei lungă și sălbatică.

Will trage adânc aer în piept.

Simte furnicături în picioare. Râde puțin, pentru că se întreabă dacă așa s-ar simți și când ar cere-o de soție.

Are o viziune cu inelul pe care i l-a dat bunica lui, dar atunci se aude cheia lui Rosie în ușă și simte cum inima i se zbate ricoșând între coaste, iar apoi ea este lângă ușa sufrageriei, își lasă geanta jos, își desface eșarfa, se întoarce spre el și apoi se oprește.

Rămâne nemișcată, doar pentru o clipă.

— Ce e asta? întreabă ea.

— E al tău, îi răspunde.

Rosie îi rostește numele, cu un sunet mai înalt decât vorbirea ei obișnuită, cu o nuanță de șoc și de bucurie, în același timp. Este un sunet minunat. Are imaginea ei ca o fetiță în dimineața de Crăciun, sau rătăcind prin primul ei magazin de muzică.

— Vino să vezi, spune el, și atinge capacul pianului în semn de invitație, iar ea înaintează, ținând încă eșarfa în mână.

El i-o ia, îi eliberează mâinile. Ea se uită şi se uită şi nu spune nimic, iar entuziasmul lui începe să se clatine.

Ea întinde mâna şi urmăreşte desenul de pe panou. Ceva victorian, viţă-de-vie şi frunze învolburate, pe care el le refăcuse şi după aceea le vopsise. Refăcuse şi tapiţeria scaunului de pian, cumpărase o ţesătură nouă despre care credea că i-ar plăcea, umpluse toate zgârieturile şi crăpăturile, apoi le şlefuise din nou, netezindu-le.

Este mândru, când îşi permite să se gândească la asta.

Dar Rosie nu zice nimic.

— Ştiu că e vechi, spune Will. Dar am citit că la începutul anilor 1900 pianele erau foarte bune, după aceea au devenit mai mediocre, aşa este? Iar tipul a spus că acesta este din anii 1920, aşa că mi-am zis că este probabil acceptabil. Nu că m-aş pricepe la piane, firește. Poate ar fi trebuit să te întreb mai întâi pe tine.

Tot nimic. Mâinile ei mângâie capacul.

— Nu era într-o formă prea bună, recunoaşte Will, dar am încercat să-l restaurez cum am putut mai bine şi are un schelet bun, ştii. A trebuit să înlocuiesc corzile şi i-am pus postav şi chei noi, aşa că sunetul este din nou aşa cum trebuie să fie. Se pare că placa este mai bună la aceste piane de dinainte de Marea Criză, pentru că sunt puţin mai mari. Iar aceasta are vreo 135 cm sau cam aşa ceva. Da, aşa este.

Înghite în sec. Rose este tot cu haina pe ea, nu mai atinge lemnul; stă cu braţele atârnând în jos pe lângă corp.

— Nu-ţi place? o întreabă, şi ea se întoarce spre el şi are ochii plini de lacrimi şi de lumină şi îi rosteşte numele din nou, iar el o priveşte, vrea să o vadă, să-şi amintească de ea în felul acesta.

Culoarea îi pătează obrajii.

— Eu... Eu nici nu ştiu ce să spun.

— Cântă şi atât, îi răspunde Will, şi ea pare uimită cinci secunde de această idee, apoi se descheie la haină, se aşază pe scaun şi ridică capacul.

Will o urmăreşte cum priveşte o clipă clapele. Vede cum îşi aşază degetele deasupra lor, ca şi când ar verifica dacă sunt la locul lor.

O pauză.

Şi apoi cântă.

*

— De unde ai ştiut? îl întreabă, mai târziu.

Au mâncat, au făcut duş, stau întinşi în pat, cu plapuma împăturită în jurul lor.

— Ce să ştiu? spune Will, cu gura în părul ei.

Ea stă strânsă lângă el, cu spatele de-a lungul abdomenului lui, cu genunchii săi de-a curmezişul gambelor ei.

— De ce aveam nevoie, zice ea.

Will nu este sigur că asta este adevărata întrebare. Poate că acesta este felul ei de a-i spune pur şi simplu ce a însemnat totul pentru ea. Nu doar pianul, ci tot acest timp petrecut departe unul de altul, lunile când nu şi-au vorbit, când şi-au acordat unul altuia spaţiu, au încercat să se vindece fiecare în felul său, separat, fără folos. Cum nu o uitase niciodată. Nu a ştiut niciodată că îşi vor mai găsi drumul înapoi unul către celălalt; cum nu îndrăznise niciodată să spere că se va mai întâmpla aşa ceva. Dar viaţa a continuat şi ea este acolo, iar el este aici, alături de ea.

Avea dreptate; Rose nu are nevoie de răspuns, pentru că adoarme înainte ca el să poată răspunde. Stând culcat alături de ea, îşi aminteşte de ultima lor noapte în cort, noaptea în care plânsese şi îi spusese că viaţa poate fi din nou bună şi că ea nu înţelegea cum.

*

O jumătate de an în felul acesta.

Ore întregi de vorbit, de mâncat, de cântat la pian, de cumpărături, şi de dormit, şi fără dormit. S-au mutat în

camera bunicii; au redecorat-o, au schimbat lenjeria de pat şi draperiile.

Will face cafeaua înainte să plece la serviciu, pentru ea, cu lapte şi cu jumătate de linguriţă de zahăr, pentru el, neagră şi amară. O beau în pat cu obloanele deschise, cu soarele pe peretele opus. Ar trebui să punem nişte poze, sugerează ea. Prefer lumina soarelui, spune el, iar ea zâmbeşte, nu spune nimic. Duce ceaşca de cafea la gură.

O sărută apăsat la uşa din faţă, în fiecare zi înainte să plece în scurta ei navetă până la şcoală. Ea rămâne fără suflare, el rămâne întărit şi fac sex aproape în fiecare seară, de îndată ce ajunge acasă. În pat, pe canapea şi din nou pe scări, ceea ce îi provoacă odată o iritaţie destul de gravă de la covor. Sunt prea bătrân pentru asta, îi zice el, în timp ce o inspectează în oglinda din baie în acea seară. Nu facem decât să recuperăm timpul pierdut, răspunde ea, iar el îi zâmbeşte larg, mirându-se cât de mult îl poate încă surprinde, cu lucrurile pe care le rosteşte.

Este prea bine, desigur.

Prea corect, pentru o viaţă greşită.

Într-o zi primeşte un telefon, la şase luni după ce se mutase la el. Will prăjeşte ouă. Amestecă încet pe plită, întrebându-se dacă ar trebui să înceapă să facă singur pâinea. Să umple casa cu miros de cereale integrale şi confort, când o aude pe scări şi ştie, deja, din zgomotul paşilor ei.

— Simon, este tot ce spune când intră.

Închide gazul şi pune lingura alături. Se întoarce şi se uită la ea.

— Ce este cu el?

— E bolnav, spune ea. Chiar foarte bolnav.

Un vuiet în urechi. Este un om îngrozitor; vrea să-i spună că nu-i pasă de acest bărbat, de această fiinţă umană care a iubit-o un timp pe femeia pe care el o iubise întotdeauna — că acum nimic nu mai contează, decât asta, decât ei doi, bucătăria lor şi ouăle pregătite dimineaţa şi cafeaua

băută împreună. Simon n-are decât să moară, din partea lui, asta e lipsă de milă, dar în acel moment este adevărat şi vrea să-i spună, să o facă să simtă la fel.

El o întreabă ce trebuie să facă.

— Trebuie să... Să mă duc la el, spune ea, iar vocea ei nu cere scuze, este fermă. Încă sunt soţia lui.

— Tehnic vorbind, spune Will, iar ea dă din cap, repetă expresia.

— Tehnic vorbind.

— Trebuie să pleci acum? o întreabă, şi ştie că nu are niciun sens în aceste împrejurări, dar face un semn către ouă, către farfuriile pe care le-a aşezat pe masă.

— Ar trebui, spune ea, şi nu se uită la el, nici măcar nu-i întâlneşte privirea, iar el este deodată atât de furios, încât nu poate vorbi.

Rosie iese din bucătărie şi el îşi încleştează mâinile de blat, aşteptând.

Pe cromul chiuvetei sclipesc aşchii de prisme.

Ochii îi ard.

Şi apoi se întoarce, cu geanta la picioare. Will se apleacă din nou spre blat şi o priveşte. Îşi ia cana de cafea de pe margine. Rosie vine, se strânge lângă el şi el îşi ţine respiraţia. Nu vrea să tragă aer în piept. Nu vrea să simtă mirosul din părul şi de pe pielea ei, de dimineaţa devreme, pe care îl aştepta ca pe ceva obişnuit.

— Îmi pare rău, şopteşte ea în umărul lui, iar apoi pleacă.

Aşteaptă până când aude uşa de la intrare închizându-se şi apoi aruncă ceaşca de cafea pe podea, se uită cum se sparge într-o sută de cioburi, cum explodează pe gresie.

Șaisprezece

Rosie merge la el, la soțul ei. Bărbatul cu care nu a vorbit de șapte luni.

Bărbatul cu care petrecuse noapte de noapte pe o sigură saltea de universitate și în patul lor matrimonial uriaș, bărbatul care o mângâia ca să adoarmă în brațele lui mari și o plictisea cu blândețea și cu fermitatea lui, cu certitudinea neclintită despre modul cum ar trebui să le decurgă viața.

Petrecuseră ore întregi la sală împreună; făcând exerciții, întărindu-și musculatura. El alerga în fața ei pe malul râului, îi spunea să continue, că se descurcă grozav.

Cu el, totul era mereu grozav.

Și acum îi este silă de ea însăși și de euforia pe care o găsise în afara lui. Cu Will. Odată cu demolarea structurii pe care o construiseră de la prima cafea cumpărată de Simon, la cafeneaua Uniunii Studenților, când era încă așa de bolnavă de durere, atât de trează fără sfârșit. Îi luase mâna și haina. O sprijinise. Și așa se duce la el și înăbușă tot ce simte în legătură cu alte lucruri și cu alți oameni, intră înapoi în pielea aceea strâmtă, învăluitoare, pe care o cunoaște atât de bine, înainte să bată la vechea lor ușă din față.

Cu un ceainic pe masă, ceva din plante, de culoarea urinei, Simon îi povestește în sufragerie despre limfomul Hodgkin. Ea vrea lapte și zahăr și ceai de Yorkshire. Cremă de zahăr ars. Nu se poate opri să nu se gândească la biscuiți și

îi este greață, de cât de suprarealist i se pare totul. Canapeaua lor.

Bărbatul acesta care stă pe ea și pe care ar trebui să-l cunoască, cu ochii lui împăienjeniți și iritați.

Își beau ceaiul și el vorbește despre noduli limfatici măriți și oboseală extremă și cum crezuse că este vorba de stres, la început, din cauză... ei bine, dar când începuse să transpire noaptea, și-a făcut analize de sânge și scanări și asta era, acesta era diagnosticul, iar după crema de zahăr ars, Rosie nu se putea gândi decât la pictorul pe care îl studiase în școală, Howard Hodgkin, care pictase nunți în Mumbai, și tartă cu zmeură și dimineți roșii și ar trebui să-i pună lui Simon întrebări inteligente, atente, dar tot ce vede sunt dungi de culoare, opere de artă pe care nu le înțelege. Creier, buclă. Un pervaz de fereastră; scaune înclinate spre interior.

Simon este calm toată după-amiaza. La obiect, cu firea lui blândă. Dar după lăsarea întunericului îi spune că este speriat, plânge, iar ea îl ține în brațe și își amintește de momentul când Josh îi mărturisise totul la el în dormitor; simțea, la fel ca și atunci, că nu știe ce să spună, dar și un imbold puternic de a fi acolo, atât de intens, încât nu exista nimic, nimeni, care să o poată duce în altă parte.

Se gândește la bunica lui Will.

Cum învinsese, dar în cele din urmă tot murise.

— Ești tânăr și în formă și vei fi bine, spune Rosie la fel de mult pentru ea, cât și pentru el.

Cifrele o privesc de pe ceasul lui de fitness. Au trecut ore; se simțea de parcă ar fi trecut câteva ore. Se răsucește să se uite la ea.

— Când am aflat, Rosie, primul lucru la care m-am gândit a fost de ce naiba am făcut noi asta?

Îi vine să-și lase capul să atârne în jos, dar se forțează să se uite la el.

— O să-mi reduc programul de lucru, Rosie. Putem să vindem casa, putem să ne mutăm în altă țară. Chiar și în Bali.

Cum vrei tu. Putem avea copii sau nu. Îmi voi face mai mult timp pentru tine. Vom fi aşa cum suntem noi. Promit.

Întotdeauna am fost aşa cum suntem noi, îşi spune Rosie pe întuneric.

— Simon, zice, şi încearcă să se desprindă, să se elibereze de greutatea lui.

— Te iubesc, Rosie, spune el, şi pentru prima dată în toţi anii de când se cunosc, vocea lui este aprigă. Nu ar fi trebuit să las *niciodată* viaţa să se scurgă în felul acesta. Aşa că voi supravieţui şi voi îndrepta lucrurile.

— Simon, repetă ea.

— Da?

— Am fost despărţiţi mult timp, spune ea. Am terminat lucrurile. Şi. Asta este.

— Nu porţi verigheta, observă el.

Inima îi îngheaţă; fiorul rece se răspândeşte pe şira spinării. Ruşine, frig arzător.

— Am crezut amândoi că s-a terminat, motivează Simon. Amândoi am... am făcut lucruri pe care oamenii căsătoriţi nu ar trebui să le facă.

Îşi împleteşte degetele cu ale ei. Le simte moi, ca spatele genunchilor ei.

— Să cădem de acord să nu căutăm acolo. Te iubesc. Este cel mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina că se va întâmpla şi nu mă puteam gândi la nimic altceva, decât de ce nu este Rosemary aici?

— Dar...

— Înţeleg dacă nu mai simţi la fel. Înţeleg dacă nu mai vrei să fii căsătorită cu mine. Şi asta şi orice ar mai putea urma.

— Simon. Nu este asta.

— Atunci dă-mi o şansă, Rosie! Dă-ne o şansă?

Continuă să se uite la ea şi chipul lui este atât de rugător şi de blând, iar ea îl iubise atât de mulţi ani şi făcuse un

jurământ, iar acum el ar putea să moară şi pentru ea nu se pune problema dacă este corect sau greşit. Ştie ce vrea să facă. Cine îşi doreşte neapărat să fie.

— La bine şi la rău, spune ea.

— Până când moartea ne va despărţi, continuă Simon, şi ea spune *Oh, Doamne, te rog, nu.*

Zilele de după aceea sunt ca de plumb şi trec încet. Rosie le îndură, îşi notează în agendă datele pentru chimioterapie, caută pe laptop rezultate şi statistici, dar, apoi, în mod inevitabil, îl sună.

Nu poate să nu-l sune.

Teama şi regretul şi sentimentul de prăbuşire este sufocant şi are nevoie de cel mai bun prieten al ei, chiar dacă asta o face să fie egoistă şi îngrozitoare, i se face pielea de găină când se gândeşte.

Nu răspunde, aşa că încearcă din nou.

În cele din urmă, îi lasă un mesaj vocal.

— Will. Ştiu că sunt ultima persoană de care vrei să auzi acum. Aşa că închide telefonul dacă simţi nevoia, OK? Dar simt nevoia să vorbesc cu cineva. Cu tine. Este cancer. Are cancer. Limfom. Şi nu pot să cred. Nu pot *să cred* aşa ceva. Fratele meu a murit, şi bunica ta şi acum asta? Cât de mult ghinion poate avea un om într-o singură viaţă?

Scoate un râs stupid, fals, şi tremură, chiar tremură. Parcă nici mâinile nu şi le simte ca fiind ale ei.

— E soţul meu. Şi ştiu că ne-am despărţit, şi ştiu că... noi..., dar pur şi simplu nu pot, nu mai pot. Ar putea să moară. Şi trebuie să-i fiu alături. Trebuie să fiu soţia lui, înţelegi?

Face o pauză pentru că, în caz că ascultă, să aibă timp să absoarbă.

— Trebuie să fac asta, spune ea, trebuie. Şi nu vreau ca tu să pleci din viaţa mea, Will, nu am dorit niciodată. Dar este decizia ta. OK? OK.

Şi închide.

Marley vine imediat ce o cheamă, cu un copil în cărucior şi bebeluşul într-un rucsac şi, cel mai important, având în mână un meniu pentru comandă la pachet.

— Comandă ce vrei, îi spune ea lui Simon.

— Nu prea am poftă de mâncare, zice el, iar ea spune că este cu atât mai mult un motiv să comanzi ce vrei, Si.

Apoi pune întrebări şi ascultă şi îi încurajează pe amândoi, legănând bebeluşul pe genunchi şi povestindu-le exact ce spusese şi doctorul lui, repetând cifrele şi recomandările şi intervalele de timp la care să se aştepte. Skye se joacă pe covor cu ceea ce pare a fi o pereche de şosete făcute ghem şi luminile străzii vin de afară, în timp ce mănâncă tăieţei şi orez cleios şi pui înecat în sos de cocos.

— Dacă e să ai cancer, atunci acesta este genul pe care să-l preferi, spune Marley.

— Aşa se spune, zice Simon.

El tot învârte beţişoarele, abia dacă se atinge de mâncare. Rosie, dimpotrivă, devorează bol după bol. Parcă s-a deschis o peşteră în ea de când cu acest pseudo-divorţ. Vrea sare şi confort şi lucruri moi şi calde cu care să se îndoape. Ascultă cuvintele lui Marley ca şi cum şi acestea ar putea să o hrănească, ca şi cum cunoştinţele şi faptele concrete ar putea să-i încurajeze cumva împotriva acestui lucru, ca şi cum ar putea să construiască o imunitate pentru ei trei aici, în această sufragerie, prin simpla analiză şi repetare a cifrelor şi a părţilor corpului şi a stadiilor şi a celulelor. Rosie se pricepe să analizeze. Ştie să afle tot ce trebuie să ştie şi să facă efortul necesar pentru a obţine cel mai bun rezultat. În timpul scurt şi liniştit de care au nevoie ca să mănânce, crede că toate lucrurile vor fi, de fapt, în regulă. Şi asta este ceea ce doreşte. Tot ce ar fi trebuit să-şi dorească întotdeauna.

— Ce faci? o întreabă Marley, în timp ce îşi pune haina pe ea, iar Rosie îi leagă centura lui Skye în cărucior.

— Păi... mă străduiesc, spune Rosie în timp ce Skye dă cu piciorul. Gata!

O fixează şi Skye protestează.

— Nu, spune Marley, în timp ce îşi închide nasturii jacheta, unul câte unul, încet ca o ţestoasă, cu bebeluşul adormit, aşezat tot în rucsac. Ce *faci tu*. Cu toate astea.

Rosie se uită la prietena ei în timp ce stă pe vine pe parchet, iar Skye o trage de păr.

— Nu prea ştiu, spune ea. Presupun că mă simt... concentrată. Ca şi cum ar trebui doar să-l duc la prima şedinţa de chimioterapie şi apoi am putea porni de acolo mai departe.

— Bine, spune Marley. Este un mod bun de a gândi.

— Bine, repetă Rosie ca un ecou.

— Dar nu mă refeream, de fapt, la cancer. Mă refeream la faptul că aţi fost despărţiţi. Iar acum nu mai sunteţi. Şi înţeleg din ce cauză – cancerul schimbă lucrurile.

— Chiar că le schimbă, spune Rosie, în timp ce încearcă să-şi scoată părul din pumnul lui Skye.

— Să ştii că sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Nu ca doctor, sau ca a doua opinie, deşi evident că sunt aici şi pentru asta. Dar sunt în continuare mai întâi de toate prietena ta, Rosie. Sunt aici dacă lucrurile devin dificile, bine? În afară de cancer.

Rosie priveşte în jur prin apartament şi la ceea ce poate vedea din bucătărie; Simon face ordine, pune farfuriile în maşina de spălat vase, umblă de colo-colo, aşa cum a făcut întotdeauna, cu picioarele lui mari şi mâinile grele.

— Mergem? spune ea, şi face semn cu capul spre uşa liftului, împinge căruciorul lui Skye între ele, parcurge cele şapte etaje până jos în hol.

Afară, noaptea este senină şi cerul presărat cu stele. Respiraţia lor aruncă nori argintii în aer.

Rosie aşteaptă să se închidă uşile de sticlă şi simte cum adevărul se ridică precum o tuse, în sus şi prin ea, şi atunci se întoarce spre prietena ei şi spune că se culcase cu Will White

cât timp fuseseră despărţiţi. Nu o singură dată. De multe ori. Au fost cumva împreună, se gândeşte ea. Luni întregi.

Marley face ochii mari şi falca i se lasă în jos. Rosie îşi apasă pumnii pe ochi, îi împinge la loc în orbite.

— Ce mă fac, Marl? întreabă Rosie.

— OK, OK, ia-o încet, spune Barley. Will White. Din şcoală. Cu care ai fost cumva în legătură, dar apoi ai pierdut contactul pentru că nu a venit la nunta ta, pentru că era încă îndrăgostit de tine până peste urechi — *acel* Will White?

— Da, deşi nu sunt sigură de partea cu îndrăgostitul.

— Nu contează, clatină Marley din cap, ca şi cum ar vrea să-şi scuture ceaţa călduţă, somnolentă, provocată de cantitatea prea mare de mâncare tailandeză. Aşadar, aţi fost împreună. Câteva *luni*? Câte luni?

— Nu mai ştiu. Vreo cinci sau şase. Am locuit oarecum cu el.

— Ai locuit oarecum cu el.

— Îhî.

— Cum poţi să locuieşti *oarecum* cu cineva?

— Ce vrei să...

— Ai avut o periuţă de dinţi la el în baie, întreabă Marley sau te-ai mai întors din când în când la tine acasă?

— De fapt, nu ... nu am avut o locuinţă a mea, recunoaşte Rosie.

— Credeam că ai stat la o colegă după ce l-ai părăsit pe Simon.

— Nu l-am părăsit pe Simon. Ne-am părăsit unul pe altul.

Marley flutură din mână, ca şi când asta nu ar avea importantă, apoi linişteşte bebeluşul care începuse să scâncească.

— Nu, spune Rosie şi încetineşte pasul. Era numai... o acoperire. M-am dus de la mama direct acasă la bunica lui Will.

— *Mamma mia*, spune Marley. După tot acest *timp*?

— Ştiu.

— E ca în filme, Rosie!

— Un film în care soţul face cancer, iar eroina calcă în picioare inima eroului şi pleacă?

Zâmbetul lui Marley dispare.

— Ai dreptate, spune ea. Ai dreptate.

— Ce mă fac, Marl? întreabă Rosie din nou. Să-i spun lui Simon? Am vrut, dar a spus că şi el a fost cu alte persoane şi că nu trebuie să vorbim despre asta.

— Păi cred că e bine.

— Dar e vorba de Will, ştii? Nu e un băiat cunoscut la întâmplare.

— În mod clar, nu este un bărbat cunoscut la întâmplare. Este *bărbatul*.

— Încetează, Marl.

— Tu l-ai numit erou!

— Nu există eroi, e clar? Este vorba de mine şi de ei şi de ceea ce este corect. Iar eu sunt cu Simon. M-am măritat cu el. Şi el este ... o să fie bine.

Vocea ei se sparge ca sticla sub cerul nopţii.

— OK, spune Marley. Înţeleg. Chiar înţeleg.

Rosie are braţele goale şi îi este frig, dar îi pare bine. Îşi doreşte disconfortul, ca să-i amintească că nu este chiar aşa de mare efortul de îndurat. Viaţa aceasta cu mâinile reci şi căderi lungi şi dorinţe atât de puternice, încât te ard!

Tăciuni aprinşi pe grătar.

— Rosie, spune Marley.

— Daaa?

— Eşti... asta este ceea ce doreşti?

Rosie nu se uită la prietena ei; priveşte în sus, la petele albe atât de sus deasupra lor. Anii s-au dus uşor. Se uită înapoi la mileniile care au trecut. Josh îi povestise despre toate acestea. Despre fizică.

— Trebuie să-l pun pe Simon pe primul loc, spune ea. Asta vreau.

— Dar îl iubeşti, Rosie?

— Da, zice ea aspru, fără pauză.

— OK. Trebuia să întreb. Dar este în regulă, Rosie. Nu plânge.

Pentru că se pare că Rosie plânge. Se şterge pe faţă, îşi freacă ochii stupizi, care lăcrimează.

— OK, răspunde ea, şi îi vine să bată din picioare de furie, să se tragă de păr cum făcuse Skye, să urle cu faţa întoarsă în sus şi la blocurile înghesuite în jurul lor, cu oamenii care se uită pe fereastră, alarmaţi de zgomotele pe care ar vrea să le facă.

— OK, repetă ea.

Marley o apucă de umăr cu mâna ei fermă de chirurg.

— Eşti bine, spune ea, şi este ca şi când cuvintele şi-ar fi pierdut orice sens, totuşi Rosie se agaţă de ele ca de un colac de salvare, un adevăr pe care îl pot face să prindă viaţă prin cuvinte.

*

Cântecele ei nu secătuiesc de această dată.

Năvălesc afară din ea, ca o apă care se revarsă, imediat ce Simon adoarme. Şi doarme mult; şi ziua, şi noaptea, şi tot weekendul înainte de prima şedinţă de chimioterapie, aşa că are o mulţime de timp să scrie. O mulţime de timp ca să stea pe pervazul ferestrei apartamentului lor şi să compună versuri sub luminile oraşului, în zgomotul traficului de dedesubt.

Probabil că şi Will este treaz, Rosie ştie.

Avea aceleaşi ore de veghe ca şi ea.

O pasăre care se trezeşte devreme şi un insomniac cu experienţă, amândoi conduşi de ceea ce se află capul lor.

Face o listă cu lucrurile despre care crede că îl pot ţine treaz.

Scrie un text şi îl şterge.

Bea apă şi cafea şi se menţine conectată şi în funcţiune, cu pixul în caiet, cu lumina lămpii pe paginile scrise, cu ştersături, cu cuvintele găsite şi cu ritmurile care ies plutind din ea. Oceane întregi. Care se revarsă.

*

Will s-a gândit să ia o sticlă de votcă, să se ducă pe stânci şi să bea până amorţeşte. Dar asta a fost tot: un gând. În schimb, se plimbă prin casă, luptându-se cu dorinţa de a porni spre un loc interzis. În casa bunicii lui nu există băutură; Amber a golit dulapurile imediat după moartea bunicii. O urăşte pentru asta, dar îi este şi recunoscător fără rezerve. Se învârte prin sufragerie, ca o felină mare închisă în cuşcă.

Nu a mai dormit de când a plecat ea.

Se întreabă dacă ea reuşise să doarmă.

Dar după ce se aruncă în fotoliul bunicului său şi ochii i se închid, tocmai când simte că se apropie senzaţia de încheiere, îi sună telefonul şi sare în sus ca şi cum s-ar fi spart ceva, cu inima lovindu-se de coaste.

Este un număr necunoscut. O înşelătorie sau o farsă, se gândeşte el, în timp ce apasă pe butonul verde şi aşteaptă.

— Alo? spune o voce de femeie. Alo? Este Will White?

— La telefon, răspunde el.

— Oh, super, şi Will tresare recunoscând vocea unei şcolăriţe pe care o cunoscuse cândva.

— E Marley, confirmă şi ea.

— Marley, repetă el.

— Prietena lui Rosie.

— Ştiu cine eşti.

— Bine, scuze că sun atât de târziu. Am vrut doar să luăm legătura.

— Bine, spune el.

— Ştiu despre tine şi ea. Mi-a spus, în seara asta, şi... mă va urî pentru că am sunat. Nu e treaba mea.

— Nu, spune Will. Nu este.

— Nu ţi-a plăcut niciodată de mine, nu-i aşa? îl întreabă ea, iar vocea i s-a schimbat, curiozitatea blândă se amestecă acum cu neplăcerea; ca atunci când gustase prima dată caviar.

— Nici tu nu m-ai plăcut niciodată.

— Nu chiar. Dar Rosie te-a plăcut. Te place.

Will nu spune nimic. Se scufundă din nou în fotoliul bunicului său, îşi întinde picioarele în faţă.

— Şi foarte bine face, spune el.

— Ştiu că o cunoşti ca şi mine, continuă Marley. Ba chiar mai bine, îmi imaginez. Aşa că ştiu că ştii deja că încearcă doar să facă ceea ce trebuie. E atât de morală. Aproape enervantă. Ce îşi doreşte ea... nu prea contează. Nici măcar atunci când eram copii. Când dormeam împreună, nu mânca gustări la miezul nopţii pentru că se spălase deja pe dinţi. Este genul acesta de persoană, Will. Are reguli care o guvernează. Şi asta... nu dictează ce simte pentru tine. Doar ceea ce face.

Will priveşte în gol, fără să vadă, sufrageria în care crescuse. Podeaua de lemn şi covorul ros, cu ciucurii distruşi de câine. Pe şemineu e praf. Pânze de păianjen groase şi oblice ascund vătraiul şi cleştele.

— Cred că ceea ce face ea este lucrul cel mai important aici, spune el.

Marley tace. Will aude un bebeluş plângând în fundal.

— Nu fi prea dur cu ea, spune ea, în cele din urmă. Este deja foarte dură cu ea însăşi, ştii?

— Mulţumesc pentru sfatul pe care nu l-am cerut, spune el.

El o aude suspinând. Copilul plânge mai tare.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Will, spune Marley. Ca întotdeauna.

Will pufneşte, sperând că ea va auzi înainte să închidă. Apoi îşi aruncă telefonul în partea cealaltă a încăperii, de unde ricoşează, inutil, pe fotoliul opus. Cel al bunicii lui, cu pătura ei în carouri, încă aşezată pe un braţ.

*

Rosie îl masează pe Simon pe spate, în timp ce acesta vomită în vasul lor de toaletă, cu ventilatorul pornit şi fereastra deschisă. Afară e frig, dar au nevoie de aer. De gustul cerului şi al vântului şi al lucrurilor bune.

Tot ce poate face este să-l aline cu mâinile ei, cu aceste gesturi mărunte de a deschide ferestrele, spunându-i că e în regulă, iar şi iar... Simte sub degete omoplaţii lui ca nişte oase de pasăre. Delicate şi neomeneşti. Ca scheletul de pescăruş pe care îl găsiseră ea şi Josh, odată, pe plaja lor de acasă. Îl îngropaseră, îi făcuseră o înmormântare.

Simon mai icneşte încă o dată şi apoi geme, coboară faţa spre podea.

— Hai să te băgăm în pat, spune Rosie, iar el spune că nu, că vrea să rămână aici. Atunci lasă-mă să pun nişte prosoape jos, spune ea. Să încerc să fac ceva ca să te simţi mai confortabil.

El spune nu, din nou, iar ochii i se închid deja. Prima rundă de chimioterapie păruse prea uşoară, aproape jovială. Luaseră reviste, dar nu le citiseră, preferând în schimb să stea de vorbă cu ceilalţi pacienţi, să le înveţe prenumele, să le asculte poveştile. Era o atmosferă ciudat de optimistă, iar Simon se simţise bine.

Două zile mai târziu, nu se mai simţea bine.

Acum, Rosie se uită la el cum stă ghemuit pe gresia din baie. Apoi se ridică liniştită şi îl lasă să se odihnească, cu zgomotul ventilatorului şi sunetele nopţii de octombrie, care pătrund pe fereastră. Un câine latră. Claxoane de maşină, frunze foşnitoare şi zgomot înfundat de motoare în depărtare.

Îşi face o ceaşcă de ceai şi nu o bea. Alege o carte, dar nu o citeşte şi se uită în gol la masa din bucătărie, când aude un alt fel de motor. Un zgomot profund şi hârâit, un zgomot gutural care, chiar şi acum, face să i se strângă stomacul. Are unul dintre acele momente în care ştie că e pe cale să se întâmple ceva, şi urmăreşte scurgerea timpului, ca şi când ar fi un lucru tangibil; îl vede cum se strecoară prin lumina lămpii şi vede umbrele aruncate de mobilele ei, nimic nu se mişcă, îşi ţin şi ele respiraţia neînsufleţită.

Îi sună telefonul, ea răspunde, el îşi spune numele.

— La ce număr locuieşti? o întreabă.

— Ce?

— La ce număr de apartament, precizează el. Sunt afară şi nu ştiu pe ce buton să apăs.

— Eşti afară?

— Da, sunt afară.

— Vrei să intri?

— Sau ai putea să ieşi tu, spune el.

Rosie ezită, deşi ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să tragă de timp.

— Nu te ating, promite el. Dacă asta te ajută.

— O să... îţi deschid uşa, spune Rosie, apasă pe butonul interfonului şi în secunda următoare regretă, îşi ia cheile şi coboară pe scări.

El este deja la jumătatea drumului. Îmbrăcat cu geaca de piele şi purtând casca de motociclist şi arată bine, este treaz şi calm. Face paşi lungi şi siguri, chiar şi în ghetele lui grele. Ghetele pe care le cunoaşte şi le iubeşte, cumva, ca şi cum ai putea iubi încălţările altcuiva, se miră ea, în timp ce îl priveşte cum urcă.

Când ea este aproape, Will o aude şi se opreşte, un etaj mai jos. O fixează cu privirile, apoi ridică din umeri, ca la optsprezece ani.

Cu dinţi de lup. Cu privirea neclintită.

— Îmi pare rău, îi spune el.

— Pentru ce?

— Pentru că a durat atât de mult.

Mănâncă cereale în bucătărie, aşa cum făcuseră înainte, când Josh era în viaţă şi ningea şi abia se cunoşteau. Este de neconceput, pentru ea, că existase o vreme când acest lucru era adevărat. Nu îşi dorise niciodată în mod special un copil, dar uneori se întreabă, dacă şi-ar fi dorit, cum ar fi fost dacă ar fi avut. Şi la fel este şi cu Will.

În seara asta, ţin luminile scăzute, vocile şi mai scăzute.

— Doarme, îi spune Rosie, iar el dă din cap.

— A început chimioterapia?

— Săptămâna aceasta.

— La naiba.

— Da.

— Pot să mă întorc, spune el. În altă zi.

Dar ea scutură din cap, îi dă o cafea. Mâinile lui par reci din cauza călătoriei; sunt roşii şi puţin umflate.

— Chiar ar trebui să porţi mănuşi, îi spune ea.

— Chiar ar trebui să trăieşti din cântat, spune el.

— Ce spui?

— Nu-mi spune mie cum să trăiesc, şi nici eu nu-ţi voi spune ţie.

— Uau. Ai devenit irascibil.

— Întotdeauna am fost irascibil.

— Nu, nu ai fost.

— Ba da. Când eram tânăr şi atrăgător, mi se părea că sunt mai interesant, aşa cred. Seducător.

— Vorbeşti serios?

— Dar, de fapt, am fost întotdeauna irascibil.

— Eşti un ticălos ţepos, spune ea, amintindu-şi de cactus, şi se încruntă din cauza nervilor şi a amintirii.

Asta îl ia şi pe Will prin surprindere, zâmbeşte, apoi râde înfundat de râsul ei. Rosie crede că îi vine să plângă.

— Ştiu că e ciudat, spune el, şi mai toarnă cereale, boabele plonjează rapid în castronul lui. Dar eu încerc să fiu un om mai bun. Să semăn mai mult cu tine. Sau cu Josh.

Rosie învârte lingura în castron. Vrea să-i spună că se străduieşte atât de mult să fie bună pentru că nu este bună de felul ei; că nu face asta fără efort, aşa cum făcuse fratele ei geamăn. Că îşi doreşte lucruri pe care nu ar trebui să şi le dorească, face alegeri groaznice şi răneşte oamenii, în ciuda faptului că încearcă să nu o facă.

— Eşti deja un om bun, spune ea.

— Crede cea care mă ţine treaz noaptea.

— În toate modurile corecte.

Will mestecă cu gura închisă, privind-o peste masă. Apoi îi spune că va fi acolo, pentru tot. Indiferent de ce au nevoie ea sau Simon. Ştie că au prieteni mai apropiaţi decât el, dar e flexibil cu munca lui în ture şi poate să vină pe motocicletă, şi nu are legături, nici vreo prietenă sau familie. Aşa că poate fi prieten. Vrea să fie prieten.

Traficul respiră prin geamurile închise. Rosie pune jos lingura şi îl ia de mână, în timp ce ziua se stinge în jurul lor, arzând în norii vineţii. Iar când el îşi schimbă poziţia, îi dă drumul.

— Astea sunt cereale proaste, îi spune el, după o clipă.

— Ştiu. Fără zahăr.

Amândoi mai iau câte o gură, mestecă şi înghit.

— Sunt ale lui Simon.

El dă din cap şi continuă să mănânce.

Rosie nu-i explică lui Simon nimic despre Will; îi spune pur şi simplu în timpul următoarei runde de chimioterapie, că îi va conduce cu maşina pe amândoi acasă.

— Am reluat legătura, îi spune Rosie, în timp ce el este conectat la fire, iar otrava care îi salvează viaţa îi curge în vene; Simon acceptă fără să pună întrebări.

După aceea, îl salută pe Will, obosit, dar zâmbind, îi spune că se bucură să-l vadă, iar apoi stă liniştit în spate, privind drumul, în timp ce Will îi duce înapoi la apartamentul lor.

Îi mulţumeşte, atunci când coboară din maşină, iar Will îi spune că nu este nicio problemă.

Există un moment în care Rosie simte că Will vrea să-i spună altceva. Îi vede ochii în oglinda retrovizoare, îl priveşte cu nesaţ pe acest bărbat nou, atât de diferit de cel tânăr şi musculos pe care el îl cunoscuse la cafenea, când ea spera că vor fi prieteni toţi trei, când credea că viaţa va merge într-o altă direcţie.

— Sună dacă ai nevoie de ceva, spune Will, iar ea promite că aşa va face.

Nu îl invită înăuntru, de data aceasta. Urcă cu liftul împreună cu soţul ei — ceva ce nu au făcut nici măcar o dată, în toţi anii de când locuiesc acolo, decât dacă aveau valize şi se întorceau de la aeroport —, iar ea îi prepară un ceai fără teină şi fac lucruri uşoare, cum ar fi să stea pe canapea, sau să tragă un pui de somn, pe fundalul televizorului dat în surdină.

Într-o zi însă, Simon se simte atât de rău, încât Rosie se sperie.

Nu poate nici măcar să ţină apa în gât, iar pielea lui este ca o pastă, dar ea are ore în acea zi, una după alta, şi a lipsit deja destul de la lucru, iar el îi spune să plece, că va fi bine. Rosie vrea să o sune pe mama lui, dar el spune nu. Atunci un prieten de familie, cavalerul de onoare de la nunta lor, dar refuză şi asta, spune că nu vrea ca cineva să îl vadă aşa. Că fiecare este ocupat, are treabă, are viaţa sa. Şi din nou că va fi bine.

— Aş putea să-l sun pe Will, zice ea, din uşă.

Simon scoate un zgomot somnoros, un acord sau un alt refuz, nu este sigură.

Dar cu Will el nu are nimic de pierdut. Nu se cunosc; nu vor exista emoţii, nu vor exista priviri pline de milă sau obligaţii, ceea ce ştie că este cea mai mare teamă a lui Simon. Aşa că îl cheamă, în timp ce coboară scările. E o zi mohorâtă, totul este posomorât şi pustiu, iar scara e duşmănos de rece.

— Ştiu că îţi cer prea mult, spune ea, imediat ce îi răspunde. Dar ai putea să vii încoace? Eu am de lucru, iar el e în pat, numai în caz că are nevoie de apă sau se întâmplă ceva, eu doar...

— Voi fi acolo, răspunde Will.

Rosie spune că e OK, iar el răspunde că este OK şi pentru el, iar apoi a plecat, iar ea este pe trotuar, şi i se pare că nu mai are cuvinte.

*

Will bate la uşă, gândindu-se că, dacă Simon e treaz, probabil că ar prefera să răspundă. Cinci secunde. Şase. Când nu se întâmplă nimic, ia cheia de sub preş, aşa cum îi spusese Rosie, şi intră.

Nu se uitase cu adevărat prin apartamentul lor, până atunci. Este spaţios şi pare scump, mai mare decât toată casa bunicii lui. Ferestrele, din pardoseală până în tavan, lasă să intre mai multă lumină decât este obişnuit, râul Yare străluceşte jos, ca o panglică argintie. Mobila este lucioasă şi masivă. O locuinţă de orăşean, plină cu mese de sticlă, mânere cromate şi un ecran de televizor mai lat decât masa lui din bucătărie.

Stă o vreme la uşă, ascultând, dar Simon nu pare să se fi trezit. Merge înainte, înjură, apoi se întoarce, îşi scoate pantofii şi îi lasă pe preş. Se uită afară pe ferestrele largi. Examinează colecţia lor de DVD-uri, nu găseşte nimic care să-l intereseze cât de cât.

Şi, deşi nu vrea să facă asta, începe să-şi bage nasul peste tot; se uită în dulapurile lor, în frigider, în dulăpiorul din baie, de sub chiuveta de marmură. Robinete de aur. Dezinfectant alb perlat pentru mâini. Îi aminteşte de un hotel, ceea ce îl face să se simtă trist şi, în mod ciudat, cumva satisfăcut.

La prânz se apucă să facă pentru amândoi sandviciuri, sarcină care nu se aşteaptă să fie atât de dificilă cum se dovedeşte. Există nişte pâine cu seminţe în congelator care pare mai veche decât margarina pe care o găseşte chiar în fundul frigiderului, atât de galbenă şi netedă, de parcă niciun cuţit nu s-ar fi apropiat vreodată de ea. Roşii deshidratate pe fundul unui borcan, şi o bucată de brânză cu urme fine de răzătoare, în mod clar folosită doar pentru gătit. O taie în felii şi prăjeşte pâinea, picură uleiul de roşii pe deasupra ca să o facă mai aurie şi moale şi să aibă mai puţin gust de carton.

Două farfurii.

Cuţitul de unt, lăsat în chiuvetă.

Se îndreaptă, pe coridor, spre dormitor şi bate la uşă cu piciorul. Când o împinge, îl găseşte pe Simon şezând pe perne, uitându-se la perete. Aici este alt televizor. Tablouri cu nişte lucruri albastre; stropi abstracţi şi valuri încolăcite, încadrate în rame subţiri.

— Te-ai trezit, spune Will.

— Oh, spune Simon. Bună!

— Rosie ţi-a spus că vin, nu-i aşa?

— Pe ocolite, aşa cred. Nu ascult cu prea multă atenţie zilele astea.

— Am pregătit prânzul, spune Will, şi ezită în pragul uşii, o aversiune profundă îl împiedică să intre în dormitorul acestui bărbat.

Se gândeşte să împingă mâncarea pe podea şi să-l lase să mănânce. Dar e bolnav, nu e la închisoare, îşi aminteşte Will, aşa că trece pragul şi îi întinde farfuria.

— Un sandvici, spune Simon, şi pare amuzat.

— Da.

— Eu nu... spune el, apoi se clatină.

Îl ia de la el.

— Ţi-e foame? întreabă Will, şi se aşază pe un scaun lângă comodă, cu propria farfurie în echilibru pe genunchi.

Se uită cum Simon inspectează pâinea, ia o îmbucătură, apoi se relaxează vizibil.

— Trebuie să-mi fie, zice el cu gura plină, iar Will ridică propriul sandvici într-un fals toast şi mănâncă amândoi, dinţii scrâşnesc, aerul e gros şi miroase a somn.

Will se uită în jur în timp ce mestecă, fără să vrea. Simte o fascinaţie sumbră, ca şi cum ar trebui să se uite la un accident de maşină, sau la un atac al unui animal sălbatic, indiferent de faptul că este greşit ce face. Dormitorul lui Simon şi al lui Rosie. Spaţiul lor privat, cu pereţii de salvie şi fotografiile înrămate, majoritatea instantanee de la nunta la care nu participase. Halatul ei, pe uşă. Pastila contraceptivă pe noptieră.

Inima îi bate prea încet. Când înghite ultima îmbucătură îşi dă seama că habar n-are ce ştie Simon, despre nimic.

— Cum te simţi? îl întreabă Will, când termină.

— Ca şi cum aş avea cancer, răspunde Simon.

— Aşa de rău, nu?

— Nu ţi-aş recomanda, spune el, dar zâmbeşte, iar Will vede întinderea maxilarului pătrat, aşa cum îl văzuse cu atâţia ani în urmă, vede chipul plăcut al acestui tip plăcut pe care îl detestase atâţia ani.

Îşi dorise de multe ori să-l vadă mort.

Ceea ce îl deranjează mai puţin decât ar trebui.

— Ce bine că tu şi Rosie aţi reluat legătura, spune Simon şi Will se crispează.

Se şterge la gură cu dosul palmei, iar uleiul luceşte ca apa vărsată.

— Da, spune el.

— A trecut ceva vreme, nu-i aşa?

— Ani întregi, încuviinţează Will.

— I-a fost dor de tine. Nu mi-a spus niciodată, dar mi-am dat seama. Mă bucur că ţi-a trecut, să ştii. Orice o fi fost.

— Şi eu, zice Will, după cea mai lungă şi mai cumplită pauză.

— Rosie nu este o persoană orgolioasă, spune Simon, scufundându-se din nou în perne. Dar are principii. Simte lucrurile profund şi îi trebuie mult timp ca să ierte. Totuşi, asta îmi place la ea. E sinceră, ştii? Şi mie îmi place sinceritatea.

— Da, spune Will, deşi nu ştie de ce îi spune Simon asta.

— Deci poate că s-a distanţat, spune Simon. Dar a venit înapoi. A întins mâna, când a venit momentul cel greu. Şi cred că asta înseamnă mai mult decât distanţa.

— Corect. Apoi, chiar când i se pare că Simon ar putea să închidă ochii, Will spune: ştiu toate astea. De aceea sunt aici.

— Ce bine că te are pe tine, spune Simon, cu vocea pierzându-se deja în starea de inconştienţă.

Mormăie ceva care sună asemenea cuvântului frate, iar Will se ridică, ia farfuriile şi se opreşte la uşă. Vrea să-i spună că aici nu este vorba de frate. Că nu are nimic frăţesc în el. O parte sălbatică şi dură din el vrea să-i spună că Rosie nu a fost niciodată o soră pentru el, că a înţeles totul greşit, că e jenant şi patetic şi vrea să vadă iritaţiile provocate de covor pe care le are el, cicatricele albe de pe fese, provocate de partidele de sex din casa în care stătuseră împreună nu o singură dată, unde Rosie împrumutase cămăşile lui şi îl tunsese, şi râsese cu bunica lui în seră. Gâştele, care ţipau dimineaţa. Părul ei cu miros de mere după duş.

Dar nu spune nimic. Îl lasă să doarmă.

Se duce să spele farfuriile, în uriaşa lor chiuvetă conjugală.

Mai târziu, joacă cărţi. Când Simon iese din dormitor şi spune: oh, eşti încă aici, iar Will spune că i-a promis lui Rosie că stă cu el, că va ajunge acasă curând.

— Pot să am grijă de mine, să ştii, spune Simon.

— Ştiu.

Dar nu se mişcă, aşa că Simon ridică din umeri, pe raftul de sub măsuţa de cafea este un pachet de cărţi de joc, care se uită la ei cu conturul elegant, albastru-cobalt al unui rege.

— Jucăm? întreabă Will, iar Simon spune: sigur că da.

Will împarte cărţile. Îi plac logica şi ordinea jocurilor de cărţi; îi amintesc într-un fel de matematică, sau de întreţinerea unui motor. O asemenea varietate de rezultate, dar cu rezolvări, cu căi definitive de urmat. Juca cu bunicul său. Şi cu bunica lui, când făcea chimioterapie, cu mult timp în urmă, deşi mai simte şi acum mirosul de rugină, de acreală de atunci, duhoarea de sânge, de cadavre şi de fructe strivite.

Simon nu miroase aşa, încă.

Ochii îi par învineţiţi, iar părul îi este ciufulit de la orele de stat în pat, dar în rest pare el însuşi, deşi Will îşi dă seama, în timp ce împarte cărţile, că nu are nicio idee cine este.

— Rummy? îl întreabă.

Simon spune sigur că da, din nou, iar Will se întreabă dacă are vreodată vreo părere despre ceva, şi joacă în tăcere o vreme, plesnetul şi fâşâitul cărţilor fiind singurele sunete ce se aud în timp ce stau pe canapelele aşezate faţă în faţă. Sufrageria este inundată de soarele care apune şi le încălzeşte mâinile în timp ce joacă.

— Ce-i cu tablourile astea? îl întreabă Will, când simte că trebuie să vorbească.

— Hmm?

Simon ridică privirea şi vede că a avut nevoie de fiecare gram de concentrare ca să poată juca. Nu simţise că tăcerea

lor este ciudată sau încărcată. Pur și simplu, se străduiește să se concentreze.

— Din camera ta, spune Will. Toate imaginile cu apă.

— Oh, spune el. Am făcut cândva canotaj. Și navigație cu pânze.

— Acum nu mai faci?

— Nu de când am plecat de la Oxford.

Will nu spune nimic. Este o poveste cunoscută. O poveste pe care o detestă și care îl face să fie un ipocrit. Și el mai are încă broșuri de călătorie în vechiul său apartament, cu paginile îndoite, cu drumeții și cascade încercuite, cu minuni antice pe care nu le-a văzut niciodată.

— De ce nu? întreabă el, când nu se mai poate abține.

— Am o slujbă, spune Simon. Și o ipotecă, și o soție. Vreau să o învăț să navigheze cu barca cu pânze, într-o zi; întotdeauna am spus că o voi face, dar n-am reușit niciodată. N-am avut timp. Viața la oraș, știi.

Will nu știe, pentru că el a trăit doar pe coastă și în Dales și își petrecuse timpul când nu era la garaj cu drumeții, la salvamont și cu alergări prin munți, de-a lungul stâncilor, în ploaie și sub soare strălucitor.

— Ca și Rosie cu muzica ei, spune el, după o pauză lungă.

O altă carte așezată pe masă.

— Muzica ei?

— Da. S-a lăsat, nu-i așa? Ani întregi. Nu a avut timp. Trăia la oraș. Toate astea.

— Cred că da. Dar acum cred că predă din nou.

— Crezi?

Vocea lui este aspră, sarcastică, și ar trebui să o domolească, dar nu poate. Nu știe ce să spună, sau cum să ia cuvântul acela înapoi. Simon poate că e bolnav, dar nu e prost. Lasă cărțile în jos și se uită la el, iar Will așteaptă.

— Tot nu mă placi, spune Simon.

— Ce?

— Nu m-ai plăcut, când ne-am întâlnit prima dată. Asta a fost evident. Şi apoi tu şi Rosie aţi pierdut legătura şi mi-am închipuit că nu mai contează. Dar acum eşti aici, şi tot nu mă placi. Pot să întreb de ce?

Soarele cade prin ferestrele înalte, ca alama topită.

— Mă interesează sincer, insistă Simon.

Will expiră printr-un obraz.

— Bine, spune el. Există o listă.

— Uimitor. Doar după o singură cafea?

— Ei bine, Rosie şi cu mine am vorbit mult, îţi aminteşti, spune el.

Simon încuviinţează din cap, cu chipul lui blând, ca şi când asta ar fi fost cât se poate de corect.

— Am crezut că eşti – ăăăă – extrem de privilegiat şi un fel de piedică, spune Will.

Simon se uită fix la el, iar apoi chipul i se frânge. Will se încordează şi îşi spune că trebuie să fie jignit, furios, chiar, dar apoi vede că râde.

— O piedică, repetă Simon.

— Da, spune Will. Doar un pic plictisitor. Nimic despre tine, de fapt. Dincolo de banii şi de manierele tale.

— Chiar am bani şi maniere, încuviinţează Simon, şi tot mai zâmbeşte. Şi ce altceva?

— E ciudat, amice, spune Will. Chiar vrei să continui să te insult?

Simon şi-a pus cărţile jos şi îşi plimbă mâna de-a lungul maxilarului, cu barba crescută ca un lichen pe bărbie.

— Oamenii nu-mi spun cum este, începe Simon. Părinţii mei sunt bogaţi şi privilegiaţi, aşa cum ai spus, şi sunt grozavi, dar sunt, de asemenea, oameni care nu m-au lăsat niciodată, niciodată, să cred că nu aş putea să fac tot ce-mi doresc. Tot ce trebuia să fac era să cer. Să trăiesc. Apoi am mers la şcoala publică, unde profesorii mi-au transmis

același mesaj, iar apoi Oxfordul m-a trimis într-o slujbă care însemna că puteam să câștig o mulțime de bani foarte repede, cu o echipă de oameni care fac ceea ce le spun eu. Nu a trebuit să mă gândesc niciodată că nu acesta este standardul. Niciodată. Niciodată nu a trebuit să mă gândesc că viața nu este o călătorie ușoară, pentru că a fost, până acum, și cu un efort relativ mic.

Will îl urăște un pic mai mult, în ciuda faptului că este conștient de asta.

— Credeam că sunt un tip de treabă, Will, spune Simon. Îmi pasă de oameni și de lucruri. Dar abia acum încep să-mi dau seama cât de... *orb* sunt.

— Pentru că ai cancer, replică Will.

— Exact. Și pentru că soția mea m-a părăsit. Ei bine... Poate că ne-am părăsit unul pe altul, nu știu exact cum am ajuns aici. Dar nici asta nu a fost o călătorie ușoară. Și nu am știut de ce. Pentru că nimeni nu mă pregătise pentru asta. Nimeni nu-mi spune niciodată ce gândește cu adevărat.

— Iartă-mă dacă nu simt niciun fel de simpatie, spune Will, iar Simon zâmbește din nou.

— Ce altceva? întreabă el. Vreau să aud.

Will tace, apoi cedează.

— Am crezut că ești îngâmfat, îi spune el. Și condescendent, dar pentru că erai amabil, era un fel subtil de condescendență. Nu aroganță exact, ci aproape ignoranță. Și credeam că te uiți la oameni fără să-i vezi cu adevărat. Ai văzut în Rosie o soție drăguță, inteligentă, bună de luat la pachet, așa cred.

Se oprește înainte să spună mai mult.

— Așa este, spune Simon, iar acum zâmbetul i-a pierit. Asta e adevărat. Dar văd și mult mai mult decât atât.

— Chiar vezi?

— Bineînțeles că da.

— Atunci ce vezi?

— Asta e ceva destul de personal, amice, spune Simon, iar Will ridică din umeri şi priveşte în jos spre el. O iubesc, continuă Simon. Chiar o iubesc. Nu trebuie să explic de ce.

— Dar ai lăsat-o să ducă o viaţă în care nu este ea însăşi.

— Ce vrei să spui?

— Nu *creează* nimic, spune Will. Nu cântă din gură, nici la instrumente, nici nu scrie.

— Nu şi-a manifestat niciodată interesul pentru aceste lucruri.

— Nu contează. Ai lăsat-o să se micşoreze, să devină mai slabă şi chiar mai tăcută decât era. Pun pariu că socrii te iubesc.

Simon se lasă pe spate, chipul lui nu mai este jovial.

— De fapt, chiar mă iubesc, spune el.

— Nu ştiu de ce mai vorbim despre asta.

— Te-am întrebat de ce nu mă placi. Şi tu ai avut amabilitatea să-mi răspunzi.

— Nu e nimic amabil în asta.

— De fapt, Will, spune Simon, este cel mai amabil lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine, în ultimele săptămâni. Am primit o grămadă de nimicuri de la toată lumea. Prieteni vechi, colegi, membri ai familiei cărora le este teamă să se uite la mine şi care nu ştiu ce naiba să spună.

Will are impresia că este prima dată când Simon a spus naiba.

— Şi înţeleg de ce, pentru că se află în aceeaşi bulă, explică Simon. În care nu trebuie să înfrunte niciodată lucrurile. Unde lucrurile nu merg prost.

— Ştiri de ultimă oră, intervine Will. Lucrurile vor merge întotdeauna prost.

Urmează o altă pauză. Un avion străbate în linie dreaptă amurgul, lăsând o dâră de neon peste ferestre.

— Mulţumesc, spune Simon. Sincer.

Will se uită la el, încercând să-l înţeleagă, când îşi dă seama că încă mai ţine cărţile în mână. Le pune jos, se reazemă din nou de canapea.

— Eşti mai interesant acum, că ai cancer.

— Ca fiecare nor, spune Simon.

*

Rosie merge pe jos acasă. Nu învăţase să conducă şi nu avusese chef să aştepte autobuzul, iar când îl sună pe Will, acesta îi spune că sunt bine, nu trebuie să se grăbească.

Este un concept nou pentru ea. Simte că întotdeauna se grăbeşte.

Străbate oraşul, trece pe lângă catedrală, priveşte în sus din obişnuinţă, ca să vadă şoimii pelerini, dar nu sunt acolo. Merge mai departe. Trebuie să se oprească, la un moment dat, şi bate de trei ori cu piciorul în bordură, apoi se blestemă şi merge mai departe, sub norii rari de toamnă.

— Ce se întâmplă dacă nu baţi sau nu atingi ceva? o întrebase odată terapeutul ei.

— Nimic, spusese Rosie. Ştiu că nu este nicio diferenţă. Dar asta nu mă împiedică să simt că trebuie să o fac.

— Şi dacă nu o faci, ce se întâmplă? întrebase terapeutul, iar Rosie închisese strâns gura, pentru că, încă o dată, nu fusese ascultată; pentru că ştia că rezultatul nu schimba nimic.

Aşa că plecase şi a continuat să atingă, să bată din picior când o forţă interioară îi spunea că trebuie să facă aşa. Se întâmpla mai rar de când ajunsese la o vârstă matură, observase ea. Dar de la diagnosticarea lui Simon, impulsurile apar de nicăieri. Atingea pervazul ferestrelor şi bătea la clanţele uşilor şi număra silabele în gând.

Este la câteva minute de casă când sună telefonul. E mama, care o sună atât de rar, încât se gândeşte la tot ce poate fi mai rău. Un tată mort, sau un alt cancer, de data aceasta al mamei ei, la oase, la sân sau de sânge.

— Mamă, spune ea.

— Bună, dragă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a *întâmplat* nimic. Am vrut doar să știu ce mai faci. Cum se simte Simon.

— Serios, întreabă ea, și urmează un moment de confuzie, căci reacția ei nu este cea la care se aștepta mama ei.

— Serios, răspunde ea după un timp. Cum merge cu chimioterapia?

— Bine. Atât de bine pe cât de bine pot fi lucrurile astea, așa cred. I-a fost rău în această dimineață, așa cum a spus doctorul că se va întâmpla.

— Dar tu tot te-ai dus la muncă?

— Am învățat de la cei mai buni, nu-i așa? spune Rosie.

Trece un autobuz; autobuzul pe care l-ar fi putut prinde, dacă ar fi așteptat. E atât de zgomotos, plin de fum, de zângănit de roți și de huruit de motor, încât nu observă tăcerea prelungită din telefon.

— Am fost o mamă chiar atât de rea? o întreabă brusc mama ei.

Rosie tocmai a ajuns la ușa blocului și se oprește în timp ce își caută cheile.

— Nu, zice ea, ca un reflex. De ce spui asta?

— Știu că sunt dificilă. Știu asta, Rosie. Știu că te-am împins de la spate și că am vrut ce e mai bun pentru tine. Dar întotdeauna am crezut că ai înțeles asta.

— Am înțeles, spune Rosie. Am înțeles.

— Atunci de ce situația este așa? întreabă ea, și pentru prima dată Rosie aude o intonație în vocea mamei.

Tristețe sau disperare. Panică reprimată printre cuvintele ei.

Rosie se întoarce spre stradă și privește autobuzul care pleacă mai departe. Mașinile, în mișcare. Trotuarele arămii, în lumina soarelui muribund.

Instinctul o îndeamnă să nege, să netezească și să liniștească, dar își privește mâinile, una strânge telefonul, cealaltă ține geanta, o geantă pe care o găsise îngropată într-un magazin second hand. Este atât de jupuită. Cu vânătăi permanente, unde bucățelele de piele s-au ros.

— Pentru că am venit la tine ca să-ți vorbesc despre Simon, se trezește Rosie spunând. Înainte să primească diagnosticul. Iar tu m-ai respins.

O altă tăcere se așterne între ele.

— Ți-am dat un sfat, spune mama ei. Ți-am spus ce aș fi făcut eu.

— A fost un sfat prost, îi replică Rosie.

— Ei bine, spune mama ei, umilită.

Rosie se luptă cu ea însăși timp de câteva minute, după cum i se pare. Cu niște bolovani uriași opriți în gât.

— Ce mai face tata? întreabă Rosie, în cele din urmă.

— Bine.

— Și Simon va fi bine.

Și apoi, pentru că există ceva sălbatic în ea acum, ceva care îi șoptește la naiba cu asta, îi spune că Will a fost cu el toată ziua.

— Will White, spune mama ei, rar.

— Chiar el.

— Nu știam că țineți legătura.

— E o chestie recentă. Este prieten cu noi. Cu mine și Simon.

— Asta e bine, spune mama ei, și sună ca și cum gura ei ar fi devenit foarte mică, ca și cum cuvintele i s-ar fi strecurat anevoie printre dinți.

Rosie știe că ea moare de nerăbdare să spună că în mod sigur au și prieteni mai buni, oameni care îl cunosc îndeaproape pe Simon și care ar putea fi acolo cu el, dar nu spune, pentru că tocmai asta este problema.

— Am și o slujbă nouă, continuă Rosie.

Aerul este cald din cauza gazelor de eşapament şi, pentru că nu bate vântul, rămâne înfăşurat în jurul ei când rosteşte cuvintele cu voce tare.

— Oh?

— Acum sunt profesoară de muzică. Chitară clasică şi pian. Şi puţin canto. De aceea am plecat azi de acasă.

— Oh, da. Rosie. Asta este... este frumos.

— Este frumos. E foarte frumos. Salariul este groaznic. Absolut jalnic. Dar nu prea îmi pasă. Nu: nu îmi pasă deloc.

— De ce faci asta, Rosie? întreabă mama ei, fără niciun moment de tăcere de astă dată; apare în schimb o duritate, un refuz de a juca acest joc.

— De ce nu am făcut-o până acum? întreabă Rosie în loc de răspuns.

Cerul este atât de roşu deasupra ei, iar mama ei nu răspunde.

*

Will ajunge să-l cunoască pe Simon într-un mod în care nu mai cunoscuse niciodată o altă persoană. Învaţă ce fel de lumină îl va face să se simtă letargic şi îl roagă să tragă perdelele. Ce culoare îi place să aibă bananele, înainte să le mănânce. Află exact la ce temperatură trebuie setată încălzirea, în diverse momente ale zilei; îi este prea cald dimineaţa şi adesea prea rece după prânz. Poartă papuci în casă, ca un om bătrân, lucru pe care insistă că îl făcea şi înainte să fie diagnosticat. Detest să calc cu picioarele în ceva, explică el, când Will îl ironizează. Iar când Will îl întreabă la ce se referă, spune: ştii tu, praf, păr sau stropi de apă pe podea, şi Will spune: uau, chiar ai probleme, iar Simon spune că preferă cancerul în locul picioarelor murdare, şi râd împreună de asta în bucătărie.

Mai află şi alte lucruri. Că pune miere în ceaiul de muşeţel, dar numai după-amiază, ca şi cum dulcele ar fi un răsfăţ

rezervat acelui moment al zilei. Că este copil unic şi îi este frică de înălţimi, că citeşte mult despre politică şi filozofie.

— Tu ce citeşti? îl întreabă Simon, când inspectează într-o zi rafturile de cărţi, iar Will pune la fiert ceainicul din bucătărie.

— Nu prea mult, spune Will.

— Haide, spune Simon. Toată lumea citeşte.

— Eu citesc manuale de motociclete. Şi cărţi de bucate.

Simon dă din cap.

— Şi ghiduri de călătorie, adaugă el.

— Îţi place să călătoreşti?

Will se mulţumeşte doar să-i zâmbească drept răspuns. Se întoarce cu spatele ca să toarne apa clocotită în ceşti, întrebându-se dacă poate să-i placă ceva ce nu făcuse niciodată, pus pe aşteptare, ratat, poate, cu totul.

— Mie nu prea-mi place, spune Simon. Ştiu că sună cam plictisitor.

— Nu mă aşteptam la nimic altceva, zice Will, iar Simon zâmbeşte, îi spune că e un cretin, iar termenul îi ia pe amândoi prin surprindere, îi duce cu gândul înapoi la şcoală, chicotesc la început şi apoi râd atât de tare, că Simon spune: o, băiete, mă doare, ceea ce îi face să râdă şi mai mult.

*

Şi aşa merg lucrurile. Săptămâni întregi cu soţul bolnav şi cel mai bun şi mai neaşteptat prieten, care vine să stea cu el când este nevoie; să îi ducă pe amândoi la şi de la spital, să rămână cu ei, uneori, la cină, sau să stea cu Simon în timp ce ea lucrează.

Este atât de recunoscătoare, încât simte că inima ar putea să i se ridice şi să-i iasă afară din corp. Organele se întind spre el, ca nişte ofrande.

El nu cere nimic, în afară de unt mai bun. Rosie umple din nou frigiderul şi îl priveşte uneori, când fumează pe

balcon, întrebându-se cum de nu miroase niciodată a gudron sau a tutun, ci a brad şi a pământ reavăn, cu o vagă urmă de benzină.

Îşi aminteşte de limpezimea lui; de gustul lui de apă proaspătă.

Dealurile pe care le urcau la umbra copacilor din Muntenegru, roşiile pe care şi le îndesau în gură, cât de departe era viaţa reală şi cât de clar fusese decupată timp de o săptămână dintr-o vară.

— Iar fumezi, îi spune ea o dată, la uşă.

— Nu chiar, zice el. Doar câteodată.

Simon spune că îl place. Că găsiseră opusul unui teren comun; curiozitate şi un respect ranchiunos, Rosie se întoarce spre el în pat şi îi spune că nu vrea să existe nimic ranchiunos, iar Simon râde, îi atinge faţa, îi spune că e cea mai dulce persoană pe care o cunoaşte.

Este cuvântul pe care îl foloseşte cel mai des pentru a o descrie. Este plictisită de el până peste poate.

*

Will ajunge să meargă la chimioterapie cu Simon, într-o zi de joi. Rosie are un concert la şcoală de care nu poate scăpa, deşi se pare că încercase, întrebase dacă poate să lipsească – dar Simon a insistat să se ducă, iar Will, pentru prima dată, a fost de acord cu el.

Ştie cum stă treaba; petrecuse mult timp într-o secţie de oncologie împreună cu bunica lui. Nu joacă cărţi, nu citesc şi nici nu ascultă muzică, pentru că Simon este prea epuizat. Aceasta este a patra tură, părul i s-a subţiat, iar sprâncenele i s-au transformat în linii palide.

Pur şi simplu, privesc salonul şi pacienţii, petele de lumină de pe pardoseală. A fost o iarnă ploioasă. Atât de multă ploaie şi vânt.

— Ştii ce e amuzant? îl întrebă Simon.

— Ce anume?

— Cred că, dacă stăm să ne gândim bine, eşti probabil cel mai bun prieten al meu.

Will simte o împunsătură ascuţită care îl străbate, ca şi cum otrava ar fi fost conectată la propriile vene.

— Ştiu că nu ne împărtăşim chestii de genul ăsta, spune Simon. Dar cancerul te face sentimental, aşa că fii îngăduitor cu asta.

— În regulă, răspunde Will.

— E amuzant, nu-i aşa? continuă Simon. Abia dacă ne cunoaştem unul pe altul şi eşti, de fapt, prietenul lui Rosie. Nici măcar nu ţi-a plăcut de mine. Nici acum nu mă placi. Dar stăteam aici şi mă gândeam că, în afară de Rosie, nu e nimeni altcineva cu care aş prefera să stau aici. Şi poate că asta e un pic trist, nu ştiu.

Will doar îl priveşte. Habar n-are ce să spună.

— Părinţii mei au venit la noi weekendul trecut, continuă Simon. Iar eu îi iubesc, ştii, dar a fost îngrozitor să-i ştiu în preajma mea. M-au făcut să mă simt din nou ca un copil, sau ca şi cum aş fi fost bătrân şi neajutorat, ca şi cum aş fi fost o pană pe care trebuiau să aibă grijă să nu o atingă. Şi cel mai bun prieten al meu, Jon, mă sună uneori şi e ciudat, şi mă întreabă cum merge treaba, ceea ce e drăguţ, dar nu mai vorbim despre lucrurile despre care doresc să vorbesc. Despre canotaj şi despre rugbi, sau chiar despre copiii lui. Ca şi cum cancerul ar fi molipsitor, sau ceva de genul ăsta.

Will îl priveşte în continuare. Este îmbujorat în timp ce îi spune asta. Şi-a aranjat părul pentru chimioterapie, a făcut un efort pe care Will nu-l poate înţelege. Un pic de gel, astfel încât părul i se aşază într-o parte, ca unui salvamar, un băiat drăguţ dintr-o altă viaţă, pe apă.

— Dar tu eşti diferit, spune Simon. Putem vorbi despre orice. Şi despre nimic. Şi nu ne simţim stânjeniţi, fie că suntem acasă, fie aici, fie oriunde. Înţelegi?

Will dă pur şi simplu din cap. O aplecare lentă a bărbiei.

— În orice caz, continuă Simon. Cred că vreau să-ţi spun mulţumesc. Şi indiferent ce se întâmplă cu toate astea, sper să putem, ştii. Să păstrăm legătura.

Simon observă încăperea în timp ce vorbeşte, ca şi cum i-ar fi cerut pur şi simplu un pahar cu apă sau să închidă jaluzelele înclinate, ca să nu-i intre soarele în ochi.

— Se poate, zice trist Will, când în sfârşit îşi găseşte cuvintele.

— Bine, spune Simon.

Şi Will se gândeşte că ar trebui să-i spună chiar atunci despre el şi Rosie, şi nu numai despre faptul că locuiseră în aceeaşi casă, că făcuseră sex pe covor, ci totul, fiecare an, focul de tabără şi dansul, cum fusese de faţă când căzuse Josh şi cum stătuseră despărţiţi şi împreună în tot acest timp, pentru că Simon merită să ştie toate astea înainte să creadă că e prietenul lui, dar se pare că e prea târziu, iar el e un laş, şi sfârşeşte prin a se holba la urmele de pantofi târşâiţi de pe podea şi simte, pentru prima dată după mult timp, ca şi cum nu s-ar cunoaşte pe sine însuşi, nici ce contează pentru el, că este enervant şi neloial, şi îşi doreşte cu disperare să fugă. Şi să continue să fugă.

— Iau pastile, îi spune.

Simon îşi ia ochii de la ceilalţi pacienţi.

— Serios? Pentru ce?

— Depresie sau cam aşa ceva. Mă menţin la nivelul de plutire, aşa cred.

— Sigur, spune Simon şi dă din cap.

— Ar trebui să te apuci din nou de canotaj, când termini cu astea. Dacă poţi.

— Vrei ca ceilalţi oameni să-şi urmeze pasiunile, nu-i aşa? întreabă Simon, iar lui Will nu-i place cum se uită la el în acel moment.

— Te preferam când erai plictisitor, îi replică Will.

Simon râde, dar cu greu. Mai mult inhalează. După aceea nu mai vorbesc şi privesc încăperea, iar Will simte că îi este cald şi este bolnav.

În drum spre casă de la spital, Will se opreşte la şcoala lui Rosie şi o ia şi pe ea. Rosie are ochii strălucitori, obrajii îmbujoraţi. Pare fericită.

— Cum a mers? o întreabă Simon de pe bancheta din spate.

— *Minunat*, spune Rosie, şi rămâne fără suflare. Au cântat atât de bine. Solourile au fost aproape perfecte. Mă simt atât de... nu ştiu. Mândră.

Will se gândise la cuvântul vie, că ea pare vie, dar conduce în tăcere, în timp ce Simon spune: ai de ce să fii mândră, Rosie, şi îi lasă acolo şi refuză invitaţia lor la cină, spunând că se vor revedea curând.

În timp ce conduce spre casă, simte nevoia să vorbească cu cineva.

Cineva care îl cunoaşte şi căruia i-ar putea păsa de el.

Numărul ei este primul din lista de contacte, pune telefonul pe speaker şi o sună, prins în traficul din Norwich, în timp ce noaptea se apropie. Roşul şi verdele aprins al luminilor. Motoarele, mârâind, aproape blocate.

— Alo, răspunde sora lui, şi pare nesigură.

— Bună, Ambs, spune el.

— Bună!

El conduce. Ea aşteaptă. El îşi drege glasul.

— A trecut ceva timp, spune el, în cele din urmă.

— Aşa se pare.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Nu, răspunde ea, ca şi cum nu ar vrea să audă, sau pur şi simplu nu contează.

— Cum merge cu doctoratul? întreabă el.

— Bine.

— Şi atunci, putem să vorbim acum?

Se pare că da.

Îşi imaginează cum Amber dă din cap. Se recalibrează.

— Am o întrebare pentru tine, spune el.

— Dă-i drumul.

— Crezi că toată lumea are o chestie? În sensul că este menit să facă ceva? Nu mă refer la vreo vocaţie măreaţă sau ceva de genul ăsta. Dar crezi că toţi avem nevoie de ceva, nu ştiu, ca să ne ancoreze?

Amber tace o clipă scurtă, apoi spune: păi, desigur.

— Huh, spune Will.

— Dar tocmai asta e căutarea, nu-i aşa? întreabă sora lui. Oamenii nu ştiu întotdeauna ce este asta. Şi de aceea fug. Sau beau. Sau pariază. Sau au aventuri sau îşi schimbă cariera sau suferă de anxietate.

— Asta e încântător, spune Will.

— Ei bine, tu ai întrebat, spune ea. Şi ai făcut multe dintre aceste lucruri, ca să fim corecţi. Dar tu ştii ce ai de făcut, Will. Întotdeauna ai ştiut.

— Chiar ştiu?

— Gândeşte-te.

— Ambs, zilele astea nu fac altceva decât să mă tot gândesc.

— Gândeşte-te mai bine, atunci, spune ea.

Will a intrat acum pe autostradă. Norul atârnă ca o ceaţă, ascunzând stelele.

— Întreabă-te doar ce te face să te simţi acasă, spune Amber, iar el spune foarte bine, dar nu o face; continuă să conducă.

O aude cum tastează pe fundal. O propoziţie, apoi tăcere, înainte de alta. Fâşâitul stiloului pe hârtie.

El conduce şi ea lucrează. Drumul alunecă în spatele lui, farurile şi frânele roşii şi umerii goi şi tari, când o întreabă în cele din urmă, cum se simte mama lor, iar ea spune, oh,

cine ştie, că vorbesc doar o dată la câteva luni, că ea a plecat în India, sau ceva de genul ăsta.

— E genul de femeie care îşi face tatuaje cu elefanţi, îi spune.

— Înţeleg, spune Will, şi împărtăşesc un moment de râs în surdină.

Tăcerea, încordată şi punctată, zâmbete complice între fraţi.

Pe jumătate fraţi.

De parcă asta ar conta.

Se întreabă, în timp ce iese de pe autostradă, de ce nu mai este supărat pe ea, apoi decide să nu-şi pună întrebări.

Şi-a petrecut toată viaţa simţindu-se furios.

Furia l-a devorat.

— Oricum, de ce întrebi? o aude pe Amber, în timp ce el trece pe lângă indicatorul către oraşul lor natal, iar luminile străzilor strălucesc pe trotuare.

— Despre mama?

— Nu. Despre ancore.

— Păi... nu ştiu, spune el. Pur şi simplu... nu ştiu nimic, nu mai ştiu. Nu ştiu ce vreau, nici ce să fac în continuare. Şi asta nu m-a deranjat niciodată până acum.

Amber nu mai tastează.

— Jen a plecat? ghiceşte ea.

— A plecat de mult.

— Şi Rosie?

Îşi aminteşte de înmormântare, Roe în faţă cu chitara ei, felul în care sora lui nu se uita la el.

— S-a întors la soţul ei, spune el. Soţul ei care e pe moarte. Care este, din întâmplare, cineva pe care îl apreciez acum, chiar dacă tot îl mai dispreţuiesc, în principiu.

Amber plescăie din limbă.

— Complicat, spune ea.

— O belea, este el de acord, în timp ce parchează pe aleea bunicii sale şi răsuceşte cheia ca să oprească motorul.

— Nu puteai să te căsătoreşti cu fata aia îngrozitoare? Măcar ştiai cum stai cu ea.

— La cine te referi?

— Ştii tu cum o cheamă, Dolly sau Vanessa.

— Numele astea sunt destul de diferite, Ambs.

— Cea cu piercinguri în nas şi chiloţi tanga de dantelă.

— De unde *ştii* că avea tanga de dantelă?

— Bunica a găsit odată o pereche, în buzunarul de la blugii tăi, spune ea. Îmi amintesc pentru că mi-a spus că nicio femeie care se respectă nu poartă altceva decât chiloţi decenţi.

— Este adevărat, spune Will. Şi centuri de castitate, ţine minte.

— Will, replică ea. Am douăzeci şi patru de ani.

— Şi practici încă virginitatea, nu-i aşa? întreabă el, iar ea oftează, spune că nu contează.

Totul — şi nimic — s-a spus deja, dar Will nu încheie convorbirea. Stă cu sora lui, care se află la kilometri distanţă, şi ea mai stă cu el încă un timp.

— Ar trebui, spune ea, când el continuă să stea şi nu vorbeşte.

— Da. Bine.

Şi când închid, Will îşi freacă nodul din piept, stând de unul singur pe aleea întunecată.

Șaptesprezece

— Nu mai ai cancer.

Doctorița a rostit aceste cuvinte, iar Rosie a pus-o să le repete de trei ori. Simon își împletește degetele cu ale ei și stau acolo, în cabinetul de oncologie, căsătoriți și uimiți și abia îndrăznind să simtă euforia pe care o aduc aceste cuvinte.

— Chimioterapia a dat rezultate, așa cum am sperat, spune doctorița, zâmbitoare și calmă, iar Rosie se gândește cât de ciudat de asemănătoare este încetinirea mersului lumii la auzul acestor cuvinte, la fel, cumva, ca atunci când ceva se termină sau pierzi ceva, lucruri irecuperabile cu care este mai obișnuită. Așa cum am spus de la început, continuă doctorița cu dinții albi și părul ei umflat, ești puternic și sănătos, Simon, l-am prins la timp. Va trebui totuși să-ți termini chimioterapia, dar este...

— Dar ați văzut tot? întreabă Simon, și este pentru prima dată când vorbește de când s-au așezat. Cancerul a dispărut?

— A dispărut, confirmă ea, și este răbdătoare, explică. Dar e ca atunci când termini un tratament cu antibiotice; tot trebuie să faci celelalte ședințe și va trebui să ne vedem la fiecare opt săptămâni după aceea, pentru control. Dar sunt vești bune, Simon. Sunt veștile pe care ni le doream astăzi.

— Deci... Nu mai am cancer, iar doctorița spune că așa este, și plâng amândoi, unul pentru altul, iar doctorița stă în spatele biroului ei și Rosie o iubește pe această femeie pe care nu o cunoaște; în acel moment o iubește mai mult decât pe

Marley, decât pe mama ei şi decât pe bunica lui Will. Îi este îndatorată şi îndrăgostită, iar Simon este viu, incontestabil şi permanent, în braţele ei.

Afară, ziua este frumoasă şi luminoasă.

Incredibil de rece.

— Ar trebui să sărbătorim, spune Simon, în timp ce merg pe stradă, cu braţele încolăcite, pe jumătate ameţiţi.

Se simt ca pe alt fus orar sau ca şi când s-ar fi trezit amândoi dintr-un miraj prelungit şi comun. Asta se poate întâmpla oricui, aude Rosie. Oamenii căsătoriţi pot avea astfel de halucinaţii în pat, noaptea. Când ciclurile lor de somn REM se aliniază, cumva, ca rădăcinile întrepătrunse ale vieţilor lor.

— Bineînţeles, spune Rosie. Ce să facem?

— O cină. Şi vin.

— S-a făcut.

— Şi cu Will, spune Simon. Şi ar trebui să mergem la părinţii mei în acest weekend. Să le facem o surpriză. Şi când termin chimioterapia ar trebui să plecăm, doar tu şi cu mine. Într-un loc fierbinte. Am putea să mergem din nou în Mauritius, nu? Să avem o a doua lună de miere?

Este entuziasmat, vorbeşte cu o viteză ieşită din comun, iar Rosie se simte uşurată, în sfârşit, să audă din nou acea energie în vocea lui. întotdeauna îi plăcuse asta la el. Bucuria şi dezinvoltura lui; entuziasmul. Lucruri care îi lipseau de atâta timp.

Soarele primăverii este sus şi înceţoşat. Porumbeii se împrăştie din faţa lor, cu umbrele lor scurte sub ei. Ar trebui să răspundă, să egaleze încântarea lui Simon, dar nu se poate gândi decât la faptul că dorise ca Will să fie acolo, în primul rând şi cel mai mult, şi ce înseamnă asta, şi cum devenise totul mult mai greu, deşi asta fusese tot ce-şi dorea.

Restaurantul are tavanul înalt, feţe de masă de in, tacâmuri strălucitoare şi lumini arămii. Farfurii mici, delicioase

se aliniază pe marginea meniului, iar Simon spune că el comandă de toate.

— Dar tu nu mănânci carne roşie, îi aminteşte Rosie, în timp ce chelnerul se retrage de la masa lor.

— Dar tu mănânci, spune el. Şi bănuiesc că şi Will mănâncă.

— Vine şi el?

— Cine poate şti, cu tipul ăsta? zice Simon, şi face un gest spre mâna ei.

Ea i-o întinde, iar el îşi freacă degetul mare de al ei.

— Ar fi drăguţ pentru el să cunoască pe cineva, spune el, şi este un comentariu vag, un început de conversaţie care, îşi dă ea seama mai târziu, este sfârşitul lucrurilor.

Sau poate că lucrurile se terminaseră cu mult timp în urmă.

— De ce? întreabă Rosie, iar Simon pare nedumerit.

— Pentru că ar fi frumos pentru el, nu-i aşa? N-ar mai fi a cincea roată la căruţă. Şi am putea face mai multe lucruri de genul acesta. Să mergem la restaurant. Să fim prieteni adevăraţi.

— Suntem prieteni adevăraţi, spune ea. Te-a dus la chimioterapie atunci când toţi ceilalţi au dat înapoi. Ne-a dus la programări, şi-a schimbat turele şi s-a împăcat, de fapt, cu o mulţime de lucruri. Pentru care nu am putea să-i mulţumim vreodată.

— Ştiu asta, zice Simon, şi se încruntă puţin. Încă o mai ţine de mână. Spun doar că ar fi frumos să facem mai multe lucruri împreună cu el.

— Şi de ce are nevoie de o parteneră pentru asta?

— Nu are nevoie, cred. Eu doar... gândeam cu voce tare.

Rosie se pregăteşte să răspundă, dar chelnerul aduce coşul cu pâine. Chifle calde, cu seminţe şi condimente; acesta era restaurantul lor preferat la începutul căsătoriei, un loc pentru ocazii speciale, iar în ocazii speciale, Rosie îşi

permitea să mănânce pâine. O mirosea mai întâi, înainte de a lua o îmbucătură.

În seara asta, ia o chiflă, o taie şi scoate cu degetele miezul moale din interior. Vrea să-şi înăbuşe cu ea sentimentele. Să astupe lucrurile nespuse cu un căluş ca de vată în gură.

— Tu şi Will aţi..., ştii tu? o întreabă Simon.

El o priveşte cum mănâncă pâinea, iar ea ştie că el o vede, că vede tremurul mâinilor ei.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Rosie, iar întunericul din restaurant pare dintr-odată sufocant, şi îşi doreşte ca luminile să fie aprinse, ca să-l poată privi drept în faţă, să izbucnească şi să lase să iasă totul din ea măcar o dată.

— Adică, aţi avut vreodată o relaţie? Am crezut că s-ar fi putut să fi avut.

— Cam când te-ai gândit la asta? întrebă ea, iar vocea ei este încordată.

Simon se lasă uşor pe spate, pentru că i-a răspuns la întrebare.

— Nu te acuz de nimic, Rosie. Nu mă deranjează.

— Ei bine, pe mine mă deranjează.

O lumânare pâlpâie între ei în globul ei de sticlă. Le inundă feţele obosite, trase.

Rosie deschide gura şi apoi apare Will.

— Hei, îmi pare rău că am întârziat, traficul a fost infernal, şi se aşază pe scaun, între ei, la marginea mesei rotunde, cu faţă de masă albă.

Simon îi dă drumul la mână.

— Nicio problemă, spune el. Abia am comandat.

Will dă din cap, spune că ar fi bine să nu fie o salată; că nu a condus tot drumul până la Norwich pentru câteva ridichi pe frunze de rucola.

Rosie ştie că îl tachinează. Îl tachinează uşor pe omul pe care a ajuns să-l considere un prieten, ceea ce pe ea o deranjează, dar îi şi face plăcere.

— Mâncarea e bună, spune Simon scurt, iar Will aruncă o privire spre ea.

Ea îi evită ochii şi îi toarnă vin. Îl varsă, din greşeală, pe faţa de masă.

— Aşadar, există vreun motiv pentru care luăm cina în acest local frumos, cu un anunţ de ultimă oră? întreabă Will, după ce chelnerul a luat comanda de băuturi, dar nici Rosie şi nici Simon nu spun nimic.

— Da, zice Simon, şi zâmbeşte, dar fără să-şi arate dinţii.

Rosie simte că energia lui a dispărut, din nou; s-a scurs din el, ca uleiul din măslinele de pe masă.

Will îşi ridică paharul cu apă ca să ia o înghiţitură, dar se opreşte atunci când Simon nu continuă. Un grup soseşte la masa de alături. Scaunele scrâşnesc pe pardoseală. Paiete şi tocuri înalte şi râsete joase invadează muţenia lor.

— Eu sunt... spune Simon, după ce aceştia se aşază.

— Eşti...?

— Sunt un idiot, aşa cred, spune el, iar Rosie spune Simon, te rog.

Will lasă paharul jos.

— Ce este...

— Spune-mi, Rosie, spune Simon. Pentru că mai înainte eram doar curios. Dar acum sunt mai mult decât curios.

— Nu e interesant, spune ea. Nu putem să facem asta altă dată? De ce nu vorbim despre motivul pentru care suntem de fapt aici?

— Pentru că, Rosie, spune Simon, am pierdut multe în ultimul an. Şi încep să mă întreb dacă nu cumva e mai mult decât mi-am dat seama, de fapt.

Rosie ştie că Will îi urmăreşte pe amândoi, deşi ochii ei sunt aţintiţi pe faţa lui Simon. Ştie că se întreabă în ce se băgase şi vrea să se gândească la o modalitate de a trece peste asta, o cale care să fie corectă, blândă şi neexplozivă,

dar mintea ei s-a transformat în apă. Limpede şi liniştită, ca aceea din paharul ei.

— Bine, spune ea. E în regulă.

— Ce e în regulă? întreabă Will, şi niciunul dintre ei nu se uită la el, iar el spune că poate ar trebui să plece.

— S-ar putea să vrei să rămâi tocmai pentru asta, spune Simon.

Şi atunci soseşte primul fel. Farfurii mici de ceramică, cu pete aurii care prind lumina lumânărilor, o întrebare dacă mai vor vin, înclinare din capete. Apa şi lămâia lui Will sunt aşezate lângă şervetul încă împăturit de pe masă.

— Tocmai o întrebam pe soţia mea, spune Simon, când rămân din nou singuri, dacă ea şi cu tine aţi fost vreodată mai mult decât prieteni.

Iar Rosie nu se poate abţine; se ridică în picioare.

— Am fost, spune ea. E bine? Am fost. Dar acum nu mai suntem, pentru că eu te-am ales pe tine. Iar tu ai acceptat să mă primeşti înapoi, doar pentru că aveai nevoie de mine, Simon, şi ştii ceva? E foarte bine. Pentru că şi eu am nevoie de tine, dar nu aşa. Nu cu o dramă într-un restaurant, când Will e un prieten bun, şi a făcut tot drumul ăsta pentru noi, iar azi e o zi pe care o aşteptam cu toţii. Aşa că hai să nu o stricăm, bine?

— Continui mereu să spui bine, spune Simon. Dar asta nu înseamnă că e bine.

— Uite ce este, amice, spune Will, iar Simon ridică mâna ca să-l facă să tacă.

Într-un moment şocant, învolburat, cu toţii descoperă că asta funcţionează.

— Ceea ce mă deranjează, continuă Simon, nu este ideea ca atare, ci faptul că niciunul dintre voi nu mi-a spus, ceea ce înseamnă că a existat un motiv pentru care nu mi-aţi spus.

— A fost doar..., spune Rosie, şi ridică din umeri, încă în picioare, cu mâinile întinse pe masă.

Ar vrea să dea timpul înapoi.

Să-l ia înapoi pe tot, dar nimic din el.

— Ne vedem acasă, spune ea. Nu fac asta aici.

Şi face cel mai îndrăzneţ lucru pe care îşi aminteşte să-l fi făcut vreodată şi pleacă, chiar dacă greşeşte, chiar dacă îi datorează totul lui Simon, iar bărbatului de lângă el chiar şi mai mult, îşi ia haina de la garderobă şi coboară toate etajele pe scări, singură, îl lasă pe şeful de sală să îi ureze noapte bună şi porneşte spre casă pe drumul rece, presărat cu stele, iar respiraţia ei aruncă norişori albi în aerul umed.

*

Will se uită pe deasupra paharului său de vin neumplut la bărbatul pe a cărui soţie o avusese.

Sau care are soţia pe care trebuia să o aibă el.

— Ar trebui să mâncăm, spune Simon, şi este ultimul lucru la care se aşteaptă Will, dar după ce Simon ridică un platou, pune puţin în propria farfurie şi începe să umble în ea cu furculiţa, îi urmează şi el exemplul.

Mâncarea este bună şi gustoasă, însă restaurantul este apăsător de întunecat. Nu poate suferi să nu vadă ce mănâncă.

— Nu vreau să ne certăm, spune Simon. Sunt prea obosit pentru asta. Nu am fost niciodată bun la asta. Şi presimt că probabil tu eşti.

— Când am chef, recunoaşte Will, în timp ce împinge ceva ca o pastă la el în farfurie.

Simon bagă ceva cu furculiţa în gură. Mestecă şi înghite.

— Rosie e uşor de descifrat, spune Simon. Întotdeauna a fost aşa. Nu ştie deloc să mintă şi îşi exprimă emoţiile cu ochii. Ai observat asta?

— Ca o căprioară, spune Will, iar Simon aprobă.

Mănâncă mai multe feluri minione. Iau înghiţituri mici şi un timp nu spun nimic.

— Pâinea e bună, spune Simon. Ai mâncat şi tu?

Will dă din cap, iar Simon spune că o să prindă privirea chelnerului ca să le umple din nou coşul.

— Chestia asta cu băiatul de treabă începe să mă enerveze, îi spune Will.

— Mă gândeam eu că aşa va fi, spune Simon.

Îşi pune nişte sos pe furculiţă.

— Putem să spunem tot ce trebuie spus?

— Şi ce trebuie spus?

— Nu face asta, spune Will.

— Ce să fac?

— Să răspunzi la întrebări cu întrebări. Rosie face aşa.

— Aşa face?

— Putem să... să dăm lucrurile pe faţă?

— Nu vreau să dăm nimic pe faţă, spune Simon. Vreau să mă bucur de masa frumoasă pe care am rezervat-o pentru a sărbători faptul că nu mai am cancer. Şi apoi vreau să mă duc acasă la soţia mea, cu care sunt căsătorit de şapte ani, şi să-i spun că nimic din toate acestea nu contează, pentru că e mai bine pentru noi toţi. Dar mi-am dat seama, Will, că, deşi în esenţă m-ai minţit timp de câteva săptămâni – Doamne...

Se freacă la ochi, se opreşte o clipă.

— Tot acest timp, Simon continuă, ai minţit, ai ocolit adevărul, m-ai insultat, de fapt, fără ca eu să ştiu. Dar există un singur lucru pe care l-ai spus şi care este adevărat.

— Care anume? întrebă Will, după o pauză tensionată.

— Că lucrurile merg prost, spune Simon.

Au încetat să mai mănânce. Râsete şi voci; rumoarea veseliei din jurul lor. Will îşi trece degetul arătător de-a lungul marginii mesei. Înainte şi înapoi, şi din nou înapoi.

— Uite ce este, spune Will. Lucrurile au mers prost între mine şi Rosie cu ani în urmă. De mai multe ori. E un fel

de... e ceva ce facem noi. Dăm greş, dar rămânem împreună, pentru că ea este... adică eu sunt... suntem prieteni. Prieteni buni. Am încercat să nu fim, pentru un timp.

Simon nu spune nimic. Priveşte fix la farfuria lui, ca şi cum ar vrea să vadă cum se umple din nou.

— Ai putea încerca să fii şi tu prieten cu ea, zice Will. Dacă asta e prea mult, minciunile, sau secretele, sau orice altceva. Dar eu nu cred că vei avea prea mult noroc.

Simon îi întâlneşte privirea pentru prima dată în toată seara. Vinul alb în paharul lui.

— O iubeşti, spune el.

Will îi susţine privirea.

Îi spune că încercase să nu o iubească.

Farfuriile lor stau pe masă, nu au fost luate, iar Simon îşi goleşte paharul cu vin, îşi mai toarnă. Îi oferă sticla, iar Will refuză. Pe paharul lui de sifon se preling picături.

— Am crezut că sunteţi ca fraţii, spune Simon. Mie aşa mi s-a părut.

— Asta pentru că nu eşti atent.

— Nu fi măgar, zice Simon, iar Will are un sentiment de triumf sălbatic, pentru că îşi doreşte furia, ba chiar o salută, ştie să înfrunte focul cu foc.

Totul este atât de placid. Atât de derutant.

— Dacă cineva e fratele aici..., spune Will, şi lasă propoziţia suspendată.

— Ce vrei să spui?

— Eşti exact ca el, spune Will. Într-un fel.

— Ca cine?

— Oh, haide, Simon, spune Will. Asta e *problema* ta, vezi? Totul se întoarce la Josh. Ştii, fratele ei geamăn, care a murit? A căzut şi a murit. Şi-a zdrobit craniul şi a sângerat pe plajă chiar sub ochii noştri, acum aproape jumătate din viaţa noastră?

Simon nu spune nimic. I s-a lăsat faţa.

— Asta a distrus-o, spune Will. Şi tu nici măcar nu ştii.

— Rosie, spune el, şi strânge piciorul paharului de vin, îl învârte între degete. Nu a vrut niciodată să vorbească prea mult despre el.

— Aşa este, spune Will.

— Oh, Doamne, exclamă Simon, şi îşi trece mâinile peste faţa lui slabă, marcată de cancer.

Will îl priveşte şi furia îi moare. Lucrurile îşi încetinesc mersul pentru o clipă lungă, apăsătoare.

— Ea te-a ales pe tine, spune Will, chiar dacă asta îl omoară, şi îi vine să răstoarne masa, să arunce farfurioarele pe ferestrele cu obloane.

Simon stă cu faţa în mâini.

— N-am mai întâlnit pe nimeni ca Josh, continuă Will. Dar tu eşti destul de aproape, Simon. Prietenos. Fără pretenţii. Amabil şi corect şi plin de un fel de energie neobosită. Enervant ca naiba.

— Crezi că s-a măritat cu mine pentru că sunt ca el?

— Nu cred că-şi dă seama, dacă asta te ajută.

Apare chelnerul şi ia farfuriile, îi întreabă cum a fost totul. Amândoi spun că bine, deşi Will nu-şi aminteşte nimic; habar nu are ce a mâncat şi tot îi este foame de ceva ce nu poate identifica.

— Aşa cum spuneam, continuă Will, când rămân din nou singuri. Nimeni nu este chiar ca el. Dar tu umpli un gol pentru ea, aşa cred.

Se ridică în picioare, pentru că nu mai are nimic de spus şi, când se întoarce să plece, Simon îi zice: spune-mi, Will, când a fost asta. A fost cu ani în urmă, sau mai recent?

Will îl întreabă de ce contează, iar Simon ridică din umeri. Spune că nu e sigur că are importanţă.

— Şi una, şi alta, îi răspunde Will.

Ar trebui să-şi ceară scuze. Ar trebui să ceară scuze acestui om, acestui bărbat bun, bine îngrijit, care tocmai supravieţuise, care şedea singur la masă cu vinul lui cald în

față și seara ratată. Dar nu-și va cere niciodată scuze pentru ea. Fără regrete, obișnuia să spună mama lui, și este singurul lucru pe care a încercat să-l facă — și în care eșuase, fără îndoială: să meargă mai departe.

— Oh, spune Will, în timp ce se pregătește să plece. Felicitări, știi tu. Vestea despre cancer.

Simon își ridică paharul, în semn de recunoaștere.

Lucruri frânte între ei, pe care Will nu le poate lua înapoi, chiar dacă ar vrea.

De îndată ce pășește afară, Will începe să alerge.

Aerul este îmbibat de frigul casant de dinaintea ninsorii; nu verificase cum va fi vremea pentru drumul înapoi spre casă, dar nu contează, deoarece chiar acum aleargă și se gândește că, dacă știe ceva, este că știe unde să meargă.

Îi trebuie zece minute să ajungă pe malul râului și apoi grăbește pasul, inhalând aerul nopții cu respirații lungi și grele, în timp ce inima îi bate în ritmul picioarelor. Simte ceva fierbinte și vesel cum se scurge prin el, ceea ce i se pare greșit, după tot ceea ce s-a întâmplat, dar e vorba de Rosie și de el. Curenții se mișcă rapid, la fel ca și râul care curge pe lângă el.

O ajunge din urmă pe pod. Stă la parapet, privind în depărtare.

— I-am spus, spune el, când ajunge la ea.

E înfășurată în haină, cu mâinile ascunse sub brațe. Râul curge repede, constant și negru.

— I-ai spus, repetă ea, ca și cum ar veni de departe.

— Despre noi, spune el.

Râul, grăbit, ca o maree.

— I-am mai spus că umple doar un gol pentru tine, zice Will, pentru că vrea ca ea să-l muște, să nu fie de acord, să îi spună în sfârșit lucrurile pe care nu le-a spus.

— Dar nu îl umple, și este tot acolo, rostește ea în sfârșit.

Rosie stă cu faţa întoarsă spre râu, cu spatele la el, iar el îşi dă seama că îi vine să o zgâlţâie. Să o apuce de braţ şi s-o forţeze să se uite la el, să grăbească acest proces lung şi anevoios dintre ei.

— Nu îl umple?

— Nu. Am crezut că îl va umple. Am vrut să o facă. Chiar am vrut sincer să fie aşa.

Îşi duce mâinile la frunte, îşi dă părul după urechi. Stă nemişcată şi dreaptă; ca o dansatoare, se gândeşte el. O vede pe mama ei în ea, timp de o secundă; aceeaşi forţă, aceeaşi duritate.

— Sunt jumătate de om, Will, spune ea.

— Nu, nu eşti.

— Ba da, sunt. Am simţit asta în momentul în care doctorul mi-a spus că a murit. Am simţit asta. Am simţit cum se desprinde ceva din mine, cum mă golesc pe jumătate şi nimic nu mă ajută. Mâncatul nu ajută, nici înfometarea nu ajută, nici terapia, nici căsătoria, nici muzica, nici cancerul vindecat. Nimic din toate acestea nu mă *ajută* niciodată. Nu ştiu cine sunt, sau ce vreau, sau ce înseamnă orice altceva.

— Cât de teatral, glumeşte el, iar ea spune du-te dracului, Will, şi apoi se uită în sfârşit la el, surprinsă. Îmi pare rău, îşi cere scuze imediat.

— Să nu-ţi pară, spune Will, şi e furios, dar îi vine să şi râdă. Iisuse Hristoase, Roe. Eşti aşa cum ai fost întotdeauna. Crede-mă.

Maşinile trec pe strada din spatele lor. Un zgomot surd în urechi.

— Nu ştiu ce fac, spune ea, atât de încet, încât abia dacă o aude.

— Ai ştiut vreodată?

— Păi da. Aşa am crezut.

— Să iei note bune nu contează, spune el. Nici să te căsătoreşti cu un băiat drăguţ şi plictisitor care nu mănâncă unt adevărat.

— Încetează, spune Rosie, şi iată că iarăşi apare acel sentiment de triumf care arde în interiorul lui, vrea ca ea să urle şi el să urle înapoi la ea. Vrea contact şi voci ridicate. S-a săturat de linguri care ticăie pe ceramică, de cereale mâncate noaptea împreună, de mesaje fără răspuns şi prietenie falsă.

— La naiba, Rosie, spune el. De ce naiba ai rămas cu el? Poţi să-mi spui asta? M-am gândit, la urma urmelor, trebuie să aibă el ceva — şi m-am gândit că aş putea să mă împac cu asta, eventual, dacă e ceea ce îţi doreşti cu adevărat. Dar dacă stai aici şi îmi spui că nu are nimic, după toţi aceşti ani? Atunci *de ce*, Roe?

— Nu ştiu! spune ea, şi pare neliniştită. Este... *bun*!

— Bun, repetă Will.

— Da, e bun şi blând şi e nevoie de mai mulţi oameni ca el, spune ea, şi acum pare febrilă, cuvintele ei se succedă rapid şi deliberat. Şi nu e *vina* lui, Will. Nu este vina lui că asta nu este de ajuns.

— Deci nu este de ajuns, repetă Will şi asta îl străpunge, simte o furie şi o bucurie albă, strălucitoare, dar faţa lui Rosie se încreţeşte şi îl întreabă: de ce nu e de ajuns, Will, ce e în neregulă cu mine?

Nu ar trebui să răspundă, dar este furios şi rece.

— O mulţime de lucruri, Roe, spune el. Eşti nehotărâtă, asta în primul rând. Îi laşi pe alţii să aleagă pentru tine, în loc de ceea ce vrei tu, şi asta nu e doar ceva trist, Rosie, ci şi o nenorocită lipsă de caracter, adică opusul a ceea ce eşti tu de fapt. Şi ai această percepţie falsă despre ce este bun şi, nu ştiu, *corect*. Ca şi cum asta ar conta. Nu-ţi trăieşti viaţa aşa cum ar trebui. Nu vorbeşti niciodată cu nimeni, nici măcar cu mama ta, care — sinceri să fim — ar trebui să fie pusă la punct. Nu mai cânţi. Îţi refuzi totul. Te jefuieşti, Roe. În fiecare secundă din fiecare oră, te forţezi să intri într-un fel de cutie, şi e al naibii de dureros să vezi asta, dar tu o faci oricum, pentru că nu ştii cum să faci altfel şi nu ţi-a spus nimeni niciodată să nu faci aşa.

Acum ninge. Fulgii coboară, îi cad în păr. Rosie se uită la el în timp ce îi vorbeşte, cu mâinile din nou sub braţe.

— Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, spune Will, nu există absolut nimic în neregulă cu tine, Roe. Cu nicio părticică din tine.

Ochii ei, în ochii lui. Albaştri şi adânci ca oceanul.

— Am făcut un jurământ în biserică, şopteşte ea, în timp ce fulgii plutesc în jurul lor.

Will îi răspunde că ştie că l-a făcut. Şi apoi ea spune că este soţul ei şi că îl iubeşte, iar el răspunde că nu aşa cum ar trebui.

Will nu spune tot ceea ce ar dori. Că merită mai mult. Că ar trebui să aibă pe cineva care să ardă pentru ea; care să se târască sub propria ei piele.

— Cred că trebuie să-ţi dai seama de unele lucruri, Roe.

Ea se uită la el cu faţa ei de căprioară; îl doboară puţin, dar nu poate să nu facă asta; şi nici nu poate continua să o facă.

— Nu spun să alegi între noi. Trebuie să-ţi dai seama *ce* vrei de la viaţă, Rosie. Nu pe cine.

Stau acolo, în întunericul blând. Pe suprafaţa apei strălucesc luminile.

Şi, cu toată furia şi uşurarea lui, îşi dă seama că tot mai vrea să o sărute. Foamea lui e atât de reală şi de mistuitoare, încât vrea să o soarbă în interiorul lui, cumva, să o bea; să înoate adânc în văpaia ei joasă, roşie.

— În schimb, îi spune, treaba asta pe care o facem, Roe. Hai să nu o mai facem.

— Will...

— Nu. Am încercat să fiu un tip de treabă, doar prietenul tău, sau cam aşa ceva, dar nu pot. M-am săturat să tot aştept, să tot sper şi să mă gândesc la tine tot timpul. Nu doar în ultimele câteva luni. Încă de la acel foc de tabără.

Ochii ei sunt la fel de deschişi ca şi gura, iar el face un pas înapoi, pentru că vrea să o mistuie, sau să o legene, sau şi una, şi alta.

— Vorbesc serios, Rosie. Rămâi măritată, sau nu. Scrie muzică, sau nu. Cântă, nu cânta, deschide o cafenea de noapte cu cereale, puţin îmi pasă. Gândeşte-te ce vrei. Iar eu mă voi duce şi voi face acelaşi lucru.

— Dar...

— Opreşte-te, spune el, mai tare decât intenţionează. Opreşte-te, repetă el, şi cu tot ce are în el, cu fiecare fibră sau respiraţie sau sentiment bun, se întoarce şi pleacă departe de ea, de ei, de toate astea, şi ştie, în adâncul sufletului său ştie că, în sfârşit, e pentru ultima oară.

Optsprezece

După întâlnirea de la râu, urmează o noapte lungă.

Câteva nopți lungi.

Rosie se întoarce la Simon, deși știe că nu poate să se întoarcă în adevăratul sens al cuvântului. Vorbesc zile întregi, iar ea îi spune totul. Simon se așteaptă ca ea să se mute imediat înapoi cu Will, dar Rosie nu poate, nu după tot ce i-a spus el; nu acum, când știe că are dreptate, în toate privințele. Întotdeauna a crezut că știe ce vrea, dar se pare că nu făcuse decât să respecte niște reguli, și structuri, și idei pe care i le puseseră în față mama, Marley, filmele vechi; un anumit simț despre ceea ce este bine și ce este rău, pe care și-l formase cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu-și mai amintește că făcuse așa ceva.

Știe că nu poate continua așa.

Nu poate permite ca aceasta să fie viața ei.

Nu mai poate continua să-l folosească pe Will ca pe o manta de vreme rea, așa cum făcuse mereu cu băiatul cu dinți de lup și mâini aspre și o zi de naștere nefastă.

Îi spusese lângă râu că Simon nu era de ajuns pentru ea și, în loc să o ia în brațe, Will îi spusese că s-a terminat; și asta, în mod ciudat, fusese cel mai eliberator lucru pe care i l-ar fi putut spune. Nu era nevoie să aleagă între un lucru sau altul.

Nu exista bine și nici rău.

Lucrurile fuseseră dezvăluite și așteaptă, iar ea știe, acum, ce trebuie să facă.

Când ea și Simon termină de vorbit, Rose părăsește căminul conjugal, pentru a doua și ultima oară.

Nopți târzii și lacrimi. Sertare golite și bluze murdare și lucruri împachetate în genți. Cărți cu colțurile paginilor îndoite și decolorate de soarele de pe rafturi, strânse într-o geantă de voiaj și luate cu ea, ca niște copii de care nu se poate despărți.

Este doar pentru scurt timp, îi spune mamei sale, când se mută acasă.

Fac asta, la naiba.

Nu înjurase niciodată cu voce tare de față cu ea.

Nu făcuse niciodată o mulțime de lucruri.

De data asta, stă cu părinții ei două nopți, în timp ce își adună lucrurile. A anunțat la școală că va lipsi, iar ei sunt amabili și o sprijină, dar trebuie să demisioneze, pentru că nu o pot înlocui pe termen nelimitat.

Este în regulă, spune ea, și așa și este.

Atinge fotografia lui Josh de pe hol, înainte să plece. Ar vrea ca el să poată veni cu ea. Ar vrea să poată auzi vocea lui, chiar și numai pentru o secundă. Ar da atât de mult din ea însăși numai pentru asta, chiar și acum, și de aceea știe că face ceea ce este corect.

*

Will începe să-l viseze pe bunicul său. Asta i se întâmpla foarte des imediat după ce murise. În vis fac lucruri pe care nu le făcuseră niciodată în realitate. Lucruri cum ar fi să pescuiască de pe marginea unei bărci cu vâsle. Să construiască ceva împreună, cu scânduri, ciocane și cuie.

În aceste vise cei doi nu vorbesc.

Crede că a uitat sunetul vocii bunicului său. Și-ar dori să o poată uita și pe cea a lui Rosie, dacă ar putea avea un cuvânt de spus în astfel de chestiuni.

Visează, se trezește și frecventează un grup, uneori, când zilele sunt grele, când vrea să se întoarcă la băutură

sau chiar ceva mai rău. Lucruri încorporate în trecutul lui, în mare parte. Dar există o linie, el ştie, o linie subţire, flexibilă, ca firul de pescuit, pe care o înfăşoară în vis în jurul cârligelor şi nu vrea ca aceasta să se desfacă, după toţi anii în care a strâns-o.

Nu este ca în emisiunile de la televizor.

Nu, eu sunt Will, şi acesta sunt eu. Nu există relatări sau revelaţii sincere. De cele mai multe ori, trebuie să asculte şi să permită. Să stabilească uneori un contact vizual cu oameni pe care nu vrea să-i privească.

În pauză sunt biscuiţi. Suc de portocale, diluat cu apă, ca la şcoală, iar el râde de asta, de presupusul cerc al vieţii. Totul îl duce înapoi la lapte acru şi la whisky ieftin, la ceai şi cafea şi sucuri pe care nu le vrea nimeni, totuşi toată lumea le bea, pentru că aşa se face, nu-i aşa. Aşa se face.

*

Lui Rosie îi plăcuseră întotdeauna dimineţile, chiar şi atunci când nu dormea. Mai ales atunci, poate. Lumina atât de lichidă şi blândă parcă îi spune e în regulă, acum poţi să te scoli.

Dar acum lucrurile stau altfel şi, spre surprinderea ei, a găsit o afinitate cu nopţile târzii din Viena. Aproape o poveste de dragoste, atunci când ziua se îngână cu noaptea, iar pavajul începe să strălucească în luminile străzii.

Atunci îşi conturează ochii cu creionul, îşi pune o rochie şi coboară scările de metal pe nişte tocuri care o fac să se simtă ca şi cum ar fi o femeie care ştie ce vrea. În acest bar. În acest loc. Recuperând timpul pierdut.

Înainte de a începe, închide întotdeauna ochii, un ritual care nu este obsesiv, ci necesar. Apoi cântă, iar cei care mănâncă fie ascultă, fie nu ascultă, iar ea constată că asta nu o deranjează, că a încetat chiar să mai observe. Sunt doar ea şi pianul cu coadă.

Niciun geamăn mort. Niciun fost soţ.

Mâinile ei care se regăsesc, iarăşi şi iarăşi.

Când nu lucrează, se plimbă şi se gândeşte. Există pur şi simplu în oraşul muzicii, ca şi cum a respira în acest loc ar fi ceva vindecător şi armonios, ca şi cum însăşi lumina zilei i-ar pătrunde în piele, aşa cum îi atinsese pe toţi compozitorii care trăiseră aici înaintea ei, care străbătuseră aceste drumuri, îşi întorseseră faţa spre acelaşi soare. Secole de muzică, atârnând în aer ca o căldură. Nu visase niciodată să locuiască în străinătate, dar există ceva în legătură cu atracţia exercitată de acest oraş care te face să te simţi bine atunci când totul se prăbuşeşte.

Se întoarce, în cele mai multe seri, la restaurantul ei preferat, cel care se agaţă de lumina soarelui, la marginea pieţei, cu potcoave de cai şi vinuri bavareze curgând de jur împrejur, în timp ce citeşte, bea, scrie sau mănâncă. În unele zile, toate patru, laolaltă.

De cele mai multe ori, doarme până târziu după turele de la bar, apoi îşi petrece dimineţile târzii în cafenele, alături de cărţile şi partiturile ei muzicale. Mănâncă ştrudel în fiecare zi. Îşi scoate pantofii în cartierul muzeului şi calcă pe iarbă şi nu vizitează nicio expoziţie. Merge la atât de multe concerte, încât le pierde numărul.

Îşi sună părinţii rar, iar pe Marley des. Ba îl sună chiar şi pe Simon, uneori, şi vorbesc destul de firesc, despre controale, despre actele de divorţ şi despre mama lui şi mama ei, iar ea se bucură că vorbesc, dar se bucură şi mai mult când închid.

Scrie în caiete adevărate, legate în piele.

Nu pe încheieturile mâinilor, nici pe foi volante sau pe şerveţele pe care le pierde. Poeziile ies din ea ca nişte frunze căzute, zburând în toate direcţiile, astfel încât aproape că trebuie să le fugărească, să le prindă cu stiloul.

Este un fel de magie pe care se forţase cândva să o uite.

Atât de multe lucruri, uitate şi regăsite.

Atât de multe lucruri prin care să se împlinească.

Există chiar şi un bărbat. Un bărbat superb, brunet cu ochi negri, mai tânăr decât ea cu câţiva ani, care serveşte la mese şi cântă la vioară şi nu o sărută la lumina zilei. Stau la o cafea, merg la concerte şi apoi se întorc la el sau la ea şi se înceţoşează printre cearşafuri, într-o stranie şi încântătoare încâlceală de sex şi fum de ţigară, în părul lui, pe pielea lui, de-a lungul dinţilor lui zimţaţi, din spate.

Ea spune nu, când el îi oferă o ţigară, după aceea.

El fumează în pat şi se sărută o clipă, pentru că sunt amândoi oarecum flămânzi, dar nu le arde de mâncare. Apoi el se îmbracă şi o părăseşte, şi s-ar putea să treacă câteva zile sau o săptămână până când o fac din nou.

Rosie doarme bine după ce pleacă el. Sau scrie despre asta. Mirosul de fum. Bărbia lui ascuţită. Pistruii ei întinşi şi ţinuţi pe loc.

*

Will îi spune lui Rob să aducă Honda, că e loc în spate, dar să fie atent cu ea.

Rob dă din cap, iar Will vede pe faţa lui tânără, nebărbierită, că vrea să-i spună că este întotdeauna atent, că nu trebuie să-i spună. Totuşi Will trebuie să-i spună. Nu se poate abţine. Acum este numele lui în joc; primele zile se bazează pe recomandări şi pe reputaţie, şi orice zgârietură, orice greşeală ar putea fi sfârşitul drumului.

Şi se pare că îi pasă de asta.

Înregistrează datele clientului şi este gata să-l urmeze pe puşti în atelier, dar uşa se deschide din nou şi intră sora lui, înaltă, slabă şi cu gleznele goale. Arată ca şi când ar lucra în garajul lui. Ghete de piele şi pantaloni peticiţi, *salopetă*, îi spune ea mai târziu, când el comentează. Ochelari cu lentile atât de groase, încât e o minune că mai vede.

— Amber, spune el. Bună.

— Vă deranjez? întreabă ea.

— Nu am clienţi acum, iar ea spune că nu e bine, nu-i aşa?

— Am avut destui toată dimineaţa, replică el. Vrei să vezi registrele? Să-mi verifici finanţele din ultimele douăsprezece luni?

— Nu e nevoie, răspunde ea, şi acum se uită în jur, la stocul limitat pe care îl ţine, la uleiul de motor şi la bujii, becuri, cabluri de frână şi camere de aer.

— Nu ştiu nimic despre toate astea, spune Amber, iar Will o asigură că nici nu trebuie să ştie.

Amber mai spune că miroase ciudat.

— O fi de la gazele de eşapament, îi răspunde.

— Vrei să schimbăm benzina cu panini? întreabă ea, iar el se uită la ceas, spune că e în regulă, să îi dea doar două minute.

Afară, în spate, se spală de uleiul de pe mâini, îi spune lui Rob să aibă grijă de magazin timp de o oră. Puştiul se uită la el îngrozit, dar hotărât să nu se trădeze, iar Will îl place un pic mai mult pentru asta.

Suflă un vânt slab. Norii sunt stratificaţi ca bazaltul.

— Deci, cum e să ai propria afacere? întreabă Amber, în timp ce se îndreaptă pe cărarea de pietriş spre oraş, iar tălpile le scrâşnesc pe pietre.

— Bine, spune Will. Ocupat.

— I-ai dat numele bunicului, spune ea, iar vocea ei este uşoară, nonşalantă.

Will ridică din umeri, spune că da şi asta e tot ce trebuie să spună.

Nu l-a întrebat niciodată dacă rămâne în Norfolk, după ce vânduseră casa bunicii. Nici nu ar fi putut să-i spună de ce i se părea că aşa e bine, chiar dacă ar fi întrebat. Poate era ceva în legătură cu apropierea de locul unde erau îngropaţi bunicii. Unde îşi dăduse seama că avea rădăcini, la urma urmei, după ce crezuse că nu avea niciun fel de rădăcini.

Găsesc o masă în cafeneaua de la colţ şi comandă sandviciuri şi câte o cană de ceai. Băieţii cunoscuţi îl salută pe nume, iar chelneriţa îi face cu ochiul, îi aduce şi bacon în plus pe margine.

— O să te îngraşi, îi spune Amber. Nu mai ai optsprezece ani.

— Mănâncă-ţi rulada, iar Amber o mănâncă, îi povesteşte că merge la sală, îi vorbeşte despre noul ei prieten, în privinţă căruia nu este sigură, pentru că vorbeşte prea tare şi bea prea multă apă.

— Da, hidratarea e o problemă esenţială, replică Will, iar ea îl priveşte şi îi spune că vorbeşte serios.

El râde de asta, dar ea, nu. Amber şterge sosul de la salată cu coaja de pâine. Will simte un val de ceva asemănător cu tandreţea sau mândria, în timp ce ea face asta. O apăsare în adâncul pieptului.

— Unde stai? o întreabă, după ce termină de mâncat.

— La tine acasă, spune ea.

— Da. Ar fi fost drăguţ să mă anunţi dinainte.

— Am avut câteva zile libere şi m-am gândit să fiu spontană. De ce, care e problema? Ai o femeie care locuieşte acolo?

— Nicio femeie. Nicio femeie.

— Bine.

— Chiar e bine.

Mai comandă ceai, ascultă conversaţia dintre cei doi bărbaţi de la masa alăturată. O dezbatere despre cai şi numere şi noroc. Amândoi se uită mai mult pe fereastră, în loc să se uite unul la celălalt. Marea este de ardezie, dincolo de geam.

Pescăruşii stau pe zidul portului, dispreţuitori şi atenţi.

— E ciudat să nu mai ai casa bunicii la care să te întorci acasă, spune Amber.

Răsuceşte un cub de zahăr în timp ce vorbeşte, ţinându-l între două degete.

— Prea ciudat? o întreabă el.

— Nu, e bine, evident. Să ai bani.

— Ştii deja ce vei face cu ai tăi?

Amber îşi încreţeşte buzele, vrând să zică nu ştiu. Spune că poate îşi va cumpăra un apartament, când va şti unde o va duce pregătirea ei. Poate îi va pune într-un cont cu dobândă bună.

— Numai să nu o iei razna, spune Will, dar Amber nu înţelege gluma, pune cubul de zahăr în ceai şi spune că nu ştie de ce a făcut asta, că nu poate să sufere ceaiul dulce, aşa că schimbă cana ei cu a lui, îl asigură că nu a băut încă din ea.

Amber rămâne în weekend, deşi el abia dacă o vede, pentru că lucrează. Garajul a fost, în sfârşit amortizat, dar muncise mai mult decât îşi amintea să fi muncit vreodată. Ştie foarte bine că este o distragere a atenţiei, la fel ca alcoolul sau alergarea, sau mersul pe motocicletă atât de repede, încât aproape că iese din decor la curbele în ac de păr. Dar de această dată nu este periculos. Este durabil. Şi asta e tot ce pare că-şi doreşte; ceva constant.

Comandă mâncare şi stau până târziu şi vorbesc, pentru că asta este ceea ce fac acum, când se văd , iar după două nopţi au terminat, iar ea se întoarce la drumul ei academic şi abia dacă mai vorbesc săptămâni întregi, până când Amber apare din nou cu noutăţile ei, cu ochii ei vigilenţi şi cu întrebările enervant de pertinente. Acum o vede în ea pe bunica şi asta e atât plăcut, cât şi ciudat pentru el. Nu este genul de femeie care şi-ar face tatuaje cu elefanţi. Nu este genul de femeie care şi-ar părăsi familia.

— Ţi-ai găsit vocaţia, îi spune ea, chiar înainte să plece, iar el ridică din umeri şi spune poate că da.

Stau în maşina lui, ploaia este ca un scuipat pe parbriz.

— Arăţi bine, continuă ea. Mai bine.

— Sunt încă sub tratament cu antidepresive, spune el.

— Ştiu. Iar ceea ce am spus rămâne valabil.

Will dă din cap, spune că da, iar ea coboară la gară şi el o priveşte cum pleacă, întrebându-se dacă nu cumva mai bine de atât nu se poate, şi dacă e aşa, e foarte bine, serios, e bine. E mai bine decât multe alte lucruri.

Spusese adevărul despre femei.

Nu există niciuna.

Descoperise că nu şi le dorea, în acelaşi mod, după iritaţiile de la covor şi ouăle jumări. După fapta cea bună, cu chimioterapia şi sandviciurile şi discuţiile mărunte. Unor tipi de la bar le place să se lege de el pentru că e prea moale, sau gârbovit, sau pentru că va muri singur cuc, cu o casă plină de pisici.

— Nu-mi plac pisicile, asta e tot ce spune, sorbind din singura bere, sau din sifonul cu o felie de lămâie ieftină, prea veche. Atât de acrişoară efervescentă, care se linişteşte doar când înghite.

— Şi nu mai spuneţi gârbovit, le spune el. E al naibii de jignitor.

Iar ei fac *oh*! şi *ăă*!, iar el îi lasă în plata domnului.

Găteşte chiar mai mult zilele astea, ca şi cum ar face provizii pentru iarnă sau pentru sfârşitul lumii. Mâncare ieftină, în general tocăniţe, cu ulei de măsline şi pieliţe înnegrite. Orez brun. Ierburi uscate. Cafea boabe pe care o macină manual şi o bea dimineaţa şi seara, şi doarme mai prost din cauza aceasta, dar nu atât de prost încât să conteze.

Şi înoată. În fiecare zi, în mare. Este bine pentru muşchii lui încordaţi şi poate face ture în apa puţin adâncă înainte sau după muncă şi nu costă nimic şi îl face să se simtă puternic şi sălbatic, şi parte din ceva mai mare decât oraşul de la malul mării, pe care nu l-a părăsit niciodată.

Întotdeauna şi-a dorit s-o facă.

Undeva pe parcurs, lucrurile s-au întâmplat. Sau nu.

Aşa că înoată şi munceşte, şi viaţa merge înainte.

Se gândeşte la ea câteodată.

Rosie Winters. Fata pe care a pierdut-o de mai multe ori, din o serie de motive întemeiate.

Apare în gândurile lui în momente care aparent nu au nimic de-a face cu ea. Când împinge căruciorul la supermarket şi vede o grămadă de mere roşii şi coapte. Când toarnă laptele într-o cratiţă sau când aude o anumită notă într-un cântec transmis la radio.

O zăreşte pe mama ei o dată, din parcarea de lângă port.

Stă la coadă la măcelărie şi nu-l vede; rămâne pe scaunul şoferului un timp şi aşteaptă să plece. Femeia vorbeşte la telefon, cu geanta strânsă sub braţ. Arată cam la fel, doar că e mai în vârstă. Ridurile de expresie mai adânci, îşi imaginează el de la distanţă.

Se întreabă dacă l-ar recunoaşte, dacă ar coborî din maşină. Dacă ura din ochii ei se mai domolise, măcar cât de cât.

Stă în maşină şi o observă cum aşteaptă, cu faţa ei dură. Ca un cot, numai vârfuri şi colţuri. Se întreabă, nu pentru prima dată, cum se poate ca o femeie ca ea să fi avut doi copii ca Rosie şi Josh, dar apoi se gândeşte la bunica şi la mama lui, la seminţele nenăscute de nepoate şi nepoţi, de fiice pe care s-ar putea să nu-i cunoască şi dă drumul ghemului din stomac în timp ce o priveşte cum intră în clădire, o vede arătând cu mâna cu unghiile ei alungite, iar măcelarul dă din cap, ia ceva de pe tejghea şi ambalează apoi cu grijă pentru ea, cu mâinile în mănuşi.

*

Într-o seară, Rosie termină de cântat, restaurantul este gol, iar chelnerii duc paharele înapoi la bucătărie, ţin farfuriile pe braţele îndoite. Sala străluceşte de parcă ar fi Crăciunul, deşi este sfârşitul iernii. Luminiţe aurii şi resturi de vin, peste tot pahare de cristal, cu picior, şi oglinzi. Savurează

scena pentru o clipă. Închide capacul pianului și strânge partiturile muzicale, apoi simte, mai degrabă decât vede, că se apropie cineva.

— Cânți atât de frumos, spune entuziasmată o tânără femeie de lângă ea.

Are părul lung și negru și umerii pătrați. O gură mare, sinceră și serioasă.

Rosie zâmbește și îi mulțumește. Nu știe ce să facă; nimeni nu a abordat-o în felul acesta în toate lunile de când cântă aici. Treaba ei este să cânte serenade, să distreze oaspeții, în timp ce se toarnă vinul, se mănâncă și se servește mâncarea, iar conversația crește și curge. Dar tura ei s-a terminat. Așa că se întoarce cu fața spre ea, spre această femeie îndrăzneață, îmbrăcată în negru. Fără machiaj. O aluniță mică, pe obraz.

Rosie își va aminti de aceasta.

— Îmi scriu teza de doctorat despre ultimul cântec pe care l-ai interpretat, spune femeia.

Engleza ei este oarecum forțată; Rosie bănuiește că engleza nu este limba ei maternă, și nici germana. Trebuie să fie studentă aici, se gândește ea. Are genul acela de privire. Curioasă și plină de speranță și însetată de lucruri care sunt încă accesibile; Rosie cunoscuse acest sentiment cu mult timp în urmă.

Se gândește la asta exact în momentul în care femeia o întreabă ce aranjament a cântat, cui aparține și Rosie simte cum obrajii îi înfloresc.

— Oh, răspunde. Nu este al nimănui. Este versiunea mea.

Femeia clipește.

— Și tu studiezi? o întreabă, dar Rosie dă din cap.

— Doar lucrez, spune ea.

— Ai studiat înainte?

— Da, dar nu muzică.

Femeia dă din cap.

— Ar trebui să te gândeşti la asta, spune ea.

Rosie îi zâmbeşte din nou şi vorbesc puţin despre aranjament; îi arată partitura, iar când aceasta o întreabă dacă poate să o păstreze, îi spune că da, dacă îi place, că are o mulţime de copii.

Femeia îi atinge umărul în semn de mulţumire, iese din bar cu partitura lui Rosie, iar mai târziu, în acea seară, Rosie descoperă că nu poate dormi. Se aşază pe pat, cu ferestrele deschise şi cu telefonul în poală şi se gândeşte cum trecuse de atâtea ori pe lângă ea. Cea mai mare universitate de muzică din lume, cu cărămida ocru şi uşile sale arcuite, Schlosstheater, la care visase de atâtea ori.

Mozart cântase acolo.

Se plimbase pe străzile acestea, cântase din gură şi la pian, dăduse lecţii de pian în acest oraş.

Iar Rosie venise aici, crezând că asta va fi de ajuns, să fie în preajma unei asemenea tradiţii şi istorii şi să se plimbe printre toate acestea. Să meargă la concerte şi să scrie fragmente din propriile ei cântece, să cânte muzică clasică până noaptea târziu.

Nu prevăzuse însă studenţii. Cei mai buni muzicieni din întreaga lume care se adună aici, pentru oportunităţi, perspective şi locuri la academia de muzică. Sunt cei care fuseseră mult timp colegii ei, ştie asta. Oamenii pe care nu-i cunoscuse niciodată; şansa pe care o ratase de a deveni şi ea o astfel de persoană.

Simţea ceva ce credea că este tristeţe de fiecare dată când îi vedea, dar acum ştie că se înşală. Că nu este deloc melancolie, ci un dor. Acea atracţie adâncă şi tăcută pe care o simţise încă de când era copil şi tatăl ei o aşezase pe scaunul de la pianul lor şi îi arătase că poate să scoată sunete cu propriile mâini, magia care însoţea muzica pe care o auzise în alte locuri, în vuietul mării, în foşnetul frunzelor din păduri, în paşii uşori, pe scări, ai fratelui ei.

Aşa că, în acea noapte, după întâlnirea cu femeia cu aluniţă şi cu părul negru, Rosie află tot ce poate despre ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. Se documentează despre instituţia pe care o vede de la fereastra ei. Devorează descrierile a două cursuri, în special, îşi notează numele profesorilor, îşi ia notiţe despre examenele de admitere şi simte o căldură în interiorul ei, o revărsare, îşi spune, toate moleculele ei încă mai saltă, ţopăie şi se ciocnesc atunci când cerul începe să se lumineze.

Ea este încă în rochia din seara precedentă.

Îşi pune o jachetă, îşi ia caietul şi pixurile, încuie uşa apartamentului în urma ei şi se îndreaptă spre locul ei preferat din oraş.

Este un drum de cincizeci de minute pe jos, iar când ajunge îşi aminteşte că *Leuchtturm* nu este tocmai frumos. Scări de fier îl înfăşoară pe dinafară, iar turiştii stau în faţa lui şi fac poze cu telefoanele, cu aparatele lor miniaturale de fotografiat. Sclipiri de alb, discuţii în limbi străine. În apropiere, există un cerc peticit de iarbă şi o bancă goală, dar Rosie se aşază pe jos, cu spatele rezemat de zid. În felul acesta are vedere spre apă.

Se aşază, priveşte şi aşteaptă.

Va veni, este sigură.

Dacă este suficient de liniştită şi are destulă răbdare.

Se pregăteşte. Cântă la pian seara în bar, cu o concepţie diferită, reînnoită, ca şi cum ar avea ceva de dovedit, sau poate că ar trebui să fie în altă parte.

E ca şi cum ar avea dureri de creştere în mâini şi în picioare.

Ea se gândeşte cum ar putea exprima acest lucru în cuvinte, când o sună Simon, într-o seară, cu o oră înainte de a pleca la barul unde cântă. Îl pune pe difuzor ca să poată continua să-şi aplice rimelul în timp ce el vorbeşte; se priveşte

în oglindă într-un mod pe care, până de curând, îl evitase întotdeauna.

Se salută, iar apoi Simon trece la subiect. Spune că a găsit o bijuterie de-a ei într-un sertar, vrea să știe dacă o vrea înapoi.

Rosie îl roagă să i-o descrie, dar își dau seama în cele din urmă că nu este a ei.

— Ei bine, asta e jenant, spune Simon, la telefon. Trebuie să fie... a altcuiva, așa cred.

— Vrei să spui a uneia dintre femeile pe care le-ai avut de când ne-am despărțit, spune Rosie.

— Da.

— Nu mă deranjează, Simon, spune ea.

— Bineînțeles că nu te deranjează, spune Simon. De ce te-ar deranja, după ceea ce ai făcut și tu?

Rosie respiră adânc, îl ascultă cum expiră. Simon spune că îi pare rău, iar ea pune creionul jos, spune că e în regulă. Asta fac acum; încearcă să rămână amabili, încearcă să fie cumva prieteni, doar pentru a se răni reciproc prin comentarii dure sau împunsături ocazionale, depășind o linie pe care niciunul dintre ei nu știe cum să meargă.

— Crezi că ar trebui să..., zice Rosie.

Nu este nevoie să completeze propoziția; nu este nevoie să exprime ideea că ar trebui să înceteze să mai vorbească unul cu altul, acum că divorțul lor se încheiase. Este mai bine și mai inteligent, chiar dacă au impresia că se dau bătuți. Că se înșală cumva unul pe celălalt. Din nou.

— Da, admite Simon. Așa este.

Între ei se așterne o tăcere tristă, întârziată.

— Oricum, mă gândesc să rămân la Viena, îi spune Rosie, ca și cum asta le va ușura situația amândurora.

— Oh, da? Cum așa?

— Vreau să studiez muzica. Și este cel mai bun loc pentru asta.

— Oh, spune Simon. E logic.

Rosie nu răspunde, la început, dar el tace atât de mult, încât în cele din urmă îl întreabă ce anume are logică.

— Să-ţi doreşti ce e mai bun, spune el.

Rosie îşi dă drumul respiraţiei, fără să-şi dea seama că şi-o ţinuse până atunci.

— E un compliment, Rosie, spune Simon, dar după ce îşi spun la revedere pentru ultima oară, nu mai este atât de sigură că aşa a fost.

*

Într-o zi, Will participă la maratonul din Norfolk. Aşa, pur şi simplu.

Deşi nu e chiar aşa, ştie şi el, pentru că, fără să ştie, s-a antrenat toată viaţa şi este în formă şi puternic după atâţia ani de drumeţii şi alergări, după înotul zilnic, pe care a ajuns să-l iubească.

Apa care îi taie pielea.

Acolo, în fiecare zi, fără greş.

Dar este în bar când cineva îi spune că a renunţat la cursă, s-a accidentat şi, până să se dezmeticească bine, a fost de acord să-i ia locul şi este acolo a doua zi dimineaţa la linia de start, în pantofii şi pantalonii lui vechi de alergare şi înjurând, pentru că nu a mâncat cum trebuie cu o seară înainte, nu carbohidraţi sau carne slabă sau orice altceva mănâncă alergătorii şi îşi spune, la naiba, oare când mâncase el altceva decât ceea ce voise, oricum, şi apoi se dă startul şi începe cursa şi toţi încep să se mişte, ca un val, un val mare de nailon şi gambe.

Când aleargă nu mai contează nimic.

Totuşi, după atâta timp.

Uită că nu a mâncat ce trebuie şi uită că nu poate suferi să alerge alături de alţi oameni şi urmează doar traseul de-a lungul coastei, aleargă de la Sea Palling la Sheringham, pe drumuri deschise, îşi ascultă respiraţia, ca întotdeauna, fără

muzică, fără întreruperi şi fără să se uite la ceas. Doar picioarele lui care ating pământul.

E obişnuit să alerge 30 km în majoritatea weekendurilor, dar ultimii nouă aproape că îl omoară. Se gândeşte intens la asta, la un moment dat, când se loveşte de zid. Că ăsta ar putea fi finalul. Simte că s-ar putea îneca sub propria greutate, imposibilitatea de a mai face pasul următor, dar acesta tot vine, cumva, şi vine din nou, pur şi simplu pentru că nu renunţă, pentru că este cineva în faţa şi în spatele lui. Străini, care îl încurajează, deşi nu ştiu nimic despre el.

Aşa că merge mai departe.

Când termină, este scăldat în sudoare, fiecare părticică din el îl doare, se simte fantastic, urlă tare, împreună cu ceilalţi alergători, îi aplaudă şi se gândeşte, din senin, că dintre toţi oamenii de sub cerul albastru şi de deasupra lui, şi-ar fi dorit ca bunica lui să fie aici.

Primeşte o mică medalie stupidă, pe o panglică stupidă cu dungi.

O pune pe blatul din bucătărie când ajunge acasă şi face un duş, înainte de a-şi pregăti cina, un castron uriaş de pappardelle proaspete, cu radioul care îi ţine companie. După ce mănâncă, pune maşina de spălat vase şi dă drumul la robinete să facă o baie, deşi a făcut deja duş. Membrele şi muşchii abdominali îl dor, aproape într-un mod plăcut. Tot ce vrea este să se întindă şi să închidă ochii, să-şi înmoaie muşchii în apă fierbinte.

Toarnă o cutie de Coca-Cola într-un pahar şi se pregăteşte să se ducă la baie, când medalia îi atrage atenţia.

O mică tresărire în piept.

Se întreabă ce să facă cu ea.

Bunica lui păstra totul, bineînţeles. Maşinile şi motocicletele desenate de el în copilărie, certificatele de înot ale lui Amber, rezultatele lor şcolare; umidificatorul de trabucuri al bunicului său, brăţările de la spital de la propria

chimioterapie. Cărţile pe care le citise. Fotografii şi scrisori. Bucăţi de viaţă, şi nu doar din viaţa ei; lucruri care alcătuiseră întreaga ei lume. Sentimentală şi stupidă. Era prima care spunea asta.

Will ia medalia şi o cântăreşte în mână. Aude cum curge apa în baie, cum creşte apa în camera cealaltă. Se îndreaptă spre etajera de lângă televizor, spre singura fotografie înrămată pe care o deţine.

Nu ştie nimic despre ea, de fapt, unde a fost făcută sau cine a făcut-o; cum ajunsese în posesia lui. Îi înfăţişează pe bunicii lui, tineri, înainte de a avea copii, cum stau într-o ambarcaţiune cu balustrade albe, cu o întindere de apă în spatele lor. Bunica zâmbeşte, ajustându-şi pălăria de soare, în timp ce el stă lângă ea, cu ochii pe jumătate închişi, în semn de recunoştinţă. Will se uită la cei doi, apoi sprijină medalia de ramă.

Sentimental şi prostesc, ştie.

Lunile trec una după alta, aşa cum fac mereu. Se trezeşte în fiecare dimineaţă şi aleargă până la mare, înoată, apoi aleargă acasă, face duş, îşi face o cafea tare, mare, într-un termos, pe care o bea în drum spre garaj. Repară motociclete şi comandă piese noi şi glumeşte cu Rob şi cu Ryan, noul mecanic pe care l-a angajat pentru a face faţă volumului de muncă.

Uneori se gândeşte, în timp ce încuie şi coboară obloanele, că dacă asta e tot ce există, o să accepte.

Se gândeşte să-şi ia un câine.

Poate un ogar pensionat, care să alerge împreună cu el pe plajă.

Verifică zborurile, din când în când, întrebându-se dacă să facă în sfârşit toate lucrurile pe care credea că şi le doreşte, dar acum are o firmă şi i-ar fi greu să o părăsească, iar Amber s-ar putea să aibă nevoie de el, deşi nu a avut niciodată în viaţa ei nevoie de el, iar el inventează o listă lungă de scuze care îl fac să se simtă bătrân şi responsabil.

Dacă e să fie sincer, e pentru că îi place.

Rutina, sau calmul, care înseamnă că nu a mai simţit durerea inimii de cel mai mult timp. Nu ştie exact ce a făcut-o să dispară. Poate anii de medicamente. Sau exerciţiile fizice, sau traiul de unul singur, fără o femeie, sau faptul că se împăcase cu ceea ce făcuse şi cu oamenii care plecaseră şi cu felul în care soarele continuă să răsară, indiferent de toate acestea.

Simte lipsa unor lucruri.

A unor oameni.

Ştie, totuşi, că aşa stau lucrurile, şi preferă echilibrul, odihna, ceea ce este neinteresant şi banal, iar după cum se pare, asta este tot ce îi trebuie.

Şi unt bun, bineînţeles. O cafea decentă. Fusese crescut de o femeie cu priorităţi.

*

Alt fel de zile, acum. Linii de coastă separate, secţiuni separate ale aceluiaşi cer, dar tot cafea de dimineaţă şi mese de seară, pâine prăjită atunci când s-a învechit. Strat de unt, gem strălucitor. Cremă hidratantă pentru mâinile lor. Ale ei, în fiecare dimineaţă şi seară, dar şi ale lui, deoarece acum sunt mai bătrâne şi mai dure, ca o piele de animal, devenite aşa de la garaj, de la scule şi unsoare.

Sunt lucruri care înseamnă ceva, prieteni şi râsete şi hrană, şi lucruri care se întâmplă pur şi simplu, pentru că asta înseamnă să trăieşti fără tragedie, condus de rutină, mai calculat. Duşuri, axile epilate. Piane şi motoare. Cel pe care îl restaurase, la el în subsol, pentru că nu ştia ce altceva să facă cu el. Se gândesc la asta, uneori. Odată, chiar, în acelaşi timp, când un cântec care le plăcuse se aude pe genericul unui film pe care îl văd amândoi, şi îi lasă cu inimile calde, pe jumătate triști și gânditori.

Dar sunt ei înşişi. Plini de spaţii care nu au nevoie să fie umplute, amprente în saltelele şi covoarele caselor în

care nu mai locuiesc, mergând mai departe în felul în care îşi doriseră.

Will se gândeşte la asta, în timp ce încuie garajul într-o seară şi speră că şi Rosie se gândeşte la asta, simte asta, în acea perioadă atemporală despre care vorbise odată, chiar înainte de masă şi după ce venise de la şcoală sau de la lucru şi cină, când nu poţi face nimic real.

Cine mai vorbeşte aşa? se gândeşte, în timp ce se îndreaptă spre magazin. Îşi cumpără nişte lapte în drum spre casă.

*

Şi apoi, la sfârşitul verii, ziua aceea se întoarce din nou, neobservată de nimeni, dar resimţită profund, ca o rană de război, când începe să doară din nou.

Acum este mai aproape de patruzeci de ani decât de optsprezece şi numără înapoi, aşa cum face în fiecare an. Nu în lumânări în plus, ci în ani pierduţi de Josh.

Se întreabă cum ar fi putut fi, în timp ce îşi macină cafeaua lângă chiuvetă.

Cum ar fi arătat viaţa cu el prezent în ea.

În mod ciudat, descoperă că se gândeşte la el ca la o persoană de vreo treizeci şi ceva de ani, ca şi cum fantoma lui ar fi îmbătrânit alături de el. Picioare lungi, păr presărat cu fire cărunte. Cu mişcări mai puţin săltăreţe, mai mult ca un val lin; riduri la ochi, mâinile care se plimbă de-a lungul zidurilor de piatră din oraşul natal.

Dar nu ar fi fost în Norfolk.

Bristol. Berlin. Los Angeles, poate. Undeva plin de culoare şi conversaţie şi muzică live; centre tehnologice, cu tobogane şi bazine cu bile şi capsule de dormit.

Tot ar mai mâzgăli stele în timpul lucrului. Ar fi tot curios despre orice.

Will îşi bea cafeaua, sare peste înot şi apoi lucrează toată ziua, ca întotdeauna. Fără felicitări, fără tort, fără vreun

mesaj, în afară de cel de la sora lui şi, chiar şi atunci, nu răspunde. Repară motociclete, serveşte clienţii şi îl învaţă pe Rob cum să verifice presiunea în pneuri, apoi închide magazinul şi se duce pe malul mării să mănânce o pungă de cartofi prăjiţi şi să fumeze o ţigară. Este singurul lucru pe care şi-l permite, în această zi.

Se gândeşte un timp la moarte. Un gând abstract, lipsit de dramatism, ca un pescăruş care zboară jos; se întreabă cum te simţi când te duci.

Şi, deşi se simte în mare parte bine, în aceste zile, există un sentiment de care nu poate scăpa nici cu medicamente, nici cu înotul zilnic şi nici cu zile de naştere nesărbătorite. A constatat că este adevărat ce spun oamenii: că timpul poate vindeca, dar a mai constatat şi că nu poate şterge memoria muşchilor. Apăsarea acelei temeri, fatalitatea resimţită profund în piept. Aşa că îşi fumează ţigara şi îşi digeră mâncarea bine prăjită şi stropită cu oţet şi se complace în plăcere pură şi în dezgust faţă de el însuşi şi de toate astea, când telefonul începe să sune.

Iar când răspunde, continuă să mănânce cartofi, pentru că i se pare singurul lucru pe care îl poate face.

— Eu sunt, spune ea, în cele din urmă.

— Tu eşti, spune el.

Se uită la ţărm, la valurile care se lovesc şi se retrag. Cartofii sunt calzi prin hârtie, simte gustul de ulei şi de sare, al grăsimii alb-cenuşii a ziarului.

— Eu... ştiu că nu ar trebui să fac asta, spune ea.

Will nu vorbeşte. Cartoful abureşte fierbinte în gura lui.

— Dar există un far în Viena, îi spune Rosie. Mă duc acolo atunci când simt nevoia să mă gândesc, sau să scriu. Am o slăbiciune pentru faruri, aşa cred.

— Scrii?

— Da, scriu. Oarecum.

— Ce înseamnă oarecum?

— Ei bine, nu ştiu dacă e ceva bun.

— Dar e tot scris.

— Cred că da.

— Ce scrii?

— Cântece, în principal. Vrei să... oh. Vrei să asculţi câteva?

Aude întrebarea în timp ce se uită la apă şi apoi adună cartofii rămaşi în hârtie, îi aruncă în coşul de gunoi din apropiere, apoi coboară spre mal.

— Ascult, spune el.

Ea tace un timp. Îşi croieşte drum pe nisip, este o seară fără vânt şi Will o aşteaptă, simţindu-şi inima prea mare pentru pieptul lui. Fragmente de scoici sub picioarele lui. Pietricele, lemne, frânghii.

— E ciudat.

— Înainte refuzai să faci asta, spune el.

— Asta a fost atunci, şi face o pauză. Şi azi e ziua ta, în fond.

După aceea, el se îndreaptă spre far şi stau de vorbă.

Lumina se stinge. Doar fâşii din ea mai scapă de sub nor, pescăruşii zboară spre orizont. Deocamdată, o călătorie târzie, se gândeşte, în timp ce ea îi povesteşte despre pianul ei şi despre acest bărbat care stă în fiecare zi, cu trabucul şi cafeaua lui, într-un colţ al unei cafenele spaţioase, cum poartă o haină de blană şi nu spune nimic nimănui. Cum încercase să-i ghicească numele.

Îi vorbeşte despre sunetele rotunjite ale germanei bavareze, despre trotuare, despre luminile de pe stradă, despre carne. Când întreabă, el îi povesteşte despre garajul său, dar pe scurt, preferă să o audă pe ea vorbind.

Şi descoperă fără să fie nevoie de prea mult efort de convingere, că îşi doreşte să împărtăşească lucruri cu ea. Despre întâlnirile lui şi despre înot, despre faptul că lucrurile acestea nu-i mai sunt suficiente, dar nu vorbeşte.

Vrea să-şi sfâşie centrul trupului, să arunce telefonul în valuri şi să îl apese atât de tare pe o parte a craniului, încât să-l doară. Linia dintre bucurie şi furie încă mai există, pentru el, la fel de reală ca respiraţia şi oasele.

Will continuă să meargă. Acum vorbeşte despre Mozart şi despre trăsurile cu cai. Despre cafeaua cu frişcă.

Cerul este galben şi palid, o fâşie de apus de soare care se întâlneşte cu peretele de nori, ca o carte poştală Rothko, pe care bunica lui o ţinea lipită pe frigider. Se pare că mai târziu ar putea să fie furtună. Se apropie de far în timp ce Rosie vorbeşte, iar acesta stă drept în picioare ca întotdeauna, înalt şi alb în amurg. Totul miroase a pământ şi a sare, a nisip umed, ciudat de dulceag. Dar ceva este deosebit, aşa cum se întâmplă în unele nopţi: focul de tabără, toamna, noaptea în care mama lui plecase sau când bunica lui murise sau când vărsase toată votca în chiuvetă.

Şi ştie de ce, chiar înainte să o vadă.

Inima i se umflă, fără un motiv real şi apoi o zăreşte acolo, stând pe trepte, cu balustrada între ea şi mare.

Este Rosie. Ştie chiar şi de la distanţă, după felul în care ţine picioarele îndoite. Contururile trăsăturilor ei, crestele ca de elf din părul ei. Se opreşte din mers, o priveşte cum stă îngrijorată de tăcerea lui. O clipă, două. Apoi îl simte, ridică ochii şi se privesc fix un timp, ţinând telefoanele la urechi.

Ochi strălucitori. Inimi zgribulite.

— Eşti aici, zice ea, coborând telefonul de la ureche.

— Eu sunt cel care locuieşte aici, răspunde el. Credeam că eşti în străinătate.

— Am fost, spune ea.

Will închide şi se apropie, dar încet, ca şi cum ar putea avea consecinţe pentru care nu se poate pregăti. Să distrugă aparenţa de calm pe care şi-o construise. Să-l spulbere. Să reînvie setea pe care o simte pentru ea şi pentru tot ce nu are.

Rosie pare mai slabă, din nou, cu faţa maturizată şi trasă. Mai mulţi pistrui, de la soarele european; irisuri

albastre agere, în ciuda nopţilor ei târzii. Se gândeşte la ea, cum bea cafea şi scria cântece lângă propriul ei far şi simte din nou aceeaşi mândrie, simte cum pieptul i se umflă de ceva atât de bun, încât îi produce durere.

Rosie pune telefonul jos.

— Bună, spune, ca şi cum ar vrea s-o ia de la început.

— Bună.

— Eu, ăăă... . Nu mai sunt în Viena.

— Văd, spune el. Ai venit în vizită la părinţi?

— Nu, spune ea. Ei nici nu ştiu că sunt aici.

Will dă din cap şi îşi bagă mâinile în buzunare, aşteptând. Pare nervoasă. Continuă să-şi atingă părul ca şi cum ar vrea să-l netezească după ureche, deşi e deja la locul lui.

— Uite ce este, spune. Am decis că vreau să merg la şcoala de muzică. Dar nu la orice şcoală de muzică: *şcoala* de muzică.

— Bine, spune el. Şi care este aceea?

— MDW.[3]

— La Viena?

— Ai auzit de ea?

— Am văzut odată o broşură pe etajera ta, spune Will. Nu, continuă, mă uitam prin lucrurile tale, când erai plecată şi Simon stătea în pat, şi mi-a atras atenţia pentru că era băgată între partiturile muzicale pe care nu le-ai aruncat.

Că el o scosese şi văzuse că îndoise paginile la canto şi pian şi compoziţie. Că se gândise pentru un moment lung şi necinstit să o lase afară pe măsuţa de cafea.

Rosie dă din cap, ca şi cum ar fi fost complet normal ca el să fi observat ceva atât de intim. Atât de bine ascuns.

— Ei bine, am aplicat, spune ea. Şi nu mă aşteptam să intru.

— Dar ai reuşit, spune Will.

---

3 Universität für Musik und Darstellende Kunst — Universitatea de Muzică şi Arta Spectacolului din Viena (n. tr.).

— Da. Am primit e-mailul azi-dimineaţă.

Simte o schimbare în interiorul lui; o uşoară adiere de vânt, care îşi schimbă direcţia.

— Asta e extraordinar, Roe, spune el. E cu adevărat grozav.

— Mulţumesc. Aşa este.

Îşi susţin privirile.

— Am refuzat.

Nu-şi ia ochii de pe faţa lui când îi spune asta. Ea, cu mâinile în poală, iar el, cu mâinile în buzunar. Amândoi, albastru şi negru, pe fondul ca o văpaie al norului.

— De ce? întreabă Will, după cea mai lungă pauză.

— Ar fi însemnat să mai stau câţiva ani la Viena, spune Rosie.

— Nu-ţi place acolo?

— Doamne, îmi place la nebunie. Are atâta prestanţă şi magie şi istorie, în fiecare zid al fiecărei clădiri – până şi stâlpii de lumină sunt frumoşi. Cred că ţi-ar plăcea.

— Sunt sigur.

— Doar că... nu mai vreau să locuiesc acolo.

O zbatere între ei. Marea îi trage.

Îşi scoate mâinile din buzunare şi se aşază lângă ea Îi vede zgârieturile de pe pantofi, de pe unde mersese, pe străzi, pe scări de fier, pe poduri al căror nume el nu îl cunoaşte.

Îi simte mirosul de şampon.

Mere.

Îşi aminteşte când o văzuse prima dată proaspăt ieşită de la duş, cu părul atârnând lung şi ud. Acum este uscat, i-a crescut mai jos de umeri.

— Deci, uite ce se întâmplă, spune ea, iar el aşteaptă. A fost minunat, spune ea, şi cuvintele îi vin încet, ca şi cum i-ar fi frică să le rostească. Totul – muzica, libertatea, timpul petrecut singură. Dar tu nu erai acolo.

Will nu îndrăznește să se uite la ea. Își ține privirea ațintită înainte, la soare.

— N-ar fi trebuit să plec, spune ea. Când lucrurile s-au terminat cu Simon în mod cuviincios, ar fi trebuit să rămân și să lupt pentru tine. Dar am crezut cu adevărat ce ai spus.

— Ce am spus? întreabă el.

— Că trebuie să îmi dau seama ce vreau. Dar astăzi, când am primit scrisoarea de acceptare, mi-am dat seama că știam deja.

Simte cum i se ridică inima, pulsul i se zbate ca vântul printre pini. Rosie își îmbrățișează trupul cu brațele, își sprijină bărbia pe genunchi. Are treizeci și ceva de ani, și totuși pare atât de tânără. Se întreabă cum îl vede ea pe el. Se simte mult mai în vârstă. Ciudat, se gândise atât de des la moarte, dar niciodată la bătrânețe.

— Nu aștept nimic, spune ea. Nu după tot ceea ce am făcut sau spus, sau nu am făcut. Dar sunt aici, dacă mă dorești. Nu plec nicăieri. Nu am nevoie de cea mai bună școală de muzică din lume. Nu mai vreau să țintesc spre lucruri care mă secătuiesc de sânge; vreau lucruri care să mă împlinească și nu-mi pasă care sunt acestea, atât timp cât tu ești aici și sunt cu tine. Vreau să-ți pregătesc micul-dejun, Will. Să te întâlnesc acasă, în fiecare zi, să folosim împreună cheile de la mașină și pasta de dinți și să te surprind cu lumânări de ziua ta.

Întoarce capul spre el și fața îi este moale și onestă. Cunoaște această față. A mai văzut-o. Deasupra farfuriei de macaroane din care mănâncă amândoi, și într-un cort fierbinte și înăbușitor. Bilete cumpărate și scări urcate și uși descuiate în ploaie.

— Pastă de dinți, repetă el.

— Orice aromă vrei, spune ea.

Îl tachinează, încercând să atenueze ciudățenia momentului, dar el nici măcar nu se gândește să râdă.

— Ar trebui să te duci la școala de muzică, spune el.

— O să mă duc, spune Rosie. Dar nu la Viena.

Will dă din cap o dată şi îşi reprimă impulsul de a o atinge. Mâna ei, sau faţa, încheieturile ei subţiri şi pistruiate.

Niciodată din nou, îşi promisese. Niciodată nu o va mai atinge, niciodată nu se va mai apropia de ea, dacă inima lui nu ar putea suporta.

Dar acum ea este aici, lângă el, şi niciodată nu se rupsese de el.

— Mă gândesc la tine tot timpul, Will, continuă Rosie. Şi ştiu că nu merit. Ştiu că am avut şansa noastră, iar eu am ratat-o. De mai multe ori. Dar aş fi vrut să mă opresc, măcar o secundă şi să-mi dau seama că încerc să fac ce este corect pentru toată lumea în cele din urmă, ştii?

Will ştie. Dar aude aceste lucruri ca şi cum ar dormi şi ar fi fost tras înapoi spre starea de veghe. Tras de cerneala mareei.

— Ştiu, pare că nu te-am ales niciodată pe tine, spune Rosie, când tot ce doream era să te aleg pe tine. Şi îmi pare rău că nu ţi-am spus asta. Chiar dacă vom fi doar prieteni, e bine, aşa cred, dar voiam să fiu în stare să spun asta. Este tot ce pot să gândesc acum; că tu contezi pentru mine mai mult decât orice altceva. Şi nici măcar nu ţi-am spus-o vreodată.

O altă zbatere; un alt val, care se sparge pe ţărm.

— Am distrus şansa noastră, repetă ea.

Stau în continuare lângă far, el şi Roe. Fata cu vocea aceea, fata care asculta, care îşi croia drum cu ghearele în el, fără ca măcar să încerce.

Mâinile lui, pe beton, sunt reci.

— Nu cred în şanse, Roe, spune el. Credeam că ştii asta despre mine.

Rosie îşi desface braţele şi se întoarce spre el. Ochii ei sunt de un albastru intens, iar el nu i-a spus niciodată cât de frumoşi sunt, nu crede că i-a spus. Niciodată nu a rostit lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună, nici nu o întrebase despre lucrurile pe care ar fi trebuit să le ştie.

— Nu există decât ceea ce se întâmplă, spune el. Ceea ce este şi ceea ce nu este.

Şi în timp ce spune aceasta, faţa ei se umple de tot ceea ce el nu a îndrăznit să caute: certitudine şi încă ceva, acel cuvânt, cele şase litere, pe care el le-a simţit şi le-a dorit şi le-a ţinut, iar ea întinde mâna, îi atinge reverul jachetei cu degetele acelea subţiri, cu care cântă la pian.

— Şi ce se întâmplă? îl întreabă.

— Tu ce crezi? întreabă la rândul lui, deşi ştie răspunsul ei, acum, când marea se întinde în faţa lor şi gâştele strigă de peste copaci.

Să meargă acasă, poate, sau să-şi ia zborul de pe câmpurile din apropiere, două lucruri care sunt, de fapt, unul şi acelaşi, dacă se gândeşte o secundă la asta.

Mulțumiri

În primul rând, doresc să-i mulţumesc fantasticei agente literare Ariella Feiner, pentru că ne-a dat o şansă mie şi acestui roman. Îţi mulţumesc, Ariella, pentru că ai crezut în mine, pentru că m-ai sfătuit într-un mod admirabil, dar mai ales pentru că ai avut încredere în mine să scriu această carte. Mulţumesc, de asemenea, tuturor celorlalţi colaboratori de la United Agents: Molly Jamieson, pentru intuiţia ei pătrunzătoare referitoare la prima versiune, şi minunatelor Amy, Amber, Yas, Eleanor, Lucy, Jane, Alex şi Anna.

Le mulţumesc editorilor mei impecabili: Clio Cornish, sufletul meu pereche de la Michael Joseph, pentru scrisoarea care a schimbat totul, şi pentru că a înţeles imediat tipul de poveste pe care voiam să o spun. Lui Pam Dorman, pentru privirea ei fermă şi pentru înţelepciunea ei atât de necesară, lui Jeramie Orton, pentru căldura ei continuă, pentru curiozitatea şi remarcile bine structurate..

Mulţumesc tuturor oamenilor incredibili de la Penguin Random House, atât din Marea Britanie, cât şi din SUA, în special lui Ellie Hughes, Steph Biddle, Kallie Townsend, Courtney Barclay, Emma Plater, Christine Choi, Sara Leonard, Yuleza Negron, Chantal Canales şi Marie Michels. Lui Lee Motley, Elizabeth Yaffe şi Lili Wood, pentru coperta superbă. Mulţumiri, de asemenea, lui Louise Moore, Brian Tart şi Andrea Schulz, care au fost în spatele acestei cărţi încă de la început, precum şi celor care au lucrat sârguincios la ea: Riana Dixon, Emma Henderson şi Stella Newing, Claire Vaccaro, Tricia Conley, Tess Espinoza, Randee

Marullo, Kate Stark, Mary Stone şi Lindsay Prevette. Lui Shân Morley Jones, pentru răbdarea şi străduinţa sa. Mulţumesc, de asemenea, tuturor editorilor mei internaţionali care au dorit să răspândească povestea lui Will şi Rosie în alte ţări — voi fi mereu emoţionată, surprinsă şi încântată.

Îi mulţumesc lui Richard Skinner şi grupului meu de scriitori, de dinainte de pandemie, pentru tot feedbackul lor cu privire la un proiect anterior, care a făcut ca acest roman să prindă contur. Mulţumiri speciale lui Gaurav şi Kathryn, pentru bunătatea, prietenia şi sprijinul lor dincolo de sala de clasă Faber, şi lui Tamar, pentru toate acestea şi nu numai.

Mulţumesc primilor cititori care mi-au spus să continui: Justin Coombes, Kirsten Norrie, Jason Gaiger, Georgia Stephenson, Savannah McGowan, Georgia Taylor, Flic Box, Rebecca Hilsdon şi Emily Griffin, printre alţii. Mulţumiri regretatului Brian Catling, care mi-a dat permisiunea să visez la lucruri măreţe şi să scriu cu îndrăzneală, şi lui Liesel Thomas, care a citit mult, a plâns mult şi mi-a dat o mulţime de sfaturi, un feedback atent la romanele care nu au fost publicate.

Le mulţumesc foarte mult celor care mi-au răspuns la întrebări: Kelly Degaute, pentru că a cercetat profund realităţile bolii Hodgkin; Ollie Henson, pentru că mi-a împărtăşit experienţele sale de salvamontist; şi Bella Chipperfield şi tatăl ei, pentru însemnările lor despre muzică, despre şlefuirea lemnului şi restaurarea pianelor

Nu am cuvinte să spun cât de profund recunoscătoare îi sunt Emmei (Lane) Green, pentru toată dragostea, spiritul şi lacrimile ei fericite, şi Jessicăi Lockyer-Palmer, pentru îndrumare şi pentru încurajarea ei continuă. Recunoştinţă nesfârşită faţă de fratele meu, care a crezut în mine întotdeauna.

Le mulţumesc, de asemenea, părinţilor mei. Tatălui meu, pentru cunoştinţele detaliate despre motociclete şi pentru nenumăratele ore pe care le-a petrecut povestind (în special, baloanele albastre). Mamei mele, pentru vizitele la miezul nopţii în librării şi pentru toate acele drumuri speciale

la bibliotecă, și amândurora, pentru călătoriile cu mașina când îl ascultam pe Danny.

Mulțumesc lui Elizabeth Gilbert pentru fiecare cuvânt plin de bucurie din *Big Magic*.

Lui Kate. Pentru atât de multe.

Și, în final, vreau să-i mulțumesc soțului meu. Pentru timpul și spațiul pe care mi le-a acordat ca să scriu, dimineața devreme, în weekenduri, în vacanțe și în călătoriile lungi cu mașina de-a lungul și de-a latul țării. Mulțumesc, Clive, pentru că nu ai pus niciodată la îndoială nimic din toate acestea. Pentru că ai avut grijă să supraviețuiesc cu mai mult decât budincă de ovăz și ceai. Pentru că ai renunțat nu o dată la energia pe care o cheltuiesc în altă parte, sau că nu ai cerut prea mult, sau prea puțin. Nu aș fi scris această carte fără tine.

CLAIRE DAVERLEY a absolvit Arte Plastice, în cadrul Universității Oxford, și şi-a început cariera în domeniul editorial scriind despre cărți în timpul zilei și lucrând la propria carte noaptea. În prezent, locuiește în Scoția, împreună cu soțul ei.

Romanul său de debut, ***Târziu în noapte***, a fost tradus și vândut până în prezent în 22 de limbi și a primit numeroase aprecieri:

- Finalistă la categoria Cartea anului 2024 — **British Book Awards**
- Una dintre cele mai bune cărți ale anului 2023 — **Waterstone**
- Una dintre cele mai bune 10 lecturi de vară — ***The Independent***
- Selecționată pe lista lungă pentru **Premiul Nota Bene**

Plimbări secrete și conversații până în zori. O chimie incontestabilă. Un eveniment dramatic care le marchează viețile. Dar acea tragedie – și trecutul lor comun – este ceea ce îi va conecta pentru totdeauna.

Aceasta este povestea lui Will și Rosie.

Deși sunt foarte diferiți, cei doi se îndrăgostesc unul de celălalt în adolescență. Muzica anilor 1990, privirile pe furiș la apusuri, farmecul focurilor de tabără și discuțiile până târziu în noapte creează o legătură palpabilă și inevitabilă între ei, cei doi ajungând astfel pe punctul de a începe ceva minunat. Până într-o zi, când se întâmplă o tragedie și orice posibilitate de a fi împreună pare să se destrame.

Dar în nenumărate rânduri Rosie și Will își găsesc drumul înapoi unul către celălalt. Deși anii trec, nu pot renunța de tot la ceea ce ar fi putut fi.

Târziu în noapte spune o poveste despre întâlnirile neașteptate, oportunitățile ratate, diversele iubiri pe care le avem de-a lungul vieții – și despre prima dragoste, care ne face să revenim, iar și iar, pentru mai mult.

Ce faci atunci când persoana pe care ar trebui să o uiți este cea de care nu poți să te desprinzi?

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-304-2

9 786303 053042